

MASKERS EN MENSCHEN

DOOR
JOZEF RULOF

DERDE DEEL

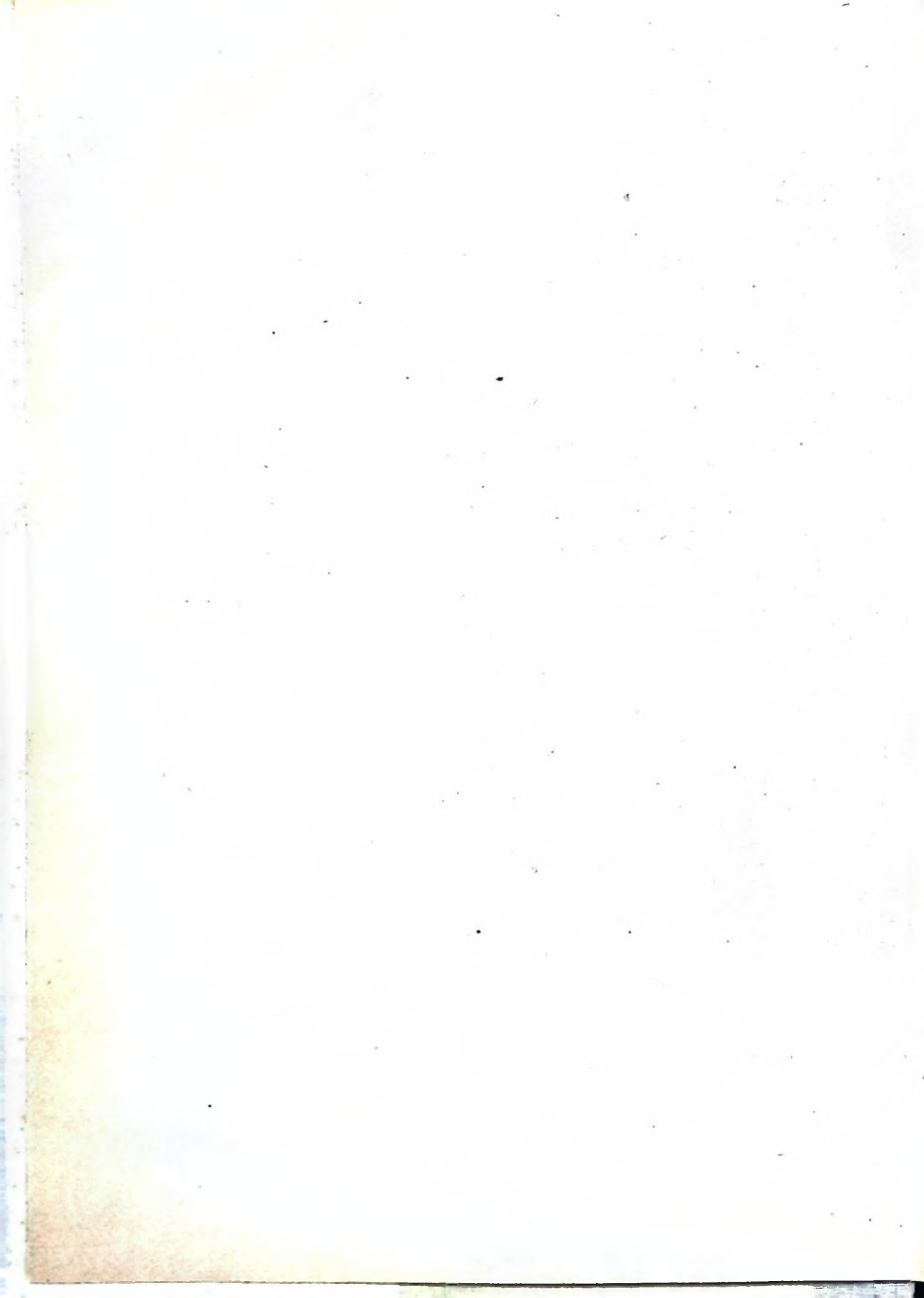
VOOR DEN BOEKHANDEL VERKRIJGBAAR BIJ:
N.V. BOEK- EN KUNSTDRUKKERIJ VOORHEEN MOUTON & CO.
'S-GRAVENHAGE

MASKERS EN MENSCHEN

DOOR
JOZEF RULOF

DERDE DEEL

GEESTELIJK-WETENSCHAPPELIJK GENOOTSCHAP
„DE EEUW VAN CHRISTUS”
’S-GRAVENHAGE

WAT DENK JE, FREDERIK, KOMT RENÉ NU SPOEDIG THUIS?

Nog enkele uren en ik ben weer thuis. Nu ga ik nooit meer weg, die wetenschap kreeg ik ergens onderweg, liggend aan den voet van de „Pyramide van Gizeh”, de Maan vol boven mij. Ook de „Sfinx” sprak er over, ik verstond elk woord; ook al sprak dat leven volgens een oeroude grammatica, die ik niet kende, maar waarvan ik elke letter innerlijk beleefde en onderging, zoodat ik die ongelooflijke ziel begreep. Deze zoo bovennatuurlijke zekerheid kreeg ik daar zoo maar geschonken. Vanzelfsprekend stond ik er voor open, anders had ik die heiligheid niet kunnen beluisteren. Ik verbeeldde me geenszins, dat dit leven voor mij den sluier van Hare Majesteit de Godin Isis, van Ra en Ré zou oplichten, ik had dan beter gedaan zoo spoedig mogelijk naar huis terug te keeren, want menschelijke nieuwsgierigheid slaat men daar voor je oogen en persoonlijkheid neer. Nu is er geen bestaan meer, alles sluit zich wonderlijk goed voor je leven af, je bent daar een vreemde. Je staart thans in een duisteren nacht, je voelt je alleen en verlaten en geen hand steekt men naar je uit, omdat je begonnen bent je ingebeeelde ik van een voetstuk te voorzien.

Voor je leven en je bewustzijn is dit het onherroepelijke halt! Een ingewijde of priester kan je niet helpen. Ze kijken niet voor je, zij hebben nu geen contact, de deuren van die heiligdommen zijn voor je leven gesloten. Je hebt daar je hoofd te buigen en eerst daarna komt het lange wachten, de voorbereiding op de beleving van de ruimtelijke éénheid. Je ligt daar op 'n matje, van 's morgens vroeg tot 's avonds laat, tot diep in den nacht zelfs, je denkt niet aan eten of drinken, je geeft je volkomen over, totdat een boodschap voor je leven komt. Je wacht op één woord, één gedachte, één wenk, één lieflijkheid, één geestelijke aanraking, waarvoor je dien langen weg hebt afgelegd.

Wie geen geduld heeft, kan vertrekken. Die menschen worden er zoo maar uitgehaald, voor hen blijft die oude mystiek doodelijk leeg, het maskér zwijgt! Ik was daar om een antwoord te halen voor René'tje en mezelf en ik kreeg het! Is er geen volkomen overgave en eerlijk

streven in je aanwezig, dan is er van geestelijke doorbraak geen sprake!

Waar ik mijn hééle leven op heb gewacht, kreeg ik daar. Voor mij een bovennatuurlijk geschenk. Ik had me des morgens om zeven uur neergelegd, eerst om drie uur in den nacht hoorde ik de „stem” tot mijn leven spreken en geschiedde het wonder! De Maan stond juist bloedrood aan den hemel en gulzig aanvaardde ik het woord. Het schokte wel onder mijn hart, maar ik hield mij staande.

Dit fluisterend geluk is niet te beschrijven. Je moet het zèlf kunnen beleven om er de universeele diepte van te voelen. Nu weet je welk wonder je is toebedacht en waarmede je zelf te maken hebt, evenals allen, die je lief zijn. Nu herleeft het oude in je leven, dat, wat je niet verwachtte, komt onverwachts op je af en je ziet die persoonlijkheid als 'n gedaante, waarvan het masker je toelacht, maar waar je doorheen kunt kijken. Nu is datzelfde masker van achteren verlicht. Je gelooft het niet, tòch is het de heilige waarheid!

Grootsch, diep en waarachtig is de stem, als het leven er van je geestelijk optrekt. Je krijgt nu als het ware heilig water toegestuurd, uit een ruimte, die je als gesloten voelde. Ineens voel je dat zachte, lieflijke, in je gelaat. Het is als 'n natte wind, maar zeer behaaglijk is het, dat je ziel en geest, bloedsomloop en je levende hart koestert. Nu ruik je een heiligen levensadem en je zuigt dien in ook, waarna je denkt, dat je vleugelen bezit om te kunnen gaan waarheen je wilt. En je hebt vleugelen gekregen, je zweeft nu, als je maar oplet hoe je van huis bent gegaan, omdat verdwalen mogelijk is. Ook ik vloog daar rond, doch toen riep de goede oude Sfinx me toe:

„Frederik, ga niet te ver van mijn leven weg, het is daarginds te duister voor je. Je bent nog niet zoover, dat je mij daar beluisteren kunt.”

Ik ging onmiddellijk terug. Ik luisterde naar de Godin en dankte het leven voor al het goede en grootsche aan mij geschonken.

En toch, onder al deze heilige samenvloeiing, zoo ik het noem, heb ik doodgewone pret kunnen beleven. Ook de Sfinx heb ik leeren kennen en begrijpen. Ze houdt van een goede, vroolijke mop. Als het maar niet met strijkmuziek gepaard gaat, zegt het machtige leven, want daar heb ik een hekel aan. Ik kan dat gekras niet uitstaan! En dat is duidelijk; ik met mijn nuchtere Hollandsche baldadigheid kon me daar niet verbergen, ik moest dan ook al die kwajongensachtige gevoelens overboord gooien en het andere masker opzetten, wilde ik tot haar leven doordringen. Dat begreep de „Godin” en zij vond het

reuze leuk! Te zamen dronken wij van de oude wijnen, we betraden opnieuw de Tempels van Ra, Ré en Isis, Luxor niet te vergeten en ondergingen dien machtigen glorierijken tijd, waarvan wij de wetten kennen en den „universeelen opbouw" hadden meegemaakt.

Ik hou niet van flirten, maar wanneer mijn vrienden mij daar hadden gezien, zouden ze gezworen hebben, dat ik een huichelaar ben, een stiekemerd, want ik lag dag en nacht in die armen om geliefkoosd te worden. Ik kuste dat innerlijk met mijn innerlijke krachten, zoo bewust mogelijk, alsof hemel en aarde ervan afhingen. En ik vergiste me niet, ik was één met die oogen, volkomen in overgave, waarna ik de abstracte heiliging onderging, die, naarmate ik dieper in het leven afdaalde, een stoffelijk gelijkenis kreeg en nèt was als wij menschen! Stof, ziel, geest....., als het ten minste zoo is! Want ik ben er immers nóg niet gekomen? Ik bleef daarin enkele maanden lang, dag in dag uit. Zondagen waren er niet voor mij, elken dag beleefde ik feest! En daarin was onzichtbare leiding te zien en vast te stellen. Ik ging zeker niet op een dwaalweg. Elke stap die ik deed was als het ware verlicht; voetangels en klemmen heb ik niet ontmoet. De „Stem" zei me steeds: pàs op, Frederik, daar en daar moet je je voeten niet zetten. Er ligt 'n addertje onder het gras. Ik zei dan maar: dank U! U ziet het zeker wel..... ik kàn mijn hoofd buigen! En dan had je die gevoeligheid eens moeten meemaken, als hemelsche gave was zij!

Ik beschouwde het als de beschèrming voor mijn leven en wezen. Ik was 'n mensch van vleesch en bloed, ik kwam regelrecht uit het nuchtere Westen, maar ik smeekte om ontwaking. En toen was ik van gevoel tot gevoel één!

Parijs was de eerste stad die mij opving nadat ik was vertrokken. Ik wilde vanuit Parijs terugkeeren naar mijn geliefden. Onder dit voortvliegen, het machinale geratel onder mijn voeten, overdenk ik alles en onderga ik de heiligheden opnieuw. Ik keer in gedachten terug naar al die landen waar ik ben geweest en geniet thans nog meer dan toen ik er was, omdat het nu levendiger, bewuster tot me spreekt. Ik heb stof opgedaan voor tien prachtige boeken. Het zijn boeken met bewustwording, geestelijke ontwaking, menschenlijke ontroering ook, van liefde en geluk, eeuwigdurende menschenlijkheid! Je leert er door denken en zien hoe je het wel en hoe je het niet moet doen, ze geven je antwoord op duizenden vragen en voeren je langs een weg die je met al dat schoone verbindt! Ik geloof echter niet, dat ik die schrijven zal, ik denk dat dit, wat ik beleefde, het eigenlijke werk als

stoffelijke fundamenten dient. Maar ja, ook ik ben maar 'n mensch. betgeen zeggen wil dat men nooit weet wat men morgen voor inspiraties krijgt. Iets zegt me dat het niet gebeurt en daar leg ik mezelf bij neer, ik heb 'n ander doel in mijn hoofd, nieren en hart, een rechtstreeksch doel.

Denk ik terug aan de machtig mooie uren met mijn vriend den Sultan van Sjoehoe, de uren met Mohammed Raf, den hooge priester uit Thibet, aan de Monniken op den berg Glorentes, waar ik drie lange maanden toefde om deel te nemen aan hun gewijde ontwikkelingsuren, hun éénzijn met Goden en den God van al het leven zooals wij Hem kennen, aanvaarden, in gelooven..... als ik voor ál die fijne kerels sta, al die ongelooflijk mooie vrouwen als priesteressen van adel, dan schrei ik als 'n klein kind en vindt men mij banaal, kinderachtig en wellicht 'n ouwe zot. Maar ik weet ook, dat ze het mij misgunnen! Ik was er....., ik ken al die menschen, het zijn mijn zusters en broeders geworden!

Maar wanneer ze mijn kop goed bekijken, zien ze, dat ik verjongd terug kom en dat ik opzienbarend ben veranderd. Ik weet, niemand raadt nu hoe oud ik ben, ik weet zelf hoe ik er uit zie. Ik ben duizend jaar jonger geworden, voel me veerkrachtig, gelukkig, zoo sterk als 'n Hercules..... Mijn voetstap is doelbewust, ik weet wat ik wil en wat ik bereiken kan, mijn woord is beslissend; in mij is licht gekomen, menschenlijke blijdschap, elke handeling is berekend in het licht van mijn innerlijk denken en voelen. Ik ben nu verlangend te weten hoe ze mij vinden. En hoe zijn ál mijn kinderen?

Ik volgde hen vandaar en ik sprak tot hun levens. Ik weet precies hoe het met Renétje is en dat het nog even duurt voordat hij het normale heeft bereikt. Er zijn prachtige dagen, heerlijke uren voor het kind, maar dan komt opnieuw die duisternis en is hij niet te temmen. Maar drie jaar opgesloten zitten en voor mij drie jaar van bovennatuurlijke tegemoetkoming, het beleven van elkaars zielen, voert je naar een anderen tijd, die vanzelfsprekend bewustzijn brengt. Voor ons waren deze jaren ontwaking, een openbaring was het, voor de anderen leegte, het verlangen naar één mensch, die was heengegaan, een goed vriend en een vader en broeder, zooals zij mij hebben leeren kennen zooals ik voor hen allen mocht zijn. Voor Renétje en mij was deze tijd geestelijk gewin; onfeilbaar hebben de wetten voor ziel, geest en stof gesproken en kwamen wij er door tot éénheid!

Door mijn brieven schonk ik hun mijn geluk. Ze weten het een en

ander van mijn belevenissen af, de rest hield ik voor mezelf en hooren ze later nog.

Thans kijk ik naar een bekend landschap: koeien in een weide. Een machtig verschil met daar waar ik was. Ik onderga dit alles met blijdschap, want ik wil, dat zij straks iets aan mij hebben en ik weet, dat die Oostersche sfeer nog in mijn dagbewustzijn leeft. Zij zouden het gevoel krijgen: je bent er en je bent er niet, hetgeen meestal voor vele menschen een verwijdering brengt. Ik wil zorgen, dat ze mij zien zooals ik heenging, ik wil dicht bij hen zijn, ik wil onder hun harten leven. Zoo hoort het! En al deze koeien, het vlakke landschap, deze echt Hollandsche boerderijen, dat wonderlijk mooie, helpt mij om tot de kern van hun levens terug te keeren. Doe ik dat niet, dan verplettert het Oostersche in en om mij heen dit Hollandsche gezag, dat nu verdrinkt in de heete en ongekende schoonheid van het Oosten. Ik wil dat voorkomen!

Deze innerlijke winst voert ons allen naar een nieuwen tijd, waarvoor ik dienen wil. Het wordt gelukzaligheid voor ons allen. In niets zullen zij valsche gedaanten zien, het leven zal geopend voor hen staan en zeggen: zie je mij thans? En eerst nú buigen zich de hoofden en vallen de maskers! Ze zullen de on- en de bovennatuurlijke rechtvaardigheid beleven, indien ze zich er voor willen openen, of zou dat alweer niet mogelijk zijn? En ik zal mijn vorige ik weer aanvaarden, ik voel me dan dicht bij hun levens, ik hou wel van dat natuurlijke gepraat; zooals het hart het je ingeeft, gooi ik het er uit.

Nu kan ik zeggen, mijn taak ligt daar! Ik ga nooit meer weg, ik heb gezien en mogen beleven wat men van mij verwacht. Maar Renétje is het! De geschenken die ik bij mij heb, overbruggen elke nalatigheid hunnerzijds, ik koop er geen zielen door: uit mijn hart, door mijn liefde voor deze levens, werden deze geschenken gekocht en ontvangen. René is het en hij zal het zijn, die nu door innerlijke ontwaking gestalte geeft aan de bovennatuurlijke bewustwording..... waaraan zij hun profaneerend en parasiteerend gevoelsleven kunnen toetsen, dat niet meer waarde heeft dan een kameelknecht voor goed houdt! Ze zullen hun hoofden moeten buigen..... Straks komt het, ook al duurt het nog enkele jaren, komen doet het!

Nog een klein stukje en ik ben er. De uren zijn voorbij gegaan als in 'n prachtigen droom, waarin men vliegen kan. Ik zonk terug in het Oosten, vond me terug in mijn kerker, zag mezelf, liggend aan de voeten van „Gizeh" voor de ruïnes van Luxor, voor Ra, Ré en Isis.

Ik luisterde naar het woord van de Godin. Zag mezelf staan aan den Nijl, spreken met al die mooie kinderen daar, wandelen door de nauwe steegjes, rijden op 'n kameel in de Woestijn. Ja, mijn God, waar was ik niet?! Ik voel nóg den kus van de Godin op mijn lippen trillen, nóg het gebonk van mijn menschelijk, maar levend hart, zoo ontroerend schoon en heilig was alles wat mij daar geschonken werd. En dat moet nu uit mij weg, of ik bèn er' niet! Het moet van mijn innerlijk leven deel uitmaken, het dagbewuste behoort hen toe, maakt mij herkenbaar.

Nog enkele minuten en ik ben er! Nog ben ik niet gereed, maar het moet! Ik ga telkens terug naar het Oosten. Ik moet vrij zijn en mijn vrienden open tegemoet treden. Ik ben bezig en zal ook dat bereiken.

Nu nog enkele seconden en ik ben weer thuis. Hoe zien zij er uit? Wie is er om me te begroeten? Ik weet zeker, dat zij mij niet alleen laten. Zij zullen mij komen afhalen, zij verlangen naar mij, zooals ik er naar uitzie hen in mijn armen te sluiten. Ik zie die menigte al, wij stoomen het stationnetje binnen! Erica stormt op me af.

„Dag mijn kind? Hoe is het? Hoe heb je 'het? Ben ik te lang weg gebleven? Geef me dan maar een pak slaag, mijn lieverd.”

Ik onderga haar moederlijke kussen, ze eet me bijna op en ik vind het geweldig.

„Dag Anna? Ik bèn er weer! Lieverd?”

„God zegene je, Frederik.”

„Dank je, mijn ster!”

„Dag Karel? Geneer je maar niet, ik ben er zèlf.”

Karel kust me. Hij is nog jongensachtig verlegen. Hij loopt nog in die oude misère. Maar ik trek hem er door enkele woorden volkomen uit.

„Dag Hans?”

„Frederik....., Frederik toch.”

Het groote kind is veranderd. De Professor is er en hij is er niet. De oogen staan goed, ze stralen 'n ander licht uit, dat me verfrist. Allen zijn anders, door denken in één richting, hoogergaande, is ontwaking gekomen in deze harten. We stappen in. Erica vraagt al:

„Hoe was het met den Sultan, Frederik?”

„Heel goed, Erica, ik zal je er straks alles van vertellen. Je zult hem leeren kennen. Maar ik ben blij dat ik er ben.”

We zitten in die oude stoelen, rooken 'n sigaartje. Koek, gebak, thee en ander zoet staat op tafel. Hans en Karel hebben 'n vrijen dag genomen.

„Hoe is het hier, jongens. Vertel eens, hoe heb je het gemaakt in al dien tijd, deze jaren van eenzaamheid?" Karel begint en voert me tot Renétje.

„Je weet eigenlijk alles, Frederik. We hebben je geschreven, ten minste als je de brieven hebt ontvangen. René is thans heel goed. We hebben droevige tijden gekend, we dachten, dat er nooit verandering zou komen, maar telkens komt hij er onder vandaan en zie je hem weer anders. In Februari begon het te beteren, weken achtereen ging alles goed, hij leert beter, doch dan kwamen er weer van die verschrikkelijke inzinkingen en waren wij hem volkomen kwijt. Ik zeg je, dat het nu weer gaat, enkele maanden reeds. We moeten nog steeds afwachten. Maar hij schreeuwt naar je, hij wil naar huis. Dr. Lent, de nieuwe dokter, zei vanmorgen nog: het gaat weer goed, beter nog dan enkele maanden terug. Er komt méér bewustzijn. U moogt hem echter niet naar huis halen, anders komt er een nieuwe inzinking." Hans zegt:

„Weet je, Frederik, dat Volt zich opgehangen heeft?"

„Hè, neen, Hans, dat wist ik nog niet! Heeft de morfinist er een einde aan gemaakt? Ik moet je even een bekentenis doen. Toen die man hier was, heb ik jullie uitgescholden voor schoften en al zoomeer. Ik vraag je om excuus, thans, nu ik hoor, dat die man er een einde aan maakte. Kun je het mij vergeven?"

Ze zeggen geen woord, maar ik antwoord:

„Maar je zult het later heusch niet prettig vinden."

„Doet er niet toe, Frederik, je stond in je recht, hak rustig in."

„Merci, Hans, ik ben je heel erg dankbaar. Dus Volt heeft de beenen genomen? Door eigen afbraak, Hans?"

„Zooiets."

„Je bent hem dus kwijt, je leermeester is bezwaken. Zijn er nog andere zorgen, Hans?"

„Neen, alles gaat goed. We behandelen door opgelegde hypnose Frederik, en hebben resultaat."

„Heerlijk, Hans, dank je. Is de inrichting vergroot?"

„Ook dat, Frederik."

„Zijn er van de oude vrienden ontslagen?"

„De taalgeleerde zijn we kwijt. We hebben hem zijn wijsheid ontnomen. Een wonderlijke diagnose is het, Frederik. We zullen het er later over hebben. Het kostte ontzettend veel bloed, doch we mochten het bereiken."

„Dat doet me werkelijk goed, Hans. En oude Piet?”

„Best! En de vrouwen maken het ook goed. Sonja is bezig reclame voor je te maken. Zij is als herboren en sleept alles voor mijn zieken aan. Zij wil dat ze leven. Voor mij is ze een groote hulp.”

„Heerlijk, Hans. En ik zie, dat ik over jouzelf evenmin te klagen heb.”

„Je weet, Frederik, de slag was raak. je had ons allen, mij en Karel dan, géén betere injectie kunnen geven. Die werkte onfeilbaar! Ik ben je dankbaar. Van dat oogenblik ben ik aan een ander leven begonnen.”

„Goed zoo... Hans. Dat is winst. Zoo zien jullie, het was noodzakelijk. Ik móest weg, omdat wij de grens van ontwikkeling hadden bereikt. Wij hadden als honden en katten tegenover elkaar gestaan, ook al had ik er niet aan mee gedaan. Er was maar één keus: Zijne Majesteit dienen of bezwijken. Ik dacht: ga weg en zoo spoedig mogelijk of er blijft van al die heiligheid niets meer over.”

„En toen smeerde je 'm, hé, voor drie lange jaren, jonge schurk... Want je hebt daar een verjongingskuur beleefd, is het niet? Wie heeft je dat medicijntje bezorgd, Frederik. Het is niet te gelooven, wat heb je er voor gedaan? Het is opvallend! Vind je niet, Karel?”

„Hoe oud schat je Frederik, Hans...” vraagt Karel.

„Hij lijkt vier en veertig. En je bent, Frederik?”

„Vier en dertig...!”

„Niemand weet hoe oud hij is, Hans, maar dat kom ik nog wel te weten.”

„En dat zou je gaarne ergens vandaag willen halen, hè Karel? Maar je zult het niet vinden. Wanneer ik m'n kist in ga zal ik het je zeggen en dan krijg je er een apart schrijven bij, waar je meer aan hebt.”

„Heb je een kuur gevolgd, Frederik?”

„Ja, Erica, ik genoot de koude wasschingen van de Sfinx!”

„Waar was je, vertel op, ik ga er ook heen. Ik wil mijn rimpels kwijt en ik zie, dat het mogelijk is! Hoe bestaat het... het is wonderlijk.”

Anna loopt weg, ze heeft haar bezigheden. Erica roept haar terug en zegt, dat wij buiten de deur zullen eten. Anna wil dat niet en zij begrijpt precies wat ik zou verlangen. Ik zeg:

„Waar ik ben geweest, Erica? Ik heb veel van de wereld gezien. Je weet, ik ging naar Parijs... Maar nee, dat is waar, dat kon je niet weten. Mijn doel was: Parijs en dan verder. Ik bleef er drie dagen, stapte over naar Londen, om zoo spoedig mogelijk door te reizen naar Alexandrië. Maar in Londen hield men mij tegen. Lord Scor bijvoorbeeld, Hans! De man wilde me niet laten vertrekken. Zijn verzameling is uitgegroeid

tot een machtig museum. Prachtige beeldengroepen bezit hij, alle naakt. De Europeesche adel vind je bij hem terug. Egyptische vrouwen ook. Wat de Sultan levend bezit, is voor hem uitgebeeld en in brons gegoten. Hij zegt: mijn Oostersche mentaliteit loochent zich niet, maar die heeft plaats moeten maken voor deze Westersche beschaving, waarvan ik het naakt voor me zie. Scor wilde me niet laten gaan. Later vond ik het heel goed, omdat ik nu tijd had om me voor te bereiden. Ik heb heel veel oude vrienden ontmoet. Londen vond ik weer prachtig als voorheen, lieflijker nog, en je mag van geluk spreken, dat ik de kracht bezat om te vertrekken.

Scor heeft zoo zijn eigen hobby. Maar waar een vrouw zich al niet voor wil geven. Het heeft hem een slordig centje gekost, maar deze adel is niet kieskeurig en de tijden zijn veranderd. Wie ik daar zag! Honderden hebben een plaats gekregen in zijn bronzen album. Hij heeft hierdoor een harem geschapen, die éénig is in Europa en waarop hij met recht trots kan zijn. Hij heeft zichzelf er door ontdekt, zegt hij, ook hij kent zijn masker! Maar voorlopig wil hij het nog niet afleggen! Hij denkt op deze wijze deze menschheid iets te schenken en de persoonlijkheid erdoor te vertegenwoordigen. Of het hem lukt is weer heel iets anders; hij is er gelukkig mee!

En na enkele maanden ging ik verder. Ik moest me losscheuren van zijne Lordschap, zóó was die ziel aan me gehecht."

„En toen, Frederik? Naar den Sultan?"

„Já!"

„Was de harem er nog, Frederik?"

„Ook dat, Erica. Schooner dan ooit."

Ze moeten brullen. Karel en Hans ook, die hebben het zeker later gehoord.

„Já, vrienden, wat een voorstelling was dat toch. Hoe hebben wij eigenlijk die Volt op straat gekregen? Ik zie nóg zijn gescheurde jasje... Die Erica toch, je was als 'n wilde kat. Had de man zich niet bezeerd? Hij had 'n hoofd als 'n varken, uitpuilende oogen, door de morfine verwaasd. En ook jij ging eruit, Hans. Hartelijk is anders, maar je begint er zelf over. In het Oosten, onder die prachtige boomen neerzittend, overheerschte telkens weer dit oogenblik en onderging ik die herrie opnieuw. Onder de machtigste belevenissen stond die vreeselijke Volt voor me en zag ik jou, Hans, ook Karel, en had ik spijt, dat ik je zoo uitgescholden had. Eerst mijn verhaal over den harem, enkele uren later een kermistent vol geweld, een bokspartij, zooals ik er nooit meer een zal beleven. Kostelijk was het! Waarom eigenlijk? O ja, het ging om Renétjel!

Toen kwam „boehá” en maakte aan alles een vervroegd einde, maar Hans en Volt lagen op straat.”

„Van die „boehá”, Frederik, hebben wij niets meer gehoord.”

„Zoo, Karel, maar dat kan nog komen. Roep niet te vlug van je kerk dat er niets aan de hand is, je kunt het nooit weten. Hoewel ik daar wist, dat die boehá er tusschenuit was, volgde ik dat persootje altijd. Op een avond komt dat kereltje op me af en wil ruzie maken.

Moet je alweer glimlachen, Hans? Als ik je iets vertel, dat boven je vermogen leeft, haal je je schouders op of je ziet zoo'n innerlijke glimlach, waarvan je weet wat je wilt en gelooft.”

„Vertel me over den harem, Frederik, laat dien onzin maar varen.”

„Als ik je daar alles van vertellen moest, Erica, zou ik in geen drie maanden mijn stoel uitkomen. Maar de dames zijn er nog. Er zijn er zelfs bij gekomen. Hij heeft haar de vrijheid willen schenken, maar ze wilden niet eens weg. Zoo goed hebben die kinderen het bij hun vader. Weet je, wat de vrouwen zeggen?”

„Nu, zeg het eens?”

„Dit beleven ze slechts één maal, ze krijgen levens genoeg waar ze ellende hebben te aanvaarden, dit is iets bijzonders. Dit is bovennatuurlijk. Je hoort dit woord daar telkens weer en zij genieten er hun afwasschingen door en maken pret, waarvan wij nuchterlingen nog geen verstand hebben. Ze hebben het goed! Ze zijn opgetrokken in een Oostersche adel en beleven er hun wereld door, die toch heusch niet zoo eenvoudig is. Het eenige wat ze missen is: meer liefde! Veel liefde willen ze beleven. En vooral willen ze van gedachten wisselen met mannen, menschen, die iets van deze wereld hebben gezien, die bereisd zijn, die over godsdienst nadenken, die voor kunst voelen en er verstand van hebben, die aan wetenschap doen, van sport en geneeskunde afweten, wijsgeerige stelsels kunnen ontleden, voor paarden voelen en de ziel van zoo'n dier begrijpen; voor álles staan ze open en willen er het naadje van zien. Ze zetten er zich voor in als de Sultan het goed vindt! Had je dit verwacht, Erica?”

„Neen, het is 'n klap in m'n gezicht. Ik dacht alleen aan doodgewone pret en lichamelijke leegte. Maar toen ben jij zeker neergeknield aan de voeten van al die schoonen. Is het niet?”

„Ik heb dat geluk mogen ontvangen, Erica, ik zou er tien boeken over kunnen schrijven. Ze vroegen mij aan de wereld bekend te maken hoe zij denken en voelen. Ze willen erdoor bereiken, dat men hen kent en hun levens waardeeren kan. Ik zeg je vooruit, niet overal heb ik dit ontmoet,

je vindt er ontzagwekkende ellende ook. Mijn geëerde vriend is anders, móet dat zijn, omdat ik anders niets met hem te doen zou willen hebben."

„Machtig interessant, Frederik. Ik kan me indenken, dat je ons allen op dat oogenblik hebt vergeten."

„Dat dacht je, ik heb hen over je leven verteld."

„Over mij? Over mij heb je met die vrouwen gepraat?"

„Juist, Erica, ik vertelde hen hoe wij leefden en hoe wij menschen zijn. Ze vonden het een openbaring."

„Geloof jij dat, Karel?"

Karel zegt niets. Hans zegt:

„Ja..., ik kèn dat!"

„Moet je dat hooren. Welzeker, hij kent dat ook. Het is waar, Hans, je bent het nog! Met dat verschil, voor jou is het 'n paleisje, je houdt van mooie dingen, maar is dat ook geen harem?"

„Hoe lang ben je daar geweest, Frederik?"

„Ongeveer anderhalf jaar!"

„Wat zeg je? Anderhalf jaar bij al die dames?"

„Ik heb me niet verveeld, mijn kind. Wonderlijke uren waren het. De Sultan gaf me den sleutel van zijn brandkast, als je het weten wilt."

„Z'n levende brandkast, Frederik?"

„Ja, ik ging in en uit, Erica."

„En daar ben je zoo door verjongd, hé?"

„Ook dat heeft er toe bijgedragen. Een machtige tijd was het."

„En komt dat ook in het logboek, Frederik? Hoe staat het eigenlijk met onze reis?"

„We zijn nu thuis, Erica, we maken er wijsheid van. We corrigeeren alles en komen zoo gereed voor het volgende oogenblik, dat wij nu al ondergaan. De stof, die ik ontving, blijft stofvaag... De rest gaat voor, ik geloof dus niet, dat er andere boeken zullen ontstaan."

„Mogen wij het al lezen, Frederik?"

„Neen!"

„Wordt het 'n dik boek?"

„Het zijn er drie, een „trilogie" dus.

„Stook ik nog, Frederik?"

„Ja, Karel, dat gaat door, je bent er nog niet."

„Wat is de titel van het werk, Frederik?"

„Ja, laat eens kijken, Hans. De hoofdtitel is „Maskers en Menschen", de ondertitel „De Geesteszieke"!"

„Goed zoo, dat wordt voor mij ellendig, hè, Frederik?"

„Laat ik je zeggen, Hans, dat heb je zelf in handen. Jullie staan er zoo slecht nog niet op. Dat Volt zich opgehangen heeft, moet er ook in. De hoofdfiguren hebben hun rollen al geleerd en doen er nog iets bij ook.”

„'n Prachttitel is het, Frederik.”

„Ik geloof het ook, Karel.”

„Staat er alles in van de laatste jaren?”

„Alles!”

„Ook dat van Renétje?”

„Alles, Karel, hij is de hoofdpersoon van dit drama.”

„Wonderlijk is het.”

„Ik zal je de laatste bladzijde van het tweede deel voorlezen, maar meer krijg je niet. Dit gun ik je van harte, maar je moet me niets anders vragen, ook ik heb er niets over te zeggen. Geef mij die tasch eens, Erica, die daar ja, je zit er bijna bovenop.”

Ik lees hun de laatste bladzijde voor, dat over Anna en mezelf sla ik over. Erica vliegt op me toe en kust me. Tranen van voldoening krijg ik als bloemen van hun harten, waarmee ik tevreden kan zijn. Erica zegt nu:

„Ik vraag je iets voor ons allen, Frederik. Jij gaat nooit meer van ons weg, hè? Nooit meer, als wij ons best doen? Neen hè, Frederik? Dat doe je ons niet meer aan, hè, ook al zal je veel door de vingers moeten zien. Jij gaat nooit meer van ons weg!”

„Ik beloof het je, ik gá niet meer weg.”

„Staat er alles van Hans in, Frederik?”

„Ja, Karel, en ook over jezelf. Wat ben je toch nieuwsgierig.”

„Ook de ellende van Renétje?”

„Dat zei ik je immers al, Karel.”

„Al die vreeselijke tijden!”

„Ja, Karel, alles. Ook over mezelf!”

„En mijn lijf-aan-lijf-gesprekken, Frederik?”

„Niets is er verloren gegaan. Ik heb elke dag mijn aantekeningen mogen en kunnen maken, waardoor het geheel is te overzien.”

„Dat wordt prachtig, Frederik, kunnen wij je niet helpen?”

„Neen, Erica, doe alsof er niets aan de hand is, ga rustig verder. Intusschen maken wij ons gereed voor het volgende bedrijf, dat ons verbindt met het andere tooneel en de tijden die komen, de toekomst dus!”

„Wij allen zijn dus volkomen ontleed, Frederik?”

„Nog niet, Erica, dat komt nog. Je kunt niet op de dingen vooruit lopen. Ik kan je wel zeggen, dat je precies een beeldje van Scor bent,

maar je staat er wat menselijker op, je leeft meer! Je zult recht- en onrechtvaardigheidswetten leeren kennen en eerst later je masker zien. Maar ook dan staan wij naakt, doch zijn opnieuw geboren. Ook Karel, Hans, jij, Erica, Renétje, ik zelf en ook Anna!"

„Dan weet ik al hoe mijn beeldje is, Frederik."

„En dat zal je best meevallen, Karel. Ik zeg je nogmaals, je hebt het in eigen hand, je kunt er van maken wat je wilt. Er aan ontkomen kun je niet, vlijmscherp is dit ontleedmes, het gaat recht door je ziel, je geest en je menselijke hart. Een pardon is volkomen uitgesloten."

„En je gekdoen, Frederik?"

„Is geen woord van weg, Hans,"

„Dat maakt het heele boek, Frederik!"

„Zou je denken? Ik geloof het niet. Maar het spreekt voor zichzelf! Je zult eens zien, Hans, hoe die Indische dansleeraren hun gekrioel veranderen."

„Waar begint dit drama, Frederik?"

„Op het oogenblik, Hans, dat Erica moeder zou worden."

„Heb je ook dat onthouden?"

„Geen woord ontbreekt er aan."

„Meen je dat, Frederik?"

„Ik zweer het je."

„En is daar mijn gestook al begonnen, Frederik?"

„Dáár, Karel, nam je je schop in handen, maar je had er geen erg in."

„Waar zijn we nu?"

„Ik zei je al, dat we net thuis gekomen zijn en beginnen aan het volgende werk. We zullen het in wijsheid omzetten."

„Ik feliciteer je nu al, Frederik."

„Dat is best mogelijk, Karel, maar nog wat te vroeg. Niettemin ben ik gelukkig."

„Was dat het werk voor je in deze jaren, Frederik?"

„Ja, Hans, ook de kwikstaarten hebben hun plaats ontvangen, je weet wel, de Tenhoves."

„Hoe heeten ze? Kwikstaarten?"

Hans barst in lachen uit, de anderen doen mee. Hans vraagt nog:

„Dan weet ik het al, maar hoe reageer je op den avond van Hansi?"

„Niet veel fraais was het, al je geleerde vrienden hebben hun appeltjes laten liggen. Ik raapte die op om hen te verzorgen. Eerlijk gezegd, Hans, heb ik er bijna een longontsteking door gekregen. Maar de Voorzienigheid hielp me er doorheen, toen kon ik weer verder."

„Vertel me nog iets over de dames, Frederik. Maar zeg, komen al deze vragen ook in het logboek terecht, Frederik?”

„Alles, elke vraag van je krijgt een eigen plaats. Let van nu af aan op je woorden, lieverds, het ligt aan jezelf hoe straks de menschheid je ziet en aanvaarden moet.”

„Dit is regelrechte spionage, Frederik.”

„Indien je er niet tegen kunt, Erica, heet je later Sientje, net als m'n paard. Je hebt het maar voor het zeggen.”

„Neen, Frederik, dat nooit, maak mij gerust af. En de dingen van onderweg?”

„Daar maak ik wat kussentjes van om op te slapen, je weet wel, van die woestijnzaken, die je zoo noodig hebt. Dat is de kapok, Erica, voor de boeken, je maakt er schoone dingen van om uit te rusten.”

„Zie je nu wel, dat je een geboren schrijver bent? Heb ik het je niet altijd gezegd, Frederik?”

„Ik zou het toch niet buiten jullie om kunnen, je bent het zelf!”

„Liggen al die psychische verschijnselen vast, Frederik, zijn die al ontleed?”

„Ik heb ze, Hans, de ontleding komt later. Daar zullen wij nu aan beginnen, ik wacht af, we bouwen aan een „universiteit”. In het eerste deel staan wij voor de maskers, het tweede rukt ze af, het derde deel verklaart ze! En dan twijfel je aan niets meer, want alles wordt bewezen. Maar dan beleven wij goddelijke stelsels en loop je met Socrates en Plato en vele anderen gearmd rond, je staat voor jezelf als een ruimtelijk ik! Nu is je „werking” 'n wet geworden, Karel en je „natuur” spreekt je als 'n Godin toe. Je weet nu pas, hoe je liefhad en welke liefde je te schenken kreeg.”

„Kom je zoover, Frederik?”

„Ja, Hans, zooals zich de dingen laten bekijken, zijn wij er al aan begonnen. Zei ik je niet, dat Ra, Ré en Isis voor me geopend werden?”

„Mag ik je opnieuw mijn hulp aanbieden, Frederik?”

„Gaarne, Hans, ik ben je er dankbaar voor.”

„Ik hoop het waardig te zijn, Frederik.”

„Doe het. Maar waar is Anna toch?”

Ze vliegen weg om Anna te halen. Hans is het, die voor haar de aardappelen schilt, Karel helpt hem. Is dat niet wondervol, denk ik? Mijn God, waar heb ik dit aan verdiend? Moet je die twee geleerden eens zien, wat zal de God van al het leven hier 'n plezier van hebben.

Ik stik bijna van geluk. Erica kust Karel en Hans en ik doe het mijne er bij en zal hun 'n cadeautje geven.

„Geef mij dat koffertje eens, Erica. Kijk, dit armbandje is voor jou. Deze ring en dit speldje hooren er bij. Te zamen voor 'n slordig bedrag van ettelijke duizenden, maar als je Sultan bent, kijk je niet op een millioentje, je hebt dan toch genoeg voor jezelf. Ik kreeg het voor je, Erica, het is een geschenk van den Sultan.”

„Voor mij?”

„Alles voor jou, mijn kind, alles. En hij wilde ook alles van je weten.”

„Hoe is het mogelijk!”

„Je mag hem straks een bezoek brengen, hij verwacht ons allen. Ik heb hem alles over jullie verteld. Op een avond zegt hij:

„Dit kostelijke goedje is voor Erica. Ik gaf er een vermogen voor, maar zij zal dit waardeeren. Zeg haar, dat ik haar wil zien en zij mag mijn harem bewonderen, als mijn vriendin, anders zou zij er niet meer uitkomen. Als Karel het goed vindt?”

„Kijk eens, Karel, de ring past precies. Doe me den hanger eens om. Is het geen wonder? Mijn hemel, waar heb ik dit aan verdiend. Hoe heeten deze steenen, Frederik?”

„De steen in den hanger is 'n onyx, die in den ring is 'n opaal en de andere 'n topaas, alles echt en het duurste wat er is.”

Erica danst van geluk en vliegt me aan.

„Frederik toch, hoe moet ik je danken? Wat ben je 'n engel voor me.” Ik zeg:

„Ik heb er niets mee te maken, de Sultan gaf het je.”

„Kan me niet schelen, door jou kreeg ik het. Wat zei hij nog meer van me?”

„Eerst Anna bedienen, Erica. Hier heb ik het al. Kijk eens, Anna? Doe dit doosje maar eens open.”

Anna frommelt aan het ding en krijgt het niet open. We zullen haar helpen. Erica heeft al geraden wat er inzit, 'n hanger is het. Ik doe het doosje open.

„Heerejé nog aan toe, is dat wat? Is dat mooi, Anna?”

Anna kijkt naar haar hangertje met paarlen kruis. Een bloedroode robijn, 'n wonderlijke steen op het kruisgedeelte, als 'n roos zoo lief en schoon. Erica vraagt al:

„Is dat de „Lotus”, Frederik?”

„Jij weet veel van oude mystiek af, Erica. Waar heb je dat geleerd? Ben je de laatste jaren aan de Oostersche leer begonnen? Ik liet het

maken in Egypte, eigenlijk onder den neus van de Sfinx, voor Anna, omdat ze toch niets anders hebben wil."

Anna gaat weg. Nu de jongens. Kijk eens, Hans en Karel. Twee gouden sigarettenkokertjes met gouden vulpen er bij, te zamen voor tien cent. Een geschenk voor jullie van den Sultan. Omdat je zoo losbollig bent en gaarne menschen in slooten rijdt. Zie je die steentjes daar! Deze groene is voor Hans, hij ziet zijn voorvaders erdoor opnieuw in leven. Die met den rooden steen is voor Karel. Opdat je nooit meer zult jokken!"

De kerels drukken mijn hand. Ik weet het! Ze zijn zoo blij als kinderen. Karel kan het niet aan. De jongens laat ik een grooten koffer halen, die ik open maak. We hebben nog meer geschenken.

„Kijk eens, Erica, vier prachtige haremgewaden voor je, 'n apart geschenk voor je van den Sultan. Ze zijn in rood, blauw, groen en goud satijn, een zijde, die je in Europa weinig ziet, een koninklijk geschenk is het. Had je dit verwacht? Néén, hè, dit niet, want dat was ook niet mogelijk. Het moet je volkomen overrumpelen. En ik moest juist daar opletten, zegt hij. Ik moest je in je oogen kijken, dat is alles wat hij er van wil weten."

„Zoo'n goeie Sultan toch! Waar heb ik dat aan verdiend, Karel? Begrijp jij het? Is dit even 'n wonder? Zie eens, mijn hemel, is dat allemaal voor mij? Vadertje toch! Vadertje toch! O, Frederik, kan ik dat ooit goed maken? Kan ik dit ooit beseffen?"

„Stil maar, het is dik in orde. Maar mooi zijn ze. Ga maar naar boven en doe er een aan."

„Kom eens hier, Anna. Hier is iets voor je. Dit ding is 'n Oostersche pyama. Hier is er nog een en wat eenvoudige japonnen. Verkleed je maar, voor het diner komt dat goed van pas."

Anna weg. Nu de jongens nog. „Kijk, Hans, 'n slangetje voor je. Je houdt van cobra's, is het niet? Is dat eventjes 'n prachtdier geweest! Jammer, dat men zoo'n dier moest dooden. Ook uit den harem van den Sultan, alles, alles. En deze is voor Karel. Moet je zoo'n beestje, Karel?"

„Wonderlijk, Frederik, ik heb altijd naar zoo'n velletje verlangd. Wat 'n pracht exemplaar is het."

Daar is Erica al. We kijken ons de oogen uit. Karel heeft haar nog nooit zóó gezien. Hij klakt met z'n tong. Hij kan het niet gelooven en zegt:

„Ik had niet gedacht, Erica, dat jij zoo mooi was. Wat 'n beeld ben je toch, hoe heb ik het? Moet je daar nu om schreien?"

„Ik mis nu Renétje zoo, Karel."

„Wacht maar even, Erica, ik heb ons kind niet vergeten. Laat je tranen echter gerust gaan, laat ze vloeien als je het kunt, het is nu de moeite wel waard.”

Karel heeft geen oogen genoeg om zijn vrouw, met wie hij al achttien jaar getrouwd is, te bekijken. Een nieuwe verschijning is het. Een nieuw leven is er begonnen, hij eet haar bijna op. Het zijn nèt twee jonge geliefden; ook Hans krijgt er kippenvel van en doet kinderachtig naïef. Ik vind alles moorddadig goed. Wat 'n geluk toch. Wat je met een paar spullen al niet bereiken kunt. Ook mij eten ze op, ik heb een rood gezicht gekregen van al de kussen. Moet je Erica eens zien, een prinses is het!

„Hier, Erica, ik heb nog iets vergeten. De bijbehorende sandaaltjes... waar de boeken vol van staan, je moet ze maar even aanpassen. Ze zijn voor jou gemaakt. Ze lijken wel wat Turksch, maar in de Tempels van Ra, Ré en Isis werden ze gedragen. Is dat even een kleurtje!”

Erica is al weer weg, we zullen haar in een ander gewaad zien. Karel zegt: „Ja, doe het... laat ons genieten. Geen vijf minuten later is ze weer terug. Groote goedheid, zuchten Hans en Karel tegelijk, wat 'n Prinses is het. Wat 'n schoonheid, zoo ineens. Hoe kan het? We bewonderen haar. Nu Renétje, Erica, even wachten, aanstonds kun je ons de andere gewaden toonen.

„Maar je ziet het, Erica, bij elk gewaad sandaaltjes die er bij hooren! Kijk, dit is voor Renétje, als de jongen wat ouder is. Komt nooit de mot in! De mot sterft erdoor! En dit hier, als hij straks thuis komt. En dit! En dit ook! En dat daar, als we eens vorstelijk bij elkaar willen zitten. Allemaal voor ons kind.”

Erica kan het niet meer aan, ze bezwijkt bijna van geluk. Ze vindt het ontzettend. De menschen zijn verslagen, ik mocht hen openen voor elkaar en ze steken het niet onder de meubelen die er staan. Ook ik krijg mijn part en deel. Koninklijk is alles, maar ik wist het! Is dit leven waard beleefd te worden? Já, roepen ze! Anna kust de gewaden van Renétje. Ze streelt ze, drukt ze aan haar hart. De vrouwen gaan naar boven, zich verkleeden. Karel en Hans hebben geen woorden. Ze vinden het een groot schandaal, ze hebben roode koppen gekregen van inspanning.

„Hoe kom je er bij, Frederik, om ons allen zoo schandalig te verwennen.”

„Noem je dit verwennen, Karel? Het is nog veel te weinig. Maar kijk daar eens.”

„Erica. Erica in het blauw, groen, rood en goud... Dit is het gouden gewaad van een Tempelpriesteres, zooals onze Sultan dat ziet. Machtig

mooi is het. Moet je zoo'n vrouw eens zien, Hans, dan weet je wat er daar alzo te bekijken valt. Een droom is het! Een Lotus voor Karel! Ik moet er niet aan denken! Jij?"

„Je haalt 'n mensch het hart uit de ribben, Frederik."

„En het doet geen pijn, hé?"

„Néén, maar het knaagt er toch door. Ik geloof, dat je een nieuwe bloedstrooming krijgt. Zie die Erica toch! Hoe kan het? En kijk die sandaaltjes? Machtig. Ik zal het niet vergeten, Frederik, jij weet hoe het moet. Hummels zijn wel!"

Erica heeft haar gewaden gedragen, ze is als een Koningin. Karel weet niet wat hij er van denken moet, als het maar niet in haar hoofd slaat. Het groen satijnen gewaad krijgt de voorkeur voor het diner. Néén, zegt ze, het blauwe. Wat denk jij, Karel? Het roode? Já, daar heb je het al. Erica, wat wil je? Zie je nu, dat je eigenlijk tóch niet gereed bent voor al deze mooie dingen? Als ik er niet was, zouden ze er geloof ik, ruzie om krijgen, maar moet dat? We moeten nu beslissen wat ze aandoet. Het blauw heeft de voorkeur gekregen. Erica weg, Anna ook, maar Anna weet wat ze doet. Ze legt al die schatten eerst even neer. Ze moeten rusten, denkt ze en even aan deze omgeving wennen. Als Anna terugkomt en vraagt:

„Frederik, lééft zijde?" weet ik meteen dat ik goed heb gevoeld. „Já," zeg ik, „Anna, zijde leeft en heeft een eigen persoonlijkheid. Vooral deze!" „O," zegt ze, „dat dacht ik al!"

Ook ik ga naar boven om me te verkleeden, Renétje's kamer staat vol bloemen. Ook mijn kamer is in een paradijs veranderd. Op mijn hoofdkussen liggen, kinderlijk naïef gerangschikt, viooltjes, vergeetmenietjes en lelietjes van dalen, een roode en een witte roos in het midden. Ik doe vlug de deur dicht. Die Anna toch! Een prachziel is het. Wat is ze vooruit gegaan! Ook ik voel me gekraakt door al deze liefde. Waar leven wij eigenlijk? Je gelooft het niet! Hemelsch is alles!

Spoedig zijn de koffers aan den kant. Dan is het tijd voor het diner. Ik heb m'n avondkleeding aan. Karel en Hans ook. Erica is wonderbaarlijk, maar Anna doet niet voor haar onder. Karel en Hans slapen met gerechten, allen doen iets en als het zaakje er is kunnen we beginnen. Champagne is er, goede wijnen ook. Karel, je krijgt 'n pluim, deze is goed! We eten, drinken en praten, het is 'n feestdag om nooit te vergeten. Eén is er nog niet bij, zegt Erica. Dat is jammer! Ik zeg, wij doen het straks over. En dan mankeert er geen één meer. Erica vraagt:

„Heb je dit waarlijk van onzen Sultan gekregen, Frederik?"

„Alles, lieverd, op een paar kleine dingetjes na. De rest komt regelrecht uit zijn handen. En denkt maar niet, dat het afgedankte kleertjes zijn, deze zijn speciaal voor je gemaakt!"

„Dat zie ik."

„Waar, Frederik?"

„Dat weet ik niet, Karel. Ik durfde het hem niet te vragen."

„Maar wij zullen hem bezoeken, is het niet, Karel? Hans gaat ook mee."

„We gaan, zoo spoedig mogelijk, en Frederik wijst ons den weg."

„Afgesproken, Karel, wij gaan naar het Oosten!"

„Waarom schonk hij ons al deze dingen, Frederik?"

„Ik zei je al, alles van je, van ons allen, interesseerde hem. Vooral had hij groote belangstelling voor Renétje!"

„Waarom, Frederik?"

„Omdat hij de verschijnselen met de Oostersche magie vergelijkt, Erica. Dat is het!"

„Vreeselijk interessant, Frederik. En heeft hij zijn vergelijkingen kunnen maken?"

„Hans, die menschen weten er alles van, je hoeft hem niets wijs te maken. Hij vergeleek ze met de verschijnselen van de jogi's, fakirs, magiërs en de allereerste aanrakingen die groote ingewijden mochten beleven. Ik moet hem schrijven hoe het nu met Renétje is. Hoewel hij mij volkomen het leven er voor opende, de ziel als het ware op mijn hand in slaap was gevallen, wil hij toch weten of zijn zien en voelen klopt! Ik weet het al, hij is angstig zuiver!"

„En dat was eten en drinken voor je, Frederik?"

„Ja, Hans, we kwamen er niet over uitgepraat. Boeken zijn het!"

„Ik geloof het nu. Nu vond je begrip, hé?"

„Alles, Karel, alles! Je kunt je zoo'n heiligheid niet voorstellen. Een weelde van Lotussen om ons heen en dan dergelijke gesprekken? O, mijn goedheid, ik moet er niet aan denken."

„Vrouwen waren erbij, Frederik?"

„Zeven van de allerbeste, Erica. Alle nationaliteiten. Een eer voor me! En een deugd ook, omdat ze zich er voor open stelden. Zie dat tooneel eens voor je. Ga nu eens even op die zielen in, zie hem in zijn machtig mooi gewaad, de vrouwen als een magische cirkel om ons heen, waardoor wij ons beschermd voelden, en dan een gesprek over leven en dood, over de Pyramide van Gizeh, de Sfinx, de Zon, de Maan en de Sterren, het ontstaan van deze werelden en deze menschheid, over bewuste en onbewuste levensgraden in en van de ruimte, krankzinnigheid, magische

toeren en magische genezingen, duivelen en hemelen, en over de mensche-lijke liefde? Je bezwijkt bijna! Maar ik zeg je, het allerheiligste en het schoonste wat ik op deze rotwereld mocht ontvangen. Hij had er een paradijs van gemaakt! Met vrouwen in een groote verscheidenheid van gewaden. Toen had ik mogen uitzoeken!"

„Méén je dat?"

„Waarom zou ik liegen, Erica. Maar voor later, zie je, als ik nog eens zou terugkeeren."

„Heb jij dan van al deze dingen verstand, Frederik?"

„Iets já..., ik kon met hem praten of ik had rustig kunnen verdwijnen."

„En ons vertel je er nooit een woord over? Hier doe je, alsof je bent als 'n kind?"

„Willen jullie erover hooren? Waar moet ik beginnen. Je stoot het toch weer van je af. Staat Karel er voor open? Hans? Jij? Anna? Eén is er, maar die is gek, met wien ik over al deze dingen heb gepraat, ook al stonden wij er nog een heel eind van af en keken er even naar. Renétje ja, die weet er wel veel van, ik ook, al zeg ik het zelf. De vrouwen vonden me schattig, èn charmant, zooals ze zeiden, waar ik echt trots op ben. Ook de Sultan was tevreden. We spraken over alles. Maar zie je dit tooneeltje? Je maakt een reis door het Universum en wij gleden achter elkaar langs Saturnus."

„Over dien ring?"

„Langs en over dien ring, Erica, met een vaart, waar de rokken door gestreken en gekruld werden, plooitjes, zooals je ze hier niet kent. Maar het gebeurde dan toch maar."

„Ik begrijp het. Zoo'n verjongingskuur krijgt niet elkeen. Is dat even wat, Karel? Over een paar jaar moet hij er heen. Kan dat, Frederik?"

„Neen, dat kan niet!"

„Waarom niet?"

„Omdat Karel zich niet voor deze dingen openstelt. En dan moet men je daar niet. Deze man is een geboren Egyptenaar. Als je niet het zoet van de Tempelvruchten proeft, kun je vertrekken. Het is de hoofdschotel van zijn diner, met een oude saus toe, die door de Tempels uitgedacht is en waar hij voor leeft. Ik wil maar zeggen, leeg gepraat, nuchter denken en voelen, daarvoor zet dit leven de deuren niet open. En juist het Westersche gevoelsleven krijgt hier 'n mogelijkheid zichzelf te openen en te verrijken. Oostersche geleerden zijn er genoeg, maar die krijgen zijn vrouwen niet eens te zien! Dat krijgt een Westerling wel, zie je, en dat is een genade. Weet je van al deze dingen iets, dan krijg je alles te

zien en zet hij zijn hart voor je open, je ziet het aan al deze geschenken."

„En anderhalf jaar was je daar in dien rijkdom?"

„Juist, Erica."

„Je had er natuurlijk kunnen blijven?"

„Heel gaarne zelfs. Je begrijpt, ik had niets meer behoeven te doen."

„Hoe oud is die man, Frederik?"

„Wat dacht je? Je hebt immers verleden de foto gezien?"

„Heb je dat ding nog?"

„Zeker Hans. Ik zal hem je toonen, dan wordt je geloof sterker."

Hans kijkt. Erica en Karel eveneens. Anna vindt het allang goed.

Ze schatten.

„En, Hans?"

„Ik denk, vierenveertig."

„Erica?"

„Zesenvieertig!"

„Karel?"

„Hetzelfde."

„Jij nog Anna, even kijken en meedoen?"

Anna kijkt ook, even slechts, dan zegt ze:

„Tweeënzestig....."

Allen vragen: èn, Frederik?

„Anna zei het... zoo oud is deze man. Maar hij lijkt zevenendertig. Je verliest het altijd, op elk gebied. Dit leven heeft een organisme als van 'n slang, het kent al de grepen voor zelfverdediging, is een kenner van de Joga en een volleerd priester. Wonderlijke avonden hebben we gehad. Eén ervan, of meerdere zelfs, vergeet ik nooit. Hij verzocht me, Hans, één van de vrouwen in slaap te brengen."

„En, Frederik?"

„Ik had succes, Hans. Ook nu weer doeltreffende bewijzen ontvangen voor tal van stelsels, een schat bijeen. Ook hem bracht ik in slaap, het was er een, die tot zijn studie behoorde, indien hij het niet wilde lukte het mij niet. Tóch had ik macht over hem. De vrouwen waren direct in slaap. Een hebben wij er genezen van nachtmerries, waaraan het kind reeds jaren leed. Ook haar zelfmoordneigingen verdwenen, waar hij mij uiterst dankbaar voor was. En juist die vrouw kon in- en uitgaan, vertrekken als ze wilde, maar ze deed het niet."

„Hebben zeker wroeging, Frederik?"

„Waarom, Erica? Waarom, vraag ik je, móeten die kinderen wroeging voelen? Dacht je, dat zij hun leven zondig zien? De meeste van hen

zeggen: „Bij elken anderen man zouden wij ons besmet voelen, nu niet! Baren wij onze kinderen niet? Schenken wij deze wereld geen voortgaan? Wat wil de wereld van ons? Je ziet het, wij komen er door in opstand en het is niet goed te praten ook, maar zij daar hebben er hun eigen gedachten over. Ik zeg je, Hans, „door den opgelegden slaap, stonden wij voor verledens. Ik hoop hierdoor mijn fundamenteen en stelsels te bewijzen! Je kunt er niet aan ontkomen. Maar wanneer die feiten voor zichzelf spreken, dan sta je voor tal van wetten, waarvoor je nu vanuit ons bewustzijn geen woorden vindt. Ik leerde er enorm veel. Ik geloof, dat ik zeggen kan, gereed te zijn! Laat komen wat wil, als eerst Renétje maar thuis is. Ik weet ook, dat we nog enkele jaren tijd hebben, maar komen doet het.”

„Wat verwacht hij dan van je kuur, Frederik?”

„Bedoel je ten behoeve van het kind?”

„Vanzelf.”

„Wel, Erica, je gelooft het misschien niet, maar hij verwacht er wonderen van. Ik moest hem er alles van vertellen. Toen ik de verschijnselen zoo'n beetje gerangschikt voor hem op tafel had gelegd, kon hij meteen vertellen wat dit zieleleven voelt en aanvaarden moet. Hij zegt:

„Het Westen is begenadigd met zoo'n leven!”

„Hoor je dat, Karel?”

„Zoo is het, maar dat weten jullie nog niet, maar dat komt wel. Ook ik wist het niet. Hij ziet René als 'n geestelijk wonderkind. Hij gaf mij raad en ik zal die opvolgen, indien jullie mij daar de toestemming voor geven. Of ik ga terug!”

„Jij kunt nu doen wat je wilt, Frederik.”

„Eerlijk, Karel? Dan is dat het grootste geschenk dat je mij kon geven en je zult er geen spijt van hebben. Ik hoop, dat wij allen mogen beleven, dat het gaat zooals wordt verwacht, dan pas heeft ons leven waarde.”

„Was die Hollandsche er nog?”

„Inderdaad, Erica, maar ze gaat spoedig weg.”

„Naar huis terug?”

„Nee, niet naar haar huis, maar naar 'n ander, waar ze het heel goed krijgt.”

„Wie wil nu zoo'n afgelikte boterham, Frederik?”

„Dat zou jij denken, Hans, maar zoo is het niet. Voor geen tien duizend kan je ze koopen. Of dacht je, dat ook daar geen verhaaltje aan verbonden was?”

„Vertel 'ns, Frederik?”

„Ik niet... Ik heb daar niets mee te maken, want ik zou je héél bekende families moeten noemen, hetgeen je alleen maar zou verbijsteren. Eén ding zeg ik je: Onze Lieve Heer is er nog! Zelfs Rome heeft er mee te maken; als je in de Sixtijnsche Kapel staat, krijg je er een antwoord op, maar dan staat dit Hollandsche meisje naakt voor je. Dit lijkt alweer fantastisch, een naam en je weet alles, maar ik noem dien niet! Had je ze maar, Hans, in jouw omgeving hoort ze thuis. En Hansi was er een leelijkerd bij. Dergelijke kinderen zijn er voor geboren. Het is 'n hemelsche openbaring als je haar ziet. Ze is duur verkoopbaar. Ik geloof echter, dat het op een geschenk uitdraait. Zoo goed is onze Sultan voor 'n mensch. Maar wie ze krijgt — met stamboom en stamboeknummer compleet en de Egyptische Lotus er boven — die staat meteen voor Toet Anch Amen..., je kent dat heerschap wel!"

„Je bent erg wazig, Frederik."

„Dat moet wel... anders krijg ik koude rillingen. Ik ben in het Westen, maar het Oosten achtervolgt je waarheen je ook gaat."

„Hoe is dat kind daar gekomen, Frederik?"

„Zei ik je onlangs niet, dat hij haar uit een goot gehaald heeft? Toen dachten jullie uit een straatgoot — ik geloof dat ik het zelf zei. Maar er zijn ook gootjes, waardoor hemelsche liefdadigheid stroomt. Kortom dan — en daar moet je het mee doen — het ging om een weddenschap en hij heeft die gewonnen. Hij heeft van dit leven een Vorstin gemaakt!"

„En nu gaat zij aan een hof?"

„Dat nu net niet, Karel, maar het lijkt er wel iets op."

„En die anderen, Frederik? Hebben die heerlijk met je gepraat? Hoe kon je Arabisch, Egyptisch en al die andere talen verstaan?"

„Er was er één, Erica, die zevenentwintig talen sprak. Ook vloeiend Hollandsch. Een vrouw van vierenveertig jaar. Een Oostersche, die voor de familie die talen had moeten leeren. Ook nu reist er een door de landen met als eenige taak de talen te leeren. Wanneer zij er zoo'n stuk of dertien kent, keert ze naar huis terug en krijgt zij daar haar werk."

„Zit dat eventjes in elkaar? Zoodoende heb jij kunnen praten?"

„En of, ik had er slag van ook."

„Komt ook dat in het logboek, Frederik?"

„Je zult het hier en daar terugvinden, Erica. Overigens blijft alles één geheel, dat wil zeggen, als het noodzakelijk is krijgen wij er nog wel een staaltje of staartje van te beleven."

„En wat denk jij nu van René, Frederik? Komt hij spoedig thuis?"

„Karel, daar zullen we het nu eens over hebben. Wat ik er van denk?"

Voorloopig laten wij hem daar. Hoe meer de ziel verlangt, des te beter is dat voor het weerstandsvermogen en het dagbewustzijn. Dit verlangen steunt de persoonlijkheid. Verlangen is innerlijke werking en die werking maakt de persoonlijkheid zich eigen. Ik zeg je: zoo nu en dan krijgen wij hem even thuis, maar dan moet hij weer weg, totdat we zien, nú is het mogelijk, nu kun je rustig aan den opbouw van dit leven beginnen."

„En jij verwacht er iets van, jij verwacht iets wat wij niet zien?"

„Wat ik verwacht, Karel, zie jij ook. Begrijp goed, het leven zelf wijst ons den weg. Wij kunnen er niets bij- en niets afdoen. René moet zich vanzelf openbaren. Als het zoover is, zie je andere verschijnselen. Jammer is het, dat je al die teekeningen hebt verscheurd, Karel, daar waren mooie fundamenten bij. Ik hoop echter, dat je niet langer van je kind een dokter wenscht te maken. Want dat kun je toch niet. Is hij nog aan het teekenen geweest?"

„Ja, het is 'n hartstocht van hem."

„Zie je, daar kun je niets aan veranderen. Begrijp goed, Karel, wat ik wil doen is voor zijn gezondheid. Ik ben niet van plan hem zieker te maken. Mij gaat het om zijn leven en gezondheid. Maar dokter wordt hij nooit."

„Kan me ook niet schelen, als hij maar gezond is."

„René wordt gezond! Hij zal zoo gezond zijn, dat jij het niet gelooft. en blijvend!"

„Het is net, alsof je niet weg bent geweest, Frederik. Waar was je nog meer?"

„Ik ben in de bergen geweest bij de priesters. In Thibet bij de monniken. Ik heb hun wijdingen meegemaakt; waar je bijna niet binnendringt kwam ik. Ik had aanbevelingsbrieven bij me. Maar Egypte spant de kroon van alles. Dat gun ik elkeen, die van mystiek houdt en wiens ziel er voor open staat. Verder is mijn leven niet veranderd. Gewetenswroeging heb ik er niet van gekregen, de hoofdzaken zijn onder het ontleedmes bezweken. Aan verschillende mogelijkheden heb ik kunnen werken. Machtige waarheden vielen mij als genade in mijn schoot. De voortreffelijke zorgen van velen schiepen voor mij een paradijs op aarde. En wat wil je dan nog meer? Geen haar op mijn hoofd dacht er aan. Toch kreeg ik alles wat ik zoo voor mezelf had gedacht. In het oude Egypte staat geen steen meer van die oude glorie overeind, toch vertelt elke voetstap je hoe het leven daar is geweest. En dat moet je kunnen aanvaarden. Ik ging er niet heen om steenen te zien, ik stelde me er innerlijk voor open en kreeg antwoord. Ik had thans niet het lef om tegen

de Pyramide op te klauteren, Hans, ik lag er te wachten, dag en nacht op een plaats, waar je den hoogmoed van deze wereld niet verwacht. Ik boog me! Ik kleeedde me uit, ik stond daar volkomen naakt!"

„Ben je ook in de woestijn geweest, Frederik?"

„Ook dat, Erica. Nu stormde het echter niet, een zalige rit was het. Veel stof heb ik daardoor gekregen, maar onze gids was er niet. Dien ontmoette ik later in Alexandrië en leefde rustig op zijn groot Oostersche bezit, dat al net als dat van den Sultan grootscheepsch en hoffelijk is op een wijze waar je van rilt en beeft. Die menschen hebben veel in dit leven gekregen. Of alles geluk is? Mohammed is voor zichzelf al benijdenswaardig, zijn innerlijk bezit proef je als een prikkelenden wijn, je ontvangt levenslust, offervaardigheid, begrip, je denkt bergen te kunnen verzetten, inspiratie is het voor alles in je leven!

En nu, kinderen, ik ben moe, morgen gaan we verder. Is het geoorloofd dat ik mij verwijder?"

„Ga, Frederik, ook wij zijn doodop!"

Erica's laatste woorden zijn voor allen een wenk en even later lig ik in mijn bed in de vertrouwde kamer en ik val spoedig in een vasten slaap. Maar mijn vleugelen ontspannen zich. Nog is mijn ziel niet vrij van het Oosten, ik kan gaan waarheen ik wil. God schonk mij alles, ik ben niet bang voor de tijden die komen!

Maar een huis en vrienden te bezitten is machtig, grootsch is het! Moge het altijd zoo blijven. Ik ben thuis! Ik ga nooit meer alleen weg, nooit! Hier heeft men mij noodig! Er waren heel veel bloemen! Dank U! Ik ben voor alles gereed! Alles!

OOM FREDERIK, WILT U MIJ HELPEN ?

René is nu voorgoed thuis gekomen, maar wij hebben er bijna vier lange jaren op moeten wachten; telkens zonk hij in een anderen toestand en moesten wij hem aan die wetten overgeven en daarenboven nog aanvaarden, dat dergelijke ziekten niet met zich laten spotten, zooals Erica heeft ingezien. We haalden hem vier maanden nadat ik van mijn reis teruggekeerd was naar huis. Het ging allemaal zoo goed. Ook zijn dokter was tevreden; zijn bewustzijn ging vooruit, zijn denken en handelen was van dien aard, dat zelfs Hans hem volkomen normaal achtte, zoodat de jongen niet langer tusschen al die maskers behoorde te zijn. Hij teekende en schilderde elken dag, stillevens en zelfs portretten kwamen er voor den dag en een jaar later vergreep hij zich aan den „Christus”, om, zooals hij zei, voor zichzelf diens leed en smart uit te beelden. Niemand had dan ook dit geschilderde portret willen bezitten; wat hij er van maakte kon het daglicht niet verdragen, zóó vreeselijk ging zijn leven te keer, zoo erbarmelijk werd de „Messias” door zijn verf en handen verkwanseld. En toch, als je dieper op dat gesmeer in ging, zag je, dat een onfeilbare wil bezig was zich te manifesteeren. Ik zag zijn talent groeien en zeer zeker in staat om later een goed en gaaf stuk werk te scheppen, zoo, dat het de moeite waard was om het aan een muur te hangen en er zoo nu en dan naar te kijken. In één opzicht zijn wij vooruit gegaan: Karel vindt alles goed, hij geeft het volkomen over. En dat waren zeer groote zorgen voor mij, omdat je nooit wist van welken kant bij hem de wind waaide; je moest altijd toch nog rekening houden met zijn slootjes, waar je dan pardoos in ging, omdat hij zelf met zijn karakter-eigenschappen overhoop lag.

Na enkele maanden stonden wij al voor het feit. Zijn wildheid keerde terug en weer vlogen je de voorwerpen om de ooren, waarna hij onder het spanlaken zijn persoonlijkheidje bijeen kon grabbelen, dat meestal na 'n dag of twee onfeilbaar tot dit leven terugkeerde, en dan begonnen wij van voren af aan. Intusschen werd de jongen steeds sterker. Karel en ik hadden moeite hem onder het laken te krijgen, zoo hevig verzette hij zich

tegen dit gruwelijke proces, waarvoor hij rilde en beefde, 'n angst had, die niet meer menselijk leek te zijn. Ik geloof, dat dit voor hem het ellendigste van zijn ziekzijn was. Het bloed stroomde soms uit ooren, neus en mond, van innerlijke ontroering of door de foltering die hij onderging. Het was, zegt Anna, of men hem met gloeiende poken wilde branden, zoo brulde hij van smart, zoo diep trof het zijn ziel. Door zoo'n lakentje, waaronder hij werd neergelegd, brak men zijn wilskracht volkomen, doch wat er van binnen in hem afspeelde, dáár begrepen wij niets van, ook al beleefde ik met hem zijn ondergang. Een helsche natuur was het, een wild probleem, dat daar neer lag en zich tegen deze bruutheid wilde verzetten. Je had hem toen moeten hooren, het was niet menselijk meer. En zijn verstand groeide er door. Dát was nog het ergste. Hij kon dingen zeggen, waarvan wij stonden te kijken. Hij verzon dan van alles om er maar weer onder vandaan te komen. Hoevele malen wij er ingevlogen zijn, vooral Anna en Erica, weet ik niet meer. Door 'n prachtig smoesje maakte men de riemen los en eenmaal zijn vrijheid gekregen, zag je, hoe sterk zijn wil ook was om goed te blijven, voor je oogen dit leven wegzinken naar een onverklaarbare diepte voor ziel, geest en stoffelijk bewustzijn en dan kwam het onfeilbare bezwijken. In huis was dat nog niet zoo erg, maar wanneer hij de gelegenheid kreeg om de deur uit te rennen, kon je hem achterna loopen, straat in, straat uit. Als 'n op hol geslagen paard vloog hij tusschen de menschen door en eigenlijk wist hij niet meer wat hij deed. Mijn hemel nog aan toe, wat een uren hebben we toch beleefd, we weten nog niet hoe wij er door gekomen zijn.

In deze vier jaren mochten wij toch het geluk aanvaarden, dat ons kind beter zou worden. Ik schreef in het logboek neer: „Zie, ik krijg toch gelijk, hij komt en hij gaat, telkens zien wij hem anders. totdat zijn bewustzijn in harmonie gekomen is met de maatschappij, het leven van elken dag.”

Ik heb jaren geleden gezegd, dat ik hem thuis verwachtte op ongeveer zijn zeventiende of achttiende levensjaar en nu zien we, dat ik ook daar weer gelijk in krijg. Langzaamaan, stap voor stap, keert hij tot ons terug, om tenslotte voor goed bij ons te blijven.

Den eersten keer, na mijn reis, dat wij hem haalden, heb ik vastgelegd en volkomen volgens de verschijnselen beschreven. Toen ik bij hem kwam, onderzocht hij mij, alsof hij wilde weten wat er met mij was gebeurd. En na eventjes te hebben nagedacht, vroeg hij:

„Waar was je, Oom Frederik? Waar ben je al dien tijd geweest. Waarom ging je zoover van me weg?”

Ik had zijn dokter het een en ander over mijn reis verteld, ook van ons contact, hij was dus voorbereid. Maar René wist niet, dat ik drie jaren weg geweest was; hij wist niets van mijn belevenissen, want omdat hij het toch niet had begrepen, had men hem daarover niets verteld. Hij vroeg echter:

„Waarom ging je naar het Oosten, Oom Frederik? Wat had je daar te zoeken? Is het mogelijk, dat ook ik zoo'n reis kan maken?”

De broeder had nog het een en ander met hem te regelen en haalde hem even weg. De dokter zegt:

„Wel hoogst merkwaardig. Ik moet zeggen, buiten verwachting, ik moet toegeven, dat hij ontzettend gevoelig is. Waarschijnlijk een kwestie van telepathische overdracht!”

„Zoo is het, dokter. Wat weten wij menschen van de menschelijke ziel af?”

„Niets, wat wij kunnen doen is deze levens een stoffelijke ontwikkeling geven, wat bewustwording door scholing, wat leeren als het mogelijk is. Maar u ziet het, dat het gelukt deze zielen gezond aan de maatschappij terug te geven is een uitzondering, een zeldzaamheid. Van de honderdvijftig jongens, die we hier hebben, krijgen er hoogstens tien het volle bewustzijn terug, de rest blijft voor dit leven gevangen. Ze zijn levend dood. Wat dacht u, dat dit voor ons allen is?”

„U doet uw best, dokter. Wat mogen wij méér verlangen?”

„Maar welke wetten zijn het, die bepalen dat deze zielen zoo geslagen moeten zijn, die ons dwingen te aanvaarden, dat de een alles bezit en de ander levenslang hier moet blijven, als een levend-dood? Wanneer je tot God gaat, staat je leven stil. Ik ben het protestantisme toegedaan, elken dag kom ik met Hem in conflict, ik kán niet goed vinden, dat Hij zoo nonchalant met Zijn leven omspringt. U voelt het zeker wel: ik zit niet stil, ik kan alles van den Bijbel niet aanvaarden. Mijn gedachtenleven kreeg verruiming en diepte. Ik ben niet in staat een God te aanvaarden die goed vindt dat er ónrechtvaardigheid is, ik kan geen God aanvaarden, die de Universeele wetgevende macht onrechtvaardig behandelt. Ik wil niet aanvaarden, dat Hij ons op die wijze slaat. Ik kan het niet! Maar waar vinden wij het antwoord, een woord, dat bij ons Westersche gevoelsleven past? Hebt u in het Oosten nog wijsheid opgedaan? Waar bent u geweest?”

Toen ik hem vertelde, dat ik het oude Egypte had bezocht en met de Tempelpriesters aan de gewijde diensten had mogen meedoen, zuchtte hij:

„Ziet u, mijn liefste wensch. Ik had eigenlijk wereldreiziger willen zijn.

Als kind al speelde ik met mijn vrienden en maakten wij een reis om de wereld. Waar zijn wij niet geweest! Toen ik later, als jongen van achttien, het besef kreeg dat je daarvoor geld moet hebben, was dat 'n slag op mijn hoofd. Hoe heb ik geleden om dat gemis. En nu zie ik bij verschillende jongens diezelfde verlangens terug. Wat het te beteekenen heeft, weet ik niet. Reizen en wijsheid opdoen. Alles beleven wat God voor ons geschapen heeft, de Volken der Aarde leeren kennen. Alles! O, hoe kan ik u benijden. En dan Egypte? De Pyramide van Gizeh? De vervallen Tempels, de Sfinx? Mijn God, waarom ook ik niet? Voor mij is dat geluk niet weggelegd. Vertel me eens, hoe was het daar?"

Ik schonk den goeden man mijn ontvangen genade. Maar ik liet er op volgen:

„Vertel mij eens, dokter, wanneer kunt u hier weg? Wanneer krijgt u eenige jaren vrijaf, opdat u kunt gaan waarheen gij wilt?"

„Voert u mij naar fatamorgana's? Néén, ga niet op een doodlopenden weg, ik heb dat alles reeds lang afgeschreven."

„En toch, dokter, is ook die mogelijkheid voor u weggelegd. Zeg mij, wanneer kunt u er eens voor een tijd uit!"

„Waar wilt u naar toe?"

„Ik gun u wat ik daar kreeg. Wat u voor ons kind hebt gedaan, stemt ons gelukkig. Ook al weten wij, dat u hem vroeg of laat terug krijgt, u deed alles wat in uw vermogen lag. Hij is hier in goede handen en dat is ons alles waard. Maar wij komen nog terug, dokter. Als u het mij vraagt, over enkele maanden. Ik denk, dat hij dan reeds zijn gezondheid te grabbel gooit, ook al kan hij er zelf niets aan doen, noch veranderen, de wetten zullen tot ons leven spreken."

„Hoe was het in Thibet? Wonderbaarlijk nietwaar?"

„U zult het zelf nog zien en beleven, dokter Lent... God is er nog! Evenals „Christus". Dit kereltje zal ons straks de wetten verklaren."

We kijken naar René, die met den broeder op ons toe komt.

„Denkt u? Ik ken de verschijnselen van zijn teekenen en schilderen en soms komen er woorden over die lippen, die mij in de armen voeren van hen die er voor leven en sterven. Maar kijk eens naar anderen? Ook zij spreken soms zoo, dat wij ons schamen, morgen echter, over enkele uren keeren ze terug naar hun grafkelders, waar ze zichzelf opsluiten en aan geen bovenaardsch stoffelijk leven meer denken. Haal ze er dan maar weer uit. Een gevloek is het gevolg, sexueele baldadigheid, armoede, een ellendig bestaan is het. Is er vooruitgang te bespeuren? Néén! Zoo gaat het verder, eens zullen ook zij sterven. En nu, waarheen gaan ze? Is dit

het, waardoor wij hemelen zullen betreden? Kan de ziel als een persoonlijkheid door één krankzinnig bestaan, de Goddelijke Hemelen betreden? Ik geloof dat niet. Zeker, ook wij zoeken naar nieuwe mogelijkheden. Is het mogelijk dat de ziel meermalen op Aarde leeft? Zijn er hellen? Zijn er mogelijkheden om tot de andere volken te behoren? Geloofst u aan de wedergeboorte, zooals ons de theosofie leert? Geloofst u aan spiritualisme, aan astrale bezetenheid? Ik zou dat allemaal bewust willen weten, je staat nu zoo machteloos. Hoe ver is professor Groevers gekomen met zijn opgelegde hypnose? Als u hem ontmoet, doe hem dan mijn hartelijke groeten. Ik heb alle belangstelling in zijn stelsels, zijn methode om deze levens de krachten te schenken opnieuw te beginnen. Ik weet, dat u vrienden zijt."

"Ik vergeet het niet, maar wij komen terug en spreken nog over enkele zaken met elkaar. Het ga u goed, dokter!"

René sloft naast me. De jongen denkt over verschillende zaken na, hij scheurt zich los van „Sproetje", Brammetje, van „Klare Koek" en Hongerige Bert, van Nico Zuursteel en Gerit Schandalig, al zijn vrienden daar. Ik vind het koddige namen en ga er op door.

Ik heb het inzicht gekregen hoe ik hem langzaamaan uit dit leven kan optrekken. Hij moet zich volkomen leëg kunnen praten, eerst dan kan hij andere gedachten ondergaan en is hij los van zijn vrienden en het leven in het gesticht. Mij lijkt dit het beste waar ik thans mee beginnen kan, omdat 't hem en zijn levende natuur zal helpen af te reageeren. Ik vraag dan ook:

„Wie is die „Sproetje", René?"

„Dat is 'n kreng van 'n jongen, Oom Frederik. Het is 'n Judas!"

„Waarom?"

„Omdat je nooit op dat kreng aan kunt. Maar gaan we niet met den auto? Had Vader geen tijd? Waarom is hij niet met u meegekomen? En konden Moeder en Anna niet even weg?"

Dat vliegt er zoo ineens uit. Hij denkt aan duizend dingen tegelijk. Dat zal straks zijn inzinken weer bespoedigen. Wij menschen denken dat deze zielen niet kunnen denken, dat ze te stom zijn om gedachten te formuleeren, maar telkens krijg je het tegendeel bewezen. Ik zeg hem:

„Stil, René. Als ik je iets vertel, dan zul jij luisteren, nietwaar?"

„Dat doe ik toch, Oom Frederik?"

„Zeker, dat doe je, maar je vliegt van hier naar daar. Zooeven heb je mij verschillende vragen ineens gesteld. We hadden 't over „Sproetje"

en jij haalt er Vader, Moeder en Anna bij. Nu weet ik niet meer waar ik aan beginnen moet. Wat vroeg je ook weer?"

Hij denkt na, en dan komt er: „U hebt gelijk, Oom Frederik. U moet het mij maar vergeven. Ik zal mijn best doen. De broeder zegt het ook telkens, maar, ziet u, het is niet zoo eenvoudig. Je moet denken en je kunt het niet en ineens vliegen al die gedachten over je lippen. Gek, niet Oom Frederik?"

„Dat is zoo gek niet, René. Als je maar bij één ding blijft, dan komt er orde. Waar waren wij ook weer, René?"

„Dat... O, ja..., bij „Sproetje" en dat je nooit op dat kreng aan kunt."

„Waarom niet?"

„Omdat hij je pest, slaat en spuwt. Als je naast hem loopt, slaat hij je van achteren. Hij wil je beentje lichten. En als het lukt heeft dat kreng de grootste lol."

„Maar kan „Sproetje" dat helpen, René? Dacht je waarlijk, dat hij er zoo'n zin in heeft om je te plagen?"

„Hij doet het toch?"

„En jij dan, als je onder het spanlaken moet?"

„Ja....., daar dacht ik niet aan. Maar bij mij is het „boehâ", bij „Sproetje" is het....., is het....."

„Zie je wel, je weet het niet. Sproetje kan er niets aan doen. Natuurlijk, wij groote menschen, waartoe je ook al bijna behoort, kunnen dat zoo maar niet goed vinden. We moeten trachten in harmonie te zijn met het leven en met de jongens, begrijp je dat?"

„Ik doe het toch, Oom Frederik. Ik heb Sproetje al mijn knikkers gegeven. Maar toen had hij er spijt van."

„Jij dan niet, als je zoo te keer gaat? Ben jij dan altijd lief voor hen geweest! Wie is nu zieker, jij of Sproetje?"

„Hij natuurlijk, hij komt daar nooit meer weg, zegt de broeder, Sproetje moeten wij een bende kunnen vergeven. En mag ik nu vragen, Oom Frederik, waarom Vader en Moeder en Anna niet meegekomen zijn?"

„Zie je, nu gaan we vooruit. Vader kon niet weg, er waren te veel zieken. Moeder en Anna willen, voordat wij komen, alles in orde hebben. En ik vond het nu eens leuker om je te laten trainen."

„Fijn hoor, ik ben reuze blij, Oom Frederik."

En er komt nu:

„Oom Frederik, wilt u mij helpen?"

„Maar natuurlijk, René, met alles. Als je mij belooft, dat jij je best zult doen, help ik je in alles."

„Mag ik dan mee naar het Oosten?”

„Ook dat, René. Als je je best doet, is ook dat mogelijk. Maar hoe weet je dat? Heeft Anna je geschreven?”

„Je hebt het me zelf verteld. Je liet het me zelf zien. Je vond het daar mooi hè, Oom Frederik?”

„Het was er prachtig, René. Later mag je mee. Maar wie is die Gerrit Schandalig. Waarom noem je hem zoo?”

„Dien naam hebben wij hem niet gegeven, Oom Frederik. Die kreeg hij bij zijn thuis. Zijn zus zei het. Gerrit zat aan haar achterste.”

„Foei, dat mag niet. Daarvoor sluiten de menschen je op, weet je dat?”

„Ik weet het, ik zal wel oppassen.”

„Hoe oud ben je nu, René?”

„Ik word dertien, Oom Frederik.”

„Wie zei je dat?”

„Dat zegt de broeder. Hij leert ons tellen en rekenen. Ik en nog een paar jongens ten minste, de anderen kunnen het niet.”

„Waarom niet?”

„Ze hebben er geen verstand voor, Oom Frederik?”

„Weet je dat zeker?”

„Dat zie je toch? Ze hebben geen verstand, ze hebben niks!”

„En jij begrijpt dat?”

„Dat hoeft je niet te begrijpen, dat zie je immers.”

„En ben je daar zoo zeker van, René?”

„Ik weet het niet, maar ik ben toch anders?”

„Zoo, weet je dat. En wie is hongerige Bert?”

„Dat is 'n rijkelui-kind, Oom Frederik. Dat kreng heeft altijd honger en steelt het eten. Maar wij hebben het hem afgeleerd.”

„Wie zijn die wij...?”

„Brammetje, de Spreeuw, de Poepdoos en ikke.”

„Zoo, jullie sloegen hem natuurlijk en vergaten, dat ook Bertje ziek is. Kan hij het helpen dat hij honger heeft?”

„Kan ik het dan helpen, Oom Frederik? Is het dan onze schuld. De broeder sloeg hem ook.”

„Dat geloof ik niet.”

„Heusch... Hij sloeg hem, omdat hij het eten gestolen had, En goed ook!”

„Niet mooi is dat, René. Hoe kan je nu zoo'n kind slaan.”

„De dokter wil dat niet, maar hij doet het!”

„De broeder?”

„Niet die me kwam brengen, dat is 'n goeie man, die andere, met zijn krommen neus."

Eén man, denk ik, slaat alles er uit wat anderen met zooveel moeite en zorgen hebben opgebouwd. Vanavond nog telefoneeren, Frederik. Dat moet niet, daardoor gaat ontzettend veel verloren. Hij vraagt me:

„Gaan we weer naar de schilderijen kijken, Oom Frederik? En hebt u mooie kleurtjes voor me meegebracht?"

„Ook dat, René. En we zullen andere schilderijen zien. Als je je best doet, gaan we naar Amsterdam. Dáár zijn mooie schilderijen. Je zult ze zien hoor."

„Fijn, maar ik ga daar toch nu niet meer terug, hé?"

„Als je je best doet neen, dan niet. Maar als je weer kwaad wordt? Wat moeten wij dan beginnen?"

Hij denkt na, intusschen zitten wij in onzen trein en kijken door de ruitjes. Hij komt niet uitgekeken. Hij vraagt niets, hij geniet, en maakt opmerkingen als:

„Zijn die koeien even groot, Oom Frederik! Ik wou dat ik ze kon schilderen. Is dat moeilijk?"

„Dat weet je immers al. Heb je het niet geprobeerd?"

„Het is moeilijk, Oom Frederik."

„Zie je, nu hou je mij voor den gek. Je weet het en je vraagt toch naar een oordeel. Waarom doe je dat, René?"

„Omdat je het zelf niet weet, Oom Frederik."

„Wat niet weet?"

„Dat koeien schilderen, bedoel ik. Je doet het en je krijgt ze niet."

„Wat krijg je niet?"

„Nou..., dat geraamte of hoe het heet! Kun jij dan die koeien schilderen zooals ze zijn?"

„Wat wil je dan schilderen, René?"

„Nou..., dat is ook wat, de koei natuurlijk. Nèt zooals die daar loopen."

„Ach zoo, neen, dat is niet eenvoudig. Wou jij dat nu al kunnen? Daar zijn jaren van studie voor noodig."

„Dan ga ik het leeren. Waar kun je dat leeren, Oom Frederik? Sproetje wil ook schilderen. Brammetje ook, maar Bert kan er niks van. Jan Vrek ook niet."

„Wie is Jan Vrek nu weer?"

„Dat is de zoon van een molenaar. Hij stikt van gierigheid."

„Heet hij dan Jan Vrek?"

„Natuurlijk niet, hij heet Woltes..., maar wij noemen hem zoo."

„En welken naam heb jij gekregen, René?"

„Ik? Of ik een naam heb gekregen?"

„Is dat dan zoo vreemd?"

„Mij noemen ze de Blaasbalg, Oom Frederik, en Strooper."

„Ahá... Strooper en Blaasbalg. Waarom?"

„Omdat ik een kip heb gestroopt, net als thuis, maar toen was ik ziek, Oom Frederik."

„Dat begrijp ik, René. En dat Blaasbalg?"

„Omdat ik een roode kleur krijg als ik lieg, Oom Frederik."

„En wie gaf je dien naam?"

„Sproetje en Gerrit Schandalig. Gerrit komt me opzoeken. Mag dat, Oom Frederik? Hij zegt dat Vader hem beter kan maken. Kan Vader dat?"

„Neen, dat kan hij niet. Je Vader heeft wel wat anders te doen."

„Maar Vader is toch dokter. Vader kan toch mij ook beter maken?"

„Vader heeft er alles aan gedaan wat mogelijk was, maar het ging niet, jongen, daarom moest je daar telkens weer terug."

„Maar nu niet meer, hè, Oom Frederik?"

„Als je je best doet, néén, wij zullen je wel helpen."

Hij kijkt naar de koeien en denkt over het schilderen na. Na een tijd vraagt hij:

„Mag ik nu al schilderen leeren, Oom Frederik? Komt de man die dat leert bij ons? Of moeten wij naar hem toe?"

„Je moet eerst beter zijn, jongen. Later, als je heelemaal beter bent, mag je bij hem schilderen leeren."

„Fijn, dan word ik niet meer ziek. Ik wil niet ziek zijn. Ik wil schilderen. Ook menschen, Oom Frederik. Is dat moeilijk?"

„Dat is geloof ik het moeilijkste wat er is. Het is in elk geval niet gemakkelijk. Maar als je je best doet, is het wel mogelijk. We zullen zien, René. Maar onthoud goed, dat je terug moet zoodra je kwaad wordt."

„En als ik het niet ben?"

„Wie is het dan?"

„Dat weet je toch, Oom Frederik."

„Dat is wel zoo, René, maar jij bent degene, die ervoor opdraait. Zou je denken, dat men een dief laat loopen als hij zegt, dat hij het niet zelf is?"

„Ja, maar die is niet ziek."

„Wie zegt dat? Zou die dief geen „boehá" kunnen hebben? Jij denkt

altijd aan jezelf. Zou die dief, vraag ik je, geen „boehá” kunnen hebben?”

„Om te jatten?”

„Om te stelen..., om te rooven, te brandstichten en zoo. Maar zouden de menschen dat gelooven?”

„Natuurlijk niet.”

„Welnu, denk jij nu, dat je door je ziekte van je boehá af komt? Je moet jezelf blijven. De menschen kunnen zich niet met boehá's gaan bemoeien. En daarbij komt, dat je geen klein kind bent. Je bent al 'n groote jongen. Als je echter goed vindt, dat boehá je 'n poets bakt, moet jij terug naar de inrichting. Wat doe je dus? Zeg tegen hem: maak dat je weg komt. Daarvoor hoef je alleen maar rustig te zijn. Dan kunnen wij thuis bij elkaar wonen en is er niets aan de hand. Maar als je boehá het recht geeft om met potten en pannen te smijten en van die leelijke vieze dingen te zeggen, waar Moeder van schrikt en Anna pijn door heeft en Vader en ik geen raad mee weten, ja, dan ga je vanzelf weer onder het spanlaken. En dat is het vreeselijkste wat er is.”

„Waarom stop je er mij dan onder, Oom Frederik?”

„Moeten wij dan goed vinden, René, dat jij en je boehá den boel kort en klein slaan?”

„Doe ik dat dan?”

„Weet je dat dan niet?”

„Maar dan ben ik toch ziek, Oom Frederik. Dan..., dan kan ik toch niet denken... Dan kan ik je wel vermoorden!”

„Zie je, daar heb je het al. Omdat jij ziek bent en wij je onder 'het spanlaken moeten leggen, kun je ons wel vermoorden, hè?”

„Als ik je maar krijgen kon.”

„Maar dat kun je juist niet. Maar zoolang — en nu moet je eens goed naar me luisteren, René —, zoolang jij goed vindt, dat boehá jou die spullen aan gruzelementen laat gooien, zoodat je alles kort en klein slaat en het liefst het raam uit zoudt willen springen, zoolang ga jij onder het spanlaken. Wij weten wel, dat je dat vreeselijk vindt, maar wat wil je?”

„Waarom doe je het dan, Oom Frederik?”

„Snap je dan niet, René, dat wij dat niet goed kunnen vinden?”

„Maar er zijn toch potten en pannen genoeg?”

„Zoo, maar dat is de bedoeling niet. Neen, als je dat doet, ga je onherroepelijk naar Sproetje en de anderen terug, totdat je het laat.”

Het valt me op, dat hij nu bijna als een gezond mensch kan praten. Hij weet dat er gesmeten wordt en hij weet het nog niet. Boehá dwingt hem dat leven te aanvaarden. Dit is zijn strijd! Deze strijd móét

uitgevochten worden, totdat hij zelf in staat is om een krachtig halt, een tot hier en niet verder uit te roepen. Voorwaar geen kleinigheid, maar wij zullen hem helpen. Hij is bewuster. Hij denkt beter en kan het gesproken woord al beredeneeren ook. Hij houdt de dingen vast. Dit is nog geen bewustzijn. Ik voel, dat er nog maar vijftien procent aan het normale voelen en denken mankeeren. Reeds voor vijfentachtig procent valt er met hem te praten, als dit leven volkomen zichzelf is. Ik weet dat hij een goed schilder wordt. Wij zullen hem straks naar een leermeester sturen en dan krijgen wij een gansch andere persoonlijkheid te zien. Hij moet een goede stuwkracht hebben, een man, die zijn leerlingen begrijpt en aanvoelt. Hier is een aangeboren talent bezig zich te manifesteeren. En dat met een kracht zooals je weinig ziet, bewust, scherp, wetend! Dit zijn eigenschappen, die in staat zullen zijn, die boeha van zijn leven en wezen te dooden. En eerst nu komt zijn innerlijke leven tot ontplooiing, tot werking en natuurlijke gelijkheid, zonder de valluiken, de gaten, die er in zijn persoonlijkheid zijn en waardoor hij telkens weer z'n val te aanvaarden heeft. Arme jongen! Maar wij gaan vooruit, wij mogen niet klagen, wat we nu nog zullen beleven is kinderspel vergeleken bij dat, wat reeds achter ons ligt en begraven werd. We zijn er en stappen uit!

Hij kijkt, hij volgt alles, op straat heb je geen kind aan hem, hij wil alles in zich opnemen en tijd om vragen te stellen heeft hij niet. Hij gunt er zich geen tijd voor. En ook dat is een goed teeken, omdat je hierdoor ziet, dat dit zieleleven voor alles interesse heeft. Dit is geen psychopaath meer! Dit leven heeft niets meer met dien graad van krankzinnigheid uit te staan, dit leven ontwaakt en maakt zichzelf los van innerlijke stoornissen. Hij kijkt zonder vrees de menschen in hun oogen, staat naast mij als we even moeten stoppen, houdt mijn hand stevig vast, wat op zichzelf al een weldadigheid is om nooit te vergeten, zoo vertrouwelijk kan hij zich voor je leven en denken open stellen. Hij geeft zich volkomen aan je over. Alléén die boeha is er nog. Zonder deze zouden wij er zijn. Ik weet, dat die nog even blijft, maar wij gaan verder!

Voorzoover ik hem thans voel en met den Sultan zijn leven en ziel kan ontleden, met den man, die van al de occulte wetten verstand heeft en zelf een graad van bewustzijn mocht behalen, door zichzelf te overwinnen tijdens den slaap, zoodat hij kan gaan waarheen hij wil, heb ik de mogelijkheid om hem te helpen en over dien kloof te sturen. Sjowhoea zegt hetzelfde als Mohammed. René moet volgens hem den epileptischen, maar bewusten slaap bezitten, die ons thans naar de „Psychische” zekerheid stuurt, zooals die in het oude Egypte is beleefd en werd ontvangen,

maar die een begenadiging, als 'n Goddelijk geschenk gezien moet worden. Daarom voelt hij zooveel voor zijn toestand! Wij hebben er vaak over gesproken. Wonderlijk zou het zijn, indien René die bovennatuurlijke begaafdheid bezat. Volgens Mohammed is dat het geval. De enkeling uit het oude Egypte, die deze bovennatuurlijke gave in zich droeg, was daar het allerhoogste wat 'n ziel als mensch kon beleven en mocht ontvangen. Dat was, zooals hij dat noemt... de „Groot-Gevleugelde"! Ik weet er alles van, maar of dit zoo is moeten wij afwachten. Aan de verschijnselen, zegt hij, zeggen beide occultisten, zie je zijn macht! Hij had er alles voor over om Renétje te mogen zien. Hij wilde zelfs nu al de opvoeding van het kind overnemen. Maar toen hij zijn ziel leerde kennen, mij als het ware grondig onderzocht, waarvoor hij in slaap ging, zijn extase beleefde, zei hij tegen mij:

„Frederik, jij kunt het zelf. Indien je mij noodig hebt, moet je maar aan mij denken en ik stuur je de gewenschte gedachten van hieruit, of ik kom tot je en zal je toespreken. Je zult me dan zien! Waar je ook bent, Frederik, ik zal je vinden!"

De Sultan en Mohammed, twee werelden, die niet met elkaar hadden gesproken, gaven mij een beeld te zien van René's vorige leven. Het laatste leven, zegt Mohammed, zie ik voor me. Wel, mijn vriend, ik zal even gaan kijken. En dan zie je zoo'n mensch voor je oogen in slaap vallen, lijkwit worden; het leven ziet er uit alsof het gestorven is, hetgeen een kwartiertje, een half uur, soms uren duurt. Vanzelf komt de persoonlijkheid terug, even diep ademhalen en hoorde ik hem zeggen:

„René heet... Rachi... Hadju..., is teruggekeerd, om het Westen thans te voorzien van óns leven en ónze wijsheid, naar door „Amonrhé" is beslist. Ik zag hem in de Tempels van Ra, Ré en Isis! Geloof me, Frederik, uw volk is begenadigd.. Maar gij hebt een zware taak. Ik wil u helpen. Indien er zorgen zijn, keer tot me terug. Gij weet hoe wij te bereiken zijn. Stuur uw afgezant tot me, mijn leven en ziel. Laat haar vliegen en op uw gezag haar boodschappen volvoeren. Ik zal haar tegemoet gaan en uw boodschappen aanvaarden. Wij zullen proeven nemen. Frederik. We zullen den tijd dat gij hier zijt benutten. En toen kwam er een woord over zijn lippen, waardoor ik zóó schrok, dat ik het glas wijn, dat ik in mijn handen had, liet vallen. Hij zei namelijk:

„De bevestiging, dat ik juist ben. Ik zie meer, maar indien ik u alles zou geven, Frederik, geloof me, gij zoudt eronder bezwijken. De wetten van de ruimte schenken u juist dat, wat gij aan kunt. Ze berekenen uw gevoelsleven en bewustzijn. Is de naam „Mirja" zoo weerstrevend, zoo

gevoelvol, dat gij voor mijn oogen moet bezwijken? U ziet het, alles krijgt beteekenis. O, wij kennen uw meester, Frederik. Vertel aan geen ouders, wat gij door uw reis mocht ontvangen. Ik zie ook voor uw leven! Is u duidelijk, Frederik, dat gij in dit leven niet meer zult kunnen huwen? Weet gij, wat men van uw leven verwacht? Is dat huwelijk noodzakelijk? Ik kan je zeggen, mijn vriend, gij hebt nog geen fouten gemaakt. Ga zoo verder. Wanneer ik spreek in de verheven woordkeus, en u het „gij en u” hoort, roepen de wetten van uw leven mij terug en heb ook ik dit te aanvaarden. Ik sta dan als uw meester voor u. Zijn wij gereed, dan wil ik dicht bij u zijn en hoort ge van mij het „jij” en het vriendelijke „je”, of wij spreken Engelsch en kennen dat verschil niet. Heb echter vertrouwen, Frederik, dat dit leven zichzelf zal openbaren en dat u en uw volk de wetten zullen worden verklaard.”

Marja..., dacht ik..., Marja? Ik vroeg:

„Je hebt dezen naam ergens gelezen?”

„Ik zag, dat dit leven tot het zijne behoorde. Zij leeft op Aarde. Hij zal haar ontmoeten. Er is niets, wat dit weerzien tegen houdt! Niets! Zij is de gestalte... die hem in dit gigantische dragen helpt en steunt. Hoe zij tot zijn leven komt, is een wet, waaraan wij niets kunnen veranderen. Diegene, die er door bezwijken zal; Frederik, maakt goed, wat eens in vorige levens misdaan werd. Van tijd tot tijd, over enkele jaren, zal hij beginnen. Vergeet dus niet, dat Marja hem toebehoort. Wat nu ellendig is voor u allen, is straks een zegen voor uw leven, voor uw Volk en deze Menschheid!”

En de Sultan zegt precies hetzelfde. Daarom kreeg Erica zooveel mooie geschenken. „Zij als moeder van dit geestelijke wonder, moet geëerd en verwend worden. Men moet haar gelukkig maken, men moet haar leven zien als een boom, die u zijn vruchten schenkt, als den wijn, dien wij drinken, en er den God van ons leven voor danken. Geef mij René en ik schenk u een vermogen. Verkoop mij dat kind, ik geef u alles voor uw gek. Wat zouden Erica en Karel daarvan zeggen? Wat denkt ge, Frederik, is het niet mogelijk? Zoudt ge denken, dat ik het kind in mijn bezit krijg? Neen hè, zoo zijt ge niet, gij wilt het kind voor geen millioenen missen. O, ik wilde, dat ik ook dit geluk kon koopen. Ik zeg u, voor mijn leven en dat van anderen zou er openbaring komen. In zijn nabijheid te mogen leven is een genade van God, op zijn ontwikkeling te mogen wachten is het allergrootste geluk dat denkbaar is! Het is het allerschoonste voor deze wereld, Frederik. Weet ge dat?”

En ook over zijn lippen kwam de naam Marja! Een lieflijke naam,

innerlijk in harmonie met de oneindigheid. De Sultan liet mij zien waar dit leven geboren werd en waar het nu zou zijn. En even later volgde er: Zij is er al, Frederik! Ik zie, dat haar gestalte reeds bewustzijn gekregen heeft en dat hij haar naam reeds tot verstoffelijking heeft gebracht. Ziet ge, het oude Egypte en het Westen zouden tot geestelijke eenheid komen, dat is het, wat wij hebben gewild en dat eerst nu plaats vindt! Dus tóch, ondanks alles, zullen wij voortgaan! Ondanks alles zal het goede zegevieren over het kwade!"

Ik zag hem peinzen. Hij dacht na en zag iets, waarover hij zich zeer verheugde. Innerlijke vreugde was op zijn gelaat weerspiegeld. Wonderlijke oogenblikken waren het voor mij! En er volgde nog:

„Zult gij, Frederik, deze liefde begrijpen? Zult gij dit wezen helpen dragen en zult gij, als de Goden zich manifesteren, nimmer vergeten, dat deze zielen bij elkaar behooren? Nu staat ge voor Ra, Ré en Isis, de Sfinx en de Pyramide, Frederik, waarvoor zij hun levensbloed reeds eeuwen geleden hebben ingezet. Ik zie dat en ook uw vriend, Mohammed, mijn broeder, zal het voor uw leven waarnemen. Wij bevinden ons in een wereld, wij krijgen het zien door een bron!"

Juist door en aan de verschijnselen, zagen zij, dat Renétje vele levens had gekend. Hiervoor heeft dit leven de genade gekregen om zich aan ons Westersche gevoelsleven te openbaren. Moet je nog peultjes, denk ik bij mezelf, nu wij naar huis terugkeeren en hij zoo slungelig naast me loopt. Je moet ons tweetjes eens zien scharrelen. En dit wonderkind weet in de verste verte niet af, wat er aan de hand is. Dit leven voelt niet, wat er zal geschieden, daarvoor is het te nuchter! Hierdoor doet het gek! En dit gekke hebben wij al die jaren beleefd, wij zijn er door geslagen, zooals, geloof ik, geen ouders geslagen zijn. Hoeveel praatjes moesten wij niet aanvaarden? Al dat geklets, ik moet er niet aan denken. En toch hebben wij bewijzen gehad. Is de naam Marja niet over zijn dunne lipjes gekomen? Zooals hij dat toen zei, was het reeds een openbaring voor me. Hij fluisterde het, hij gaf aan dien naam bezieling, zooals hij het woordje „mooi" spreekt. Het is als zalf op een wondje en je voelt er een geluk door, dat je niet aan kunt. Het is, alsof je zweeft, gelijk ik op deze reis mocht ervaren, zoo hij dit woord uitsprak. Is dit geen groot wonder? Was dat het oogenblik niet, dat zijn onderbewustzijn tot het leven kwam van elken dag? Is dit niet de geboorte van een iets, dat tot het onderbewustzijn behoort? Moeten wij nog langer een dwaalweg bewandelen nu wij voor den God van al het Leven staan en ons openbaringen geschonken kunnen worden? Moeten wij als nuchterlingen zeggen: néé, ik moet dat

niet, ik mag het niet, omdat het des duivels is? Ik heb dien duivel nog niet gezien, ook al moet ik beamen, dat die boeha er op lijkt, met hem in de goot gelegen heeft. Ja, wat hebben we al niet beleefd. En alles is heusch geen heiligheid. Nu had ik te aanvaarden, dat het er bij hoort! En dat dit juist te zien, te voelen is, doordat het zich láát zien! En dat dit een openbaring is voor ons leven en wezen.

Toen Renétje den naam Marja verstoffelijkte, kroop hij de trap op. Hooger en hooger, als een oud man. Ik zie hem nóg! Die oudheid nu, kwam te voorschijn vanuit het onderbewuste leven en verstoffelijkte zichzelf door een gevoelskracht, een wereld, waarin die Marja leefde. En toen het er was, de naam die verstoffelijking onderging, zat hij er over na te denken als een wijsgeer. Even later pakte Anna hem op en legde hem neer. Geen seconde later sliep hij als een roos. Wat voor werelden hebben wij toch beleefd met dit kind? Ik ga nu al veel van al die verschijnselen begrijpen, doordat ik het oude voor het nieuwe mocht beleven. En dat kreeg ik van de Sfinx en Mohammed en mijn vriend, den Sultan.

Toen René Marja geestelijk een hand gaf om haar naar de oppervlakte van zijn en haar leven te voeren, zou je gezworen hebben, dat dit leven er was! Marja kreeg beteekenis door hem, ook op het oogenblik, dat ik met hem was in die andere wereld, vroeg René Marja of zij vroeg of laat wilde komen om hem haar geluk en liefde te schenken. Marja is iets machtigs voor zijn leven! Marja liet hem neerzitten om na te denken als een oud man. Hooger en hooger ging hij, de trappen op, maar Erica keek op dat oogenblik juist in het oude Egypte, zij zag licht uit die verwaasde oogen komen. Erica was er kapot van dien dag en jaren er na zag ze nog die stralende schoonheid in zijn oogen. Mohammed zei:

„Op dat oogenblik, Frederik, brak het innerlijk licht door en kreeg het nuchtere Westen de eerste afschaduwing te zien van een machtig oud verleden. En gij, mijn vriend, bent nu zijn gids! Aan uw leven is een genade geschonken. Wij hebben geen rechten om u dit kind te ontnemen, maar voelt u niet, dat wij in staat zijn het een opvoeding te geven zooals het behoort?”

Marja, ik begrijp dat nu volkomen, kreeg bewustzijn door René. Ze leeft in hem of zij leeft dóór hem. Deze zielen zijn met elkaar verbonden en er zal niets zijn wat dit eenzijn verstoort. De wetenschap uit het Oosten is een zekerheid, die alles tart en waarvoor ik mijn hoofd moet buigen. Deze werkelijkheid werd mij daar zoo maar geschonken, het werd uit mij getrokken, opgezogen, geloof ik, zooals Renétje dat kan. Dit heeft niets met de aangeboren telepathie uit te staan, zegt Mohammed, maar

is „weten”. De occulte wetten zijn het. Hij is in staat om in vele levens terug te zien. Ook Sjewhoea, mijn Sultan! Zij kennen de wetten voor ziel, geest en stof.

En onze Renétje weet dat niet? Bezit hij geen gram bewustzijn van dit ontzaglijke verleden? Maar wij zien wat hij ons al geschonken heeft. Die werkelijkheid kreeg ik eerst van den Sultan en Mohammed, daarna van de Pyramide van Gizeh en ook de Sfinx sprak er over. Het was middernacht, de Maan stond bloedrood aan den hemel, teekenen, zei Mohammed, die de komst van de Pyramide hebben voorspeld.

Zij daar zijn in staat om een slaap te beleven die niet stoffelijk meer is, maar met ziel, geest en stof te maken heeft. Die slaap komt nu regelrecht vanuit het ónderbewustzijn omhoog, tot ontwikkeling en openbaring en zij hadden een studie van dertig jaar noodig om die hoogte te bereiken. Mohammed zei: „Duizenden zijn er bezweken, werden gek en stonden voor den dood, wij mochten het bereiken. En de Sultan zei nog:

„Weet je nu, Frederik, waardoor ik met mijn slangen spreek en waarom ze mij niets doen?”

Ik ga thans veel van René's verschijnselen begrijpen. Was ook hij niet in dien onnatuurlijken slaap? Lag ook hij niet in een toestand, waarvan Karel, Hans en al de geleerden dachten, dat het epileptie was? Dachten zij niet aan kinderverlamming? Het Westen kent deze wetten nog niet, het is dan ook heel iets anders. Had Renétje deze verschijnselen als 'n ziekte moeten aanvaarden, dan nog was hij het! Maar het kind loopt hier naast me en denkt, kijkt, ziet al heel veel. En wij zaten dan voor een berg ellende, een andere, stoffelijke afbraak. Maar die kinderverlamming werd later sexueele afbraak. Já, já, het kind moet een naam hebben.

Ik sla geen stukken over, maar ik zie licht! Ik maak me niet blij met 'n doode musch. Ik ben zeker van mezelf. Ik zal afwachten, komen doet het! Waar mijn reis al niet goed voor was. Of zou ik nu mogen zeggen: ik ging zelf en op eigen kracht. Ik geloof het niet meer, ik zie thans in alles leiding.

Ook dokter Lent zal zijn reis maken! Ook hij is een kind van het oude Egypte, wiens zieleleven terug verlangt naar huis en naar „Moeder”. Zijn wij niet allen verlangend om die „Moeder” te zien en te leren kennen? Haar kus te voelen! Wanneer deze verlangens als gevoelens ontwaken in den mensch, staan we voor de „Godin van Isis” en voor de Tempels van Ra en Ré en dien van Luxor. Zij is nóg onze „Moeder”! Door haar Universeele bemiddeling leerden wij den God van al het leven kennen en zagen wij zijn machtige gestalte. Waar dan het geld vandaan

komt, doet er niet toe, het komt en dus maakt den mensch dat reisje. Ik ben het thans, die hem die mogelijkheid zal schenken en ook dat is al een genade.

Nu lig je neergeknield aan de voeten van Gizeh en de Sfinx! Je wandelt over puinhoopen, je kust de steenen, je doet net als 'n gek, als het levend doode wezen uit het Westen je zou zien. Maar je moet je eigen opening zien, je moet er voor open zijn, of je kunt rustig naar huis gaan, men voelt en hoort je daar niet. De „Moeder” geeft geen antwoord, je bent niet te bereiken. Maar indien dat mogelijk is, beleef je van die „gekke” liefde! Je zuigt je boordevol totdat je je eigen bewustzijn verliest, maar als je ontwaakt lig je in haar armen! Je kijkt in oogen die alles weten, alles, van jezelf en je geliefden. Toen ik die universeele waarachtigheid ontving, hoorde ik de Godin zeggen:

„En Frederik, hoe is mijn vleesch en bloed in al die eeuwen gebleven? Ben ik nog dezelfde voor je?”

Ik riep: „Ja, in alles!” En de Sfinx liet er op volgen:

„Dit is nu die gekke liefde, Frederik, maar jij kijkt achter het masker, Vergeet je „sandaaltjes” niet, Frederik. Mijn jongen toch!”

Ik legde mijn hoofd op het zand en snikte het uit van geluk. Toen zei ze nog:

„Foei toch, groote jongen, schaam jij je niet? Ik zal het Anna vertellen!”

Wat er toen met mij gebeurde drong eerst veel later tot me door, Mohammed gaf mij er een verklaring voor, waarvoor ik hem kon danken met alles van mijn kleine leven. Maar hij begreep het. Op dat oogenblik zag ik ze vliegen, maar alleen voor ons Westen, honderden menschen daar feliciteerden me, schonken me bloemen, omdat het zóó'n openbaring voor me was. En ik begreep alles! Een groot wonder was het!

Ik rende de woestijn in, vlóóg weg, om tot mezelf te komen. En als zij niet over mij had gewaakt, ik zweer je dat bij God en alle engelen, had ik den dood gevonden. Maar toen zei ze:

„Hoor je mij, Frederik?”

„Ja, Moeder. Wat is er?”

„Je verdwaalt, Frederik. Let nu goed op: ik zal je tot mijn leven terugbrengen. Kijk naar links... Zie je die hoogte daar voor je?”

„Ja, Moeder!”

„Daar ga je tegenop. Als je boven bent, zal ik je mijn richting wijzen.”

Ik omhoog en toen ik daar was, na een uur zwoegen, soms tot aan mijn hals onder het zand, hoorde ik:

„En nu dwars door die dalen heen, dan daarginds omhoog en links af,

een uur lang, om tot mij terug te keeren. Aan mijn voeten krijg je dan je straf, Frederik?"

En ik kwam er! En ik kreeg mijn straf! Maar ik was er zoo dankbaar voor. Toen zei ze nog:

„Voor hen, Frederik, die hun hoofden kunnen buigen, staat mijn leven open. Ik houd van deze kinderen. Maar kunnen zij dat niet, ja, dan zullen ze moeten verongelukken!"

Renétje was als deze bovennatuurlijke bescherming. Zonk hij niet onder mijn handen in dien diepen slaap? Lag hij niet neergeknield aan de voeten van zijn moeder? Wie weet het! Ik weet het, ik, zoo was het! Ik heb er mijn bewijzen voor gekregen. Ik weet nu met mijn fundamenteen geen raad, maar ik kom zoover!

Renétje sliep in dien geheimzinnigen toestand en wel dagen lang. Er is dus iets van het Oosten in dit kind aanwezig, wat wij nog niet kennen, maar dat de Ingewijden daar voor grootsch en machtig houden. En dit alles van 'n mensch te moeten hooren, die van dit kind niets wist? Men kende daar Renétje niet, wel Rachi-Hadju. Maar dat duurde niet lang of deze levens waren volkomen een en werd onbewustzijn bewust-zijn! Men kent hem daar, zijn naam en zijn geboortestad, men weet daar, waarvoor dit leven geboren is! Ik zei toen tegen mezelf: ik wacht af! En daarna kreeg ik mijn tien, omdat ik geen groote fouten had gemaakt. Of, zoo zei Mohammed, wij doen alles om dat leven naar hier te brengen en aan die opvoeding te beginnen!

Ja, Renétje, ik slinger dit alles de ruimte in, maar onze vrienden in het Oosten vangen mijn voelen en denken wel op. Zij volgen ons! Kleine gek die je bent, wat wil je nu van Oom Frederik hebben? En zie, de Godin doet haar vleugels open en wij vliegen al, juist wij, wij! Hij zegt:

„Wat ik wil hebben, Oom Frederik? Kleurtjes! Nieuwe kleurtjes!"

Ik neem hem in mijn armen, ik druk hem bijna dood van geluk, zoodat de menschen denken, wat moet die kerel daar met dat kind. Maar als ze ons herkennen, zien zij wie wij zijn, nam men op de boerderij de pet voor ons af. Ik zei zoo tegen mezelf: „Zie je, die menschen hebben je gekend. Wat vroeger Pharaos waren, zijn thans boeren. Zet je pet maar weer op, mijn lieve vriend, wij danken u! Ik zou je 'n tientje willen geven, als ik het doen mocht, maar we weten, dat wij toch worden uitgelachen en voor gek uitgescholden, omdat wij zien, dat jullie dit geluk niet kennen. Dus, wij doen het niet!

„Maar jij, kleine man, krijgt kleurtjes! Mooie, Renétje, heel mooi!"

„Fijn, Oom Frederik, fijn hoor, ik ben zoo blij."

Voel je ook die oudheid, zei ik tegen mezelf! Dit is oudheid! Dit is bewustzijn. Zoo diep het geluk te voelen en het in woorden te vertolken, kan alléén het volwassen leven. Maar hij kan het zoo diep voelen!

„De epileptische slaap,” zegt Mohammed, „is 'n stoffelijke stoornis, die tusschen de kleine en groote hersenen de voeding ontvangt en door 'n verlamde of gestoorde zenuw de natuurlijke spanning en weergave verloren heeft. Is die spanning in aantocht, dan komt er een kloof tusschen de voortstuwende gedachtenkracht en zie je een gaping ontstaan, tusschen het bewustzijn als stof en als geest tegen den grond. Wanneer je gebeef en geril en stuiptrekkingen waarneemt, wil dat zeggen, dat de rest van dit geslagen en verbroken bewustzijn dien val niet wenscht te maken en wil leven. Nu zie je die verschijnselen. Het is de strijd van leven en van dood, de strijd om het bewustzijn te behouden of om het los te laten. De persoonlijkheid is het, die zich nu uit alle macht verzet, wat toch niet mogelijk is, omdat er een gaping is ontstaan.” Moet je nog peultjes, dacht ik? Wat weet men bij ons daar van af? Niets! Hij zegt:

„De geestelijke slaap, die Renétje bezit, komt regelrecht vanuit het onderbewustzijn tot leven en bewustzijn, direct vanuit het zieleleven, en dringt door tot het dagbewustzijn, waarvan het den vierden graad voor den slaap, den normalen menschelijken slaap, overheerscht. Maar deze slaap heeft niets met de stoffelijke stelsels uit te staan en vertegenwoordigt universeele begraving, het allerhoogste wat wij 'in Isis en Ra mochten leeren kennen en konden bereiken! Ik verzeker u, ook al waren er thans stoffelijke stoornissen, die voor het psychopathische kind doeltreffend zijn en waardoor gij daar deze ziekte mocht leeren kennen, de ziel van René zou er omheen gaan en zich, hoe die tegenwerkende krachten ook zijn, manifesteren. Ik bedoel dus, ook al was René ziek, apathisch gebleven, dan nog zoudt ge van tijd tot tijd wijsheid hebben kunnen ontvangen, omdat zijn persoonlijkheid de wetten ervoor kent en bezit!

Ik verzeker u dit, Frederik, ook al waren er stoffelijke stelsels gestoord, waren er zenuwcentra's verzwakt, met als gevolg „epileptische” slaap en verschijnselen, die het bewustzijn ten val brengen, zoodat uw dokters geen raad weten, dit van René volgt een eigen weg. Wij hebben een methode gevonden om de eerste graden voor deze ziekte te genezen en wel door den slaap, uw „hypnose”! De slaap van René overheerscht elke stoffelijke reactie en is een aangeboren zelfstandigheid voor zijn leven, die hij zich eigen maakte in de Tempels van Ra, Ré en Isis. En dat wonder leeft in uw midden en wordt daar als gek beschouwd.

Gij had hem kunnen helpen, reeds toen hij nog in de moeder leefde, doch gij waart nog niet zoover. Wij zullen u helpen, Frederik, en u straks al die wonderen toonen. Wij zullen u bewijzen, dat het kind reeds in de moeder die eigen zelfstandigheid bezit. Door kunst zal zijn leven ontwaken. Daarvoor krijgt ge van mij mooie dingen, gij zelf zorgt voor de kleurtjes. Wacht even, ik ben aanstonds terug, ik zal kijken hoe het met ons kind is."

Toen ik hem later den brief van Erica voorlas, zei hij:

"Ziet ge, Frederik, ge kunt den God van al het leven danken. Waarheid!" Op een avond zei hij:

"Zie hier, wat ik voor uw Prins van de Ruimte heb laten maken. Eerst wanneer hij eenentwintig jaar is, zal het hem geoorloofd zijn dit gewaad te dragen. Ik hoop u eerder met hem te zien, want ik wil zijn stoffelijke gestalte in mij opnemen, opdat ik hem later zal kunnen steunen. Ik liet het gewaad maken door een gewijde priesteres, om het niet bij voorbaat te laten bezoedelen. Rachi Hadju zou er mij later een verwijt van maken, ik weet het!"

En de Sultan zei tot z'n vrouwen en vrienden: „Ik geloof niet, mijn kinderen, dat dit leven voor mij te koop is. Ten slotte zijn er grenzen, is er 'n universeel halt!" Zoo gaarne hadden zij daar René gehad. En dat loopt nu naast me en doet alsof het nog niet geboren is. Dit wandelt naast me en kijkt naar alles en noemt me: „Oom Frederik." Toch is dit leven bezig om de eerste fundamenteen te leggen. Hij als mensch en persoonlijkheid draagt steenen aan om een universiteit op te trekken, zooals het nuchtere Westen er nog geen heeft gezien. En dat door 'n gek kind? Ja, wat weten wij al niet; in de jaren die voorbij gingen kregen we radijsjes met hemelsche stroop te eten, bloemen van ongelooflijke schoonheid te zien, maar die door ons nuchtere verstand niet worden aangekeken. Wat 'n boer niet kent, eet hij niet, maar wat 'n intellectueel niet als universiteitsbegrip beschouwt, wordt levend gekist! En dat masker moet men niet, men is er bang voor, men schreit zich liever volkomen leeg! Ik ben weer in dat harde en ruwe terug gevallen, maar hoe moet je het zeggen? Moet ik er 'n sliert franjes om doen? 'n Kermistent van maken, nu wij voor de werkelijkheid komen te staan? Moet ik ja zeggen en juichend mijn amen uitzingen? Moet ik, nu ik dat alles kreeg, nog langer zwijgen, hulpeloosheid betrachten en kinderlijk naïef het mensche-lijk geweten zwachtelen en stank op stank leggen? Rotte gewelddadigheid scheppen, smoorallures voorkomen, omdat je 'n kerksch mensch geen waarheid verkoopen mag? De droedels! Als je niet weet wat dit te

beteekenen heeft, zoek het dan zèlf maar uit, ik ben er nimmer boos om geworden. Toch zegt het iets, maar een begrip wordt het nooit! De droedels! Je kunt het tegen alles zeggen, nooit roept men je ter verantwoording, nóóit! Ook dit bezit 'n masker!

Mohammed zei tegen me:

„Denk je, Frederik, dat je op eigen kracht aan deze reis bent begonnen? Dacht je, dat de wegen van God niet voordien zijn zekerheid hebben gekregen? Dacht jij een voetstap te kunnen maken buiten zijn levende zelfstandigheid om? Nee, beste vriend, dat is uitgesloten. Die gerechtigheid leeft onder je hart. Ontwaking is het, leiding!”

Even later kwam er nog: „Weet je, Frederik, dat je met dit leven eens voetangels en klemmen hebt gezet voor het andere leven en dat je nu die weer verwijderen zult, opdat het leven zal voortgaan? En daarbij was 'n ander leven. Moet ik haar naam noemen?”

En dat loopt naast me en kijkt, zoekt naar kleurtjes. Ik heb thuis een kist vol, maar die zijn nog te kostbaar om ze nu al te laten verknoeien. Maar dit leven heeft het over Gerritje, over Sproetje, Bartje en wat al niet en wil aan kunst doen. Een zekerheid die alles tart, die geen wispelturigheid kent, geen loslippigheid voor heiligen overmoed verhaspelt, dit is en blijft bewust, ook al is het bewustzijn tijdelijk geradbraakt.

We zijn thuis. Erica en Anna kunnen hun hart ophalen. En hij laat zich lekker verwennen, als 'n geboren prins heeft hij daar slag van. Weer hetzelfde liedje, enkele minuten kunnen ze met hem sollen, hem kussen en lief voor hem zijn, dan heeft hij er genoeg van en rent naar boven. Nu heb je geen kind aan hem, het is teekenen en schilderen!

Dat ging drie weken goed. Toen zonk hij weer terug en rende als 'n wilde stier de straat op. Ruiten vlogen aan gruzels, de menschen hadden angst voor dit kereltje, dat als 'n op hol geslagen paard straat in straat uit rende, totdat hij tegen den grond sloeg en bleef liggen. Je hart breekt, als je niet beter wist. Erica en Karel waren er weer kapot van. Nu hebben de menschen al medelijden met ons. Ook daarin komt verandering. Met een bebloed hoofd bracht ik hem thuis. Gebroken naar ziel, geest en stof, een armzalig hoopje ellende. Spanlakens hadden wij nog niet nodig, dit leven was gebroken. En weer hoorde, ondanks al mijn verzekeringen. „Is dat nu 'n geestelijk wonderkind, Frederik?” Niet uit één mond kwamen deze woorden, Erica, Karel en Hans slingerden ze mij tegemoet. En ik moest ja en amen zeggen. Ik kon blindemannetje gaan spelen, ik moest aanvaarden. Mijn reis was weg, geschenken van ongelooflijke waarde en schoonheid werden miserabele kleinigheden, die men niet

meer aankeek, geen waarde meer hadden. Een slechts had waarde, Renétje, ook voor mij, maar dat begreep men weer niet. En het slot van dit droevige lied: terug naar de inrichting. Na eenige dagen konden we al vertrekken. De dokter zei:

„Het gaat goed! Géén angst... wij komen er!”

Volgens Karel zag hij ze vliegen. Maar waar kreeg deze mensch zijn zekerheid van? Ik behoefde er niet over te praten, Karel was niet te bereiken. Negen maanden waren wij den jongen weer kwijt. Intusschen ging ik verder. Ik kreeg contact met Mohammed en den Sultan. Door ruimtelijke baldadigheid kreeg ik die wetten in handen. Toen ook ik begon te twijfelen aan mijn taak, stond Mohammed plotseling voor me. Hij keek me doordringend aan en sprak:

„Ziet ge, Frederik, indien wij er niet waren, kwam er van deze opvoeding niets terecht. Hebt ge uw vertrouwen verloren? Dacht ge waarlijk, dat dit niet noodzakelijk was? Wat voor ons studie is, wordt studie voor Rachi Hadju! Wat wij in onze kerkers hadden te aanvaarden, Frederik, is voor hem het tijdelijke terugzinken en het gebroken zijn voor het dagelijksche ik, dat toch een gestalte krijgt. Kom, broeder, ga niet op een dwaalweg, de Goden hebben dit leven in handen. Het Westen en het Oosten hebben één leven, één wezen, één ziel, één geest! Had gij het anders verwacht? Ik keer terug, Frederik, ge weet dat ik mij verplaatsen kan. Zie maar, gij zijt in mijn leven gekomen, ik heb uw leven aanvaard. Groeten aan allen. Ik weet, dat zij u nog niet gelooven, maar aan het eind van uw leven ontvangt gij hun waarachtige kus. Al de vorige hebben geen beteekenis! Frederik?”

En de verschijning ging weg, de verschijning loste voor mijn oogen op. Sliep ik? Droomde ik? Ik geloof het niet: dat was Mohammed. Ook de Sultan trad me tegemoet en had mij en Renétje iets te zeggen. Even slechts, een paar woorden maar. Op denzelfden tijd, het uur en de seconde, even slechts aangeraakt, keerde René tot ons terug. Als de eerste sneeuw komt, zegt hij nog, kéért hij opnieuw terug naar zijn kerker. Ge zijt thans voorbereid!”

En wat zeg je, als die dingen gebeuren? Nonsens? Nog schouders ophalen en je veeren uitzetten, je prikkels laten zien, je intellect een wit boordje om doen, je naaktzijn en naaktheid verbergen door scheef gepraat, geklets in de ruimte? Karel zei: „Jij kakelt als de kalkoen van m'n vader, maar het eind van het liedje is: de pan in!” Met andere woorden, jouw gehakt smaakt naar kippenzuur. Een kip die voor grootvader speelt en 'n wonder apart is, maar die door geen normaal denkend en voelend

mensch wordt gekocht, omdat het niet eetbaar kan zijn. Karel zei nog:

„Alles is prachtig, Frederik, ik heb heilig ontzag voor je, dat weet je, maar ga nu zelf deze dingen eens bekijken, wat blijft er van al je gepraat over? Moeten wij ons verdiepen in Sfinxen en Pyramides, terwijl je de Hollandsche stront ruikt? Moeten wij nog langer aanvaarden, dat je Sultans en Mohammeds als vrienden bezit? Ik ben dankbaar voor je geschenken, heb heiligen eerbied voor je goeddoen, maar wat blijft er van over, als je door je goedheid belazerd wordt?”

Hard hè, volgde er nog, hard hè..., maar wat wil je? Ik keek hem aan, hij kreeg er den smaak van te pakken en zei nog:

„Zag jij hem loopen, Frederik? Zag je hem als 'n gek door de straten hollen? Heb je niet gezien hoe hij was, ben je dat vergeten? Mijn God, waar moet dit schip stranden. Moet ik je aanvaarden? Moet Hans je aanvaarden? Moeten wij op de knieën vallen en God danken voor al het goede! Moeten wij neerliggen aan de voeten van oude ruïnes, neerliggen bij Pyramides, ons laten opsluiten in „Koningskamers”, in ik weet niet wat al meer? Moeten wij je aanvaarden, vraag ik je, als je met je klomp kunt aanvoelen, dat je bezig bent te verkindschen? Ik ga gelooven, Frederik, dat je ons kind onder invloed hebt. Je bent het of je bent het niet, maar dit is geen normale wereld meer! Een groot gekkenhuis is het!”

Op een avond, René lag weer onder het spanlaken, gaf Karel mij er van langs. En ook Hans, ja, zelfs Erica had mij iets te zeggen. Dat was het oogenblik, dat Mohammed weer tot me kwam. Ik zat op den rand van mijn bed, m'n hoofd steunend in m'n handen, kapot was ik, teleurgesteld. Alles was weg, al die machtig mooie dingen hadden geen beteekenis meer. Erica had zichzelf onttroond! Karel slingerde mij den sigarettenkoker voor de voeten. Hans treuzelde nog even en legde zijn geschenken er naast. Dáár zat ik. Toen vielen er woorden, die ik niet graag nog een keer hooren wil, maar ik legde ze vast, het logboek spreekt de waarheid! Karel begon, ineens, maar hij liep er al eenige dagen mee rond. Hij barstte bijna van gif en kif... Hij voelde zich belazerd. Erica zat tegenover mij als 'n opgestoken kloek, die ziet, dat haar kindertjes het water in wandelen en niet weet, dat ze haar fopten en eendeneieren onder haar hadden gelegd. Het dier broedt, maar weet niet, dat haar gebroed haar leven en zelfstandigheid vreemd is. Alléén Anna stond naast me, stond als 'n levende rots in de branding. Ware dat niet zoo geweest dan had ik een einde aan mijn leven gemaakt.

Karel begon met: „Heb je nu je zin, Frederik?” Ik vroeg:

„Hoezoo, Karel?” Ik wist al, dat deze vraag kant noch wal raakte, •

alleen maar een middeltje zou zijn om te kunnen beginnen. Ik vond het naïef en onbeholpen.

„Maar ja,” zegt Hans, „Wat wil je, Frederik? Heb je plannen om naar het Oosten terug te keeren, raad te vragen hoe wij voort kunnen gaan? Je vergeet, dat je hier in het Westen leeft. Dit gaat werkelijk te ver.”

Ik snapte nu waarover de heeren het hadden. Ik ging terug naar het oogenblik, toen ik bezig was mezelf in te zetten voor hen, voordat de trein hen had bereikt. Was ik dan nog daar en niet hier? Was ik er en was ik er niet? Maar dan hadden ze gelijk. Ik vloog als een razende Roeland langs mijn leven van den laatsten tijd. Ik ging na, wat ik alzo had gezegd en welke woorden over mijn lippen waren gekomen. Ik vond niets bijzonders. Ik was niet te ver weg, ik vond me heel natuurlijk en normaal voor hun denken en voelen. Ik had de Oostersche mentaliteit volkomen overwonnen en afgelegd. En nu dit! Nu deze praatjes! Nu deze aanval op mijn geweten en leven, op alles, alles! Toen Hans veronderstelde, dat ik aan het kindsch worden was, raakte hij een gevoelige snaar aan, die mij in vuur en vlam zette, maar waardoor ik me eigenlijk afsloot, mijn ik verzekerde, ten einde niet in zwijm te vallen. Dus toch, dacht ik, ondanks alles, zit onze duisternis ons nog dwars! De hellen zijn leeg gestroomd, het is een gevecht op leven en dood van de zwarte magie tegen de witte! Goed en kwaad staan tegenover elkaar! Menschelijk geredeneer tegenover Oostersche mystiek, het heden tegenover het verleden! Kerksche opschik tegenover Pyramide en Sfinxsenbewustzijn, maar dat zegt geen cent, geleerdheid is intellect, hier wordt geen afbraak geduld!

En toen kwam er:

„Voel je dan zelf niet, Frederik, dat je maar raak kletst? Karel en ik willen deze geschenken niet meer, we voelen ons bedrogen. Er zit een vies luchtje aan! Je kunt kinderen blij maken met zooiets, niet ons, je vergeet iets. Wat zouden de menschen er van zeggen, als wij je verhalen zouden verspreiden? Dacht je, Frederik, dat wij van bloedroode Manen en nachtelijke uren kunnen eten en drinken? Dat kind heeft een Hollandschen luier noodig! Woestijnritten in den nacht, steenen oogen die je aankijken, Godinnen die je naam kennen alsof ze je zelf hebben gebaard, strikjes van vijf cent voor goed goud verkoopen, satijnen gewaden dragen, waarin de schimmel zit, zijde die de mot doodt, hemelrijken verkoopen voor de „smile” van een ruïne, aarde kussen en er bij neer gaan liggen en je leeg schreien, néén, dat gaat te ver, Frederik, je bent je verstand

kwijt. We willen je helpen, we willen je dienen, wij willen je dezen goeden raad geven: houdt op! Houdt op, Frederik, je gaat te ver, je verhuist met René naar mijn inrichting, je bent krankzinnig!"

Ik zei — innerlijk — merci! Ik had niets anders te zeggen, kón het niet. Toen zei Karel:

„Hans heeft gelijk, Frederik. Kom tot jezelf! Ga er weer eens uit, ga naar de boeren en zie dat een Hollandsche koe geen Sfinx is! Ik heb met mijn vader afgesproken, dat je een tijd lang komen kunt. Ga er uit en hoor het gekakel van de kippen, kijkt naar het leggen van de eieren en noem niet alles een mirakel, je wordt kindsch! Ga tusschen de varkens en de paarden, werk je er uit, je hoofd is bezeten. Ik wil die slang niet meer! Ik moet die Sultansche geschenken niet, je bent 'n fantast, 'n vergeetmenietje? Laat me niet lachen. Laat me huilen om je, het is de moeite waard, Frederik, je ziet ze vliegen! Je bent er negenennegentig kwijt! Ik kan niet langer goed vinden, dat je René volgt, je ziet het zelf!"

Erica zegt:

„Ik draag die dingen niet meer. En René's satijnen gewaad heb ik aan de lorrenboer verkocht. De één gulden veertig die ik ervoor kreeg, schonk ik aan een bedelaar, die bijna verhongerde, zoodat ik hoop goed te hebben gedaan. Die Oostersche drek moet de deur uit en al je gekladder moet ophouden! Karel heeft gelijk, je gaat zoo spoedig mogelijk naar de boerderij. Wat doe je, Frederik? We bedoelen het goed met je. Zeg je niets?"

„Ik ga, Erica, dat lijkt me wel. Herejé nog aan toe, jongens, wat ben ik je dankbaar. Hans, mijn compliment, Karel ook. Trap al déze dingen zoo spoedig mogelijk stuk. De kachel in met die rommel. Je hebt gelijk. Wat kan 'n mensch toch gek doen. Mag ik hier blijven? Of moet ik een andere omgeving zoeken?"

„We zullen het nog even aankijken, niet, Karel? Wellicht ben je anders en zie je zèlf hoe de zaken staan."

„Dank je wel, Erica. Ik zal op mezelf letten! Hartelijk dank, Hans, leeken moeten zich niet met wijsgeerige stelsels bemoeien. Ik zie nu, dat ik falikant verkeerd ben, maar aan Renétje heb ik geen schuld. God bewaar me."

„Dat zeggen wij niet, Frederik, je invloed is het! Er bestaat telepathische overdracht. Je moet je eens flink wasschen! Je moet de Hollandsche slooten in. En daar is een boerderij voor geschikt."

„Gelijk heb je, Hans. Laten we beginnen met deze dingen te verbranden."

„Dat doen we zelf wel, Frederik. Ga je gang maar en slaap wat meer, je gaat er aan kapot.”

„Wanneer moet ik weg, wanneer kan ik vertrekken, Karel?”

„Morgen als je wilt, morgen al.”

„Allright..., dan ga ik morgen.”

Ik naar boven. Anna komt me na en zegt:

„Ik ga met je mee, Frederik. Ik heb alles gehoord. Wat 'n tuig toch. Dát is Hans weer, Frederik. Ik neem dat niet langer.”

„Wil ik je eens wat zeggen, Anna? Jij blijft hier! Ik kom terug. Het is goed, alles is goed, Anna. Laat ze maar, ik kom er wel weer uit. Kinderen zijn baldadige schepsels.”

„Maar ik wil niet, dat ze je beleedigen, Frederik.”

„Dit is ónkunde, Anna. Dit is ons leven! Dit is noodzakelijk, geloof me. Als jij met me meegaat, is alles stuk. Je blijft totdat ik je roep. Roep ik je niet, dan kom ik terug. We geven het aan de leiding over. Die is beslissend voor ons leven! Weet je het? Je kunt me niet schrijven, maar ik ga, Anna, korten tijd ga ik weer weg. Ik had niet gedacht, dat het zou geschieden, maar je ziet het, ook ik ben maar 'n mensch! Ga nu, ze moeten ons niet zien, Anna, dan maken ze ook daar boeren-stank van! Ik neem dit, omdat het voor ons Renétje is, hoewel ik grooten lust had hen één voor één over de knie te leggen. Eén ding zeg ik je nog, houd je gewaden in éére, ze komen regelrecht van den God dien wij nog niet kennen, maar waardoor al deze heilige zaken ontstonden. Begrijp je het, Anna? Wel te rusten, mijn kind, ik ga het logboek ontsieren door te schrijven over de armzaligheid van het arm menschelijk denken en voelen, de Westersche bekrompenheid. Jammer, jammer, maar ook dit hoort er bij, anders was het geen menschelijk drama!”

Ik schreef dien nacht:

„Wat ik nooit had verwacht, met geen haar op mijn hoofd aan gedacht, is over mij gekomen als een vlammend zwaard. Des duivels is het! Zelfs Erica zit er ónder. O, ik lijd, ik beleef de smarten van Satan! Ik ben er kapot van, maar wat wil zoo'n stomgeslagen Hollandsch woord je zeggen? Ik zal het in het Engelsch doen... „I feel damned!!” Juist, zoo is het! „Damned”! En dat door het dierbaarste wat ik bezit! Het lieflijkste wat ik ken en onder mijn hart leeft, door Erica, Karel en Hans. Maar het is mij een waarschuwing. Ik moet mij waarlijk anders instellen. Ik moet maken, dat zij mij begrijpen en kunnen volgen. De jaren die komen moeten mij dat voetstuk schenken. Ik zal er aan werken, het Westen leeft nog altijd boersch, het Westen wil die klompen niet missen, zoo'n

ruige broek heeft men liever dan Oostersche zijde. Ik ben er misselijk onder. Ik voel me gebrandstapeld! Ik zal er door komen, maar dit kost me zeven ribben. Mijn bloed stroomt nu uit mond, neus en ooren, ik ben afschuwelijk op mijn vingers getikt. Ik heb geen medelijden met mezelf, ook met hen niet, ik kan hen niet verachten, omdat ik hen lief heb. O, mijn Renétje toch; zien wij elkaar straks nog terug? Een kuil is het, een afbrekerij, zooals ik nog niet heb kunnen aanschouwen. O, mijn God, waarom heb ik hun die dingen ook verteld? Wat zullen zij denken van Sultans harem? Ik had nimmer één woord er over mogen spreken. Ik hoor er nog van, let op, indien zij de kans zien, gaat mijn logboek er aan. Karel vertikt het langer te stoken, Hans is als verstekeling aan boord gekropen en viel mij in mijn rug aan. Ik heb met bandieten te maken. Ik voel zijn messteken wel niet, hij weet niet eens, of hij mij bereiken kan. Toch steekt hij in het wilde weg naar mijn hart. Erica stak raak! Ja, daarvan bloed ik thans, daardoor loopt mijn bloed weg, het stroomt de trappen af, de straten door van dit vervloekte gat, waar ik woon.

Hans heeft zich verdienstelijk gemaakt. Ik ben mijn stuur kwijt. Met geweld heeft hij bezit genomen van onze schuit. Door brandstichting en valsch verraad. Voordat we van huis gingen, heeft hij me al verraden. Hij wilde mij niet! Hij zei:

„Mijn huis uit, vuile schoft, of ik trap je er uit!” Die woorden, dien haat, kreeg ik van Hansje... mijn ziel, mijn broeder, mijn kind! En Karel zit er bij en gelooft het. En Erica doet olie op het vuur. Omdat het nog niet genoeg is, doet zij er olie op! Omdat ze mij zoo lief heeft. Zij doet dat om mij te helpen? Ze beweert, dat het goed voor me is. En zij handelt! Zij denkt goed te handelen. Ik ga er uit! Ze begrijpen niet, dat zij mij uit huis jagen en dat ze op bloote knieën zullen moeten komen, willen ze mij terugzien. Wij gaan een anderen en nieuwen tijd tegemoet, wij beginnen thans een nieuw leven! Erica, hoe heb je het gekund? Zie je deze machtige mooie gewaden als onreine, slijkachtige hoerereien? Moet je dezen Sultan niet meer? Wil je nu weten of je door 'n kat of 'n hond gebeten wordt? Heb ik je niet gewaarschuwd? Heb ik Hans dan laatst niet gezegd, dat hij mij nog niet kent? Heb ik hem niet gewaarschuwd! En is Karel dat dan vergeten? Dacht je, dat jullie je nog langer aan mij konden wasschen, verzadigen, je voeten vegen? Weet je, waardóór ik zoo kindsch ben geworden, dat mijn goedheid geen grenzen kent? Weet je, dat ik jullie alles wil schenken, álles, ook mijn hart? Dat ik me levend laat villen voor je levens? Dat ik die liefde bezit? Dat ik voor jullie allen den dood inga? Dat ik... maar begrijpt je dit wel? Kun je voelen, wat

waarachtige liefde is? Jullie zijn in mijn liefde gestikt. Jullie willen over mijn hoofd en dan over mijn lijk, als ik het goed vind! Maar, daar zal ik een stokje voor steken en een dikke, opdat jullie je te pletter zullen loopen!

Dáár gaan mijn gewaden. De aschemmer in. Ik heb voor Renétje's satijnen gewaad één gulden veertig gekregen en gaf het aan een bedelaar. Mooi zoo! En je hebt góéd gedaan nu? Je hebt je handen gewasschen in onschuld? Als je de gelegenheid kreeg, smet je het logboek in de kachel. En ging ik, niet jullie den brandstapel op, omdat je mij en de Godin van Isis, de Sfinx en de Pyramide, die er nu niet zijn — want alles is lariekoek — voor zèlfbevlakte schandaligheid houdt! Is het niet zoo? Maar neen, het is anders!

Ik weet waar de sandaaltjes wringen. En je hebt nog gelijk ook! Trek die dingen niet aan. Gooi ze maar in je kachel en gooi vuil op m'n hoofd. Ik ben 'n zelfeter... ik ben 'n oude rot, 'n rat! Ik ben 'n sigaartje van vier cent! Ik ben 'n gemeenerik! Ik ben... já, wat ben ik eigenlijk niet? Daar gaan mijn gewaden, daar-gáán al die heilige spullen, die met bloed zijn betaald en geschonken zijn, omdat men je daar zoo lief heeft! Met bloed zijn ze betaald, maar dat weet je niet, je kunt het niet weten! En dát verkoopt men voor één gulden en veertig cent. Omdat ze er zoo'n verstand van hebben. Dát ik van Renétje gescheiden wordt, is nog het ergste van alles.

En dat lukt je, Karel! Karel toch, hoovaardij voert je naar den bliksem! Het is ergerlijk, Karel. Ik zou mezelf willen verdrinken, doch ik kan niet. Nu niet en nooit! Ik moet mijn taak afmaken. Ook al légde ik nu mijn hart op tafel, ook al sneed, spalkte ik het in tweeën, liep mijn bloed voor je oogen weg... je geloofde het niet! Je geloofde me niet, je kon me niet gelooven, niet aanvaarden, omdat de menschelijke hoogmoed je tot stikkens toe heeft verpest... jullie gaan thans over mijn lijk en hebt tóch medelijden met me!

O, mijn Renétje! O, mijn ziel en mijn leven, wij worden uit elkaar gerukt! Wij moeten gescheiden worden. Karel grijpt naar een machtig zwaard, hij raakt me midden in mijn hart, omdat het verleden in mij tot groei en bloei gekomen is. Ik en Renétje leven in het verleden, vroeger was hij een kind van mij! Toen hebben wij aan deze wetten gebouwd, dáár brachten wij, dachten wij, geluk en vrede, later bleek het afbraak te beteekenen. En dat willen wij nu goed maken! Ik kende je al zoolang, Renétje, maar zij kennen je nog niet!

Ik moet er uit! Ik moet er uit en ik moet er niet aan denken! Ik ben

'n schoft en ik wilde geen schoft zijn. Als Karel tien glazen champagne op had gehad, zou alles anders zijn, maar hij was zoo nuchter, zoo volkomen zichzelf, dat ik hem wel moet aanvaarden. Nu is het verraad nog erger. Toen kwam Hans met zijn dolkmes en stak me in mijn menschelijken rug, onverwachts vloog hij me naar mijn keel. Toen bezweek ik, ook al stond ik op mijn eigen beenen, ik ging tegen den grond. Ik lag daar, ik gaf bloed op, maar zij zagen het niet. Ze hadden gelijk! Ze wilden hun koppen niet buigen. O, Karel toch! O, Hans, o Erica, geef me mijn Renétje terug!

Ik moet er uit, en ik moet er niet aan denken, vloeit nogmaals uit mijn pen wat mij droevig smart. Ik weet nu, wat die gekke Shakespeare heeft gewild, toen hij een tooneelstuk schreef waardoor de menschen zich zouden bedenken, zouden leeren hoe ze elkaars liefde hadden te ondergaan. Maar begrepen zij het? Dat is niet voor ons! Daar hebben wij niets mee te maken! We kennen ons zelf! Die man schreef niet voor ons, zijn verhaaltjes over liefde zijn voor andere werelden, koeien lusten het niet eens. Want gij, Romeo en gij Juliet, gaat als „King Lear” naar je eigen graf, gelijk ik! Wist Shakespeare dit van te voren? Heeft hij zijn eigen klappen moeten aanvaarden? Ik ga ook hem voelen, ik ga ook hem begrijpen. Ik voel die smart, die liefde in mij branden, nu ik Renétje zal moeten verliezen! Mijn vrienden willen me vernietigen en naar een boerderij zenden, om achter de varkens te overpeinzen wat een Sfinx en een Godin van Isis je te schenken heeft. Ik moet de Hollandsche stront ruiken, omdat die haremlucht me verpest heeft. Ik bracht hoererij naar het Westen, ja wat deed ik eigenlijk niet?

Het Westen lust geen „Midsummernightdream”... nó... houdt die zelf maar. Ik ben bezig om me los te maken van ons kind. Het moet! Ik zal mijn hoofd moeten leeren buigen, men wenscht niet, daarginds, dat ik aan bezit vastzit. Ik moet ook hiervan los komen. Wellicht ben ik hen straks eeuwigdurend dankbaar voor deze gemeene streek! Wie weet het. Nu ik dit neerschrijf weet ik het zelf nog niet. Ik weet wel, dat Hammed de ontwikkeling zal voortzetten. Ik weet wel, dat hij dit kind blijft volgen. Ik weet ook, dat de Sultan waakt, maar deze kinderen weten het niet en scheuren ons vaneen!

Dank je wel! Hans is het! Hij kroop zonder dat wij het wisten aan boord en trad midden in zee te voorschijn. Met 'n mes in zijn handen. Ik was juist bezig de schoorsteenpijp wit te maken en ons huis wat te verfraaien. Van achter 'n doek, dat ik opgehangen had om den wind in m'n zeilen te laten spelen, kwam hij op me toe. Ik hoorde hem zeggen:

„Zoo rotzak, jij vuile schoft, nu heb ik je. Nu kom je niet meer uit mijn handen, ik steek je neer!”

Had de Voorzienigheid me geen duifje gestuurd, dat nieuwsgierig was, wat er aan de hand was, had dat diertje niet over onze hoofden 'n gekras laten hooren, waar Hans van schrok — zóó overrompelend was die vogeltaal voor hem — dan had ik het mes in mijn rug gekregen. Met voorbedachten rade kwam hij aan boord, verstopte zich en stak..., maar zag niet, dat ik gisteren die franjes al had aangebracht. Hij zag een schaduwbeeld en vergreep zich volkomen! Toen legde ik mijn voetangels en klemmen. Hij trapte er in en ik liet hem schreeuwen. Was hij naar me toe gekomen, had hij eerlijk en oprecht zijn kaarten op tafel gelegd, dan had ik hem er doorheen gesleept en als mijn eigen kind verzorgd, nu ging het hard tegen hard. Ik wist, dat Hans het zou verliezen, omdat ik me van geen schuld bewust was. Ik gaf me, zooals 'n mensch dat moet doen, maar hij wilde fout zijn en vuil. Zie je, Hans, ik heb dat alles geweten. En nu ik tóch met je bezig ben, zeg ik je maar, dat ik al maanden van te voren wist, dat je verkeerde dingen achter mijn rug zocht, om me vroeg of laat je das om te doen. Ik wist het! Ik was voorbereid, omdat je profschap een vervloekte neiging bezit om te vliegen, over hoofden te gaan van menschen, die kinderlijk hun taak willen vervullen. Ik liet je aan boord, maar je zag het, Karel verstookte je! Hij smeed je de ovens in. Dat je het geluk had 'n stuk wrakhout te vinden en je daaraan vast te klampen, moet je er aan toeschrijven, dat er een God is die lief heeft en zich niet met menschenlijke zaken bemoeit. Of, je was verdronken!

Maar je hebt nu je zin. Je kunt maken en breken wat je wilt, ik ga deze deur uit, thans kun je Karel en Erica besmetten zooveel je wilt, ik krijg hen toch terug, als het niet hier is, dan daarginds, aan den overkant!

Renétje? Ik moet mezelf overwinnen. Mijn jongen toch, wat is Karel 'n bruut. Karel denkt me te kunnen raken. Hij snijdt me doormidden. Zag je mij, toen ik zooeven omhoog ging en mezelf van hun levens moest verwijderen! In vijf minuten was ik gereed. Ik werd waarachtig kindsch... tegen zooveel geweld kan ik niets meer zeggen, de menschen krijgen van mij direct gelijk! Onmiddellijk! Ik kan nu geen woord meer zeggen, zóó voel ik me geslagen! Als ik je straks zou kunnen zien, Renétje, is het mogelijk, dat ik je niet ken. Dan loopten onze levens elkaar voorbij alsof er niets aan de hand is. Máár kom je van binnen in me kijken, o, Renétje, voel je mijn smart? Wil ik hen voor eens en voor altijd van hun gekke fratsen genezen, dan loop ik je met opgericht hoofd voorbij. Ik zou zelfs

in staat zijn je als 'n ouden kennis te groeten en te doen of m'n neus bloedt en ik hart noch oogen bezit, maar blind voor je sta. En voel je mijn hartje, Renétje? Dat zien en voelen Karel en Erica niet. Zij denken: Daar gaat die zot. Daar gaat dat stuk vernietiging, die ons kind besmette. Ik ben dat, René! Ik, je vadertje! Hun vadertje ook, die thans door de straatgoten gaat. Geschenken moet je den menschen niet geven, je moet hen laten verhongeren, je weet dan, dat je nimmer het ongelijke gevecht te aanvaarden krijgt. Laat ze maar stikken, doodvallen kunnen ze, als ze met geweld den duivel willen voeden, je kunt hen toch niet meer tegenhouden. Alléén omdat ze denken en zagen desnoods, dat je aan vlektyphus lijdt! Ik zou je den naam van dit renpaard kunnen noemen, maar je verliest het altijd, omdat zij hun centjes op het andere hebben gezet. En tegen verlies kunnen zij niet! Aldus, Renétje, ga ik de straat op. Ik moet er uit, ik ben 'n schoft!

Maar wij gaan later naar onzen Mohammed en naar onzen Sultan. Dan komt mijn tijd! Dán zal ik hen er bij trekken en zeggen:

„Zie je nu, wat ik wilde? Zie je nu, dat die vriend van mij er is? Zie je nu, dat hij een harem heeft en zestien vrouwen bezit? Maar jullie dachten aan echte vrouwen, aan hoeren dachten jullie, is het niet? Ik wilde je dat niet zeggen, omdat ik wilde zien, of je mij in alles aanvaarden kon. Ik vertelde je de waarheid niet, ik deed het niet, omdat jullie zeiden, dat je mij liefhad en ik zag, dat ik toch vroeg of laat voor de bijl ging. Jullie wilden me zoo laten hè, ik jullie ook. Maar die hoeren zijn gewijde priesteressen, die Sultan is een Hoogepriester en zijn harem een School voor Adepten, waar je in enkele jaren een hooger bewustzijn verwerven kunt. Ik lag daar op 'n matje te wachten op het woord. Hij was het, die mij naar Jeruzalem stuurde om Golgotha's antwoord te ontvangen. Ik weet nu, hummels, waarom de Apostelen van Onzen Lieven Heer, van Christus, in slaap zijn gevallen! Dat kreeg ik daar in het Oosten. En jullie denken, dat ik je hoerenkleeding meebracht. Jullie denken, dat ik me daar heb vergooid, heb laten verkrachten. Ik moet je iets bekennen, wat ik eigenlijk wilde verzwijgen. Iets, waar ik part noch deel aan heb en dat in een gewijden slaap geschiedde. Ik... Néén, mijn leven weigert het je te zeggen! Je moet nu maar wachten totdat je mijn levensfilm kunt zien en de God van al het leven zegt:

„Voor wat je hier ziet, sta Ik in!" En dan zie je mij en móét je, zál je alles aanvaarden, óf je duikelt met je eigen leugens en je bedrog 'n kerker in, waar je in geen eeuwen meer uitkomt.

Die priesteressen zongen me toe. De Sultan schiep Goddelijke levens-

vreugde door zijn hamer... hij tikte even en beluisterde dan den menschelijken hartslag. Hij schiep levensvreugde, offervaardigheid. Wij wilden niet met hoovaardij en dikdoenerij te maken hebben. Ik lag waarlijk aan te teere voetjes, die mij niet traptten. Ik ging hand in hand door dezen Tempel, we betraden de ruïnes van Luxor en Ra, Ré, Isis, we gingen door woestijnen, spiernaakt, en hadden toch God in ons, God bij ons, Hij wees ons den weg. En toen kreeg ik een flauwte, of noem het 'n ziekte, maar de Sultan paste een occulte kuur toe; hij bestraalde me, betastte me, maakte magnetische passen, drong door tot het oogenblik waar wij het embryonale ontstaan beleven en dat we kregen van Hem, opdat we Zijn leed, Zijn smart zouden aanvaarden, indien wij ons eens mochten vergeten. Ik had een ontsteking opgedaan door de voeding... want deze school had mij voor het hongeren geplaatst, omdat eten en drinken de ruimtelijke ontwikkeling en de bewustwording er voor smoort! Ik had me dus eerst laten omkomen, toen echter kon Sjewhoea beginnen, maar ook Mohammed stond in en achter mij. Ik had mezelf kunnen helpen zegt hij, maar mijn Westersch gevoelsleven weigerde beslist. Toen daalde hij in mijn lichaam af en genas me. Ik ben hem zooveel schuldig! Geloof je het, Renétje? Ja hè, jij wel, maar Erica, Hans en Karel voelen zich door mij besmet. Zie je, nu weet je eigenlijk nog alles, maar maak er van wat je er van maken wilt. Dit is niet alleen de heilige waarheid, doch tevens de Goddelijke! En dat is zijn filmpje en het mijne!

Wij, geliefden, gingen naakt door de woestijn. Wij zwommen naakt, lagen naakt neer aan de voeten van onzen Meester en hadden toch gewaden aan, zóó schitterend van kleur en maaksel, dat daarmee vergeleken het menselijke weefsel als stopverf is, terwijl het onze, regelrecht uit den hemel kwam: Ik lag naakt naast een Egyptische Prinses, naast de allereerste Godin van den Tempel, naast een Indische schoone, waar je op slag voor zou sterven! Ik lag naast en in een kring geschaard rond Godheden, die me streelden en kusten, kussen, waarvan je de diepte niet kent, omdat jullie naakt zijn er nog niet is! Wij zagen niets, omdat wij leefden! Jullie zien alles, maar blijven levend dood! Geloof je het, Renétje?

Ik hoor je om mij roepen, maar ik mag niet bij je komen. Ik hoor je vanavond zeggen: dag Vadertje, maar ik mag je stemmetje niet eens beluisteren of ik sla zoo tegen den grond en bloed weer leeg. Hoe wil ik mijn werk dan doen? Hoe wil ik over je blijven waken? Renétje, roep me niet meer. Laat dat „Vadertje” bezinken, je kunt het dooden, maar doodt mij niet!

Ik mag niet tot je komen, dan zouden Erica en Karel me vermoorden. En omdat ik hun maskers ken, ik hun gedachten kan opvangen, denken zij, dat ik 'n besmet vogelinstinct ben geworden, ze in mijn leven toch niet gelooven, mag ik het niet doen. Ik kan eerst dán tot je komen, als zij al die rotte kleeven voor mij en jou in eere hebben hersteld. Door het bloed van hun levens is dit weefsel schoon te wasschen, René, of hun vuile slijm gaat er niet uit. Ze hebben dit te aanvaarden, omdat God niet met Zichzelf, noch met Zijn kinderen, die het goede bedoelen, laat spotten.

Met hun bloed zullen zij mijn leven moeten reinigen of ik kom niet meer! Ik zeg je dan voor dit leven vaarwel! Ik geef het dan over aan Mohammed. Hij moet dan maar weten wat er gedaan en hoe er gehandeld moet worden ten opzichte van je karakter, je vooreeuwsche zelfstandigheid. Prins van de Ruimte, wij stinken naar het slijk, doch alleen volgens hun reuk- en smaakorganen en niet volgens de ónze. Zij zien onze besmetting vanuit hun eigen stank, hun blinde levenservaring, die ze voor luttele centen kochten.

Ik lag waarlijk neergeknield aan de voeten van mijn meester. Naast mij een veertigtal mannen en vrouwen, die als ik hun lessen hadden te leeren. Zestien mannen en schoone vrouwen behoorden tot de eersten, wáren de eersten, zagen het eerst waar Abraham de universeele mosterd vandaan haalde en daar was ik ook bij! Ik zeg je eerlijk, indien Anna er niet was geweest, zij zoover weg leefde, dat ze mij in geen eeuwen had kunnen inhalen — ik had niet één, maar duizend zonden aanvaard, zóó ontzagwekkend was de liefde die ik daar onderging en om me leefde. Ik zat op den schoot van die gekke liefde! We verdeelden de vruchten. We gingen, zei ik al, hand in hand door de woestijn, de Maan bloedrood boven onze hoofden, loopend en zwevend, uren lang, tot in den morgen, maar we waren thuis voordat de Zon haar taak begon, om deze rotte wereld haar levenskracht te schenken. Naakt, kletsnaakt, maar behangen met 'n tule, waar spiritisten door materialiseeren, geesten laten zien, je met je vader en moeder verbinden, opdat je zult weten dat er geen dood is. Maar intusschen strijken ze je geld op en gaan, zooals Karel en Erica nu doen, over lijken! Wij namen toen 'n woestijnbad, allen in één kuip, en sliepen spoedig in.

Dan kwam de meester om ons te genezen. Hij keek of er ook fouten waren in onze organische stelsels. Toen hij mij zag, zei hij:

„Je slaapt, nietwaar, Frederik?”

„Já, zei ik, en diep ook.”

„Maar je hoort mij, is het niet, Frederik?”

„Ja, meester, ik hoor u!”

„Je hoort mij zeker, hè, Frederik? Je weet dat ik het ben?”

„Ik zie u en ik hoor u, mijn meester.”

„Voel je niets, Frederik?”

„Ja, meester, ik voel iets, maar wat kan ik er aan veranderen?”

„Wil je het gelukkig ééenzijn beleven, Frederik?”

„Néén, mijn meester, want ik word nog niet begrepen, ik zou het andere leven maar pijn doen.”

„Dat is juist, Frederik. Ik zal je helpen. Doe je het zelf?”

„Voor geen geld van de wereld!”

„Weet je dan wat ik zie, Frederik?”

„Ik zie in uw oogen, meester.”

„Let dan op, je zult slapen en mij volgen. Zie je wat noodzakelijk is?”

„Ik zie het.”

„Hoor je mij nog, Frederik?”

„Heel in de verte, zwakker wordt het, ik hoor uw stem niet meer.”

„En toch sta ik in uw leven en ik ben aan uw genezing begonnen. Maar je zult slapen, of je zou geen voet meer kunnen verzetten. Ook dit, Frederik, zijn occulte heiligheden! Ik waak, laat dit je voldoende zijn!”

Karel, Erica, Hans, als ik je alles van mijn leven zou vertellen, geloof me, je zou me nimmer meer 'n voetstap gunnen. Maar dat vraagt Isis van ons leven, ook de Godin eischt haar tol, de volle honderd procent. En als ik spreek over de Sfinx ben ik al gek! Nu de Pyramide nog. O Renétje, zal jij me straks helpen? Ik mag toch niet tot je komen. Karel en Erica willen het niet hebben, ze zien mij als je kwade genius. Roep je mij nu niet meer? Zal ik je dat vadertje ontnemen, opdat je mij voor jaren vergeten kunt? Een geschenk is het voor je leven. Ook voor het mijne, door leed en smart zullen wij ontwaken! Een heilige leerschool is het! Aldus... Uw wil geschied! Ik leg me er volkomen bij neer! Ik zal gehoorzamen, alles is goed zooals het tot me komt!

Ik roep nu alles heel hard tot deze menschen, het regent uitroepsteekens! Maar dat moet! Of ook zij leeren niets. Maar het doet me zoo'n pijn, Renétje, o, het is ontzettend.

Karel dacht me hierdoor te kraken. Hij zette hierdoor het mes in m'n hart, maar je ziet het, Renétje, ik kan er tegen! Weg zijn mijn geschenken. Alles op slag weg! Wist je dit, Frederik? Ja hè! Maar je geloofde het niet. Denk eens even aan het uur, toen je terugkeerde. Ga niet zoover terug of je loopt stukken ellende voorbij. En? Zoo spoedig verlies je je geluk. Ellende kun je de deur niet uit krijgen, is als 'n rotte ziekte, als de

cholera... Maar geluk? Dat vliegt ineens de deur en je hart uit, omdat je die naaktheid niet begrijpt, dat masker zelf opzet en een gouden bal als van nul en geener waarde verkoopt. Daar krijg je één gulden veertig cent voor. Je schenkt thans zèlf, je denkt geschenken te kunnen uitdeelen, maar je hebt die geschenken nog niet verdiend. Je loopt te sjacheren, je doet alles om 'n ander leven af te zetten, je kleedt de menschen uit en besteelt hen, verkoopt en verraadt hen, omdat je door een duivel bezeten bent en niets meer van menschelijke goedheid afweet. Je danst waarlijk op het lijk van je zuster en broeder en steek ze het duivelsche gif in hun keel! Dat is het en niets anders! Karel, Erica, hoor je het?

Moet je niet zoo'n armbandje, zoo'n gewaadje, zoo'n tikkertje bezitten, waarop de Sultan zijn naam heeft gezet? Jawel hè, maar niet door armoede, niet door satanisch gepraat in de ruimte, niet door het inspireerende woord van de Godin af te maken en te kraken om er voor jezelf 'n voetstukje van te maken. Karel, Erica, Hans, wat willen jullie zonder mij beginnen?

O, Renétje!

Ik heb mijn leergeld thans betaald. De Sultan en Mohammed genazen me in slaap, ik kan nu zonder eten en drinken, omdat ik mezelf van de stoffelijke stelsels heb leeren bevrijden. Ik heb daar een ontwikkeling meegemaakt, waarvan men dacht, dat ik die niet zou doorstaan. Toch kwam ik er door. Met wat woestijnvlooiën kwam ik er af, doch die zogen niet al het bloed uit mijn aderen, er bleef nog genoeg voor mezelf over.

Daar gaan de geschenken. Had ik hun de waarheid moeten vertellen? Zagen zij niet, dat ik ook een echte Sultan ken? Hebben zij mijn foto niet gezien? Zagen zij niet, dat dit Mohammed was? Wij waren juist met ons beidjes daar aangekomen. Maar hadden deze nuchterlingen mij begrepen? Ik had dan de dingen omver geloopt. Néén, zoo is het goed, want zij hadden deze ellende niet kunnen dragen, ik moet het zien als mijn reserve...! Als de grammen gevoel om hen te kunnen opvangen. Karel dacht: die is over den kop gegaan. Ze lachten wel, maar ze begrepen hun eigen gelach niet. Erica dacht: die heeft zich daar laten poedelen. Já, dat heb ik, maar anders dan je denkt! Ik bèn gepoedeld, ik ging door bloed en tranen naar een ontwaking die je verstand niet kan bevatten. Maar ik gá! „Morgen boer Wolff!” „Goeie morge, meneer Frederik. Wat doe'n de tuute, de varkes op de mark? Zunne de koeie duur? Bunne de schaope duur? Maor waor mok slaope vader Wolff? Tussche de varkes? Tussche ut huij?”

Ik lach! Ik heb er schik in, ik ken al plat ook. Ik nog even verder. Maar ó hun gebeente. Als ze dit straks lezen? Zie je, Frederik, dat je deze menschen niets van het logboek mag laten lezen? Ze zouden er maar brand van maken. Hemelsche goedheid, ik moet maken dat ik weg kom, mijn manuscripten moeten de deur uit! Straks komt Karel die nog opeischen. Hij zal zeggen straks: bestaat niet! Dat zijn volksche leugens. Nimmer zijn die dingen gebeurd. Ik gééf me daar niet voor, je hebt de menschen kletspraat verkocht. Hiér met die geschriften, of je komt mijn deur niet uit. Ik verzeker je, mijn kind, dat hij ze kapot scheurt.

O, Renétje toch, dan was ál dit werk en ál je leed en ellende voor niets beleefd. Maar dáár zal ik voor waken. Laat hem eens komen? Ik ben in staat hem te worgen! Je gelooft het toch niet, Renétje? Dat dacht ik ook, als ik zooiets zeg, dan is dat mijn streep, mijn halt! Méér is er niet en zal er ook niet komen, ik vergrijp me niet aan menschen! Ik zal me wel in acht nemen.

Karel en Hans hebben de slangen verbrand. De gouden sigarettenkokers met de smaragden liggen in de kachel. De vulpennen van goud zien ze als een besmettelijke ziekte, die gingen aan stukken de aschemmer in. Ze schrijven niet met duivelschen inkt, ze voe'en zich erdoor besmet. Ik zie de pluimen wel, die ze mij op mijn bol willen zetten, maar ik gun er hun ook wel wat. Waarom zou ik er alleen mee rond loopen? Zag je dat wijntje, Karel? Zag je die twee flesschen whisky, die je op een avond leeg dronk met Hans? Of dacht je, dat ik in die verte geen oogen had. Ik sta achter je en je ziet me niet. Je was zoover, dat men je azijn te drinken gaf... Je dronk het op, je spuwde het niet eens uit, je had je smaak volkomen verknoeid. Maar zag je de pret van Hans? En jij vliegt daarin? Jij wilt mij nu zeggen, dat ik daar ginds Sultan-allures gekregen heb? Foei, foei toch.

O, Renétje... geloof jij je vader en niet den ouden Frederik?

Toen ik eens meedeed, wat van hun lekkernijen tot me nam, was ik, zooals ik moest aanvaarden, 'n dronken lor! Wát zeg ik? Hemelsche goedheid, Karel, waar had je het over? Hans moet de deur uit, voorloopig althans, die heeft je vergiftigd!

Ik niet, Hans is het. En vanzelfsprekend je boeren afkomst. Ik ga naar je varkens, maar ik zweer je dat jullie me zullen missen! Ga nu maar naar Bertje Poep, naar Gerritje Schandalig, naar al die vriendjes van Renétje. Ik ga hem toch later weer halen en dan zijn we weer voor jaren bij elkaar. Neen, ik ga nooit meer alleen weg, Erica. Ik zal je nooit alleen laten, nooit! Maar toen je me dat liet verzekeren, dacht ik er bij: als je

me zelf de deur maar niet uitsmijt. En dat is nu gekomen! Had ik je niet lief, dan keerde ik nooit meer tot je leven terug, maar omdat ik liefde bezit, gaan we verder. Can you believe this, the holy truth?

O, Renétje... of jij zult het hen moeten bewijzen!

Ik mag hun nimmer het logboek in handen geven. Wat zij vandaag zouden kunnen doen, goed zouden vinden, nemen ze mij morgen weer af. En dan sta ik voor 'n onmetelijken chaos. Tot aan mijn dood moet ik hun woorden en daden bewaren. Het zijn geen huichelaars, geen slechte mensen, ze weten niet beter. Ik kan me nu heilig voorstellen, dat Christus eens zei: „Vader vergeef het hun, want ze weten niet wat ze doen”. Ik ga niet achter den Christus staan, maar zoo is het! Geen logboek uit handen geven of het komt in de kachel terecht. Erica zei immers, dat ik wat haar betrof, alles mocht zeggen? Haar enkele onsjes gevoel zijn opgeteerd. Ze heeft niet meer te geven voor de menschheid. Nu ze de weezoete lucht van de slangen, de woestijnslangen, die veel en veel gemeener zijn dan de bosch- of watersoorten, ruiken, gaan ze met z'n allen op den loop. Ik sta hier met Renétje alleen, maar er zijn nog twee zielen en zij weten waarheen wij zullen gaan. Zij kennen den weg door onze woestijn. Zij hebben beren gehoord, maar er waren geen beren te zien. Ze hoorden jakhalzen, maar het was hun eigen innerlijke gebrom, hun angst. Ze lagen neer, geslagen door pest en cholera, doch dat waren maar verzinsels, aanstellerij was het! Nu hebben we met slangen en bruine beren te maken, thans staan we voor een leeuwenkuiltje en moeten zij bekennen wat ze willen en of zij leed en smart kunnen en weten te aanvaarden, weten te waardeeren, omdat dit je hoofd naar beneden moet halen!

Ik geloof, dat ik er ben, op de boerderij zeg ik het andere nog wel, leg ik ook dát nog even voor hun levens vast. Ik weet het, Renétje, ik vergeet niets!”

Toen allen sliepen, ik zeker was, dat ze mij niet konden hooren, Renétje zachtken mijn naam gorgelend tot me zond, gelijk de Sfinx mij had geleerd en de Godin nog zei dat mogelijk was als je in liefde aan je medemenschen kunt denken, kroop ik op handen en voeten naar ons kind. Toen ik tegen z'n bedje lag, m'n neus tegen zijn neusje aan gedrukt, zei de jongen me:

„Je hebt verdriet, hè Oom Frederik, maar ik ben er nog! Sssssst! Ze mogen ons niet hooren. Zóó, ga nu maar weer weg, Oom Frederik, ik kom wel naar je toe.”

Ik keerde terug naar mijn bed, legde me neer als 'n Jogi doet en even later hoorde ik al:

„Ben je er, Oom Frederik? Ik ben weer erg gek hè? Maar trek je er maar niets van aan, ik speel zoo'n beetje met mezelf. Fluisteren hoeft je nu niet meer, je kunt nu schreeuwen zoo hard je wilt, niemand kan je hooren. Alleen Anna is er toe in staat, maar ik heb haar gezegd, dat ze nu moet gaan slapen. Wat doe je, Oom Frederik?”

„Ik heb het logboek bijgehouden.”

„Heeft deze moeder van mij mijn gewaad verkocht?”

„Ja, René!”

„En ondoordacht me haar eigen luizen geschonken?”

„Ja, René!”

„En dacht zij, dat ik het niet wist?”

„Ja, René!”

„En denkt zij, dat ik gek ben?”

„Ja, Renétje!”

„Wanneer ga je weg, Oom Frederik?”

„Morgen, Renétje.”

„Goed, dan gaan we samen. Ik ga ook. Vind je dat fijn, Oom Frederik?”

„Dat weet je wel, hè lieverd?”

„En of ik het weet. Ik ben je zoo dankbaar, ouwetje. Maar je belooft me, dat wij naar den Sultan gaan, hè?”

„We gaan, je kunt er van op aan, René.”

„Dan is alles goed. Ik zal zelf mijn kleurtjes verbergen. Ik ga, ik zal Anna even roepen. Zij moet enkele dingen voor ons bewaren. Zij moet hier blijven en waken. Weet je het? Weet je wie ik ben? Dacht je, Oom Frederik, dat het René was? Ik ben het, Mohammed, ik kom dóór dit leven tot jel”

„Mijn goedheid!”

„Ga slapen, rust, ga weg voor 'n tijd. Als je mijn ster ziet, keer je naar hier terug. Ik groet je, je bent nimmer meer alleen. Nooit!”

Ik ging slapen. 's Morgens komt Karel naar me toe. Hij vraagt:

„Wanneer ga je, Frederik?”

„Direct, Karel.”

„Ik geloof, dat René weer wat beter is. Die kan dan nog even wachten, of ik zou zeggen, we nemen hem met ons mee.”

„Goed, Karel. Doe maar zooals je het hebben wilt.”

„Ik verwacht je over een uur. Zorg dat je klaar bent.”

„Ja, Karel, ik ben klaar.”

Geen tien minuten later hoorde Karel al, dat hij zijn plannen moest veranderen. René ging als een duivel te keer. Anderhalf uur later reden we langs de Hollandsche weiden met koeien er in, richting: opvoedings- en krankzinnigengesticht „Hier-Kom-Je-Nooit-Meer-Uit"! Wij kunnen niets voor je doen, ook al probeeren wij van alles. We weten het zelf niet. Een enkeling kan zijn dansje ontspringen, de rest blijft levend dood! Weet het leven dat niet? Een masker is het! De maskers zullen het u wel verklaren, je hoeft er alléén je hoofd voor te buigen, anders niet. Maar dat is blijkbaar niet zoo eenvoudig, want je kent jezelf niet eens. Wat voor enkele uren nog schoonheid bezat, gaat regelrecht naar den menschelijken mesthoop en wordt niet meer aangekeken! Karel en Erica bijvoorbeeld! Ook die ondeugende Hans, die sleept deze, mijn kinderen in een andere ellende, die ze thans voor zichzelf scheppen. Ik kan hieraan nu niets veranderen, zij hebben het zelf gewild!

Ik kijk naar onzen prachtige veestapel, Renétje niet, het kind slaapt. Arme jongen toch. Maar dit bewustzijn kost je bloed! Den menschen leeren, kost je je zelf, je gaat hun brandstapel op. Karel schenkt me geen woord, die is aan het denken. Hij zoekt iets en weet niet waaraan hij moet beginnen. Ik voel wel, hij heeft er al spijt van, maar ik wil zien, of ze aan het natuurlijke denken willen beginnen, anders komen wij er nooit! Hij voelt zich nog geweldig, doch hij staat op een voetstuk en hijzelf ziet dat niet. Hij dacht mij bovennatuurlijke wijsheid te schenken. Ik zou hem kunnen bewijzen, dat de wroeging niet uitblijft, omdat ik hen steeds mijn heilige ik toonde.

Wij leveren Renétje af, Dr. Lent ontvangt ons. Maar Karel heeft geen tijd meer, die smeert hem al. Jammer, Karel, ook dit is niet noodzakelijk, je had dezen man, die alles voor je leven doet, wat vriendelijker kunnen behandelen. Fout is het, fout ben je, je slaat stukken en brokken. De jongen zegt nog, als om te bewijzen, dat hij groot en sterk is en mij, ons allen, volgt:

„Dag, Oom Frederik! Ik zal mijn best doen, wacht je? Ik zal ze wel krijgen!"

De broeder neemt hem van me over. Hij kust den jongen. Het is net, alsof het zijn eigen vleesch en bloed is. Ik ben dit leven er dankbaar voor en zal het onthouden. De Godin schenkt dien levens zoetjes, voor het eigen leven en dat van hun geliefden. Ik vergeet die dingen niet! Ik zou thans naar zijn vader moeten vertrekken, maar ik praat nog even met dokter Lent. De man ziet er slecht uit.

„Hoe is het dokter? Bent u vermoeid?"

„Ik ben doodmoe. Nog wel bedankt voor uw waarschuwing. Wij hebben dien man ontslagen, geweld dulden wij niet. Als u nog eens iets hoort?”

„Hoe gaat het hier, dokter?”

„Heel goed..., maar ik moet er eens even uit.”

„Krijgt u verlof?”

„Drie maanden, geloof ik.”

„Dan wilde ik u enkele vragen stellen, dokter. Geloof u, dokter Lent, dat de Maan de komst van de Pyramide heeft voorspeld?”

„Inderdaad!”

„Geloof u tevens, dat de Godin van Isis macht bezit?”

„Ik geloof daarin, ik heb er veel over gelezen. Het is net zoo waarachtig, als wij hebben te aanvaarden, dat het kwaad van deze wereld den Christus aan het kruis heeft geslagen en hierdoor het licht vernietigde.”

„Dan heb ik nog één vraag dokter. Geloof u, dat bovennatuurlijke wetten den mensch kunnen beschermen?”

„Zeer zeker, wat zou er van ons terecht komen, indien dit niet zoo was?!”

„Juist, dokter Lent, zoo is het. U bent dan te bereiken en het is geen paarden voor de zwijnen. Zie hier een papiertje. Cijfertjes staan er op, u kunt ze als hiërogllyphen zien, die u in klinkklare munt kunt omzetten. Een aardigheid van de Godin, gij moet er eens uit. U hebt rust noodig en uw ziel schreit om deze Moeder! Uw gebeden zijn verhoord! Gij kunt van geluk spreken, dat gij waarachtig zijt, liefde bezit, opdat u zult verder gaan. Doe voor mij en Renétje de groeten aan de Sfinx! Doe de groeten aan de ruïnes van Luxor, Ra, Ré en Isis! Doe de groeten aan de Pyramide! Ga een kort uurtje daar neerliggen en denk wat aan ons! Koop wat mooie gewaden, ik heb die straks noodig om wat zieltjes in het Oostersche gareel terug te brengen en hun voetstappen te verzekeren. Koop één blauw, één groen, licht zeegroen gewaad, één rood roze met violetachtige tinten, zooals ook het avondrood daar te zien is. Koopt twee gouden sigarettenkokers, één met een opaal en een met een rooden bloedsteen er op en twee gouden vulpennen. Vergeet niet voor de gewaden de bijpassende sandaaltjes te koopen, men maakt ze daar voor u. Ze zijn altijd op maat. Maar ga eerst naar Alexandrië en bezoek dit adres. Gij ontmoet daar Mohammed Réche, een vriend van mij en een volleerd priester. Hij zal u ontvangen. Ik geef u mijn aanbeveling mede en niets houdt u daar tegen. Beklim geen Pyramide met ladders,

dokter Lent, maar graaf u daar in, ontzie u niet om een woestijnnacht te ondergaan, heb geen angst..., ik zal u volgen. Denk aan ons, aan Renétje en aan mij, en aan uw zieke kinderen. Maar doe rust op, vergeet niet, dat géén mensch u begrijpt. Vertel alleen aan uw geliefden waarheen ge gaat, aan niemand anders kunt gij deze heilige zaken toevertrouwen, of zij verklaren u voor bezeten. Indien uw vrouw met u mee wil, ja, dat moet gij zelf weten. Mocht zij echter het bovennatuurlijke gevoel bezitten om u dat te gunnen, wat gij straks aan haar ziel en leven zult overdragen, des te beter. Gij kunt u dan volkomen op de Godin instellen en behoeft uw aandacht niet te verdeelen. Ik zal wel zorgen voor het matje!"

„Maar dat gaat toch niet?"

„Ga zoo spoedig mogelijk. Waarachtige liefde, dokter, wordt altijd beloond. Ik ben degene om het u in haar naam en in dien van den God van ons leven te schenken. De gewaden brengt u mij. Hier is mijn adres. Als u terugkomt hoop ik u te zien."

„Maar....."

„Geen woord meer, dokter, wij allen verlangen naar huis terug! Het ga u goed, mijn vriend, geld heeft voor die werelden geen beteekenis. Daarbij komt nog, dat het uw eigen bezit is. Vroeger behoorde het u toe; er waren menschen die het voor u bewaarden!"

„Máár.....!"

„Niets, dokter van Renétje, men zal u daar vertellen wie ons kind is! En wellicht zult gij zijn ouders de oogen openen. Ik leef te dicht onder hun harten. Nogmaals, aan het eind van dezen weg zien wij elkaar terug!"

Tegen half zeven arriveerde ik bij Karel's ouders. Z'n tweede moeder, die hij niet mocht, vond ik allerliefst. Vader Wolff is practisch en open. Hun voorouders waren Duitschers, maar zij zijn echt Hollandsche boeren. Ik kreeg een allerliefst kamertje op den hooizolder. Ik had echter ook een ander vertrek kunnen kiezen. Dit leek mij het best: ik was daar heerlijk alleen. Toen begon mijn studie om een goeden boer te worden. Ik kreeg verstand van varkens en kippen, van geslacht en gerookt vee, van worst, boerenkool met spek. Na enkele dagen was ik al dikke vrienden met de knechts en de meiden. Ik ploegde en zaaide, ik deed m'n best; de dokter, bij wien ik in huis was, wilde het zoo. En ik vergiste me niet, ik leerde boers denken en snoof den buitengewonen stank in mij op, om voor mijn ziel den begeerden normalen basis te krijgen. Ik deed het echter voor anderen, zeg ik er bij, omdat ik weet, wat ik doe en waarheen ik ga, zelfs in mijn slaap!

Week na week gaat voorbij. De maanden vliegen om. Op een goeden dag staat Erica voor me en schreit zich uit. Wat hebben wij toch gedaan, Frederik? Was ik dat zelf? Dokter Lent is bij ons geweest, hij heeft ons van zijn reis verteld. Hans en Karel kregen een pak slaag zooals zij nog nooit hebben gehad. En ik schaam me diep. Zeg mij, Frederik, wat ik doen moet, of ik maak me van kant. Ik wil je nu bewijzen, dat ik voor je wil sterven. Kan ik dat nog goed maken, Frederik? Hoe hebben wij je bezoedeld. O, mijn God, wat voor duivelen zijn we toch. Frederik, ga je met mij mee naar Renétje? Gaan wij samen naar Renétje? O, Frederik, sla me toch tegen den grond. Waarom zeg je niets? Sla dan toch! Frederik, breek me, vergeef me alles, ik ben zoo stom, zoo armoedig geweest. Karel durft je niet onder oogen te komen. Hans is er kapot van. Weer, zegt hij, zijn wij door 'n duivelsche macht gedwongen zijn leven te dienen. Dit kunnen wij nooit meer goed maken. Hans kan niet meer werken. Karel weet niet meer wat hij doen of laten moet. Wanneer Anna hem bedient, stikt hij in het eten. Anna is 'n kei. Als zij er niet was, Frederik, vielen er dooden. Ik geloof, dat wij ons zelf zouden afranselen. Zeg toch iets. Gun me dan maar één woord, Frederik. Doe het voor Renétje! Doe het voor Renétje! Ik smeeke het je. Ik roep het je toe: doe het voor Renétje, geef zijn arme moeder een woord. Dokter Lent heeft ons alles verteld. Mijn God, zuchtte hij, wat zijn jullie begonnen. Hoe is het mogelijk, hebben jullie dan je verstand verloren? Zoo'n edel karakter hebben jullie tusschen de boeren gezet? Willen jullie hem wat leeren? Moet hij, die ginds met open armen ontvangen is, leeren, wat 'n varken is? Schaam je je niet? Is dit liefde begrijpen? Gá en kruip naar hem toe.

Frederik, je had hem moeten hooren. O, mijn Frederik toch, is dit niet goed te maken?"

Ik liet haar gaan! Ik sprak geen woord! Ik dacht: ik vlieg er weer in. Ik wil zien, wat zij er zelf van maken. Zij kwam juist op 'n dag, dat wij een kindje ten doop zouden brengen. Ik had den vader van dit kindje, dat mijn naam krijgt, op een anderen weg gebracht. Ik vertelde hem, dat er méér vleesch en bloed in 'n menschelijk gedaante op aarde leefde, dan die om wie hij treurde. Toen keek hij in andere oogen en kreeg zijn geluk als mensch. Het kindje gaan wij vandaag dóopen. Ik heb geen tijd meer, Erica, mijn taak hier neemt me geheel in beslag. Groeten aan je gemaal, ook aan den prof... Voorloopig kom ik niet naar huis, ik moet oppassen voor mijn longen. Ik geloof echter, dat ik deze kwaal te boven kom! Ga en zeg geen woord meer tegen mij, zoo ge uw leven niet wilt verliezen, mevrouw Wolff!

En daar ging ze. Kapot! Maar dat moet! Mij krijgen ze voorloopig niet. Komt best in orde, maar ik zal het zèlf naar die orde sturen, ik ben oud en wijs genoeg!

Toen kwam dokter Lent. Hij bracht me al die prachtige gewaden. Ik borg die heilige zaken goed op en wachtte af. We hebben lang gepraat en hij was weer 'n ander mensch. Hij zal een boek schrijven over het onderwerp: „Hoe leer ik mijn Hoofd buigen” of „De menschelijke Domheid”! Anderen schrijven er eveneens over, maar ik ken hun titels niet. Allen hebben het over één voorwerp, maar de mensch begint er niet aan. Lent beschrijft hoe hij in korten tijd kind werd! Hoe hij aan boven-natuurlijke machten en krachten is gaan gelooven. Hij had drie weken op het matje moeten wachten, toen kreeg hij dat geluid te hooren, waardoor hij Karel, Hans en Erica onttroonde! Wèg voetstukken! Wèg maskers!

Toen kwam Karel. Hij bracht mij naar René. Maar de jongen was hard ziek, zoodat wij er niets aan hadden. Drie weken later ging hij opnieuw, nu was het beter met René en kon ik heerlijk met het kind praten. De dokter was zeer tevreden. Het gaat den goeden kant op, zei hij, je zult het zien, Frederik. Het spreekt vanzelf, dat wij vrienden zijn geworden.

Maar ik liet ook Karel verslagen huiswaarts keeren. Ik liet hem weten, dat ik niets tegen hem had, maar dat hadden de Apostelen van Christus ook niet; ook zij hadden dit lange wachten, deze pijnen te aanvaarden. Judas pleegde er zelfmoord door, Petrus ging te keer als een gebroken geest en werd waanzinnig van verdriet, omdat hij wist, dat hij voor Christus was bezweken. Karel moet wat van die wroeging voelen, ik maak er thans voorgoed een einde aan, het is alles voor hun bestwil. Ik ben niet te koop. Gevoelens sterven bij mij af, wéé hen, die ze laten afsterven. Ik blijf hen lief hebben, maar voor dit leven zijn ze me kwijt. Of er 'n ander leven is? Dat weten we nu wel, maar wij kennen de wetten nog niet. Doch ook dat komt!

Een half jaar later stond Karel plotseling voor me met Renétje. Het kind wilde pertinent naar me toe. Dag en nacht vroeg het om mij. Volgens Lent kan ook dat genezend werken, en dat is waar. Beste Lent, je kent de wetten. Je zult het ver brengen, je zult Hans voorbij streven. René bleef een week bij mij. Toen brachten wij hem terug en hij bleef rustig. Hoe waren wij samen! Erica kwam nog en schreide zich weer leeg. Uit René's mondje viel er:

„Zie je, Moeder, je gelooft niet aan onzichtbare waarheid. Maar deze slaat u. Deze vraagt u waarheen ge wilt.”

Ik dacht: kijk, als de wetten zijn leven aanraken, begint hij met „gij” en „u”, anders is het „jij” en „jou” tegen z’n moeder. Erica kreeg nu al haar eerste pak slaag van haar gek. Ze stond te kijken alsof het in Keulen donderde. Ook Karel kreeg er van langs. Hij vroeg beleefd, wanneer of wij dachten terug te keeren. René liet hem weten, dat hij zelf wist, wanneer dokter Lent hem riep, dan ging hij onmiddellijk. René zit met mij buiten en maakt schetsen. Dit jonge leven, dat bezig is te ontwaken, groeit naar het evolutieproces voor de eigen ziel en den geest. Het gaat mirakel goed met hem, stelde ik vast, wij mogen tevreden zijn. Als hij straks thuis komt, kunnen wij aan zijn studie beginnen. Eerst naar een leermeester. Ik moet hem het mijne geven, maar dan, wellicht over een paar jaren al, zal hij slapen en mij zijn wijsheid schenken. Frederik, zie je nu achter dit masker? Straks valt het!

Erica en Karel hadden te aanvaarden, hoe goed hun zoon het meende en het ook voor zichzelf wist. Toen Hans en Karel ons samen kwamen bezoeken, beweerde René dat het zoo hoorde, omdat Mohammed naar den berg moest gaan en niet de berg naar Mohammed. Karel wist niet hoe hij het had, maar hij slikte het. Ik deed alsof ik gek was, maar zij wisten wel beter. Tot in hun diepste wezen heb ik hen beschaamd gemaakt. Toen ik zag, dat ik niet te ver moest gaan en ik deze harten maar zou dooden, hield ik op. En wat was het einde van deze reis?

Karel, die niet thuis kwam om zijn tweede moeder, en zijn vader wel kon vermoorden, toen deze opnieuw ging trouwen, vatte een liefde op voor zijn nieuwe moeder, die hij zijn eerste niet had gegeven. Vader Wolff zegt tegen me:

„Frederik, ik dank de Voorzienigheid en je Godin, dat zij je naar hier gezonden hebben, want ik heb Karel terug!”

Karel was werkelijk dol op de vrouw van zijn vader. Ik had hem nog nooit zoo gezien. Dit was écht, hij méende het, hij was zeker van zijn liefde. Zij zijn als twee geliefden, zóóveel goeds schenkt hij haar, die toch oppervlakkig bekeken, niets met hem te maken heeft. Wolff bleef in de wolken, zijn prachtig bedrijf groeide er door en de kippen en de varkens groeiden als kool. Toen deze jaren bijna om waren, hadden we één familie geschapen, één groot gezin was het en er kwamen steeds meer menschen bij. Ik had intusschen het logboek verzorgd. Ik geloof nu, dat ik het hun kan toevertrouwen, doch duivels zijn er en zullen er blijven, zoolang, tot er menschelijke maskers in ons midden leven. Ik deed het dus niet.

Toen kwam de tijd, dat wij René naar huis mochten halen. Karel en

Erica, Hans, vader en moeder Wolff, met ons allen vertrekken we om het kind de plaats te schenken die het toekomt. René is buitengewoon goed. Hij zelf liet mij weten:

„Oom Frederik, ik ben beter! De Godin heeft het mij gezegd. U ziet het, al uw gepraat is niet tevergeefs geweest. Ik ben u in alles en voor alles zeer dankbaar. Ik vraag u weer, wilt gij mij helpen?”

„Ik zal je helpen, René, maar waarom ben je zoo ver van me weg?”

„Ik weet niet wat het is, Frederik. Wanneer ik voor je sta en in mij wil het gaan spreken, wat moeder haar lijf-aan-lijf-gesprekken noemt, je zegt het zelf, komt een kracht in mij die mij tot die taal dwingt. Ik heb het daarginds niet geleerd. Maar je weet, ik ben zoover, ik ga mijn best doen, ik ga studeeren.”

Dat is onze René! Dr Lent kon bijna geen afscheid van hem nemen. Hij geloofde het zelf niet. Ik had Lent gezegd, hoe hij tot den jongen moest praten. Lent vertelde hem alles van mijn leven, Lent zelf nam de algeheele ontwikkeling van René op zich, zoodat Karel en Erica zeiden, dat René er weer een vader bij had gekregen. Hij is rustig, kan zich beheerschen, hij is ontwaakt. Hij kan lezen en schrijven en niks anders. Maar dat andere is ook niet noodzakelijk. Wij moeten nu bewijzen, dat het Oosten gelijk heeft of dat het kletspraat verkoopt. Ik heb echter gezien en kunnen aanvaarden, dat zijn leven zich onfeilbaar manifesteerde. Ik heb weer gelijk gekregen, René is beter geworden, over enkele maanden is hij zeventien jaar. Ik heb destijds gevoeld, dat het zo lang zou duren voordat hij beter zou zijn. Nu is het zoover.

In het logboek staat: „Ik wil van Karel, Erica en Hans geen woord meer hooren over hun vallen, hun vergeetachtigheid, omdat ik hun mijn allerbeste liefde heb geschonken. Ik had niets anders te schenken, maar zij zijn schromelijk bezwiken. De koppen zijn gebogen en dat is eigenlijk mijn grootste geluk. Indien ik hen had moeten verliezen, waarin ik niet kon gelooven, ware dat de ergste slag van mijn leven geweest. Deze maskers vielen af, ze hebben zichzelf van 'n ander gewaad moeten voorzien. Dat vraagt de God van al het leven van onze menschenlijke persoonlijkheid. En wij menschen zullen er vreugde en geluk door beleven; ééns moeten we toch de hoofden buigen, je kunt het beter nu doen!

Er bleef veel geluk over, Karel, Hans en Erica zijn andere menschen geworden. De gewaden en de kokertjes houd ik nog even in mijn bereik. wellicht later, ik wil eerst zien hoe ze hun eerste voetstappen, voor het nieuwe leven zetten, ik wil weten of hun betere ik de overhand behoudt. Of wij staan wéér voor ellende en die moet ik nu niet meer. Eén ding

weet ik — ze doen al het mogelijke om goed te maken. Onze groote en sterke Hans weet het niet meer. Hij is precies een kind. Maar z'n afschuwelijke drift, z'n universiteitskarakter, dat stug en halsstarrig de oogen dicht doet voor bovennatuurlijke zaken, bakt hem nog eens een broodje, dat hem z'n geestelijke kiezen kost. Als dat maar geen val wordt! Ik ben benieuwd of dit karakter zich nog eens zoo zal ontplooien, dat wij het in het ware licht zullen zien en lief hebben.

Ik geloof ook, dat ze nu in staat zijn om een woestijnrit te maken. Doch daarvoor hebben wij een zéér goeden gids noodig! Als ik het mag zijn, dan weet ik het wel. Nu zij er over denken om het „naaktheid" te aanvaarden, komt het beluisteren van die oude stem tot hun levens; ik geloof niet, dat zij mij nu nog zullen uitlachen.

Sproetje, Brammetje Poep, Gerrit Schandalig, Bertje Hongerig en de vele anderen namen afscheid van René. Hij zei tegen de jongens:

„Ik ga nu weg, maar ik kom weer terug. Ik ben 'n ander mensch geworden. Ik dank jullie voor je hulp. Ik laat je niet alleen, God bewaar me. Jullie zullen je fiets hebben. Allemaal een fiets! Dat weten jullie, hè?"

De jongens vliegen hem om z'n hals, het zijn de bewusten onder al deze levend doode zielen. Dan staat onze René voor zijn dokter en zegt nu, zooals ik hem heb geleerd:

„Dokter, hoe moet ik u danken. Ik ben 'n ander mensch, ik dank u voor al uw moeite. Ik weet wel, als ik heel erg ziek was, zat u achter mijn bed, dag en nacht. Soms sprak de Godin, is het niet? Als ik gekerkerd werd, was ik niet alleen. Uw oude kar moet weg, ik koop voor u een nieuwe."

René kijkt naar mij en de dokter weet hoe laat het is. Hij zegt nog:

„Geef den ouden maar aan de jongens!"

En dan ziet hij zijn broeder: „Dag Willem, jij krijgt je stuk grond van mij. Willem, moet je nu schreien?"

Als 'n vorst deelde hij zijn geschenken uit. Een Ingewijde ontwaakt! Rachi-Hadju openbaart zich. Vader en Moeder staan er bij te kijken alsof ze een wonder beleven. En het lijkt er wel iets op, ook al dwing ik mezelf met beide beenen op den begaanbaren bodem te blijven staan, we zweven toch wel 'n ietsje te hoog. Maar dat redden we wel, vandaag mag alles! Ik heb nog zoo'n leuk kousje waar je van alles uit kunt halen en Hans schonk hem een flink bedrag, waar hij tien huizen voor kan koopen. Alléén al, om het voor zichzelf goed te maken. Dan nemen wij afscheid van Huize „Hier-Kom-Je-Nooit-Weer-Uit", dat spoedig veranderd moet worden, omdat nu de Godin van Isis als 'n beschermvrouwe er achter staat en er in leeft. Wat hypnose al niet vermag!

Wat 'n opgelegde slaap al niet bij elkaar tooveren kan. Maar wij zijn er nog niet!

De Godin zei: „Als je je hoofden kunt buigen, ben Ik er ook nog!” En zoo is het!

Vandaag is het feest. Anna loopt in zijde rond, aan Erica schonk ik tóch nog een gewaadje. Karel en Hans vlogen de straat op, toen ik hun de nieuwe kokertjes in hun geleerde handen legde. Deze vulpennen hebben nu waarde gekregen, ze zullen alleen heel mooie gedichten schrijven en die zendt Hans op tot Onzen Lieven Heer, waarvan hij een nietig klein ietsje gelooft, gelooft dat er tóch wél wát leiding in alles is en bestaat, als je je eigen stoffelijke masker maar verliest. Hij zei me:

„Ik wil dit masker verliezen, Frederik! Geloof je dat?”

En Karel zei:

„Ik begin achter de varkens. Vader zegt: dáár ben je geboren, maar je vergat, dat stadsche schoorsteen-pijpen, gebouwd moeten worden.”

Moet je zoo'n ouwe hooren, kwam er nog, heb jij dat gedaan, Frederik? Ik wist niet, dat mijn vader dichten kon!

We zitten aan een tafel en eten en drinken. De kaarsen zijn er ook. We leven in het jaar 1900 en zooveel, den zevenden April... de Lente is op komst. Vogelen zingen al... De menschen hier zijn gelukkig, ze hebben allen zijde aan, ook de mannen. René is onze held. Als je hem hoort praten, geloof je het niet. Ook dit aangeboren talent ontwaakt. Ik geloof nu, dat de mensch meermalen op aarde is, hoewel ik er de bewijzen nog niet voor heb. Wij gaan verder! Hans staat op en wil iets zeggen, ik ben gespannen:

„Mijn Erica, mijn Karel, Vader en Moeder, René, mijn Frederik. Ik wil iets zeggen, maar nu kan ik het niet. Ik ben tè vol van dank en geluk. Hoe moet ik je danken, Karel, Erica, Frederik, voor alles aan mijn leven geschonken. Ik ben het niet waard geweest en nóg niet, maar ik wil het verdienen. Geve God mij de kracht er voor. Ik geloof, dat wij allen mogen zeggen: Frederik, jij was het, jij was de ziel voor ons leven. Mocht ik wéér opstandig zijn, breek me gerust! Breek me! Sla me! Ontzie me niet! Eén ding staat boven álles, boven elke geleerdheid... Dat is de vriendschap en de onbaatzuchtige liefde, die je ons hebt geschonken, Frederik. Ik heb me gebogen; ik wil mijn leven geven voor jullie allen en van mijn zieken. De genade, er door verkregen, Frederik, hoop ik aan het eind van mijn leven in je handen te mogen neerleggen. Ik zal mijn best doen!”

Karel zei daarop, dat hij evenals Hans heeft leeren inzien, dat de reine

klaarte van mijn leven bergen kan verzetten. Zijn masker zal voor mijn voeten liggen en ik mag het vertrappen. Sla mij toch, vraagt Karel, sla me toch, Frederik, ik wil een ander mensch worden!

Erica schreide en wonde haar open hart. René zei plotseling:

„Indien er vreugde is in je harten, waarom dan nog te wanhopen?”

Erica stormt op haar spruit af en drukt hem bijna dood van geluk. Zie je, dacht ik, daar heb je Mohammed al! Gelooven jullie aan sprookjes? Gelooven jullie in Oostersche verhaaltjes, die je 's winters bij de kachel worden opgedischt? Hier zijn ze al!

Al met al een prachtdag. Erica zucht: Wat 'n dag! Anna zegt: Wat 'n dag! Karel zegt: Het kan niet op! Hans verzekert ons, dat hij er bijna in stikt. En de ouders van Karel zijn nummer één geworden. Zoo'n tweede moeder toch. Als er liefde uit je leven straalt, zegt Karel tegen haar, wil ik nogmaals door jullie twee geboren worden. Hebben wij soms met elkaar hier of daar te maken gehad? Zie je, Karel gaat bovennatuurlijke zaken vertolken. Er is ontwaking tot zijn leven gekomen, waaraan die tweede moeder schuld heeft. Wij gaan Oostersch doen! Maar wij gaan dóór het Westersche gevoelsleven en bewustzijn naar een tweesprong... daarheen, waar Abraham de mosterd haalde en waar je kunt beluisteren, waarom de Apostelen in slaap vielen. Je staat voor den Jeruzalemschen haan en denkt elk oogenblik, dat het dier kraaien zal, wat je voorkomen wilt! Had het dier het tegen mij? Néén, tegen jou niet, ik geloof tegen je masker! Gooit dat vervloekte praehistorische gewaad van je weg, word toch eindelijk *mensch*, zooals Hij het hebben wil. Geloof blijft geloof, 'n gebed blijft overal 'n gebed, of je het in Spaansch of in Hebreeuwsch, in Marokkaansch, Russisch, Fransch, Engelsch of Duitsch; Italiaansch of Maleisch opzendt. De God van het leven verstaat ons altijd! Hebt lief, alles wat leeft, zei ik nog, en het zweet des aanschijns is niet langer een straf, doch iedere druppel is een edelsteen voor je menschelijke kroon, die door de Ster uit het Oosten op je toch zoo mooie menschelijke hoofd, je eigen „Kasteeltje”, wordt gezet, waar je eeuwigdurend blij en gelukkig door bent, mee kunt zijn! Amen..., liet ik er op volgen, maar dat stond alles in ons logboek. We reizen verder...!

Met alle geweld moest ik nog iets zeggen, voordat mijn kinderen zouden gaan slapen. Ik zei hen dan ten slotte:

„Stel je voor, kinderen, wij allen zijn tooneelspelers. De zaal luistert naar ons, er zijn tweeduizend vierenveertig menschen die ons stuk „Maskers en Menschen”, volgen. Het is donker in de zaal, wij staan op het tooneel der wereld. Ik ben aan het woord en zeg: Ziet ge, mijn

vrienden, mijn zusters en broeders, dit brengt onze goede Aarde: groot geluk! Wij menschen moeten beginnen met in eigen kring en familie de fundamente te leggen voor een beter en rustiger bestaan. Als wij dat kunnen, mogen wij verder gaan! Leve de Koningin..., leve de Godin van Isis... Werelden hebben slechts dan beteekenis, als wij menschen ze weten te waardeeren! Voer jezelf naar „Golgotha"! Buig je daar! Smeeke daar om kracht, sterkte en geluk! Denk niet en nooit, dat je het zelf kunt, weet nu voor altijd dat dit korte leventje voorbij gaat. Zijn wij gereed om 'n ander te ontvangen? Of gelooven jullie niet aan deze nonsens? Dan voer ik je naar het volgende bedrijf, dat de maskers verklaart! Ruk het eigen masker af! Doe het nú, over vijf minuten sta je voor je kist! En dan zou je wel willen, maar dan is het niet meer noodig. Daarginds zijn andere wetten. En die beslissen over het lot van je ziel, schenken haar eeuwige waarheid! Tot straks, mijn geliefden, ik ga slapen!"

Ik lig in bed en denk over alles na. Ik heb niet te klagen, 'n prachtig dag was het. Er wordt aan mijn deur getikt, ik hoor:

„Frederik, wil je nu mijn getik beluisteren? Mag ik binnen komen? Ik wil je thans mijn eerste kus schenken."

„Kom gerust, mijn heiligheid..., ik wil het! Eentje slechts, de andere krijg ik daar!"

Ze zegt, onze goeie Anna: „Zag je al die bloemen, Frederik? Ik heb de mijne aan René geschonken. En zag je mijn duifje vliegen? Ik ga nu, ook al duurt het eeuwen, ik wacht op je op den tweesprong! Ik weet dat je er nu voor altijd bent."

„Zag je al die maskers vallen?" ...komt er over mijn lippen. Toen zonk ik in een diepen slaap. Ik droomde, dat ik in Thibet was, in een Tempel rondwandelde en daar de lakens uitdeelde. Vierhonderd en zeven mannen en vrouwen volgden mij. Ik liet hen knielen. Ze droegen machtige gewaden, waaronder heel eenvoudige. Ik zelf droeg een pij van bruin en geel. Het teeken van de allerhoogste waardigheid fladderde aan mijn linkerschouder mee. Het was een eenvoudig lintje, maar een lint in ontelbare kleuren. Je zag er de sterren in, de planeten en zonnestelsels, figuurtjes als levende menschen, maar ook die stellen „hellen en hemelen" voor. De mooie en de donkere mensch. Met die waardigheid voor me en achter me, links en rechts van mijn leven, zei ik, hoorde ik mezelf zeggen:

„Als het hoogste in je leven ontwaakt, wees dan buigzaam! Indien je zelf ontwaken wilt, begin dan met een ander. Indien dat hart over je

spreekt, behoef je het niet zelf te doen. Je loopt dan reeds achter je ontwaking aan en kunt zeker zijn van een openbaring voor je levens.

Voor je levens, want hierna ga je verder! Wij kennen elkaar, maar wij weten nog niet, hoe wij het evenwicht herstellen tusschen dat wat was en dit wat komt!

Ik ga uit om je die wetten te verklaren. Naast mij staat Rachi Hadju... gelooft de menigte mij?"

Toen verwaasde het beeld. Ik wandelde door al die mensen heen, achter mij een jongen van veertien jaar, even later zie ik, dat het kind zeventien jaar is geworden. Ik ga omhoog, trappen op en trappen af. Hoog boven in den toren van dit gebouw sluit ik mij en het kind, dit leven, op. Ik grijp de boeken van onze voorouders en dicteer:

„Toen de God van al het leven aan Zijn schepping begon, was er niets. Toen Hij na den eersten dag rustte, waren die uren millioenen jaren oud, die uren moet men als zoodanig zien. Gromé Sélectis..... herkent gij mij? Ik kèn U! Ik zie U! Ga dan verder..., indien gij dit lezen kunt en begrijpen wilt, onderricht de Volken van deze wereld!"

„Toen Hij na Zijn eersten dag aan Zijn schepping verder bouwde, zagen wij, dat er nevelen ontstonden! En die nevelen zouden zich verdichten. Zeven uren waren er voorbij, zeven dagen, zeven maanden voor de mensen, dat even zooveel millioenen tijdperken zijn voordat het eerste menselijke en dierlijke leven te voorschijn trad.

De mensch is millioenen jaren oud. Ook het dier, ook het planeten- en bloemenleven, heeft deze Universeele eenheid!

De mensch zal overheerschen..., maar door liefde...! Ga verder en gij zult de bron van al het leven leeren kennen. In dit leven kunt gij dat niet, maar er zullen er komen, waarvoor ge leeft en sterft, die machtig zijn aan geluk en voorspoed. Gij, en dit leven naast u..., gelijk zult ge zijn, want Ik ben met u allen!"

Ik daal af, de jongen volgt me. Wij verlaten het gebouw en begeven ons onder de mensen. Toen zag ik mijn dood. Mijn leven echter zet het opgelegde werk voort! Rachi Hadju... zult gij niet bezwijken? Néén... néén, ik ben en blijf bij u! Ik zal u terugzien!

Ik schrik wakker, het is drie uur, midden nacht. Allen slapen, alleen hier naast me hoor ik gekreun. René is het! Ik ga weer in slaap en voel niets meer van al die droomerij. Kan 'n mensch zoo gek doen? Kan 'n mensch zijn gelijk 'n kind? Is 'n kind bovennatuurlijk? Ik ga er aan denken, ik ga gelooven dat de Bijbel deze heilige waarheid door de bovennatuurlijken gekregen heeft. Dan is er ook voor ons iets bij en

mogen we niet ontevreden zijn! Het Westen moet ontwaken! Eerst dan komen de Volken der Aarde tot éénheid... omdat Hij slechts een geloof geschapen heeft. Geen duizend... geen tien duizend, slechts één....., waarvoor ik het antwoord hoorde. Ik moet bekennen, dat de „haan“ voor me kraaide! Van nu af zal ik mijn best doen om op natuurlijke wijze zijn stem te smoren: m.a.w. ik „kraai“ zelf!

De menschen trekken nu reeds hun maskers af! Is dit niet wondervol? Het is waar, er waren heel veel bloemen vanavond... Het volgende begint... niets houdt ons tegen! Niets! Wij zijn en blijven menschen! En in ons leeft het andere en betere ik, dat afstemming heeft op Hem, op Zijn Almacht!

Word reine klaarte..... en je bènt er!

ALS REMBRANDT VAN RHIJN NOG LEEFDE, OOM FREDERIK, ZOU IK BIJ HEM LES NEMEN.

Wij hebben vandaag een feestdag, zooals wij er nog geen hebben gekend, zoo ongelooflijk is het. René is éérentwintig jaar geworden en Hans, hoe bestaat het, is juist op zijn verjaardag opnieuw gehuwd, met een kindje, zoo mooi, zoo lief, zoo iets buitengewoons, dat wij allen haar als een geschenk uit een hemel beschouwen! En dit kind hoort eigenlijk niet bij Hans. Het is 'n zonde als ik het zeg. Ik moet hem dat geluk gunnen. Dat doe ik ook, maar Hans zelf zegt: Ik weet niet waar ik dit aan verdiend heb..... zóó wondervol is Elsje. Het goede kind is twintig jaar jonger. Hans ziet dat als 'n smet op zijn masker, spikkels zijn het, die tergend secuur een kwijnend gevoel achterlaten en als een prachtig vaasje met bloemen op de bruidstafel zijn gezet, waar géén mensch iets aan verschikken kan. Zoo natuurlijk mogelijk zijn die bloemetjes, is dat geheel daar geplaatst en nog wel midden voor zijn neus. Ze moeten er beiden naar kijken of ze willen of niet, het staat er! En dit is geen geschenk van één onzer, Hans zelf zette dit op tafel. Wij mochten het bewonderen en vonden het allen 'n wonder, zoo iets schoons zie je niet elken dag. Toen wij ons vol gezogen hadden aan deze lieflijkheid, aanvaardden wij vanzelfsprekend dat het zoo moest zijn en bogen onze hoofden voor deze wet, deze mogelijkheid een nieuw leven te beginnen.

In het kasteel van Hans vieren wij vandaag feest. Hansi's laag-bij-de-grondsche pret is volkomen uitgewischt. Hans haalde dit kind, dit juweel van menschenlijke schoonheid, ergens uit den Achterhoek vandaan. Je gelooft het niet, maar van boerenafkomst is geen sprake. Elsje is drieëntwintig jaar en Hans, mijn hemel, ik vergiste me nog ook, hij is bijna vijfenveertig. Dit wonder, dat zoo vroeg prof werd, heeft een ander, maar menschenlijk wonder aan zich toegevoegd en is daarmee één geworden. Als je Elsje ziet, moet je wel denken, dat dit kind een overgeërfde natuurlijke bezit, die mij als kenner van het vrouwelijke geslacht, ook al heb ik er heel weinig mee te maken gehad, innerlijk streelt, goed doet. Ze is als 'n bloem in knop en ik verzeker je dat ze nu al sandaaltjes draagt! Nu al..... en toch nog zoo jong. Ze bezit een oudheid, een stemmetje, die je voor het ruimtelijke gepraat van bloemen uit één kleur plaatst.....

honingzoet is die stem, met 'n natuurlijke warmte, waardoor de allereerste sopranen ontstonden, die je het „lied van de ruimte" vertolkt, als je open staat voor gewijde muziek, zooals Sebastian Bach die heeft gemaakt en voor ons stervelingen achter liet.

Elsje is 'n groot wonder! Ze zingt verrukkelijk. Ze zou zoo de wereld kunnen veroveren, maar ze doet het niet. Begrijp je dit? Ik niet, maar wellicht kom ik er nog wel achter. Ze is als 'n vlindertje, blauw en roze, diep roodbruin gekleurd, zooals je in de Zuidelijke landen ziet, waar zoo'n diertje de universeele kleuren heeft gekregen en waarmee vergeleken de onze maar smekkers zijn. Elsje is het!

Ze maakt ook gedichten. Op haar trouwdag las ze ons zoo'n gedichtje voor. Ik schreef het vanzelfsprekend op en bewaarde het voor later. Hier is het:

„Ik ben zoo stil, maar waardoor?
Ik ben zoo gelukkig, maar waarom?
Ben ik Leven?
Ben ik Ziel?
Ben ik Geest?
Ik leg alles in je handen — voor jou leef ik 't meest."

En later op dezen zoo wondervollen avond hoorden we nog:

„Ik wil de stilte in mij zien, voorwaar!
Ik wil die stilte zien als ruimte en zoo ja,
Waar zal ik dit alles kunnen vinden? /
Ik zoek, ik leef, ik ben gelijk een wind, ik wil geven!"
Ik wil den dag zien in den nacht
En als het kan zijn gefluister
in den „Eeuwigen Nacht" vernemen.....
Ik wil den Winter leeren kennen
Zomer, herfst en Lente.....
Als God het wil, als Hij het wil.....
Ben ik bereid?
Ik zing mijn lied
Ik dacht het te doen door
Alles te geven, alles te schenken. Zie ik Hem dan
Verheven boven alles uit?
Gedragen zijn..... voor elkeen open.....
Zal ik het ontvangen?"

Ik zag, dat René's oogen bijna uit de kassen puilden van geluk. En Hans gunde het hem, evenals wij allen. De jeugd zag de jeugd zich openbaren. Elsje is een oude vrouw..... Ze houdt van Hans, ze is open en bewust van haar liefde voor een ouderen man, of, ik weet het, zou dit leven bezwijken. Hans kwam eerlijk tot me — Karel en Erica waren er bij— en vroeg:

„Zou je denken, dat ik dit mag doen, jongens? Ben ik niet te oud voor dit kind? Wat denk je? Je weet het, ze is 'n openbaring en ze weet wat ze doet.....!”

Wij zeiden: dat moet je zelf weten, Hans. Dat moet je voor jezelf uitmaken. Wij weten, dat Elsje jou 'n wonder vindt. Gá je geluk tegemoet, Hans..... aanvaard het als 'n Goddelijk geschenk, Méér is er niet!

Dus huwde Hans Elsje. En wij allen zijn haar vrienden. Als ze maar even kon, was ze bij ons. Voordat dit feest plaats vond, logeerde ze reeds eenige weken bij ons, omdat Hans de stad uit moest en zijn Lotus niet alleen achter wilde laten. Elsje wist wat zij deed. Ik sprak er met haar over. Ik kreeg haar antwoord, haar voelen en denken, voordat zij er aan zou beginnen. Hans zei me eens:

„Ik durf dit kind bijna niet aanraken, Frederik. Ik schaam me, maar moet ik dit leven laten verongelukken?” Er zat natuurlijk een tintje, een deukje in, omdat Elsje niet werd begrepen en als 'n boerenmeid werd behandeld. Hans tooverde Elsje in slechts enkele maanden om in een dame. Dat was het, waardoor Elsje Hans aanvaardde, hem zag als de Lente, den Herfst, den Winter, den Zomer en haar God, want geloovig is ze! De boerenfamilie, waaruit zij geboren is, lacht en dweept niet meer op deze wereld, maar van den overkant van het graf, zoodat dit wees-kindachtige gevoelsleven haar duit in het bekende zakje gooide en zij en Hans hun sprong konden wagen. Alles bijeen maakte, dat deze twee menschen elkaar zouden opvangen. Hans, eerlijk en rechtschapen man, die hij nu is, wil er niet aan beginnen, maar Elsje zei hem:

„Je ziet mij als 'n jong kind, maar dat ben ik niet. Je denkt; dat gaat toch niet goed, maar daar zal ik wel voor zorgen. Ik moet geen snot-neus..... ik ben oud van binnen. Je stuurt me toch niet weg? Ik heb je lief, Hans. Wat kan het mij schelen, dat je getrouwd geweest bent. Niets; Hans, niets? Ik heb altijd op een dokter gehoopt. Altijd! Geloof me toch, we zullen het best met elkaar vinden. Geloof je mij, Hans, mijn jongen? Heb je mij lief? Als je maar zóó'n klein beetje van me houdt, ben ik al gelukkig. Ik zal een vrouw, een zuster, een moeder voor je zijn. Ik kan dat, want ik ben immers oud, ik heb al zooveel geleerd. Wil je mij hier

achterlaten, dan maak ik een eind aan mijn leven, ik hóór hier niet."

Enzoovóort..... Hans liet mij eenige brieven lezen en ik zei daarop: doe het....., maak dit leven gelukkig. Ook jij hebt er recht op.

Ik kijk vandaag naar al mijn kinderen. Erica schonk Elsje een prachtig gewaad, René een van zijn mooie bloemstukken, want hij is een goed schilder geworden, al leert hij nog steeds en zijn wij er nog lang niet. Ik ga terug in gedachten, ik zie hem voor me, toen wij hem uit de inrichting haalden en hij aan zijn nieuw leven kon beginnen. Ik ging den volgenden dag met hem naar Amsterdam en toonde hem de werken der oude meesters, van Rembrandt. Hij liet zich ontvallen:

„Als deze Rembrandt van Rhijn nog leefde, Frederik, zou ik bij hem les nemen."

„Dat zouden er meer willen, jongen, maar die bovennatuurlijke is er niet meer. En? Wij kunnen ook met anderen tevreden zijn, het allerhoogste René, slaat je maar tegen den grond. Doe het wat kalmer aan en zoek het niet te hoog of wij moeten straks ons tolgeld betalen."

Hij was niet bij de meesters vandaan te slaan. Hij kreeg er niet genoeg van. Onderweg zakte hij in een eigen wereld weg en kon ik hem niet meer bereiken. Deze wereld was voor mij volkomen afgesloten. Toen we bijna thuis waren, zegt hij:

„En nu wil ik leeren teekenen en schilderen zooals het behoort, Frederik. Hoe komen wij aan een leermeester?"

„Ik stuur je naar een academie, René. Je moet daar eerst leeren teekenen. En dan wat anatomische lessen. Intusschen leer je goed je eigen taal. Ik weet wel, dat is niet zoo eenvoudig voor je, maar dat is dringend noodzakelijk voor je toekomst. Je kunt in deze maatschappij niet leven zonder je naam te kunnen schrijven. Dat is een eerste vereischte. Doe je het?"

„Ik zal het probeeren, Frederik."

„Ik help je wel. De boeken zijn er al, we gaan dus aan twee dingen tegelijk beginnen, maar het ééne helpt het andere. Jij gaat volgende week met mij mee naar Amsterdam. Daar zoeken wij een leermeester voor je op. Thuis ga je studeeren. In onze buurt zoeken we een taalleeraar, die je fatsoenlijk Hollandsch leert. En als het mogelijk is, straks er nog een ander taaltje bij. Indien je later met mij naar het Oosten wilt, moet je goed Engelsch spreken, anders heb je er niets aan. Ik zou je dan al die machtige zaken moeten verklaren, omdat je de taal niet kent en dan is het mooie er bij voorbaat van af. Onze vrienden daar doe je er een groot

plezier mee. Ik beloof je, als je je best doet, maken wij die ongelooflijke reis. Verlang je daar niet naar?"

„En òf, Frederik. Ik zal er alles voor doen.”

Wij naar een leermeester. Ik vond wat ik hebben wilde. De man is begonnen en René deed zijn best. Hij maakte er van wat er van te maken was. Het eerste half jaar was een kwelling voor hem. Hoe hij ook wilde, de stof bleef niet hangen. Huilend kwam hij me steeds opzoeken en dan stonden we voor problemen. Ik zei hem:

„Zie je, René, alles wat wij menschen nog niet kennen, is moeilijk te leeren. En als we eenmaal begonnen zijn, maken we dat af. Straks gaat het vanzelf. Wanneer je eerst den ondergrond maar te pakken hebt. Eén ding zeg ik je, als je denkt, dat je er met je pet naar gooien kunt, trek ik me van alles terug. Ik laat je dan volkomen alleen en je moet maar zien wat er van terecht komt. Alle begin is moeilijk. Je krijgt niets cadeau, voor alles in ons leven moeten wij het beste inzetten.”

Hij vroeg me toen waar ik mijn talen had geleerd. Ik maakte hem duidelijk, dat ik op school de beginselen van het Fransch, Duitsch en Engelsch had geleerd, waarvoor ik mij geheel had moeten geven, en dat ik later, in den vreemde, andere talen had geleerd, die je als het ware cadeau krijgt. Hij zou alles doen om er iets van te maken.

En we mochten niet klagen. Hij heeft iets in zich, waardoor hij alles overwint. Ik dacht in deze jaren niet meer aan geestelijk gezoek. Ik zette mij met hem voor deze studie in. Wij beleefden de Hollandsche taal met elkaar. Karel, Erica en zelfs Anna, die net als hij Hollandsch, Engelsch, Fransch en Duitsch ging leeren — kregen er schik in. We gooiden het op onze eigen taal aan tafel, wat dan ook noodig was. We hielpen elkaar René er door te sleepen. En met die gezamenlijke hulp kon zijn leeraar tevreden zijn. Intusschen keerde hij van Amsterdam terug met zijn eerste lessen in kunst. Hij bleek daar lang niet de slechtste te zijn. Van zijn verleden was hoegenaamd niets meer te zien. De jongens en meisjes van zijn klas vonden hem wat stil en zwaar op de hand, maar de goedheid, de zachtheid, het kameraadschappelijke in hem overtrof alles en maakte dat men dat andere niet zag, het aanvaarde als iets, wat er moest zijn. Ik wist, zóó gaat het goed! Ik, géén van ons, zag dat andere, wij kenden dit leven! Dit zwaar op de hand zijn was voor mij de diepe waarachtigheid van dit leven en wezen en zal zich eens moeten openbaren voor ons en velen. In hem drukte iets, leefde iets, wat een masker op had, maar dat vroeg of laat de diepere kern voor ziel en geest zou blijken te zijn. Wie hem zag voelde dit niet. Maar in zijn oogen, die veelzeggend

waren, zag je soms 'n tinteling, een afschaduwning van wat ik verwachtte. Hebben niet alle menschen zwaarmoedigheden in zich? Voelen wij niet allen stilte op z'n tijd? René ging er dag en nacht onder gebukt, in zijn slaap zelfs, voedde er zichzelf door, doch dan waren het innerlijke zuchten, of er was ontspanning voor datgene wat nog komen zou.

Na een jaar konden wij zeggen, dat het goed ging. Stoornissen hebben wij niet meer gekend. Enkele uren mocht ik van zijn innerlijk leven genieten. Op een middag, het was mooi weer, hartje zomer, lagen wij te zamen in het bosch en vielen in slaap. We hadden een langen weg achter den rug, we waren door de stukken hei gewandeld....., hadden ons laten bruin branden door de zon, wat gepraat over kunst en oude meesters. Toen vielen onze oogen dicht en gingen we den slaap in. In dit schaduwrijke, natuurlijke wezen, dit boschleven, hoorde ik hem ineens tot me spreken. Ik werd wakker en zag, dat hij nog sliep, maar zijn lippen bewogen, zacht sprekend. Ik boog me over hem heen en luisterde naar wat hij te zeggen had. Eerst wilde ik er niet aan beginnen, maar toen moest ik wel aanvaarden, dat dit geen innerlijke drogmerij was, doch dat zijn ziel zich aan mij manifesteerde, ik hoorde hem zeggen:

„Ik fluister....., hoort gij dat?”

Ik antwoordde eveneens fluisterend: „Ik hoor u, ik wacht, ik ben al zoo lang wachtende.”

„Dan zal ik u mijn eerste woord schenken. Weet ge, hoe gij mij wakker kunt maken?”

„Dat weet ik nog niet, zeg het mij thans, indien het mogelijk is.”

„Luister. Ik ben ontwakende. Ik ben bezig te ontwaken. Maar gij zult mij op eigen kracht niet zien en niet kunnen beleven. Voelt gij waartoe gij in staat zijt?”

„Zeg me wat het is.”

„Luister....., wanneer ik eenentwintig jaar ben..... en gij wéér beleven zult, dat gij met mij buiten tot éénheid komt, past ge uw krachten toe. Gij zult moeten afwachten, totdat ik dien leeftijd heb bereikt. Niet eerder pas gij uw hypnose toe! Hoort gij mij?”

„Ik hoor u.”

„Dan zult gij mij thans de woorden voorzeggen..... Wat zei ik?”

Ik vertelde wat ik had gehoord. Toen kwam er nog:

„Zooals wij in Isis waren, zooals wij Isis beleefden, zullen mijn levens tot u spreken. Gij zult mij dwingen de ruimte te verkennen. Gij zult door mijn leven de wetten verklaren. Daardoor bouwen wij aan een universaliteit. Gij hebt al de fundamenteen bewaard?”

„Dat heb ik.”

„Dan is het goed. Aldus, door hypnose! Alleen door uw opgelegden slaap dwingt gij mij vanuit mijn innerlijk leven te zien! Door den slaap, die geen slaap is! Gij zult wachten. Gij zult mij in rust laten. Ik zal mijn taak verrichten, ik voel nu, dat ik het zal kunnen. En dan? Ziet gij het?”

„Ik zie niets.”

„Ook dat is goed! Ik zie het! Ik hoor het! Ik beleef het! O, mijn Godin? Aan zijn voeten leggen wij ons leven neer. Ik slaap en zal straks ontwaken”

Ik dacht: hier kun je het mee doen. Mij kan niets meer gebeuren, een gek is aan het praten geslagen.

„Niemand moet het weten,” komt er nog. „Niemand! Niemand! Geen druk! Geen hulp! Geen ergernis ook! Niets, niets zal dit verstoren.”

„Amen!” zei ik.

Onder het denken viel ik in slaap en ik sliep door tot hij me wakker maakte.

„Frederik..... we moeten naar huis!”

De jongen wist niets van hetgeen hij me daar had verteld. Niets. Ik speelde het uit, maar kon aanvaarden, dat hij niet wist wat hij daar tot mijn leven had gezegd. Verder waren er geen verschijnselen. Karel en Erica dansten van geluk. Ik kreeg in alles gelijk. Héél onze buurt danste met ons mee. We letten er wel op, dat er geen goud onder onze voeten lag, zoo dom waren we nu niet meer. We deden er eerder goede dingen door, omdat we er een begaanbaar vloertje van maakten. René leerde! Zijn Hollandsch ging vooruit. De ellendigste tijden waren voorbij, rekenen volgde er ook nog, maar dat weigerde zijn leven beslist. Wij drongen er niet op aan, dat ook dit noodzakelijk was, doch eischten niet alles van zijn teere gestel, wat jarenlang een ellende had doorstaan die al te groot was. De kunst ontwaakte.

In het begin was het potten en pannetjes teekenen, alléén teekenen. Maar langzaamaan kregen de lijnen diepte. De cijfers die hij voor zijn werk kreeg stuurden hem zelf naar een hoogte. Toen de anatomische lessen begonnen, was hij de eerste van de klas. Dit ging er in als koek, zei zijn leermeester, en hij voegde er aan toe, dat de jongen geschikt zou zijn voor dokter. Karel dacht er even over om hem naar de universiteit te sturen, maar hij moest toch weer z'n hoofd buigen, omdat René ten eenenmale niet in staat zou zijn zich daarvoor te openen. Néén, was zijn onverbiddelijk woord, dat nóóit! En dan, Vader, ik ben achter. Ik haal dat immers toch niet meer in. Hier is eerst een grondige middelbare oplei-

ding voor noodig. En die heb ik niet. Maak u toch geen zorgen, Vader, ik kom er wel. En Karel maakte zich geen zorgen, Erica evenmin. Alles ging goed.

Ik had in die jaren niets te doen. Ik had alleen voor hem en mezelf te zorgen, aantekeningen had ik niet voor het logboek te maken, ze waren er niet. Zoo kon ik me volkomen aan hem geven.

Na het tweede jaar openden zich voor hem en zijn kunst andere aspecten. De besten van de klas mochten een reisje naar Italië maken. Een trip van drie weken. We vonden het heerlijk voor René, dat ook hij van de partij zou zijn. Drie weken leegte in huis. Drie weken geen zorgen. Ik leende van Hans wat paarden en trok er op uit. Sientje had ik verkocht. Toen Karel en Erica in zorgen verkeerden, sloot ook ik me bij hen aan en gaf m'n edel dier op. Hans bezat nog prachtige dieren, waarvan we allen, indien we wilden, konden genieten. Ook René had ik rijden geleerd, maar hij gunde er zich geen tijd voor. Het schilderen nam hem volkomen in beslag.

Uit Italië kregen we prachtige brieven van ons kind. De meisjes liepen hem al achterna, maar hij neemt er niet een van. Hij moet ze niet, hij droomt, hij is hiervoor nog in slaap. Erica vindt het prachtig. Zij zegt: Dan heb ik ten minste nog iets aan m'n kind, wij hebben zooveel van zijn persoontje moeten missen, hoewel ik hem alle geluk gun. Hij ziet geen meisjes, kunst is alles!

Van Italië uit komt hij met vele vrienden tot ons leven. Erica heeft voor de jongens en meisjes een groot diner gereed. Ook wij waren van de partij en de jongeren vertellen ons van hun prachtige oogenblikken daar beleefd. Ben je al eens in de Sixtijsche Kapel geweest, Frederik? Toen ik hem vertelde, waar ik al zoo op de wereld was geweest, de meisjes en jongens meetrok naar oorden waar geen land meer groeide, door woestijnen, over zeeën, boot na boot, Tempel na Tempel met hen betrad, kwam er aan het vragen stellen geen eind meer en begrepen ze, hoe René aan al die verhalen en wijsheid kwam. Aha, riep er een — een schat van 'n kind, dacht Erica, de beste van al die meisjes — Oom Frederik is het! Maar Oom Frederik liet zich toch niet overhalen. Toen de kinderen weg waren, hoorden wij van hem hoe zij het daar hadden gehad. De wonderen in Rome hadden hem overweldigd. De Sixtijsche Kapel was een openbaring voor hem en het Vaticaan....., dat ze hadden mogen betreden, was al even schoon als al het andere. Alleen vroeg hij zich af, waarom de Heilige Vader niet over de wereld ging. Hij zou er zooveel door bereiken. Deze gedachte legde alles aan banden en er kwam

geen woord meer over zijn lippen. „Wat er dan achter zijn schedel plaats vindt,” zegt Erica, „weet je niet, maar ik zou het zoo gaarne willen weten. Op deze wijze leer je hem nooit kennen. Maar ja, ik heb geen klagen, ik hou m'n mond al, o, Heer, laat het zóó blijven!”

Bij elke gedachte, die stoffelijke ruimte kreeg, dacht men bij ons na. Ik begreep Erica. Als moeder wilde zij gaarne haar kind kennen. En toch was zij dankbaar jegens de Almacht.

Dan gaan wij naar zijn éénnentwintigste jaar. We hoorden intusschen al, dat Hans de Lente in zijn hoofd gekregen heeft. Als hij het mooie geteekende portret van Erica ziet, ontvalt hem:

„Hé, wie heeft dat geteekend, Erica?”

René heeft er een hekel aan zijn naam onder zijn producten te zetten. Vroeger hebben wij dat anders gezien. Nu is er iets wat er tegen waakt. Een naam zie je niet. Wel op zijn studies zie je enkele krassen, waarvan je zijn monogram kunt maken. Erica zegt:

„Wel, Hans, raad eens?”

Hans noemt namen. „Nee,” zegt Erica. Nee en neen.

„Wie dan, Erica?”

„Onze René, mijn beste Hans.”

„Hoe bestaat het! Vreeselijk mooi. Goed getroffen, prachtig, Frederik, mijn felicitatie waard. Ik moet zeggen, hij maakt vorderingen.”

„Ga maar eens even mee, Hansje, hij is er niet. Ik zal je eens wat laten zien.”

René's kamer hangt vol. Hans kijkt zijn oogen uit. Hoe vindt Hans die symbolieken? Frederik, kom je even? Ik ben er al. Zie je dat? Zag je dat? Zag je dit ook? Ga even mee, Hans, kijk hier, op mijn kamer. Hoe vind je dezen tempel? Hoe zijn deze ruïnes? Kijk deze schetsen eens uit Italië. Kijk dit? Het menschelijke hart, als het in slaap is, zegt René. Hier dit, een vrucht in de moeder. Gek? Ik wilde, dat er duizend van die dingen waren. Hier, hersens? Kijk eens hoe deze weefsels geteekend zijn. Karel heeft er van meegenomen voor de snijkamer. Ze zijn als gefotografeerd. Prachtig? En we beginnen pas. Ja, we mogen tevreden zijn. Sla nu het logboek eens open, Hans. Ga eens negentien jaar terug..... Wat zeg ik, Hans? Wat valt me hier in? Mijn God..... kerel....., hoe oud ben jij eigenlijk. Hans de deur uit. Hij rent weg. Hij is geschrokken. Waarom?

Vier dagen later ga ik hem opzoeken. We zitten als vanouds op onze plaatsen en drinken een glas wijn, de goede Hollandsche sigaar ontbreekt natuurlijk niet. Zeg eens, Hans, waarom liep jij zoo hard weg? Hans

schommelt op z'n stoel en doet erg verlegen. Kom, vooruit, je bent geen twintig meer. En dan hoorde ik:

„Ja, hoe moet ik het je zeggen, Frederik. Ik geloof, dat ik weer verkeerung heb.”

„Wat? Wat zeg je? Jij hebt nieuwe verkeerung? Jij?”

„Is dat dan zoo iets bizonders?”

„Dat niet, maar ik ben er van geschrokken. Veronderstel, dat je weer een kat in den zak koopt, Hans?”

„Dat is uitgesloten, Frederik. Het is héél iets anders.”

„Wat is het? Familiezaken?”

„Dat nu ook niet, ze is een wees, maar hoe oud schat je mij?”

„Jou..... zoo te zien drieënveertig.”

„Dank je.....”

„En de bloem?”

„Wat dacht je?”

„Moet ik dat weten?”

„Nou, sla er is 'n slag in?”

„Veertig?”

„Minder.”

„Dertig dan, wel wat te veel ineens naar beneden, maar ik waag het er op.”

„Jonger! Nög jonger!”

- „Dat wordt hachelijk voor me en voor jou niet minder. Ik vraag je, hoe oud ben je thans?”

„Veertig, Frederik.”

„Je hebt dat van mij geleerd, hè, maar wat wil je, Hans?”

Toen kwam hij voor den dag. Elsje is 'n wonder en Elsje is 'n Lotusbloem. Wat moet ik doen? Wat raad jij me aan te doen? Praat er eens met Karel en Erica over. Ik kom naar je toe, dat is beter.”

Hans is nog ouder dan wij dachten. Ze schelen maar eventjes vijftientwintig jaar. Maar, zooals ik al zei, toch is het er van gekomen. Hier zit ik nu, alleen en in gedachten. De jaren van m'n leven vlogen voorbij, te klagen hebben wij niet. En zooals ik het bezie, is Hans niet slecht af. Maar René denkt, geloof ik: dat is mooi, wat is dat mooi, hè? Wat een kleur! Ik hoor hem zeggen:

„Elsje” — wij tutoyeeren en spreken anders als wij bij elkaar zijn; wij pakken de koe bij de horens en praten recht op den man af, — „Elsje,” hoor ik, „mag ik 'n portret van je maken?”

Elsje zegt: „Vraagt dat maar aan Pappie, aan Vadertje.” Hans hoort deze woorden en komt kijken. Wat denk je, Vadertje?

„Maar lieverd, natuurlijk. Als René zoo vriendelijk zijn wil!”

Het gaat goed, het gaat tē goed, geloof ik. We beleven een geluk dat niet op kan en waar geen einde aan komt. René is in gedachten, leeft in zijn wereld. Nu Hans het goed vindt, is hij alweer stukken verder gegaan en ginds, daar in de verte, zie ik hem nog. Voor mij is een tijd aangebroken, die me doet rillen en beven. Ik beef waarachtig. Karel ziet het en vraagt:

„Wat heb je, Frederik? Het lijkt wel, of je koude koorts hebt. Kom, ga mee, wij maken met z'n tweeën 'n flesch champagne op. Dan draai jij die koorts haar nek wel om. Hoe voel je je, Frederik? Ben je niet gelukkig, nu we zoover zijn gekomen. Moet je m'n zoon eens zien. Frederik, proost... op alles, op alles, ook op al m'n slootjes!”

We zitten hier in een hoek van het groote huis, de balzaal waarin Hans leeft, de harem als zoodanig..... lekker te borrelen met ons tweetjes. We halen nog 'n flesch. Karel praat al wat „schwipserig”..... ik niet, ik kan wel tien flesschen van dit goedje op, het maakt me stil. En ook hierin ben ik nog in niets veranderd. Hoe meer Karel krijgt, des te leuker wordt zijn persoontje. Nu eens rollen we in een van zijn slootjes, dan weer hollen we de trappen op en vliegen elkaar in de haren. Wat was ik 'n kreng voor je, Frederik. Wat was ik 'n boehá..... Hé, hoe komt ik nou aan dit woord?”

„Ssssstttt.....” zeg ik, „Karel, maak geen slapende honden wakker.”

„Maor woar was it dan, Frederik?”

Karel praat plat als hij z'n neus voelt gloeien. Ook dat is heerlijk, bloed loochent zich nooit! Dan haalt hij héél de boerderij er bij en is hij net 'n kind, 'n kwajongen. Hij rolt met je de tuinen door, trapt je weer lekker van achteren onderste boven en maakt van niets groote dingen. Erica heeft een lachbui... „Champagne”, zegt ze, „leert je vliegen.” René drinkt niet. Elsje wel, ze heeft enkele glaasjes op en Anna bekende me zoeven, dat zij er vier op heeft. „Maar ja, Frederik, dat goedje is ook zoo lekker.” Haar oogen tintelen, ze kijkt me aan alsof we samen onder de Pyramide liggen, zoover gaat haar blik, dat ik haar niet eens meer volgen kan. Ze zegt:

„Zag je dat duifje, Frederik? Kon je niet zien, hè? Weet ik, maar ik heb er ook voor gebloed.”

Ze rent weg, omdat ze mijn antwoord voorkomen wil, angstig, dat ik haar nog meer laat bloeden dan zij reeds deed, Maar ik kan niet anders.

Toch was ik met haar even uit. We zeilden..... met een boot er uit, op een grooten plas, en alleen. Ik heb haar toen het een en ander verteld. Het slot van dien dag was, dat wij niet meer naar huis terug wilden. Ik ga niet meer terug, zegt ze, ik blijf nu hier. Ik ga niet meer van je weg. Je haalt 'n mensch het hart uit de ribben, nu begrijp ik Erica en Karel.

We lieten de boot wat de boot was. We lieten de boormachines draaien maar wij zelf lagen onder de Pyramide en waren in slaap gevallen. Het was allemaal zoo kinderlijk en schoon, maar ik kreeg een prik van de Sfinx en bezweek bijna. Toen vertelde ik haar wat ik al jaren lang bij me droeg en daar kon zij het mee doen. Ik heb haar beloofd, als ik weer naar Egypte ga, gaat zij met me mee. Ook Renétje! Toen zijn we op z'n Hollandsch in slaap gevallen, uren lang hebben we geslapen en we droomden over vischjes in het water en menschen aan den waterkant, over bloemen in een tuin, over een kerstfeest met kaarsen, over boterhammen met muisjes die niet meer voor ons werden gebakken, over ooievaars, niet met kindjes bij zich, maar met stokken, zwart als roet, waar je Sinterklazen van maakt, en al zoo meer. Maar het slot van deze schoone en kleine reis was een heerlijk diner ergens buiten met een pracht van 'n wijntje na. Toen hadden wij een dag te pakken waarop we duizend jaar konden teren. Als twee dik geworden eendjes waggelden we naar huis toe. Stil kwamen we binnen, maar aan de deur werden we opgevangen door andere menschen, die al net zoo gek waren als wij. Karel schonk nog even in, Erica droeg een nieuw gewaad, niet van mij, want die had ze nog niet gezien, die heeft ze eerst gisteren van mij gekregen. Het eene, dat ik haar gaf toen René thuis kwam, durft ze bijna niet dragen, zoo angstig is ze, dat er iets aan haar leven komt. En zoo is het nú!

Erica, Karel, Hans en Anna.... wij drinken te zamen champagne. René praat niet, Elsje is even naar boven gegaan en meer vrienden zijn er niet. De geleerden uit den ouden tijd heeft Hans uitgebalanceerd en deugen niet meer. Toch komen er straks anderen, maar dat zijn Hans' eerste helpers. Sonja komt ook, Oude Piet en het nichtje eveneens. Ook mevrouw Van Soest, onze dierbare Falkenstein is verhinderd en ziek. Hans heeft haar bloemen laten brengen en Elsje koek en taart. Ze moet meedoen, niemand is vergeten. Hans heeft de Tenhoves in het gelaat geslagen, want Tippy wilde probeeren om zelf de deuren hier in te trappen, maar Hans beweert genoeg leergeld te hebben gehad. Ik vond het prachtig, kwikstaarten kunnen vervelen. Zoo zitten we gansch alleen en hebben pret, geluk!

En het mooiste van alles is, dat we er naar verlangen dat Piet komt. Hans wilde dezen dag voor ons allen vrij houden. We drinken nu op de gezondheid van René. René wilde zijn Oostersch gewaad niet dragen. Dat doet hij, zegt hij, als het oogenblik er voor gekomen is. Wat zeg je, Karel, van zoo'n verstandig mensch? Had je dit en had je dat kunnen denken? Ik niet, maar jij, oude Frederik, jong mensch, want jij speelt ons allemaal uit, jij bent niet oud te krijgen, jij wel hè? Jij wist het! Jij had er altijd zoo'n voor gevoel van, is het niet, Frederik? Wanneer gaan we met z'n allen naar..... ik moet er niet aan denken! — naar..... hoe heet die man ook weer? Naar huis.....? Maar Erica's woorden zijn het, Karel komt er niet uit. Hij had Sultan willen zeggen. Zoeloeaansche melk smaakt lekker, Frederik, doch geef mij dit maar. Wat denk je? Ben ik even een gelukkig man geworden? Moet je 'mijn jongen zien, jammer, dat hij zoo stil is, maar ik heb al drukte genoeg in mijn huis. Wat 'n tijden waren het toch, hè, Frederik?

Twee uur kwamen we thuis, bij volle maan, waar ik zoo gevoelig voor ben, met Anna naast me, pratend en zwijgend. We hebben er nog een uurtje aan geplakt, zittende in den salon, we beleefden ná! Wat denk je, Frederik? Zal dat zoo blijven? Wat 'n schat is Elsje toch. Als Hans dat maar nooit vergeet. Já, wat wil je?

René is gaan slapen. Zag je hem, Karel? Wien, vraagt Karel, wien had ik moeten zien. René, onzen René. Ik kijk Erica aan en ik wil toch niet laten blijken, dat ook ik iets zag. Waar heb je het over? vraag ik.

„Zag je René niet? Hij keek zich de oogen uit naar Elsje.”

„Nogal logisch..... wie doet dat niet. Hij ziet kunst in dit wezen. Wat kan ze mooi zingen, wat kan ze mooi spelen! Verrukkelijk is het, ze heeft alles. Schoonheid en kunst, liefde en geluk. Hans begrijpt het nu. Hij is wat te oud, maar het gaat nog. Zij is als een kind, een vrouw en een vriendschap voor Hans. Wat wil je nog meer?”

„Ik niets, Frederik. Já, maar 'n mensch, 'n moeder kan denken, hè? En je denkt altijd in je eigen richting, naar je geluk toe. Eerlijk gezegd, vind ik Elsje meer geschikt voor René dan voor Hans. Je mag zulke dingen niet zeggen, ik zal het ook niet weer doen. Ik voelde je zooeven wel. Maar toch moet het er bij me uit, anders slaap ik niet vannacht. Ik zal er nooit meer aan denken, ik voel het als 'n slag in Hans' gelaat en dat moet niet. Maar ja, is het niet waar soms? Ik zwijg al. Gelukkig, die slaapt al. Ik had er dan geen woord over gezegd. Onder ons, Frederik, hoe denk jij er over?”

„Je hebt gelijk, Erica, maar..... handen af, hoort je niet toe. Elsje is

'n engell! Wat kunnen de dingen toch vreemd loopen, tot ons komen. Hij zou haar vader kunnen zijn. Hans is heel lief voor haar. Ik moet zeggen: we kunnen tevreden zijn. Wat hier uit voortkomt, is altijd goed. Elsje is werkzaam en wil geen hulp, ze wil alles alleen doen, maar dat gaat niet. Hans heeft twee vrouwen gezocht, vertrouwden van hem, die zullen haar helpen. Laten wij er ons geen zorgen over maken."

Ik lig in bed en krijg weer koude rillingen. René is éénentwintig jaar geworden. Ik geef mezelf over. Aan het lot en aan krachten, die ik nog niet ken. We zullen zien wat er komt.

Ik hoor hem hier slapen, maar tegelijk praat hij met me. Slapend vertelt hij me, dat ik geen koude koortsen moet toelaten. Wat ik verwacht, is er. Wat hij verwacht, is er ook! Wat dat is, weet ik natuurlijk niet. Ik zink weg en ben alles van dezen dag kwijt, ik weet niets meer, ik ben slapende. Toch wordt ik weer wakker. Ik moet denken. Ik sta op en neem het dagboek voor me. Ik leg vast:

„Waar ik al de jaren op gewacht heb, staat nu voor me als een brok gezond leven. Ik geloof dat wij gaan beginnen. Dat dit een sensatie voor me is, kan elkeen uit de Goddelijke ruimte begrijpen. Ik had niet gedacht, dat ik nog zoo'n kwezel was, ik kon er bijna niet meer tegenop. En ik geloof, dat ik iets heb ontdekt, dat ik géén mensch ter wereld toevertrouw. Ik kan er gelukkig door zijn en ik zie het als een donkere wolk op mij afkomen. Ik geloof, dat dit het is, wat me zooeven wakker maakte."

Nu ik dit neergeschreven heb is het uit me weg. Ik voel geen koorts meer. Nu voel ik echter iets anders. Wat is het? Een stevige kramp overheerscht mijn hand. Ik kijk naar mezelf. Wat ik vroeger al eens beleefde is in kracht teruggekomen. Ik zelf kijk naar mijn rechterhand, die schrijft:

„Ga éérst op reis! Ga met René en laat Anna thuis! Klinkt wel hard. maar als u wilt, als je het voelt, als je het weet, als je het begrijpt, als je het aanvaarden kunt, gá je alleen met René! Ga naar Mohammed! Ga naar den Sultan. Maak eerst een reisje. Gá dus, Frederik, ga, denk aan niets anders meer, gá! Voel jij je niet gestreeld?"

Ik las het na en kom tot een besluit om het boek dicht te doen. Champagnekleets is het. Ik slaap al!

Maar ik word weer wakker. En weer pak ik het logboek op en zit neer om te schrijven. Er komt nog:

„Als ik het voor het zeggen heb, heeft Erica gelijk. Karel weet er gelukkig niets van, maar deze twee menschen hooren bij elkaar.....!"

Mijn hand weigert. Wat ik nog nooit gedaan heb, doe ik nu. Ik scheur

dit geschrijf uit het logboek en schrijf hetgeen er al stond opnieuw. Toen ging ik slapen. Wat zal de dag van morgen ons brengen. René gaat naar school, hij neemt zijn lessen. Ik ben hier en wacht. De teekenen bedriegen me niet, alles gaat goed en zijn teekeningen hebben al diepe beteekenis. De symbolieken zijn prachtig. Er zit schot in, wij gaan vooruit! Ik heb niet te klagen, over niets. Anna moet niet mee. Ik begrijp dat. Maar Anna is ook geen René. Wij gaan alleen, als Erica en Karel het goed vinden. Later gaan we allen. Ik geloof, dat dit het beste is. Ik ben moe, doodmoe, en toch, hoe mooi was het vandaag.

Ik ben het eten en drinken vergeten, dit leven bruist al genoeg. Ik zal er zorgzamer voor moeten zijn. Nu zijn wij er, maar wat brengt ons dit stroompje? We zijn de woestijn door. Deze reis kon als beëindigd beschouwd worden, indien wij er voor veel andere zaken niet opnieuw moesten beginnen. En wij gaan weer op reis, nu zelf, wij zijn er zelf bij!

Ik kan niet meer! Ik zit nu alleen op het tooneel te slapen. De anderen zijn al weg, ik ga ook. Uit me komt nog:

„Zag je dit nieuwe masker ook voor je oogen zweven?”

Ik zag het al. Er zijn er, die deze aanraking met mij hebben gevoeld. Maar daar wil ik het niet over hebben. Tot straks..... Frederik! Er waren zooveel bloemen!

FREDERIK, IK BEN RACHI-HADJU

Wanneer we den volgenden middag op René's kamer bijeen zijn en de schets bekijken, die hij naar een foto van Elsje maakte, het 'n wonder vinden, beleefde ik even later 'n ander wonder, dat als 'n hemelsch geschenk tot mij kwam, zonder dat René er iets van wist, ook al geschiedde het door zijn leven. Een hemelsche trompet blaasde aan mijn ooren en schetterde me toe:

„Sta op dooden, gij zult leven. God roept u allen tot Zijn troon. Een dood is er niet, wat anderen daaromtrent ook beweren!”

Het gebeurde zoo onverwachts, zoo vanzelf, als ik niet had durven verwachten. René is bezig..... Ik kijk naar zijn symbolieken. Hij hoefde vandaag niet naar Amsterdam. Even hiervoor hadden wij het over den nieuwe wagen van Dr Lent, de fietsen van de jongens en over vele andere zaken, die wij te zamen in deze jaren hadden opgeknapt. Toen zegt hij:

„Ik ga 'n schets van Elsje maken, Frederik. Ik probeer nog niet het origineel te maken, dat komt later. Ik wil er iets goeds, iets moois van maken, waar Hans voor zijn leven gelukkig mee zal zijn. Ik probeer het nog maar, begrijp je?”

„Ga je gang, als ik weg moet, zeg je het maar.”

„Nee, je stoort me niet, Frederik.”

Hij teekent, ik kijk. Een uur gaat er voorbij. Ik sla hem gade. Ik ga me bewust op zijn leven instellen en zie hoe langzaam aan de hand onvast wordt. René legt het naast zich neer, kijkt naar het schetsje, wil nog wat zeggen, maar kan het niet. Hij legt zich op bed neer. Ik doe de deur dicht. Ik hoor hem diep adem halen; voor 'n mensch is hij in zwijm, bewusteloos. Goed dat Anna en Erica niet thuis zijn. Ik vraag me af wat ik moet doen. Ik weet het al! Ik dwing hem te slapen. Het is de slaap uit zijn jeugd. Plotseling kon hij toen inslapen en diep wegzinken. Ik geloof, dat er hierin geen verandering gekomen is. Ik doe de oogleden op,..... prachtig. Je zou zweren, dat dit de epileptische slaap, een kwaal is, maar dat is niet waar René is in slaap, maar hij is ook wakker. Ik vraag nu....., ik éisch nu, dwing hem te luisteren:

„Hoort u mij? Hoort u mij? Hoort u mij tot u spreken?"
 De lippen willen bewegen. Ik ga verder:
 „Hoort u mij? U doet het rustig, u blijft rustig, want ik ben er....., ik moet u eenige vragen stellen. Hoort u mij?"
 Er komt: „Ik hoor u."
 „Valt het spreken u makkelijk?"
 „Verstaat u mij dan niet?"
 „Ik versta u — kan ik vragen stellen?"
 „Ik ben gereed."
 „Wie bent u?"
 „Ik ben....., ik ben Rachi-Hadju, Frederik."
 „U kent mij?"
 „Ik ken u."
 „Heb ik veel tijd?"
 „Neen....., ik geef u enkele minuten!"
 Ik grijp potlood en papier.....
 „Bent u gereed?"
 „Vraag mij.....!"
 Mijn eerst vraag luidde: „Is er een leven na den dood?"
 „Ja! Later volgt de verklaring. Ik antwoord met ja of neen, ga dus niet op de wetten in."
 „Bent u van dit bewustzijn zeker?"
 „Ja.....!"
 „Gij spreekt buiten dit bewustzijn om?"
 „Ja....., noem mijn naam niet, dat zou mij storen."
 „Ik begrijp u! Is er eeuwigdurend leven?"
 „Ja!"
 „Zijn er brandende hellen?"
 „Neen!"
 „Is er een God van liefde?"
 „Ja!"
 „Als Vader en Moeder te zien?"
 „Já!"
 „Zijn wij menschen al eerder op deze wereld geweest?"
 „Já.....!"
 „En waar was die eerste geboorte?"
 „Op de Maan!"
 „Wat zegt u?"
 „Op de Maan."

„Wil dat zeggen, dat wij daar hebben geleefd?"
 „Ja.....!"
 „Ook op andere planeten?"
 „Ja."
 „Is de ziel na dit leven een persoonlijkheid?"
 „De Geest is dat!"
 „En de ziel?"
 „Is de Goddelijke afstemming."
 „Krijg ik hier later de verklaringen voor?"
 „Ja!"
 „Wanneer de ziel in de moeder geboren wordt, is zij dan reeds een persoonlijkheid?"
 „Ja!"
 „Zij kan dus de moeder reeds tijdens de dracht beïnvloeden?"
 „Ja!"
 „Zooals hij dit leven onderging?"
 „Já!"
 „Kent u mijn gedachten?"
 „Já!"
 „De vrouw met haar baard....., was dat juist?"
 „Is mogelijk, jááá!"
 „Ben ik thans met uw onderbewustzijn één!"
 „Já!"
 „Vandaar spreekt u tot mij?"
 „Ja....., u krijgt de verklaring er voor!"
 „Wanneer keeren wij hier niet meer terug?"
 „Indien gij uw wetten hebt beleefd."
 „Zijt gij in een hypnotischen slaap?"
 „Já....., de psychische slaap, die vrij is van alle stof....."
 „Hoe zal ik dit kunnen controleeren?"
 „Zei ik u mijn naam niet?"
 „Rachi-Hadju bedoelt u?"
 „Had gij iets anders verwacht?"
 „Leeft u door mij?"
 „Door u!"
 „Kunt gij u van uw leven verwijderen?"
 „Straks!"
 „Begrijp ik goed, dat dit daarginds geschieden zal?"
 „Juist!"

„De werelden die ik beleefde..... Gij kent boehá.....?"

„Ja!"

„Waren dat bewuste belevenissen? Heeft dat alles waarde?"

„Vorbereiding, geestelijke overdracht. Wij waren één!"

„Hoe keert de ziel op aarde terug?"

„Zij zinkt terug tot in het embryonale stadium?"

„Ik krijg die wetten te zien?"

„Ja!"

„Gij waart waanzinnig al die jaren?"

„Neen, het was ontwaking!"

„Een laatste oordeel is er niet?"

„Neen, gij staat voor het nul!"

„Dat is het?"

„Ja!"

„Is het mogelijk om dieper af te dalen in deze ruimte?"

„Ja, maar....., maar....., maar..... wacht nog even."

„Bent u vermoeid?"

„Ja.....!"

„Dan houd ik op. Ik ben voorloopig verzadigd. Ik dank God voor uw welwillendheid. Wat beveelt gij mij te doen?"

„Gá nu, zij verwachten u daar! Spreek er niet over. Eerst daarna gaat ge verder. Ik groet u, ik ga, maar ik ben dicht bij u."

„Zijn mijn droomen waarachtig?"

„Hebt gij de teekenen niet gezien?"

„Dat heb ik, maar ik ben maar 'n mensch?"

„Ook ik, maar wij hebben het Oosten met het Westen verbonden.....! Ik ga! Of is er nog iets?"

„Neen, ik heb niets meer..... Ik dank u!"

Ik kijk in de oogen van René, ze zijn als gebroken. Wonderbaarlijk is het..... Ik boor mij op zijn wezen in, ik voel me tot hem komen en tot een éénheid worden. Zoo trek ik hem naar de oppervlakte van dit leven terug. Hij is wakker en slaat zijn oogen open.

„Heb ik daareven geslapen, Oom Frederik?"

„Heerlijk, nietwaar René, dat doet 'n mensch goed." Ik zie, dat hij als een kind is. Ik heb dat „Oom" in langen tijd niet gehoord. Zijn oogen stralen. Hij zegt:

„Is dat het schetsje van Elsje? Ik werd zoo moe, o, wat werd ik moe. Lijkt het, Frederik?"

„Het lijkt, maar het kan beter."

„Ik zie dat ook, Frederik, ze is veel te mooi om er 'n afbraak van te maken. Zeg jij niet zulke woorden. Ik zal nog even wachten, maar komen doet het.”

Zoo is René, hij bezit zelfcritiek. Een goed iets, het is ruimte voor zijn karakter. Hij zegt:

„Ik ga een wandeling maken, Frederik, tot straks, misschien zie ik je daar nog.”

Hij is weg, ik ben alleen, het logboek in mijn handen. Er komt:

„De eerst hemelsche toonen, zuivere klanken zijn het, die ik mocht beluisteren. God was het, Die tot me sprak! Hemelsche troost, hemelsche weldadigheid is het. Liefde en geluk, wéten! Stel je voor, er is geen dood! En ik geloof het. Ook al heb ik nog geen verklaring voor alles — dit zijn fundamenten om verder te gaan. Waarvoor we geleden en gestreden hebben is nu tot me gekomen. Ik kan er nog niet bij met mijn menselijke verstand, maar Sjah Oteb weet er wel raad mee, Mohammed ook. Mijn Sultan, ik breng dit leven tot u.

Maar wij, hier in het nuchtere Westen, bezitten een groot wonder. „Een Gevleugelde"! Dit leven zal vliegen waarheen het wil. De meester is geboren. De eerste woorden kwamen over zijn lippen. Ik heb die zekerheid in handen. Meer is er vandaag nog niet. Wat ik zeker voel is dat ik naar het Oosten moet! Met hem alleen! Ik zal de bovennatuurlijke voorbereiding treffen. Dát doe ik!”

Ook ik ga naar buiten. De vrouwen kwamen terug en hebben hun boodschappen gedaan. In het bosch zie ik hem, hij staat daar en kijkt naar 'n boom, die zijn interesse heeft opgewekt.

„Kijk eens, Frederik, hoe mooi deze boom is. Zijn het geen wonderen? Vincent van Gogh wilde de ziel van dit leven schilderen. Toen hij er bijna was, schoot hij zich een kogel door zijn kop. Arme man, ik weet wat je wilde! Nu moet je dat zien te bereiken, Frederik, en dan toch op eigen beenen blijven staan. Ik zeg niet, dat ik een van Gogh zal worden, vergeef het me maar. Is het niet zoo? De oude meesters hebben dat gekund. De hedendaagsche kunst voert ons naar het expressionisme. Ik wil daar niet aan beginnen, ik zoek het ergens anders, ik ga den gulden middenweg. Dacht je ook niet, dat het zoo moet? Ik geloof, dat ik die hoogte ná mijn veertigste jaar bereik. Niet eerder, want ikzelf moet er voor ontwaken. Ik begrijp heel veel van kunst, ik zie er bijna achter, Frederik, ook al hoor je mij er nooit over spreken. Ik denk veell

Maar nu eens iets anders, Frederik. Ik wilde weten of jullie over mij te klagen hebben? Ben ik thans, zooals je het gaarne zou willen hebben? Doe

ik verkeerde dingen? Zeg het me eerlijk, Frederik, het zal me helpen. Heb ik fouten in mijn karakter? Zie je onhebbelijke dingen in me? Zijn Moeder en Vader tevreden? Ik wil aan mezelf werken om te mogen scheppen, anders kom ik er niet! En nu nog iets anders. Weet jij, wie Marja is, Frederik? Ik hoor telkens weer dien naam, maar in mij? Waar heb ik dien naam toch gehoord? Weet jij het niet? Marja..... Het klinkt zoover weg en is toch zoo dicht bij mijn leven."

Ik zei: „Wij allen zijn tevreden over je, het gaat goed. Je kunt niet beter je best doen. Maar die Marja ken ik niet."

„Ik geloof, dat ik ergens, wellicht was het in Italië, over dezen naam gelezen heb. Dan zal ik die gedachten smoren, deze naam zou me storen. Ik hoor iemand zeggen, dat Marja er is, maar die Marja wil ik niet. Mijn ziel spreekt tot me, zooals Moeder dat heeft beleefd, Frederik. Het is alsof ik heel oud ben. Ik zie de dingen anders. Ik ben geen kind, geen jongen van dezen leeftijd, Frederik, ik ben oud. En die ouderdom spreekt tot mijn leven. Ik zie het aan alles, zien jullie het ook?"

„Wij wachten af, René. Geef je volkomen voor je kunst en wij allen gaan één weg. We zullen doen wat wij kunnen om je het leven zoo aangenaam mogelijk te maken."

„Dan is het in orde en moet ik dat uit mezelf verwijderen. Maar kun je met het leven spreken, Frederik? Ik hoor me steeds tot het leven spreken. Die boom daar zegt, je moet me zoo zien, eerst dan kun je mijn leven schilderen. Een bloem zegt het weer anders. Maar al het leven heeft iets te zeggen. Voel je dat, Frederik? Ik geloof, dat wij elkaar goed zullen begrijpen. Ik ga begrijpen wat ik wil doen. Dat kunnen mijn vrienden nog niet zeggen. Ik moet soms lachen om hun leeg gepraat en daarom moet ik ze ook niet. Leegte is het. Elsje bezit alles. Vind je haar niet buitengewoon, Frederik? Wat 'n stem hè? Voelde jij haar gedichtje aan? Begreep jij het? Ik had er bij willen zeggen:

„Zie ik in dit blauw hier boven, zie ik jou
Nu komt er weemoed in mijn hart, weet je het?
Nu sluiten zich de kelken, zag je het?
Ook ik, maar ik ben er!"

En verder:

Straks zal ik ontwaken, ook jij!
Verdwijen dan niet en blijf, voor mij!
Ik leef in een graf, maar zie je staan....., weet je het?

Hoor Frederik.....

Tief wie das Wasser
Selisch verbunden
Ich warte.....!

En ik hoor nog:

Wohin wir gehn
Da bin ich
Will ich bleiben.....
Kommst du auch?

Je vindt me toch niet belachelijk, Frederik? Ik zou wel uren verder kunnen gaan. Wat is dichten? Hoe doe je dat? Ik weet wel, dit zegt niets, maar de woorden neem ik zoo in me op. Ze stijgen van binnen uit mijn leven omhoog en vormen zich dan vanzelf. Zoo gaat het ook met het schilderen en teekenen. Ik behoef er eigenlijk niets aan te doen, het gaat vanzelf. Weet jij wat inspiratie is! Wat is inspiratie, Frederik? Weet je het niet? Ik kom er nog wel achter! Maar dat duurt nog even. Dit gedicht..... of neen, het is geen gedicht..... losse woorden zijn het, zij vliegen er bij Elsje zomaar uit. Ik wil maar zeggen, dat ik dat kind voel en begrijpen kan. Voor de rest moet ik haar niet. Begrijp jij, Frederik, dat een zoo jong en zoo schoon meisje zich aan zoo'n ouwen kerel, wat Hans toch is, geeft? Is dat eigenlijk geen schande? Waarom blijft ouderdom niet bij hetzelfde ras? Waarom jeugd niet bij jeugd? Ik vlieg er nimmer in, Frederik. Ik ga bijvoorbeeld nimmer op een meisje in, dat niet voor kunst voelt. Dacht je, dat er in mij geen leven is? Dat ik niet voel? Dacht je, dat ik geen verlangen heb om een meisje te kussen? Ik zeg je eerlijk, Frederik, dat ik die leegte niet wensch. Als ik hoor, dat je er over praat, krijg je nooit meer een woord van mij. Moeder begrijpt het niet en vader geeft je 'n onvoldoende antwoord. Jij begrijpt me, Anna ook, waarom zijn jullie twee mijn ouders niet? Dit heeft niets te beteekenen met mijn liefde voor m'n ouders. Frederik, leven wij slechts éénmaal op aarde. Heeft de mensch slechts ééns de gelegenheid om tot zichzelf te komen? Dan is het de moeite niet waard om je druk te maken, je komt er toch niet en je haalt het nooit.

Wat denk je, Frederik, ben ik verkeerd? Ik vraag je dit, omdat ik er over nadenk. Ik vind Elsje bijzonder mooi. Niet om haar gestalte, die jij 'n kasteel noemt, maar wat betreft den inhoud. Dacht jij er ook zoo niet over, toen je mijn leeftijd had? Ik wil niets met dat leven te maken hebben,

Frederik. Geloof me, maar het wil er bij mij niet in, dat Hans kan zeggen: dit is mijn vrouw. Hij is vader over dit leven. Is het soms niet waar? Jij denkt na. Jij bent oud, Frederik en toch jong, jij begrijpt de jeugd en jij voelt me. Wat denk je? Ik weet wel, waarom Hans Elsje tot zich getrokken heeft? Maar hij had haar een maatschappelijk leven moeten geven. Nu schenkt Elsje zichzelf weg. En moet dat? Maar ja, mij gaat dat alles niet aan. Ik zag, ik voelde, Frederik, dat je mij volgde, maar heb jij gevoeld wat ik onderging, toen zij haar gedichtjes voordroeg? Ik voelde 'n pijn onder mijn hart. Waardoor, weet ik nog niet. Ik vroeg me af, waarom ik ineens zoo angstig ben. Heb jij dat ook gevoeld? Maar hebben wij geen wonderlijk mooien dag gehad! Ik laat je niet aan het woord, Frederik, omdat ik weet, dat je hier niet op antwoorden kunt."

Hij gaat droomende met mij mee. Zijn lippen prevelen:

„Als de Herfst komt is het Zomer in mijn hart
Komt de Winter, dan is de Lente in mijn hart
Komt niet wat ik voel en zie, dan geef ik me over.....
Omdat Hij ziet..... Hij weet..... Hij mij kent!"

En dan ineens: „Om door te dringen tot het groen en het sap van het leven, Frederik, waar een Willem de Zwart en al die anderen zoo'n kijk op hadden, valt heusch niet mee. En daar wil ik naar toe. Voor niets stel ik me open. Je weet nu, dat het mij heilige ernst is. Wanneer gaan we naar het Oosten? Zouden Vader en Moeder het goed vinden? Sinds vanmorgen verlang ik om het Oosten te zien. En wij hebben de middelen. Jij hebt me verteld, dat ik mee zou mogen als ik mijn best zou doen. Daarom vroeg ik je zooeven of je nog fouten in me ziet. Maar ik zal Vader en Moeder voor hetzelfde feit plaatsen en dan kunnen ze er niet meer onder uit. Laat dat maar aan mij over, Frederik. Gáán we?"

„We gáán, René."

„Wij tweeën, Frederik?"

„Wij gaan."

„En kan ik je dan onderweg van alles vragen?"

„Dat zullen we afspreken, hè?"

„Man, wat maak je mij gelukkig. Ik wist, dat ik op jou kon rekenen. Kom, we zullen van ons hart geen moordkuil maken, ik ga er over praten. Wil je weten hoe ik dat doe?"

„Ga je gang maar."

„Vind je het erg, dat ik zoo over Elsje heb gepraat?"

„Nee, want het is de waarheid, maar laat Hans het niet hooren.”

Hij komt voor me staan, kijkt me in m'n oogen en zegt: „Jij denkt toch niet, Frederik, dat ik Elsje wil? Ik moet dat kind niet, Frederik. Ik houd niet van dat wezen, ook al is ze mooi, ik zeg je wat ik zoo denk, zoo voel, anders niet.”

We zijn thuis. Karel is er ook. Maar hij wacht blijkbaar. Aan tafel komt het er uit, als hij zegt:

„Moeder, ik wil u iets vragen.”

„Wat heb je, m'n jongen?”

„Ook vader moet luisteren, is dat goed?”

„Kom er maar mee voor den dag,” zegt Karel.

„Welnu, ik wilde weten of jullie over mij tevreden zijn.”

„Maar natuurlijk, je doet je best.”

„Dat zegt Frederik ook. Maar nu komt het. Mij is gezegd, dat ik, als ik m'n best deed, met Frederik naar het Oosten zou mogen. Ik vraag je, Vader en Moeder, en ook Anna, vinden jullie het goed? Mogen wij zoo spoedig mogelijk vertrekken? Ik heb vacantie van school en kan er drie maanden tusschen uit, of korter, als jullie het met mij eens zijn. Jongen nog aan toe..... is dat even wat, Moeder?”

„Zeg jij eens wat, Karel,” vraagt Erica.

„Ik vind het best, Moeder, en jij?”

„Maar zoo lang, kan het niet korter, Frederik. Kan er geen maandje af?”

Het is goed, we maken ons gereed voor het vertrek.

„Waar wil je naar toe?” vraagt Karel.

„In de eerste plaats de groote steden, Karel. Parijs, Londen, dan naar Egypte en vandaar naar Italië, Boedapest, Weenen, Berlijn. Wanneer we terugkomen is René 'n ander mensch. Een woestijnritje is niet te ver-smaden, de Pyramides, Luxor, de ruïnes. Maar we zullen wel zien, ik geloof, dat ik al te ver ga.”

„De moeite waard, Frederik? Maar zul je voor m'n jongen zorgen? Zul je hem terug brengen zooals hij nu is, Frederik?”

„Weet je dat niet, Erica?”

„Maar wanneer begin je dan aan het portret van Elsje, René?”

„Dat doe ik als ik terug kom, moeder. Het moet iets moois zijn. Ik zal er m'n best op doen.”

René gaat naar boven en Karel zegt:

„In jouw handen leeft mijn vleesch en bloed, Frederik. Je weet precies hoever je kunt gaan. Gá, mijn zegen zal je vergezellen. Ik geloof wel, dat

dit goed voor hem is. Ga de wereld in en je krijgt ontwikkeling. Is het niet zoo? Ik wilde dat ik meekon. Wellicht komt ook dat nog, dan gaan we met z'n allen. Of is het niet voor ons weggelegd? Wat ben jij eigenlijk een gelukkig mensch, Frederik. Waar heb je dit alles aan verdiend? De moeite waard, zoo'n geboorte. Ook alweer iets waar ik weleens over pieker. De één heeft alles, de ander niets. Onrechtvaardig is alles verdeeld. Zie mij bijvoorbeeld. Ik heb niet te klagen, maar als ik jaren geleden had geweten wat ik nu weet, Frederik?"

„Wat dan, Karel?"

„Juist, wat dan? Is het leven uitgestippeld? Kunnen wij menschen van ons leven maken wat wij er zelf van maken willen? Houden ons tal van problemen niet tegen? Wat willen wij eigenlijk hier? Met welk doel leven we hier. Wat moeten wij straks beginnen? Ik geloof, Frederik, dat het mij veel waard zou zijn, indien ik wist, of er achter dit leven 'n ander was. Jij zoekt er naar, anderen ook, maar wat wil dat zeggen? Hans en ik zijn natuurproducten. Wij zien alles te wetenschappelijk. Ik houd meer van jouw wereld, maar met de centen, zie je, Karel, ik wilde, dat ik mee kon. Ik heb dit blijkbaar nog niet verdiend. Jij ook niet, Erica, anders waren wij daar al geweest. Waar ben jij al niet geweest, Frederik! Wat weten wij van deze wereld af? Niets! Reizen, trekken — evolutie is het. Ik geloof dat eerst nu mijn oogen open gaan. Foei, wat 'n onrechtvaardigheid."

„Moet je die ouwe kerel nu eens hooren, Frederik. Hij ontwaakt. Gá, ik gun het je van harte..... maar neem mij ook mee. Laat me niet thuis. Doe dat nooit. Ik zeg je, Frederik, dat ik voor ik hier uitstap, dien harem wil zien. Ik wil al die vrienden van jou leeren kennen. Ik moet dien Sultan zien. Bedank hem voor zijn mooie kleertjes. Zeg maar, dat ik er zuinig op ben, of kom je daar nu niet?"

„We probeeren van alles, Erica."

„Zie je, Anna, wéér laat Frederik ons alleen. Toch gaat hij weer weg. Maar het is onze eigen schuld..... ik moet er niet meer aan denken."

Avonden van voorbereiding, Hans en Elsje komen nog. René laat haar al zijn kunst zien. Wat hij nooit doet, krijgt Elsje gedaan. Ik ben angstig. Ik weet het niet. Ik weet niet wat ik er van denken moet. Maar deze wezens hooren bij elkaar! Hans kan haar grootvader wel zijn. En dan..... zijn voelen, zijn denken..... Marja! Hoe is het mogelijk. Ineens hoort hij dien naam in zich. Ik geloof, dat die naam onder zijn hart reeds levend is. En het wezen zelf? Ik moet er niet aan denken. Ik wil er niet aan denken. Ik zal dien naam uit mijn gedachten bannen, evenals hij dat doet.

Wat willen wij menschen eigenlijk? Wat hebben wij als bezit te dragen en wat weten wij er van af? Wat is het, dat ons in dit leven heeft geplaatst? Wie hoort bij ons en wie niet? Waren wij al eens eerder bij elkaar en van elkaar? Indien ik hier op in ga en op hetgeen uit zijn leven tot me kwam, zou ik thans al heel wat fundamentjes kunnen leggen. Ik doe het echter nog niet, ik wil afwachten, wellicht komt er een andere zekerheid.

Wanneer ik naar deze twee levens kijk, ril en beef ik. Ik sta dan voor een onfeilbare macht, die, alles bestuurt, die ons menschen om de ooren futselt, ons den weg wijst en vraagt: „Wat wil je?” Ik kan niet meer denken, boordenvol ben ik. Als Hans en Elsje vertrekken, voel ik me opgelucht. Ra ra, wat is het?

Ik ga op bevel van Zijne Majesteit. Wat wacht me? Wie? Loop ik het geluk of loop ik het ongeluk achterna? Maar goed, dat je alles niet weet. Dat zijn de maskers. En die moeten weg, eerst dan is het leven waard beleefd te worden.

Wij rijden al..... Richting Parijs. Bye, bye, we feel right..... you too? Bye..... Anna. Dag Vader, lieve Moeder, wij gaan de bloemen zoeken! Hopelijk komen wij anders terug, we zullen ons best doen! Frederik en René!

„ALS IK PRAAT, FREDERIK, IS HET DAN MIJN ZIEL
OF MIJN GEEST?"

We zitten onder de Pyramide en kijken naar de Sfinx. Zooeven hebben we een heerlijken rit door de woestijn gemaakt, waarvan we nu even uitrusten en het geval bepraten. René voelt zich hier thuis. Ik heb dit niet verwacht van den jongen. Elk oogenblik sta ik met hem voor 'n probleem, zoo verandert zijn innerlijke leven. Het is niet te gelooven, maar ik beleef dit wonder. Deze ontwaking, zeg ik tegen mezelf, is aangeboren, bezit dit leven. Met dit gevoel kwam de ziel op aarde, anders is niet mogelijk. Hier hoef je niets voor te doen, dit gaat vanzelf! Nu denk ik aan de jaren van het verleden en krijg eindelijk antwoord op al mijn vragen en zoek, toen ik reeds in mij dingen beleefde, doch er nog geen antwoord op kreeg. René leeft in een eigen gedachtenwereld, waarop ik mij moet prepareeren, wil ik hem een afdoende verklaring schenken. Ik ga hem zien als een kind met stoffelijk talent. Thans sta ik voor Mozart, voor andere kinderen, maar dit van hem is heel iets anders. Wat wonderkinderen tot stand brachten, in kunst omzetten, doet hij door woorden, door zijn denken. Voor hem wordt het levenswijsheid! Wat een wonderkind via de piano uitte, komt bij hem over zijn lippen, zóó, dat je zeggen moet: Dit kind bezit gaven! Dit kind moet studeeren! Dit kind moet naar een universiteit! Maar wanneer wij dat gedaan hadden, begrijp ik thans, hadden wij dit leven volkomen verprutst. Ik zei vroeger al dat René een Geestelijk Wonderkind is! Nu zie ik helder voor mij. En dan sta je weer voor een probleem, of voor 'n wonder, hoe je het noemen wilt. Het is er.

Zooeven vroeg hij mij:

„Als ik praat, Frederik, is het dan mijn ziel of is het mijn geest?"

Ik zei: „Dat weten wij nog niet."

„Waarom niet, Frederik?"

„Omdat de wetenschap zoover nog niet is."

„Maar hoe denk jij zelf er over?"

„Dat weet ik nog niet, ik hoop er echter eens achter te komen."

„Jammer,” volgt er, „ik zou het graag willen weten. Maar er is niets aan te doen. Ik dacht zoo bij mezelf: als ik praat, als ik denk, wie is het dan. Mijn ziel? Mijn geest? Wat is ziel en wat is geest? Als je iets doet, wie doet het? Waar komt het vandaan? Zijn wij ver weg van Athene? Jammer, dat Socrates niet meer leeft, die wist het! Nu weet ik niet of mijn ziel praat. Maar ik denk dat je het doet door vorming van binnenuit, een proces, waaraan je als persoonlijkheid schuld hebt. Ik ben het, zeggen wij, maar wij weten niet wie deze ik is! Begrijp je, Frederik? Weet je wat ik bedoel?”

„Ik weet er net zooveel van als jij, maar wellicht krijgen wij vroeg of laat een afdoende antwoord.”

„Dat zullen we hopen, Frederik.”

Hij vervalt weer in gepeins en ik kon hem niet meer. Ik dacht echter, dat zijn woorden de plaats innemen die bij Mozart door klanken gevuld was. Wat Mozart op het klavier deed, doet hij al sprekend, met woorden. Wijsheid geeft het! Als hier eens de meester bij komt die dit leven wakker kan maken? Als hierin nog eens orde komt, bewustwording! Dan is het geestelijke kunst! En wat dan? Já, wat dan? Als hier eens aan geslepen wordt, zoo geschaafd dat zijn diepere voelen en denken zich kunnen manifesteren? Wat dan?

Ik heb me twintig jaar terug eens laten wijs maken, dat een monnik, een hoogepriester, op zijn sterfbed had gezegd:

„Ik ga nu, maar ik kom terug en dan zal ik mijn taak afmaken. Je zult mij als kind terugzien en mij weer in den tempel opnemen. Je zult mij aanstonds herkennen, die genade zal ik ontvangen.”

De priesters aanvaardden het woord en zij wachtten af. Acht jaar later kwamen er menschen naar den tempel, ouders, die vertellen, dat hun kind beweert dat hij Toechyi-Ho is en niets met hen te maken heeft. De priesters herkenden hun meester en namen het kind onmiddellijk in hun midden op. Toen ontwaakte dat leven vanzelf. Daar hadden zij niets aan toe en niets aan af te doen, het leven zou zich manifesteren. Al vroeg ontvingen zij wijsheid! Tot mij zei men:

„U komt uit het Westen. U kent Mozart, nietwaar? Ziet u, wat Mozart door de kunst beleefde, krijgen wij door onzen meester als wijsheid te zien. Wellicht behaagt het God om ook het Westen te begenadigen. Dit is eigenlijk alles!”

Nu heb ik vele Tempels in China afgeloopen om naar wijsheid te zoeken, maar ik vond die nergens, ook al vond ik Confusius en andere groote mensen! Ik leerde er door denken. Eén mogelijkheid trof me diep,

namelijk, dat men op aarde kon'terugkeeren om zijn leven en werk voort te zetten. Maar ik wilde me niet laten bedriegen. Hooge kunst, diepe waarachtigheid, zeker, ik heb die daar leeren kennen. Maar'wanneer je naar het nuchtere Westen terugkeert, je eigen land en volk je opslurpt, je weer heelemaal gewoon denkt en leeft, ontvalt die mystiek je. Je Hollandsche pet wordt door een Noord-Wester van je hoofd geslingerd en denkt'dan maar eens Oostersch! Blijf dan eens verder zoeken.' Je kunt het niet en lost vanzelf weer op in die nuchtere massa, waarvan je deel uit maakt. Ik vergat alles, anderen zijn het al kwijt voordat ze dat land hebben verlaten. Bij mij broedde 't nog even na, maar dan moest het plaats maken voor een biertje, lekker eten en dergelijke, voor leeg gepraat, onzin! Ik ging er daar zelf op uit, maar ik vond niet wat ik wilde beleven, al die wonderlijke zaken zwegen als 'n graf, ik vond het begeerde lichtje niet en liep me tegen een muur van nuchterheid te pletter. Ik gaf het spoedig op, ook al bleef ik verlangen er meer van te mogen weten. Ik was niet zoo gelukkig. En nu wij hier zitten te denken, René telkens met problemen voor den dag komt en duidelijk menschelijk de dingen ziet en voelt, vraag ik me onwillekeurig af: is hij niet als die Toechyi-Ho, die priester? Kan de ziel zich niet door eigen krachten openbaren? Wat vroeger wonderen waren, kinderen, die vroeg tot de kunst geroepen werden, is dat niet weggelegd voor de ziel als mensch, in deze andere eeuw, die wij zullen beleven en waar de wereld behoefte aan heeft? Hoeveel duizenden vragen heb ik in dien tijd gesteld? Kreeg ik antwoord? Neen! Maar heb ik fouten gemaakt? Ik geloof het niet. Ik bedoel, heb ik me als 'n fantast getoond? Was ik in al die jaren dwalende, zoodat mijn vrienden met recht konden zeggen: dat gaat te ver? Dit is 'n fantast zooals wij er nog geen hebben gezien? Neen! Ik heb Karel en Hans, die toch natuurlijke schepsels zijn gebleven, mogen overtuigen, dat ik menschenlijke eigenschappen bezit, die je niet zomaar overboord gooit en die beteekenis hebben gekregen voor het normale denken en voelen, zooals wij dat van elkaar gewend zijn en waar onze maatschappij behoefte aan heeft. Ik ga mezelf nu na en kom tot het besluit, dat ik den dingen geen bovennatuurlijke jas heb aangetrokken, ik bleef met beide beenen op den beganen grond, anders had Hans me kunnen opsluiten.

Wij hebben hiervoor onzen strijd gestreden. Er zijn dingen geschied, die ons de noodige zorgen en moeiten gaven, laten we eerlijk zijn, we kregen het niet cadeau. We hebben er om gevochten. De oorzaak van dat alles zit daar en denkt. Die oorzaak is in Egypte en ik hoop, dat hij voor het goede ontwaken zal. Ik zeg hem nu al, dat ik een vleugeltje koop waar

hij plezier van zal hebben. Dan kan onze Mozart — een mooie naam voor René — muziek maken, die deze wereld nog niet kent. Ik zie die noten al, al die balken en strepen. Een hemelsche symphonie kan het worden!

Ik zie, dat hij ontwaakt! Geen uur gaat hier voorbij, of hij is anders. Parijs heeft hem eventjes overrompeld, na eenige dagen wilde hij er al weg. De Mona-Liza heeft hem diep getroffen, dat, zegt hij, is het mooiste wat ik heb gezien. De Nachtwacht is indrukwekkend, dat weten we. Rembrandt is wonderbaarlijk, maar voel je deze stilte, Frederik? Voel je wat dit portret je zeggen wil? Zie die „smile"! Uren zat hij naar dat wonder te kijken. Ik kreeg hem er niet onder vandaan en bleef rustig afwachten. Van drie tot zes liefst had de Mona-Liza hem te pakken. Ik vroeg me af, doe ik goed, hoeveel verhalen hebben wij er niet over gehoord? Mannen, die verongelukten door dezen glimlach? Mannen, die als hij nu droomend neerzaten en zich als het ware door het beeld lieten verongelukken! Sentimentaliteit? Even voor zes zegt hij:

„Zie je, Frederik, ik ben je zoo dankbaar. Ik heb je lang laten wachten, hè, maar nu ben ik er."

„Hoe bedoel je, René?" vroeg ik.

„Ik zag Leonardo Da Vincill Hij sprak met me. Jij vindt dit wellicht overdreven, Frederik, maar als je nagaat, dat ik in staat ben om met het leven te praten, zooals je weet, is het dan zoo vreemd, als ik nu vraag: of je mij iets van je gevoel kunt schenken terwille van de kunst? Ik weet wel, Frederik, je krijgt niets cadeau. Maar toen ik zooveel haar glimlach zag, die lippen zag openen, hoorde ik:

„Als je wilt, als je volhoudt, als je buigen wilt, dan is het mogelijk! Je leeft!"

En is dat nu zoo vreemd, Frederik? Vind jij dit akelig? Mag ik dat niet? Moet ik me schamen, omdat ik hier uren zit te kijken en mijn tijd vergeet? Als je mij wakker had gemaakt, had je mijn reis verknoeid. Ik zeg je, Frederik, ik zal zorgen dat ik je niet verveel. Ik zal zorgen in alle opzichten een prettige reisgenoot te zijn. Gaan wij hier morgen weer heen? Ik wil alléén kunst zien, de rest zegt mij niets. Doe je het?"

„Ik doe het."

„Fijn, Frederik, dan laat ik me nog even los. Ik heb haar mogen zien zooals ze was. Ik zag haar, voelde, haar wezen en haar leven. Machtig is het. Wat waren ze groot, hè? Wat waren die menschen diep? Wat waren ze lief en waarachtig en wat hebben ze geleden. Kijk die Van Gogh's eens. Zie de andere meesters. Mijn God, wat hebben wij toch een ge-

schenken gekregen. Is het niet mooi, Frederik? Wat ben ik blij dat wij zijn gegaan."

Dan valt hij plotseling terug in een stilte, waarin je hem volgen kunt zonder hem te begrijpen. Hij zit of staat dan..... te slapen, en is wakker. Wakker en bewust en toch zoover weg. De oogen verwazen soms en ze zijn soms weer schitterend verlicht. Je ziet hem dan voor je oogen verbleeken, als een doode ziet hij er dan uit. Maar er speelt zich ontzettend veel in dit leven af, waar ik dan naar kan kijken om er toch niets van te begrijpen, omdat het innerlijk geschied. Wat ik daar zag en beleefde, was ontwaking.

In Londen al precies hetzelfde. Hij liep weg met Van Dijk, Titiaan en andere Italianen, met Rubens..... Hij was er weg van. Hij kon eten en drinken door die kunst. Indien je hem niet dwong te eten, vergat hij het. Ik heb hem voor het feit moeten stellen. Ik zei:

„Als je wilt, dat ik je in alles volg, neer zit voor schilderijen, uren lang, en ik moet bewijzen dat ik je aanvaarden kan, mijn geduld op de proef wordt gesteld, moet jij mij het genoegen doen je eten en drinken niet te verwaarloozen, anders krijg ik het op mijn dak wanneer we thuis komen."

En wat antwoordt hij? „Je hebt gelijk, Frederik, ik verwaarloos mezelf. Ik zal er aan denken."

Op dit moment is hij geen jongen van eenentwintig jaar, maar een oud man. Dit karakter heb ik nog niet ontmoet. Hij is met alles in harmonie en luistert naar reden. Hij aanvaardt je en voelt direct of je gelijk hebt en of hij kan gehoorzamen. Zie je, dat maakt, dacht ik, dit reizen zoo aangenaam, je hebt geen kind aan hem. Hij is Karel en Erica al stukken voor. Ik ken dat uitgaan met vrienden, altijd is er wat anders. Op duizend dingen heb je te letten. Duizend dingen maken die menschen van streek, om vele redenen verliezen ze hun goede humeur en hun gezonde verstand. Nergens is het goed, overal is weer iets anders, en dat je kraakt, je breekt. Het slot is ruzie, neerslachtigheid, ongezelligheid, wat er te zien is heeft geen waarde meer, niets deugt er nog. En dan ben je op reis. Je bent heerlijk uit met je vrienden. Ik ging altijd alléén, ik heb steeds angst gehad voor vrienden en kennissen, die maken je reis kapot. Dit menschelijke wezen van eenentwintig jaar is als een geboren gids om op reis te gaan. Je hebt geen kind aan hem, integendeel, je krijgt schatten van dit leven cadeau; het is een genot met hem door straten te wandelen, naar alles te kijken. Hij vraagt niets, hij kijkt en belééft de dingen. Regen, wind, storm, wij hebben het over ons gehad en het waren heerlijkheden voor hem. We komen drijfnat thuis..... Geeft niets..... dat droogt wel

weer. Met alles is hij tevreden. Op deze snuit ligt geluk, de menschen vinden hem aardig en zoeken hem op. Hij kan behoorlijk Engelsch, Fransch en Duitsch..... kan zich goed behelpen en laat het me weten ook.

Angst, dat ze hem zullen uitlachen, kent hij niet. In alles vrij en open! We zijn reeds door tien families uitgenoodigd, vooral in Engeland....., maar Scor liet ik hem niet zien. Van veel maakt hij schetsen en meestal raak ook. Zijn talent is bezig zich te manifesteeren.

Hij leest door wie de Pyramide werd gebouwd en waarom. Alles krijgt grond en beteekenis. Nu vraagt hij:

„Moeder gaf me een naam, Frederik. Ik heet René. Toen ik haar vroeg met welke gevoelens zij mij dien naam had gegeven, wist ze het niet. Ze gaf mij 'n naam, waar ik mijn hele leven aan vastzit, zonder deze met zorg te kiezen. Zoo iets doe je niet! In onze familie is geen René. Wat wilde moeder? Merkwaardig, vind je niet? Hebben ze jou ook maar zoo een naam gegeven? Zoo waren die Egyptenaren niet. Wat hier leven en gestalte kreeg, zooals jij dat noemt, kreeg een naam naar het innerlijke leven. Weet jij wat René beteekent?"

„Ik niet, maar wat zegt het?"

„Ik zou den menschen een naam geven zooals ze in werkelijkheid zijn. Als je kunt haten, moet je daarnaar den naam hebben. Als je mijnheer Hater ontmoet, weet je meteen wie hij is. Maar dan zou heel deze wereld Hater heten. Ik moet er om lachen, onzin is het. Maar dit alles vind ik mooi, Frederik. Hoe prachtig was onze rit, hè? Doen wij dat nog eens voordat we van hier vertrekken? Luxor, al die oude Tempels, Frederik, wat 'n juweelen zijn het. Ik zal wat schetsen maken. Thuis werk ik al die dingen wel uit. Jij krijgt Luxor van me. Elsje schenk ik een gesneuvelden Pharao. Die Elsje toch. Weet je nog niet, Frederik, of de mensch vele malen op aarde leeft? Men zegt hier, zooals je ook hebt gehoord, dat wij zeker honderdduizenden levens achter ons hebben. Is dat niet wonderbaarlijk? Wat je ineens niet kunt, dat bereik je in je volgende bestaan. Je zet als het ware je leven voort en je bent afwisselend man en vrouw. Wat zeg ik? Man en vrouw..... man en vrouw.....? Een klank is het, een gedachte, die zich zoomaar over m'n lippen wringt. Man en vrouw...., wat klinkt dat heerlijk, hè? Hou jij ook zooveel van muziek? Ik wilde, dat Moeder er eens ernstig aan ging denken om goed en fatsoenlijk te leeren spelen. Zou jij dat ook niet willen, Frederik? Moeder heeft talent. Ik weet het. Toen ik nog niet geboren was, Frederik, waar was ik toen? Tóén, Frederik, leefde ik daar, hier achter."

Hij kijkt naar links, rechts en ook omhoog. Hij praat, geloof ik zonder

het te weten. Als hij zoo van alles aan elkaar rijmt zinken de oogen diep in de kassen en verandert zijn gelaat. Nu is het 'n mooie jongen, een beeld is het. Ik vraag:

„En wat is dit achter, dit links, dit omhoog, René?”

„Weet jij nog, Frederik, toen wij te zamen in die andere wereld waren en wij bang waren, ik dan, voor..... boehâ?”

„Dat weet ik nog.”

„Welnu, die boehâ leefde daar niet, die was ergens anders. Ik was dat zelf! Dat was mijn onbewuste ik. Ik was toen nog naar mezelf aan het zoeken. Toen wij daarin elkaar mochten ontmoeten, was dat de wereld van de ziel en den geest. Omdat wij beiden er nog niets van begrepen, was ook die wereld voor ons zooals wij dachten te zijn. Zag je dien éénen boom niet, Frederik?”

„Dien zag ik.”

„Zie je, dat is de Pyramide! Diezelfde boom is als de Pyramide! Deze steenen zijn bladeren van dien boom, ik geloof, dat ik nu in jouw bloesem sta. Ik ga mezelf als kind zien en ik zie me tegelijk hier, wat nu één leven wordt! Is het niet om gek te worden?”

Hij springt op en loopt om de Pyramide heen. Als hij naar me terug komt, kijkt hij me in m'n oogen en zet het opnieuw op een loopen in de richting van de Sfinx. Ik laat hem gaan. Ik zie van hieruit, dat hij denkt, hij strijkt zich over het voorhoofd. Já, m'n jongen, de bloem scheurt het eigen leven open, ze ontknopt zichzelf, waarom zouden wij menschen de krachten en mogelijkheden daartoe niet bezitten? Waarom niet? Schud jij je bewustzijn maar wakker, Renétje! Ik zal je straks helpen. Een bloem beleeft niets anders. Als de Lente komt barst de knop open, en dat doet pijn, je kunt de natuur hooren kreunen. Maar het leven ontwaakt! Ik dacht vroeger al: kàn zooiets niet bij den mensch plaats vinden? Zou de mensch, zou mijn René, niet dat kunnen beleven, wat Mozart en de vele anderen ontvingen en ondergingen? Wrijf jij maar, straks komt het en zien wij je innerlijke kleurtjes.

„Had je het anders verwacht, Frederik?” hoor ik plotseling naast me.

„Mohammed..... wist je, dat wij er waren?”

„Heb je mij niet elk uur van je leven geroepen, Frederik? Weet jij niet, mijn broeder, dat onze levens één zijn? Ik zie René. Kijk, Frederik, opent de Sfinx zich voor zijn ziel? Ik mag je zeggen, mijn vriend, dat wij tevreden kunnen zijn. Zie hem daar, ik zal hem aanstonds roepen.

Hoe was het in Parijs, in Londen? Hield hij je lang door de Mona Liza gevangen? Ik zag je daar tijdens mijn slaap. Ik zeg je, dat de dageraad

opkomt met een nieuw wonder. Zie je het licht, Frederik? Heb je die bloemen al gezien? Als de Lotus zoo schoon, zoo lieflijk, zoo rein, zoo welsprekend ook. Kijk maar, het leven luistert naar mij, de ziel ook en nu zal het leven tot ons spreken. Wij hebben gewild dat je komen zou. Dank, mijn broeder, veel dank, voor veel ben je begenadigd, evenals wij, want wij zullen het sterrenbeeld bewandelen, hellen en hemelen bewonen, nu reeds, nu wij nog op deze aarde toeven! Hij komt al."

Ik stelde René aan Mohammed voor. Westersche mentaliteit dringt in het Oosten en aanschouwt daarin het wonderbaarlijke bewustzijn van 'n mensch. René kijkt in die woestijnoogen en verliest zich volkomen. Hij kijkt er in zooals hij in de Mona Liza gekeken en geleefd heeft en het wonder in zich opnam. Het duurt lang, tē lang voor mij, blijkbaar niet te lang voor deze zielen. Maar wat ik voel is wonderbaarlijk. Ze dalen in elkaar af. Mohammed, voelde ik, stelde zich voor zijn leven open en trok zijn ziel in zich op. Ook dat is kunst! Daarvoor, weet ik, heeft hij een tempelstudie van dertig jaren gevolgd en met succes. Maar de ander moet nog beginnen, of die heeft het van zichzelf. René wandelde naar het leven van Mohammed, die was het, die zei: „Treedt binnen"! René straalt, maar Mohammed niet minder. René is er en hij is er niet. Hij staat hier droomend — of is in slaap, toch zijn de oogen open. Rust voel ik! De mij zoo bekende stilte! Mohammed ontvangt zijn wezen, zijn leven! Ze staan zeker al een kwartier voor elkaar, een eeuw duurt het voor mij. Hoe kan dat, ik was al bezweken. Zij niet, deze zielen beleven een diepe wereld, voor mij nog gesloten. Maar dat komt nog, ik ben er van overtuigd. Dan steekt Mohammed zijn hand uit en trekt hem met zich mee. Ze verdwijnen voor mijn oogen, ze gaan hoog en laag, de woestijnruggen over. Machtig mooi is dit beeld, ik had het voor geen geld willen missen. En tot mij komt er:

„Ik zal hem thans voor je leven wakker maken, bewuster, opdat zijn ziel en leven de wetten zal kunnen opvangen. Voel je het, Frederik? Maar maak je gereed, wij vertrekken zoo spoedig mogelijk."

Vang ik dat zoomaar op? Niets daarvan, ik bedenk het! Maar ik ga voelen dat mij deze gedachten zijn geschonken. Als Mohammed aanstonds zegt: wij vertrekken, Frederik, weet ik, dat hij tot mijn leven heeft gesproken. Dat is niets bijzonders, dat kan een hond of kat ook, zegt men hier, dus waarom zouden wij menschen het dan niet kunnen?

Jullie Westerlingen letten op niets, zegt men in het Oosten, je denkt dat je kunt denken, maar dat is niet waar. Jullie zijn gedachteloos! Wat jullie denken noemen is voor ons hier..... beleven! Jullie beleven niets,

jullie zijn door duizenden dingen jezelf niet meer en hierdoor gesplitst! Gelooven jullie niet, maar wij zouden het je kunnen bewijzen! Je gedachten worden niet beleefd, je volbrengt zoo'n gedachte voor hoogstens vijftien procent, volgen je wil, je gevoel, je leven, je persoonlijkheid, je ziel, je leven en je geest! Geloof je het niet? Wij zouden het je kunnen bewijzen! Wij zouden het je kunnen verklaren? Je bent niet wakker, wakker-zijn is héél iets anders.

Dat kan René ook. Hij ergert zich al, wanneer Erica van den hak op den tak springt. Hij kan zich ergeren, wanneer hij tegen je praat, je iets vertellen wil, en je ontnemt hem het woord om zelf iets te zeggen. Hij sluit zich dan voor je af en je krijgt geen woord meer. Toen ik dat onderweg wilde toetsen, kreeg ik een pak slaag van hem, want hij zegt plotseling:

„Als ik niet wist, Frederik, dat je mij op de proef stelt, zou je vandaag geen woord meer van mij krijgen. Je doet nu net als Moeder altijd doet: Als ik je iets zeggen wil, moet je kunnen luisteren. Als ik uitgepraat ben, krijg je het woord van mij! Het is hierom, dat ik die meisjes op school niet mag en het is het eenige, wat ik in Vader waardeeren kan.”
Zie je, Karel, dacht ik, dit is je cadeautje straks als wij weer thuis zijn. Maar zóó is René al. En het is waar, wij menschen denken niet, wij kunnen nog niet denken. De menschen denken niet, want je ziet de menschen niet veranderen en dat zou moeten geschieden, maar je neemt het niet waar. Ze denken alléén aan dat wat hen bezig houdt en dat heeft gewoonlijk niets met het leven uit te staan. Zóó ziet het een hooge priester en zeg maar eens dat hij ongelijk heeft. Ze slaan je erdoor, zij weten wat je wilt en voor hen sta je volkomen naakt. Je bent je masker kwijt! Zoo zie ik het en zóó ontwaakt René. Dit is zijn aangeboren talent, de eigenschappen komen tot bewustzijn en hebben nu al de krachten om zich te openbaren. Hij denkt, voordat de dingen over zijn lippen komen. Het zijn stoffelijke klanken, maar zij vertegenwoordigen wijsheid. En dit heeft waarde voor den mensch, zoodat wij dank zij René nu reeds uitnoodigingen krijgen, omdat het de menschen opvalt.

Als René rust, heb ik thuis al ontdekt, rust hij ook! Voor hem is slapen een groote kunst, evenals wandelen. Als Moeder wandelt, zegt hij, en je vraagt haar waar ze eigenlijk is geweest, weet ze het niet. Ze ziet niets, ook al zegt ze, dat ze alles ziet, maar dat is niet waar. Vader ziet ook niets, Vader slaat alles stuk met z'n wandelstok en onthoofd het leven. Waar is dat voor nodig? Ik ga dan ook niet meer met hem wandelen, je ergert je zwart. Dat zijn menschen die niet leven. Als ze

even zouden dóórdenken, Frederik, deden ze dat niet. Je wilt zélf niet vernietigd worden, waarom zou je het dan 'n ander leven doen?"

Menschen, Frederik, die een boek lezen en tegelijk naar de radio willen luisteren, scheppen onrust en zijn niet in harmonie met hetgeen ze eigenlijk willen doen. Ik kan dat niet uitstaan! Wat deze menschen willen is mij niet duidelijk. Je doet één ding en wel op volle kracht! — óf je stoort je persoonlijkheid. De menschen denken niet, je ziet het aan alles. Of dacht je, Frederik, dat ik te jong ben om over al deze dingen te spreken? Ik tracht met mezelf tot overeenstemming te komen, in harmonie te zijn met dit leven, met onze maatschappij. Is het niet zoo?

René schept in alles orde. Hij ziet het in de natuur, zegt hij. En met een schildersoog. „Van Gogh," zegt hij, „had zijn leven niet behoeven te verliezen, indien hij had kunnen denken. Maar die ziel dacht verkeerd. Datgene waaraan hij had moeten denken, kwam niet in hem op."

Toen ik vroeg hoe hij hier zoo ineens op kwam, zegt hij:

„Ik heb over zijn leven gelezen, Frederik. Van Gogh beleefde zijn kunst door zijn ziel en tóch, wie zegt ons, dat hij zijn ziel op volle kracht liet spreken? Ik zie het anders. Van Gogh beleefde, de kunst, maar liep zich door zijn belevenissen te pletter. Toen greep hij naar een revolver en schoot zich door z'n hoofd. Ik wed met je, Frederik, dat hij niet wist, dát hij zich vernietigen zou, want dan doe je het niet. Voel je, wat ik bedoel?"

„Zeg dat nog eens."

„Wat bedoel je, Frederik?" vraagt hij, en opnieuw moet ik aanvaarden, dat dit leven over groote problemen spreekt zonder het eigenlijk zélf te weten. Maar even later komt er nog:

„Zie je, Frederik, zóó is het nu. Ook van Gogh wist op het oogenblik van zijn daad niet wat hij deed. Op het oogenblik van zijn val, dwong iets hem in dien toestand, doch hij als kunstenaar en persoonlijkheid stond er buiten en had naar zichzelf kunnen kijken. Maar omdat hij de wetten niet kende, sloeg hij zichzelf neer. En dat is de wereld voor de „Ziel" en de ruimte voor onzen „Geest"! Voor Vincent was het een splitsing van persoonlijkheid. Hij kon zijn toestand niet beredeneeren, omdat hij niet kon denken, want dan spreek je met je eigen leven en heeft ook het andere leven iets te zeggen! Wist je dit, Frederik? Toen stond Vincent voor zélfmoord, doch slechts poovertjes, ik bedoel, voor hoogstens tien procent, tien procent levensinhoud, stuwing, de rest van zijn groote karakter deed er niet aan mee. Of dacht je, Frederik, dat moordenaars altijd met al hun krachten zichzelf willen verliezen? Dacht

je, dat wij menschen geen moord kunnen begaan op tien procent wilskracht? Ik geloof het zeer zeker, want de dingen zelf komen het je vertellen. Ik ga hierdoor begrijpen wat „Inspiratie” is! Ik zal het je over enkele dagen verklaren, eerst dan ben ik zoover.”

Dit is Renétje al. En na eenige dagen komt hij tot me en zegt:

„Inspiratie, Frederik, is de drang om eerst jezelf leeg te putten en dan hooger en hooger te gaan. Door denken kun je dat bereiken. Het is het volkomen oplossen in kunst. Maar je moet niet denken, dat dit al inspiratie is. Dat ben je nog altijd zelf. Ik heb bij de andere leerlingen vastgesteld, dat ze van al deze dingen niets begrijpen. Ook niets van hun kunst, het gebeurt en ze weten het niet. Wanneer jij je volkomen kunt verliezen in kunst, in datgene wat je wilt vertolken, ben je een schilder. Maar dat zegt niet, dat je reeds geïnspireerd bent, dat komt eerst na jezelf, na alles van jezelf, eerst jezelf op honderd procent uitputten, dan pas komt de bezieling. Het had immers toch geen beteekenis! Denk jij niet, dat „inspiratie” tot de verheven gevoelens behoort? En die moet je dan ontvangen! Maar wat is ontvangen? Het gevoel krijgen van een hoogere orde. Geloof je niet aan Engelen? Ik wel! Ik weet dat ze er zijn! Ik zag hen! Ik sprak met hun levens. En ze komen tot mij terug! En zij kunnen je inspireeren! Dan is de inspiratie er, maar voordat die begint, moet je eerst alles van jezelf kunnen geven of de hoogere orde ziet het nut er niet van in. Is dit onduidelijk? Het kán immers niet anders? Wil jij mij iets leeren als ik voor maar vijf procent bewust ben, niet voldoende werkkraft bezit? Mij niet open stel voor hetgeen wij denken te doen? Ik ben dan niet te bereiken, Frederik, je kunt met mij niets doen, niets beginnen! En wil jij me wijs maken, dat onze schilders in hun kunst nu reeds het hoogste hebben bereikt? Kijk naar hun dingen en je loopt er van weg. Ik begrijp niet, dat de menschen die onbewuste, armzalige kunst koopen! Wil jij zooiets aan je muren hangen? Ik zou me schamen! Ik zou de kunst, deze zielenadel, maar verkrachten, Frederik, en is dat de bedoeling?

Toen wij in Italie waren en ik mijn vrienden ging leeren kennen, zei ik tegen een meisje:

„Waarom wil je eigenlijk schilderen en teekenen. Zou het niet beter zijn, dat juist jij je ging instellen op het moederschap? Is dat niet de hoogste kunst voor je leven?”

Toen liep ze van mij weg, maar er waren er bij, die het zoo gek nog niet vonden. Ik heb toen den naam gekregen van professor; ik vond het leegte. Ik zei nog een keer tegen 'n meisje:

„Waarom wil je mij een kus geven? Om mezelf of om m'n lippen? Omdat je het leuk vindt? Omdat je het prettig vindt? Weet je wat liefde is? Ben je al gereed om te begrijpen, dat je moeder kunt worden door je aardigheid? Stel je voor, dat ik er nu op in ging en je mezelf gaf, zie jij de gevolgen dan niet? Zijn wij gereed voor het huwelijk? Scheppen wij juist hierdoor geen ellende! Is dat goed voor de kunst? Als je kunst wilt beleven, moet je die bij mij niet zoeken, leef je dan eerst uit en ga dan beginnen.”

Ik werd natuurlijk uitgelachen, Frederik, maar is het dan niet waar? Had ik moeten doen wat zij van mij verlangde? Groote goedheid, ik zag de gevolgen. Hierdoor wist ik, dat die menschen niet denken. Ze gooien zichzelf omver, maar ik doe er niet aan mee. Dat vonden er tien prachtig, de rest voelde me niet en maakte hetgeen ik zei belachelijk. Ik weet, dat vier van die kinderen zullen verongelukken en dan denken zij aan mij, aan dien gek. Want ze hebben gehoord, dat ik als kind apathisch was. Jammer hè, maar ik krijg ze nog wel.

En wat weten ze van inspiratie af? Niets! Zij denken, dat ze het door het lijf-aan-lijf-beleven kunnen ontvangen, maar dat is niet zoo. Zie je, Frederik, ook die loopen zich te pletter! Zij luisteren naar muziek en staan met hun palet in hun hand, concentratie is er niet. En dát wil schilder worden! Ze scheuren zèlf hun inspiratie aan flarden en maken er een pretje van, omdat ze niet denken. Ik zeg je, Frederik, dat „Inspiratie” 'n bovennatuurlijk geschenk is! Ik verlies mezelf als ik bezig ben en weet van mijn eigen bestaan niet meer af. Ik ben dan als het ware in een kunstslaap; ik word als zoo'n lijn, ik word kleur! En dan hebben de kleuren iets te zeggen. Ik trek mezelf in die kleuren op. En toch is er zelfs in mij nog zooveel dat part noch deel heeft aan mijn kunst. En ook die eigenschappen moet ik onder handen nemen wil ik scheppen. Eerst dan leeft een schilderij. Hebben de oude meesters dat niet getoond? Of willen wij het in onzen tijd anders probeeren? Willen wij het op ónze wijze doen? Dan komen wij er nooit! Deze „expressionistische tijd gaat weer voorbij. Dat komt, omdat onze maatschappij zoo rommelig is en de menschen den ernst van de kunst niet meer zien! Is het niet waar soms?

Doordat Van Gogh de „ziel” wilde schilderen en hij zijn eigen ziel niet kende, verloor hij zichzelf en wist hij niet meer wat hij deed! Is het niet eenvoudig? Toen hij niet wist wat „ziel” was, stond hij voor zijn val. En die val, Frederik, was geestelijk bedacht, maar volgens de onbewuste trekken in zijn karakter. Het is dus duidelijk, dat Van Gogh op dat oogenblik een krankzinnige was. Je moet het zèlf geweest zijn, eerst dan

ga je dergelijke types en mensen begrijpen. Ik begrijp Van Gogh als mezelf! Heb ik die leerschool niet ontvangen? Geloof je mij, als ik zeg, dat ik dankbaar ben, dat ik in al die ellende mocht leven? Wat ik tijdens mijn ziekte had te aanvaarden, wat ik uithaalde met de kippen van den buurman, was voor Van Gogh onbewust handelen. Ik wist precies wat ik deed en toch kon ik het niet voorkomen. Ik was op dat oogenblik, ik zie thans mezelf duidelijk, een gesplitste, ik leefde in het leven van die kippen en werd als het ei, als die levenskiem. Natuurlijk disharmonie, maar dat zijn wij ook in kunst en juist daardoor ging Vincent naar de maan. Jammer..., een goed gesprek had hem kunnen genezen, had dit leven kunnen behouden. Zoo slecht wordt er gedacht!

Kunstenaars moeten eerst zichzelf leeren kennen, de „ziel van ál het leven doordringen". Pas daarna komt het eigen ik op den voorgrond.

Wil ik een bloem schilderen, dan word ik als dat leven, anders raak ik de ziel, het bewustzijn voor dat bestaan niet. En is het niet waar? De bloem wordt nu onstoffelijk, maar vanuit de ziel bouw ik naar het stoffelijke bewustzijn terug. Ik ga dus juist in een andere richting opwaarts..., hooger en hooger, en keer terug naar de stof om het leven uit te beelden. Daarom hebben mijn bloemen nu reeds een ijle wereld om zich heen te vertegenwoordigen. Was dit Thijs Maris niet? Wilde hij dat niet? Was hij een dreamer? Hij wilde de ziel schilderen, Frederik, en dat is hem voor zeventig procent wilsuiking, wilskracht, uitbeelding van de stof gelukt ook. Het is hierdoor, dat ik het expressionisme niet apprecieer. Ik zou er innerlijk aan sterven. Van Gogh bracht het ten val! Hij wist niet hoe hij tot splitsing van „ziel en geest" kon komen en bleef zoeken. Omdat ik, Frederik, die wereld mocht leeren kennen en er in leefde, kom ik zoover! Mijn ziel voerde de persoonlijkheid er heen. En toen ik daarin als een persoonlijkheid kwam, trok de „ziel" mij in een onmetelijkheid, waarin ál het leven, hoe het ook is, een kasteeltje kreeg, zooals jij het zegt en voelt! Maar dat kasteeltje, Frederik, kun je openen, kun je leeren kennen, omdat wij menschen in alles bovenaan staan, gelijk de Schepper het heeft gewild."

Is het niet wondervol, dacht ik, dit is onze René. Al prachtig voor het „News". Ik geloof, dat hij straks schrijft, boeken, prachtige werken, ook dit ontwaakt op eigen kracht. Ook dit talent bracht hij mee tot deze wereld. Toen ik hem vroeg hoe hij aan al deze dingen kwam, antwoordde hij: „Ik voel dat zoo, het komt van binnenuit in me op, het leeft onder m'n hart, Frederik. Ik leerde veel doordat ik over Van Gogh las. Daardoor stond ik voor zijn gekerm en ontdekte ik het bovennatuurlijke in

zijn leven als kunstenaar. Maar bovennatuurlijk was zijn kunst nog niet. Vind je dit blufferig van mij, Frederik? Dat waren de oude meesters wel, Frederik. Je kunt mij niet wijs maken, dat Van Gogh bovennatuurlijk was omdat hij de inspiratie als zoodanig niet heeft begrepen."

...al zegt hij van zijn leermeester:

"Mijn leermeester staat volkomen stil, Frederik. Ik krijg geen afdoende antwoord van hem, de man denkt niet. Omdat de man zijn „ziel" niet los maakt van de stof en de stof niet bezielen wil door zijn menschelijk denken en voelen, zijn eeuwigdurende afstemming op alles wat leeft, komt hij er niet. Dat leven staat stil! Toen ik mijn verklaring gaf over Van Gogh — het werd ons toch gevraagd — haalde hij zijn schouders op. Maar waarom? Hij zelf stond me machteloos aan te kijken. Wat wil je dan doen, Frederik. Als je zelf hulpeloos doet, heb je dan het recht om je schouders op te halen over wat je niet begrijpt? Hierdoor wist ik, dat ook die man niet denkt. En dat is het halt voor zijn leven. Ik heb geen vertrouwen meer in dien man. Hij geeft me niet wat ik waard ben en dat remt mijn ontwikkeling en die van de anderen. Wij denken niet, dat wij er al zijn, o, absoluut niet, wij moeten nog beginnen. Maar de fundamenten waarop wij straks moeten bouwen liggen schots en scheef door elkaar, je breekt je nek erover! Je krijgt op deze wijze geen contact met je leermeester en dat moet, willen onze gevoelens tot eenheid komen. Eerst dan kan hij mij zijn kunst schenken. Thans botsen wij en is er van geestelijke eenheid voor kunst geen sprake. Maar wist jij dat, niet, Frederik? Als ik verkeerd ben, dan moet je mij onmiddellijk raad geven, jij weet zooveel en ik ben je er dankbaar voor. Mijn leermeester kan niet luisteren, Frederik, en dat is zijn ongeluk, de jongens en meisjes loopen van hem weg. Ze kunnen zich niet uitspreken en dat is dringend noodzakelijk. De man gunt zich geen tijd. Wat zou een chirurg moeten doen? Als Vader zijn zieken nonchalant behandelt, zou ik hem kunnen vermoorden. Een mensch is 'n Goddelijk wonder en met dergelijke wonderen spring je zoo niet om. Daarom haat ik soldaten! Heeft het nut om je eigen ruiten in te slaan? Gaan wij midden in den winter te keer als wilden en slaan wij de ruiten in, zooals ik heb gedaan? Neen, dat doen wij niet. Waaruit je kunt opmaken, dat men op de glazen zuiniger is dan op de menschen, want deze knallen ze zoo maar tegen den grond, Frederik, een mensch heeft geen waarde! Moet ik in dienst? Geloof me, ik weiger dienst, weiger te moorden. Enfin, ik heb er niet mee te maken. Een gek moeten ze niet, maar zij zijn het! Al die menschen weten niet wat ze doen, Frederik. Hierdoor zie je, dat ze niet denken, anders zouden

ze begrijpen, dat je een mensch niet mag dooden! Wat zijn dit voor dierlijke wezens? Als je hen vraagt te luisteren, dan kunnen ze het niet, Elsje kan luisteren, jij en Anna ook. Ik geloof dat ik ook luisteren kan en anders zal ik het gauw leeren."

Telkens hoor je den naam Elsje, maar wat hij zegt is waarheid! De jongens en meisjes denken, dat hij alles uit boeken haalt. Ik weet wel beter, zijn leven ontwaakt! De meester is leegte voor hem. Maar zijn portretten krijgen diepte. En dat kan een meester niet zien? Nu sta je, zegt hij, op een dood punt. En wat leert nu een leerling? Niets meer! De meester moet den leerling opvangen. En die man bezit te weinig gevoel om dat aan zijn leerlingen te schenken. Hier spreekt, volgt er nog, eigenwijsheid! Moet ik daar mijn hoofd voor buigen? Ik ga weg, Frederik, ik wil een andere leermeester, één voor wien ik ontzag voel. Ik moet dien man niet meer, zijn maatschappelijk en kunstbewustzijn staan lijnrecht tegenover elkaar en vechten om een beetje persoonlijkheid. Is dit geen armoede? Doet het je goed, zoo'n gepraat? Die man kan goed praten, maar om de eigenlijke zaak en kern heen. Hij raakt leven, ziel, noch geest! En dat hebben wij juist noodig, anders komen wij nooit tot diepte. Die man smoort elk talent!

Zoo kan hij uren praten. Kostelijk is het, en dat ontwaakt op eigen kracht. Ik gaf hem veel, maar dit niet. Indien Karel geen moeite doet is hij zijn kind nu al kwijt. Van Erica zegt hij:

„Heb je gehoord, Frederik, hoe Moeder piano speelt? Waarom rammelt zij zoo vreeselijk op dat teere en zoo gevoelige instrument! Moeten de menschen buiten kunnen hooren, dat zij spelen kan? Ze gooit er zichzelf maar door te grabbel. Ik zie het als leegte, armoedig is het. Als je speelt doe je dat voor jezelf! Ik heb er met haar over gesproken, doch dan voelt zij zich op haar teenen getrapt. Ik zei: best, ga uw gang maar! Maar wat deed ik, Frederik? Ik sloot me af! Ik ben haar hierin kwijt, een bewijs, dat we stilstaan als wij ons hoofd niet willen buigen voor de waarheid, en elke vriendschap verliezen. Je bent dan niet te bereiken, je geopend leven wil géén leugen en bedrog aanvaarden, maar moeder begrijpt dat niet. Toen zij antwoordde met den uitroep: „Moet je dat hooren!" zonk ik in een diepte. Ik scheurde uit haar leven weg. Het deed me ontzettend pijn, maar zij voelt het niet. Indien zij had kunnen zeggen: „Wat wil je, dat ik doe?" dan had ik haar kunnen verklaren hoe het moet! Rammelen de meesters op het klavier zooals zij? Ik weet wel dat Moeder geen meester is, maar zij heeft groot talent. Op deze wijze smoor je dit talent! Zij zit aan den klank vast, aan de toetsen, niet aan

bezieling. Haar handen slaan op het instrument, niet haar geest of haar ziel, niet met haar gevoel, neen, stoffelijk verricht ze hetgeen, waarvoor zij haar persoonlijkheid zou moeten inzetten! Zeg ik het soms verkeerd? Kun jij haar spel uitstaan? Beef en ril jij niet voor haar hard en niets-zeggend temperament? Moet ik zeggen, dat ik het mooi vind, wanneer mijn „ziel" schreit door deze verkrachting? Mozart draait zich in zijn graf om. Dit is geen geluk, geen begrijpen meer, dit is vernietiging! Wat je mij vertelde, over toen..., ja, dat was inspiratie, maar van mij! Hierdoor kun je aanvaarden, dat de ziel een persoonlijkheid is en blijft!"

Ik schrok, toen ik dat van hem hoorde. En ziet hij het verkeerd? Moeten wij Erica gelijk geven met haar gerammel? Zeker, zoo nu en dan speelt zij gevoelvol. Maar dat hoor je eens in de tien jaar. Toen zij René droeg, kon ze spelen. Ik ga nu eerst begrijpen waardoor zij in dien tijd tot die hoogte kwam. René was het! Ik heb het logboek open geslagen en kreeg gelijk. Nu zegt hij het al, de wonderen van dit leven krijgen bewustzijn en gevoel, het wordt „weten"! De maskers vallen. Waarop wij zoolang hebben moeten wachten, manifesteert zich vanzelf! Dit leven is zoover! Deze gevoeligheid, dit bewustzijn, leefde in Erica en daarmee was zij een. Erica onderging het leven en bezat meer bewustzijn, meer gevoel om te spelen en aan muziek te doen. Voordat René in haar kwam miste zij dit gevoelsleven. Dit heeft niets met Frans von Liszt uit te staan, maar voor spiritisten is het trance! Ik moet die trance niet, wij zijn het zelf, eerst duizendmaal zelf, pas daarna komt de geestelijke inspiratie over ons. Maar wat wij zelf kunnen is niet aan anderen te schenken, probeer je het, dan sta je voor een gaping en je verliest alle houvast. Dit zijn nu de spleetjes, die ik beleefde en waardoor ik bijna verongelukte. Is René anders? Ik geloof nu, dat mijn denken direct vanuit Erica tot me kwam, zoodat ik de dingen nuchter zag. Ik keek niet door mezelf door het masker heen, hij was het. Ik beïnvloedde niet hem, maar hij mij! Hier, liggend onder de Pyramide krijg ik antwoord op al mijn vragen. Deze wereld is er voor open, je moet hiervoor het nuchtere Westen ontvluchten. Daar denkt men niet aan, anders zou een menschelijk wezen zich niet aan zichzelf en al het andere leven vergrepen hebben. Het zou ook de Goddelijke zaken anders gaan zien, wat nu niet mogelijk is. Het spreekt vanzelf, dat het Oude Testament ons niet langer hardheid en haat van God op de mouw kan spelden. Wij gelooven dat niet meer. Als de mensch in liefde moet leven, zou God het dan niet doen en altijd gedaan hebben? Ik heb hiervoor de fundamenteen nog niet, maar ik kan hierover onmogelijk anders denken.

René inspireerde Erica! Dat Erica uit het raam wilde springen, had niets met René te maken, dit was haar zwakke karakter. Dat zij borrels wilde drinken, kwam eveneens uit haar eigen verlangen voort; René drinkt niet! Haar opstandige ik was het. Haar gloedvolle werking was het groei- en ontwakingsproces van het kind, dat tot in haar keel een verstoffelijking onderging. Erica was geen bewuste moeder, zij was half bewust voor het moederschap en verloor hierdoor haar normale denken en voelen, het dragen en beleven van haar kind.

Omdat de ziel een persoonlijkheid is, kon het kind de moeder door-geven, dat het straks een jongen zou zijn! Is het niet wondervol, nu wij die maskers zien vallen en achter en in het leven kunnen schouwen? Die jongen was als 'n vonk! Die vonk kwam tot ontwakingsproces en wist reeds in het moederlichaam onfeilbaar te manifesteren, dat het leven 'n jongen was! Er is dus ná dit leven voortgang! De ziel is daarin zichzelf en een menselijke persoonlijkheid! Hans, wij leggen steen op steen, maar deze steenen zijn waarlijke fundamenten voor Zijn Universiteit! Zóó is het!

De kracht van René sloeg Erica uit haar evenwicht. Kreunt een bloem niet als zij voor het ontknopen staat? Moet je in de Lente de natuur maar eens beluisteren. Overal hoor je dat kreunen en ook dat is 'n geboorte, een bewustwording. Erica zag in, dat ze nog niet gereed was voor het moederschap! Andere moeders vinden dit machtige proces heel gewoon en natuurlijk, maar die moeders zijn zoover! De anderen zijn of overgevoelig of zijn er nog net niet! En die gevoelskracht moeten zij zich voor het moederschap eigen maken! Maar in duizend andere dingen beleven zij persoonlijk en precies hetzelfde... omdat je thans, zooals René het voelt en zegt, de verarming van zoo'n karaktertrek voor je ziet. Nu staat de mensch volkomen naakt voor je en kun je hem aan al zijn gedoe kennen! Maar maak nu eens innerlijke vergelijkingen? Dan is het Westen armoede, want wij hebben de natuurlijke wetten verkwanseld, verkracht, in ons zelf gesmoord. Is dit zoo vreemd?

Daarom kon Anna zeggen: Erica pleegt geen zelfmoord; Anna voelde intuïtief, dat dit leven een gesplitste persoonlijkheid was. En het overheerschende deel leefde in haar en dat deel dacht niet aan zelfmoord, dat leven wilde op aarde aan een eigen bewustwording beginnen. Was Erica sterker geweest, dan had zij niet anders dan groot geluk gekend, maar zij sloeg dat geluk in haar tot gruzels en maakte er een chaos van. Nu werd het afbraak, de verbreking van het natuurlijke proces, doodgewone ellende, onbewustzijn!

Geen van de moeders, die mij schreven, was er gereed voor. Zij hadden

den bewusten graad voor het moederschap nog niet bereikt. Daaruit maak ik op, dat het moederschap en het vader-zijn een eigen wereld bezitten en dat wij menschen soorten, graden dus, beleven kunnen. Het kindmoedertje, de vrouw en de manmoeder zijn nu de werelden voor het eigenlijke menschenlijke karakter. Op hun eigen wijze, doch volgens de innerlijke ontwaking ondergaan al die moeders deze baring en vertoonen zich zooals het proces is. Of je slecht of goed en zuiver leeft is iets anders, de ziel brengt de eigen wetten mede; de persoonlijkheid van het kind schept, reeds van het oogenblik af, dat de bevruchting en het aantrekken van 'n ziel plaats vond. Zoo zie ik het nu, destijds waren het maskers voor me!

Maar oh, als René deze wetten straks behandelt? Wat beleven wij dan? Ik geloof, dat het sferenklanken zal regenen..., en eerst dan mogen wij onze sandaaltjes aantrekken. Zag ik zooeven dien dood? Nu wordt hij 'n mensch! Nu is hij universeel diep en hij kent de wetten. Nu kan hij tot ons leven spreken, vroeger was dat niet mogelijk. Toen legden wij hem in een graf. Nu staan wij er bovenop en vlechten kransjes voor onze geliefden! Is dat niet de moeite waard? Een Universum is het!

Daar komen Mohammed en René. Ik geloof waarachtig, dat hij jaren ouder geworden is. Als Mohammed tot me komt en zegt:

„Kôm, Frederik, wij hebben geen tijd te verliezen, wij vertrekken,” weet ik beslist, dat deze gedachten niet van mij waren! En nu zien we, dat de menschenlijke, aangeboren telepathie wonderen kan verrichten en een bovennatuurlijk verschijnsel is. En dat vang je door je ziel, je leven, je geest op? De persoonlijkheid reageert nu en is in harmonie met het andere leven en wêzen! Is het niet eenvoudig? Wat wij leven noemen, is werking, Karel, maar met gedachten, met voelen, bewust denken. Dat is de persoonlijkheid, die zich wellicht door millioenen levens zelfstandigheid verworven heeft. Wat nu op Aarde leeft, was voor millioenen jaren nog niet zoover, flitste door mijn brein, dat al ruimer en ruimer wordt en snel weet te handelen als het er op aankomt.

René kijkt me aan als een herborene en zegt:

„Is het niet wondervol, Frederik? Je eigen woorden, maar ze zeggen zooveel meer.”

Wat Mohammed eigenlijk met hem uitspookte weet ik nog niet, maar het weerspiegelt zich levendig op René's gelaat, zijn oogen tintelen er door en zijn gansche figuur is er krachtig door geworden. Ik zie hem nu anders, zoo kende ik dit leven nog niet; er is ontwaking gekomen door een wandeling. Ik begrijp het zeer zeker, zij waren van „gevoel, ziel en

geest" één! Het ééne leven diende het andere, omdat het andere er voor open staat en zich die wetten eigen heeft gemaakt. Ik ben nog niet zoover, daarvoor moet je eerst gek doen!

De koffers zijn vlug gepakt en nu gaat het naar Mohammed's kasteel. Wij zullen daar overnachten, wellicht eenige dagen blijven, maar dan gaan we naar den Sultan om ons voor een tijd op te sluiten en aan René's ontwikkeling te beginnen. Wat de jongen te zien krijgt is bovennatuurlijk voor hem. Mohammed is rijk en kan hem alles schenken. Tegen mij zegt hij:

„Ik ben tevreden, Frederik. Ik zag zijn leven, gij zult daarginds wonderen beleven.”

Wanneer deze menschen een wet aanraken, vervallen zij direct in „gij” en „u”. Dat vind ik altijd weer merkwaardig. Wanneer ze spreken over 'n ander z'n leven en bezit, treedt die eerbied naar voren en krijg je een rijk gevoel, omdat het je goed doet, dat die Goddelijke Schatten menschelijk bewustzijn krijgen en ziel en geest vertegenwoordigen. Je bent nu ineens los van jezelf en staat voor het gigantische bewustzijn waarin deze Oosterlingen leven. Ook René is dat al opgevallen en hij vindt het noodzakelijk. Nu kun je geen wandelstok in handen nemen om het licht uit het leven te slaan. Pak dit maar aan, Karel, dacht ik, je kunt je oogen niet gelooven, maar ik breng je straks een meester in huis, een nieuwe geboorte, een „gevleugelde"! Weet je, mijn beste Hans, hoe diep de menschelijke ziel is? Wat weet jij er van? Het wordt elken dag moeilijker voor je. Maar dan had zoo'n menschelijke ziel ook geen waarde. Nu is zij Universeel... Wat jullie van haar leven maken is duisternis! Maar ga je gang maar, René zal je de wetten leeren, en dan lig je aan zijn voeten!

René kijkt zich de oogen uit. Egypte heeft een enorme bekoring voor hem. Hij verwerkt alles in stilte. Het meesterschap in zijn leven ligt aan de oppervlakte van dit leven en zal zich straks zelf openbaren, omdat een onfeilbare hand dit leven bestuurt. Hooghartigheid zie je niet in hem, als een gelukkig kind volgt hij ons en is één met Mohammed. In zijn prachtigen wagen rijden wij van dorp tot dorp, van stad tot stad en wij genieten van een rit langs 's Werelds oude cultuur. Zwart en bruin wuift hem tegemoet en hij schenkt dat leven van zijn Westerschen overvloed, die nu een nieuwe geboorte ondergaat. Je ziet hem, zei ik al, elk uur veranderen. Een kostbaar leven bezitten wij door dezen gek..., die zich verontschuldigt als hij denkt: ik ben niet zeker, kunnen jullie mij helpen; een eenvoud, waarvan Mohammed de wetten kent.

Wanneer wij het paleis van Mohammed betreden — zijn bedienden wisten reeds, dat wij in aantocht waren — en René ziet en moet aanvaarden, dat men hier begrijpt en voelt, dat hij een mensch is voor wien men ontzag heeft, traant het in zijn oogen. Waar heb ik dit aan verdient, ontvalt hem, maar Mohammed stelt hem gerust, doordat hij zijn smalle hand op een van zijn schouders drukt. In dezen rijkdom is het goed rusten, valt er weer over de lippen van dit Hollandsche kind, in wien taal en omgeving van eigen ras als sneeuw onder een strakke zon verdwenen zijn. Inmiddels hebben wij onze kamers opgezocht. René blijft in mijn omgeving, door een kleed zijn wij gescheiden van elkaar. Mohammed zal ons laten waarschuwen wanneer hij ons hoopt te zien. Erica's en Karel's kind praat tot me, alsof wij tien jaar geleden van huis gingen, zoover ligt het oude landschap van zijn leven weg, zoo diep zonk het bewustzijn vandaar in dat andere, dit nieuwe leven, dat nu een sterke persoonlijkheid is geworden.

Als het uur nadert, waarop wij met Mohammed samen zullen zijn, roert het in René, alsof hij voelt, dat zijn leven aangeraakt wordt. Mohammed is bezig! René ondergaat zijn geestelijke atmosfeer en al zijn krachten en wetten. Wij beleven, hoe de ziel van dit leven in slaap valt. We zitten om dit leven heen, eenige Hoogepriesters, Mohammed en ik. René heeft zich op een rustbed neergelegd en sliep spoedig in. Wie hem daar ziet liggen denkt, dat hij in den normalen slaap is. Wat deed Mohammed? Niets! Zijn invloed is het, die splitsing brengt tusschen ziel en stof, geest en persoonlijkheid. Het gaat alles vanzelf, het leven van René is er gereed voor! Ik ben benieuwd, wat ik nu te hooren krijg. Lichtelijk is zijn leven afgetast. Zonder eenige omhaal is dit leven van de stoffelijke kluisters losgemaakt en kan de ziel gaan waarheen zij zélf wil, wat thans geschiedt op commando van een in de occulte wetten ervaren meester. Wij zeggen geen woord, een kwartier lang wachten wij op een teeken, dat Mohammed wil zien voordat hij begint. Tot mij zegt hij: „Ziet ge, Frederik, dat deze gevoeligheid ons met de ruimte kan verbinden? Aanstonds zult gij de bewijzen er voor ontvangen.”

In de kamer waarin wij zijn, ruik ik nu een heerlijke kruidengeur, wij zouden zeggen: wierook, maar deze kruiden hebben een eigen karakter. Ik krijg te hooren, dat deze in de Tempels van Ra, Ré en Isis zijn gebruikt, en dat hij daarvan het maaksel kent. We zitten in de zijde, tusschen het beeldhouwwerk en de kunst van een geestelijk Vorst, zooals Hans, die toch een rijke omgeving bezit, nog niet heeft gezien. Maar dan prevelen de lippen en is het innerlijk leven van René gereed om ons

de wetten van het innerlijke en universeele leven te verklaren. Als Mohammed vraagt:

„Hooft u mij?” krijgt hij onmiddellijk ten antwoord. En nu hooren we vragen stellen en antwoord geven.

„Is u zich bewust van mijn woord?”

„Ja!” komt er.....

„U ziet mij?”

„Ja.”

Mohammed stelt de vragen aanvankelijk in het Engelsch..., maar even later gaat hij over in een taal die ik niet versta, waarschijnlijk tempeltaal. Na eenige vragen hoor ik wat dit te beteekenen heeft. Mohammed zegt:

„Frederik, dit is Rachi-Hadju in eigen persoon. Het oude Egypte is aanwezig, ik ga thans in zijn wereld om dit leven, het verleden bewust te maken. Tot straks, we willen in niets gestoord worden, vergeet dat niet!”

Nu beleven wij, de anderen met mij, dat twee menschen in slaap vallen en blijven slapen. Dit proces duurt twee en een half uur. Ik blijf wakker, begrijpend, dat hier enorme wetten worden beleefd. Hun uitstraling komt mij tegemoet en trekt mij in dat onbegrijpelijke beleven op. Plotseling hoor ik Mohammed tot me zeggen:

„Frederik, wij zijn thans tusschen leven en dood. Wij zien in deze ruimte, en René is vrij van zijn stoffelijke stelsels. Wij zullen ons thans verplaatsen. Aanstands hoort ge mij opnieuw en kunt gij mij enkele vragen stellen.”

Weer gaat er een kwartier voorbij. Dan hooren wij:

„Waar denkt ge, dat wij zijn?”

„Weet ik niet.”

„Wij zijn boven de Aardoppervlakte gestegen. Wij zien de Aarde thans als een cirkel, zooals jullie de Maan zien. Ik ga de wetten voelen, waardoor wij dit wonder beleven, ook wij ontvangen thans de geestelijke inspiratie, die regelrecht vanuit de hoogere bestaanswerelden hier tot ons komt. Nu, Frederik, ligt elke door God geschapen wet voor ons open. Gij zoudt daar nu reeds in staat zijn om vragen te stellen. Maar waar het ons om gaat is René's ontwaking voor dit innerlijke bewustzijn. Wat hij hier waarneemt, zal hij straks daar bezitten en wel voor het dagbewuste ik, opdat zijn leven verzekerd blijft voor iederen aanval op dit gebied. Voelt gij dit, dan begrijpt uw leven, dat wij hem zullen openen.

Wilt gij eenige bewijzen, Frederik, stel hem dan uw vragen.”

Ik vroeg onmiddellijk:

„Hoort gij mij, René?"

Mohammed zegt: „Noemt zijn naam niet, Frederik, gij stoort het leven er door. Gij maakt het leven wakker en dat mag niet."

„Ik heb het verkeerd gezegd....," stuur ik tot het leven van René: „Ik zal mijn vraag herhalen. Hoort gij mij thans? Hoort gij, dat ik tot uw leven spreek?"

En er komt: „Wat wilt gij weten?"

„Is er een dood?"

„Neen!"

„Er is dus eeuwigdurend leven."

„Ja!"

„Weet u wie ik ben?"

„Dat weet ik!"

„Weet gij vanwaar wij komen?"

„Dat weet ik!"

„Zijt gij daar in staat om den God van al het leven te kennen?"

„Ik ken Hem!"

„Wilt gij, dat wij hier blijven?"

„Neen, wij keeren terug."

„Kent gij uw krankzinnigheidsverschijnselen ook?"

„Ik ken ze alle!"

„Zonder onderscheid?"

„Inderdaad!"

„Wat moet ik doen voor uw leven?"

„Niets, gij wacht af, ik zal u straks zeggen hoe te handelen."

„Ook voor het terugkeeren?"

„Voor alles, voor uw en mijn leven."

„Kent gij de persoonlijkheden waarmede gij thans te maken hebt?"

„Bedoelt u Erica, Karel en Anna, Hans, Elsje?"

„Juist, dus u bent u ook daar van die levens bewust?"

„Zeker, ben ik dat!"

„Dan zouden wij kunnen jubelen?"

„Hem danken voor al deze genaden!"

„Kunt gij mij iets zeggen over het Oude Testament?"

„Later!"

„Was Christus op Aarde?"

„Ja!"

„Dus Zijn leven en lijden zijn geen legenden, zooals sommige menschen beweren?"

„Néén, néén, néén!”

„Weet u, waarom de Apostelen in slaap vielen?”

„Ja!”

„Was u in vorige levens in Tempels?”

„Evenals gij, Anna en Elsjel! Ik zie nu waar... Marja is!”

„Het is toch niet waar?”

„Geloof u mij niet? Schrijf iets op, ik zal het voor u lezen.”

Ik schreef: „Waar is zij dan?” En zijn lippen gaven het antwoord:

„Gij wenscht te weten waar zij is? Ik zie haar, maar dat behoud ik voor me zelf. Wanneer het de tijd is, zult gij mijn liefde leren kennen. Geloof me in álles, hoe vreemd het ook voor uw leven moge zijn, of gij verscheurt voor u zelf dit contact. Ongeloof duld ik niet! Geloof u mij?”

„In alles!”

„Houd dit voor uw eigen leven vast. Sta niet toe, dat een ander bewustzijn tusschen u en mij zich manifesteert of gij zult mij verliezen. Thans, mijn broeder, ben ik „ziel en geest”! Ik ben in ál de wetten van Hem! Dit is uw universiteit! Ook de mijne. Gij zult uw faculteit een persoonlijkheid schenken. Straks beginnen wij!”

„Dan wacht ik rustig af; ik ben tevreden.”

„Dank u!”

We zitten nog een tien minuten, doch dan ontwaken beide levens. Mohammed het eerst, dan volgt René. Er is niets aan hem te zien, maar als hij naar me kijkt, is m'n leven gloedvol verlicht, beukt m'n hart tot in m'n keel van geluk en blijdschap over al deze machtige gebeurtenissen, waarnaar héél deze menscheid zoekt. Ik val voor René neer en zou hem z'n voeten willen kussen. Doch dan zegt hij:

„Doe dat nooit meer, Frederik! Er zullen anderen zijn die dat moeten doen, maar gij niet, gij zijt voor mij geopend, gij staat naast, in en om mij heen als het gebouw waarin ik leef.”

We gaan slapen. De volgende veertien dagen worden gebruikt om het leven op verschillende wijzen open te maken voor het stoffelijke. Elken avond gaat René in slaap. Wanneer er drie weken voorbij zijn, is hij zoover, dat hij op den dag vragen kan beantwoorden, maar volgens de wetten. Dan gaan wij op weg naar de hooge priesters, Erica's harem. Wat René daar ontvangt is wonderbaarlijk. Wij beleven diensten, zooals ze in het oude Egypte werden beleefd. Ik krijg de ingeving hem in slaap te maken zoodra zulks noodzakelijk is. Aan hem en aan mij wordt gewerkt. Maar René zal mij later deze wetten verklaren, want dat is thans niet mogelijk. De meesters hier aanvaarden zijn meesterschap. René zit

onder geestelijken adel, de haremdames van Erica zijn nu z'n leerlingen, zijn adepten, hoog en laag heeft heilig ontzag voor dezen meester! René wordt ingewijd als hoogepriester, het hoogste voor zijn leven en voor dat van mij, zooals voor elkeen, die met zijn ziel en geest in aanraking komen. De hoogepriesters zullen hem dan vragen stellen en al die vragen zullen beantwoord moeten worden. Nu zal hij moeten bewijzen of hij boven al die grooten uit gaat, of hij een nieuwe „gevleugelde” is of niet! Daarvoor maken wij ons gereed. Doch dat doen wij door een rit te paard, door het opnemen van al deze natuurlijke pracht, door het woord te voeren met de priesters en de priesteressen, door één te zijn met het Oosten, en met het Westen tevens, want hij schrijft brieven naar Vader, Moeder en Anna. Door de hoogepriester zal hij dan het symbool van zijn waardigheid ontvangen, de Lotus...!

Veertien dagen zijn er inmiddels voorbij gegaan. In hem moet de wijsheid ontwaken, hij moet zeggen: ga de voorbereidingen maken, ik ben gereed. Op een morgen, als hij ontwaakt, zegt hij tegen mij:

„Frederik, ik ben er. Voel je mijn geluk?”

„Ik voel het, Renétje.”

„Zeg dat nog eens, Frederik!”

„Straks, als je klaar bent, als je de wetten voor leven en dood in je zak hebt, wil ik het desnoods duizenden malen herhalen.

En dan zitten wij in een kring bijeen. Vijfenzeventig koppen tel ik, waarvan zevenenveertig mannen als priesters, de rest priesteressen. René ligt op een soort kruishout, gehuld in een prachtig gewaad, het geschenk van Mohammed, dat meer waarde voor hem bezit dan de één gulden en veertig cent, waarop Erica het schatte, toen zij door haar armoedig bewustzijn zijn eerste gewaad verkocht. Op den trouwdag van Elsje vroeg men hem waarom hij zijn gewaad niet aan deed. Het antwoord was: „Als de tijd er voor komt, eerder niet!”

En dit is het uur! Dit is de seconde! Toen ik hem zag en bloosde van geluk, zei hij:

„Nú is het uur gekomen, Frederik, om een dergelijk kleed te dragen. Staat het me?”

Daar ligt hij nu. Nóg is hij wakker, nóg kan zijn dagbewustzijn hooren en zien, maar aanstonds vliegt dat bewustzijn de ruimte van God in om de vragen, die worden gesteld, te beantwoorden. Ik weet van Mohammed, dat men thans door Boeddha, door de allergrootsten heen naar het nieuwe leven denkt te gaan, teneinde vast te stellen, dat dit een cosmisch meester is. Hij moet in staat zijn, wil men hem hier aanvaarden, de

wetten voor de Goddelijke Ruimte, voor mensch, dier, bloem en plant te verklaren en te ontleden. Hij moet in staat zijn ook het Universum naar den Mensch te brengen; hij moet allen een afdoend antwoord kunnen geven en daardoor bewijzen, dat hij een bewuste is. Ik denk: mijn God, waarheen voert het mij?

De toestand, waarin hij leeft, is zoover, dat de krachten van Sjowhoea en die van Mohammed tot éénheid komen. Er klinkt gewijde muziek. Heerlijke kruiden zijn ontstoken. Een zacht rood, met doorschijnend blauw, lichtgevend waas geeft aan deze ruimte een fantastisch masker. Heilig is het hier. De vrouwen liggen neergeknield naast de priesters. Ik in hun midden. Als de voorbereidingen voorbij zijn, de allereerste voetstappen voor een goede ontvangst zijn gezet, gaan Renë's oogen dicht. Wij nemen plaats op zachte kussens en volgen de krachten die in ons komen. Ik ben geen stoffelijk mensch meer, ik zweef thans en leef tusschen hemel en aarde, tusschen leven en dood. Het duurt nog even, dan hoor ik een stem vragen:

„Waar bent u?”

Er komt direct: „Mijn ziel is uitgegaan, ik ben één met de wetten voor leven en dood.”

„Gelooft u in de wedergeboorte?”

„Ik bèn het!”

„Gelooft u in het terugkeeren van de ziel?”

„Ik bèn het!”

„Ziet gij door duisternis en licht?”

„Ik zie daarin.”

„Waarheen wenscht gij te gaan?”

„Waarheen u beveelt!”

„Zie dan of Hij met ons is!”

„Hij is met u!”

„Wilt gij terugkeeren tot het begin van deze Schepping?”

„Ik bèn er in!”

„Wat ziet gij?”

„Niets, ik leef in een duisternis die niet duister is!”

„Zuiver. Ga miljoenen jaren verder!”

„Ik zie de nevelen ontwaken!”

„Wat ziet gij daarna?”

„Een verlicht en verdicht Universum.”

„Zuiver, en wat geschiedt er daarna?”

„De splitsing van de Goddelijke Persoonlijkheid.”

„En daaruit ontstond?”

„Nieuw leven, het universum waarin wij zijn.”

„Is dat door u te volgen?”

„Geef mij duizend jaren stoffelijk leven en ik zal u de wetten verklaren.”

„Duidelijk, het is onmogelijk er aan te beginnen, gij geeft meesterlijke antwoorden, wij begrijpen u. Kent gij de wetten voor ziel en geest?”

„Ja, voor mensch, dier en plant, bloem en water, voor alle de levensruimten van God.”

„Zoudt gij van uzelf kunnen zeggen, dat gij een „Alwetende” zijt in onze wereld?”

„Ik kán dat van mij zelf zeggen.”

„Omdat gij weet?”

„Dat ook die bezieling tot mij komt!”

„Kunt gij verder gaan?”

„Ga rustig verder, ik wacht.”

„Weet gij of wij uw hoogte kunnen bereiken?”

„Gij, zeer zeker, doch hierna!”

„Na dit leven.”

„Zoo moet gij het zien.”

„Ziet gij de wetten van het universum?”

„Ik ben één met het Vader- en Moederschap hier.”

„Zeg mij, waren wij eerst plant, toen dier en eerst daarna mensch?”

„Gij waart éérst mensch, toen dier en daarna plant!”

„Dit is nieuw voor ons, weet gij dat?”

„Ik gá verder en dieper voor uw levens.”

„Is uw woord wet?”

„Já, ten allen tijde, voor elken levensgraad, als ruimte, als licht, als leven, voor Vader- en Moederschap, wedergeboorte, nieuw leven, ziekte, gezondheid, krankzinnigheid... ál de wetten ervoor, rechtvaardigheid... Ik ben daarin een Alwetende!”

„Wij aanvaarden u! Hebt gij nog iets te zeggen?”

René voert hen thans tot duizenden wetten. Hij heeft het over verlichtingstijden in de ruimte, over het geboren worden van het kind in de moeder en zegt nog:

„Indien gij deze wonderen wilt beleven, volgt dan de liefde! Waarom huw: gij niet? Hierdoor zou ik u kunnen verklaren, dat gij parasiteert! Schrikt u? Waarom moeten andere moeders baren en baren en gij geeft u niet? Trouwt, sluit u aanéén, weest één in alles! Geeft u volkomen en

geeft aan het bestaan tusschen leven en dood nieuw stoffelijk bezit. Ziet gij niet, weet gij niet, dat duizenden zielen wachten op een organisch lichaam? Hebben haar verschijnselen u niet getoond, dat zij zichzelf heeft vernietigd? Kent gij de graden van krankzinnigheid niet, waardoor wij vaststellen, dat deze zielen het stoffelijk weefsel vervormden? Wie moordt móét naar de Aarde terug, maar wie parasiteert stelt zichzelf buiten Gods schepping en mist de mogelijkheid om voort te gaan? Omdat God een Vader van liefde is krijgt gij een nieuw lichaam. Wilt gij wedergeboren worden, zorgt dan voor dit universeele terugkeeren. Voelt gij wat ik zie?"

Ik krijg hierdoor mijn vroeger gestelde vragen al beantwoord. Indien Renétje er straks dieper op in gaat, vallen deze maskers en worden de wetten verklaard. O, mijn God, wat ben ik gelukkig. De hoogepriester gaat er op in en stelt zijn cosmische vragen. Onze jongen beantwoordt ze onfeilbaar, ze kunnen er geen speld tusschen krijgen. Twee uur duurt dit vragen stellen. Ze vliegen van Boeddha naar Socrates, ook de heilige Ramacrishna wordt niet vergeten, leven en dood worden aangeraakt en afgetast en ook die maskers vallen. Hel en duivel vallen. God leeren wij kennen zooals wij Hem nog niet kenden! Dan ontwaakt René, op eigen kracht. Wanneer hij bij bewustzijn komt, ontvangt hij de Lotus! Hij drukt het symbool vol geluk en liefde aan zijn hart en kust het. Zijn oogen zijn als lichtbollen, maar dan keert zijn wezen tot het eigen bestaan terug en verandert zijn gansche wezen. Nu is er feest. Wij worden verwend, priesteressen dragen lekkernijen binnen. We doen ons tegoed aan al dit lekkers en verwijderen ons. Als we alléén zijn, zegt hij:

„Weet je, Frederik, waar ik was?"

„Wel, René?"

„Thuis...! Ik zag Moeder en Vader, Anna, Elsje en Hans. Ik zou je veel over hun levens kunnen vertellen, doch dat komt later. Ik ben gelukkig, ons leven gaat beginnen. Deze Menschheid krijg onze gaven en mijn bewustzijn te zien en te beleven als 'n Goddelijke Boodschap! Maar ik ben er nog niet. De meesters moeten mij eerst nú onder handen nemen."

We slapen. En we slapen goed ook. Als we in den morgen ontwaken, nemen we allereerst een bad, eten en drinken iets, rijden paard. Héél den dag is voor ons zelf. Veertien dagen gaan voorbij. Dan voelt hij zich weer gereed voor de volgende zittingen. Beide grootmeesters dalen nu in zijn leven af. Nu wordt het onderbewustzijn wakker gemaakt. Waarvoor een ander duizend jaar noodig heeft om het te bereiken, doen zij in enkele uren, omdat hij den bewusten graad bezit. Dit is noodzakelijk

voor hem, wil hij straks in die diepte schouwen en de wetten er voor verklaren. Wij komen tot éénheid met dat leven, een graad van slaap, waarvan zij de wetten kennen. Ze zijn nu in staat om onder den grond in te slapen, doch die kunsten liggen ver van ons, daar dit de geestelijke ontwikkeling smoort. Dezen weg, Frederik, volgden wij al in het oude Egypte. Hij is slechts aan enkelen bekend. Rachi-Hadju en René, die één leven vertegenwoordigen, kennen deze wetten. De eerste is een geboren priester. In de Tempels van Ra, Ré en Isis kreeg dit leven het eerste onderricht. In dit leven verzet hij de Goddelijke bakens naar het Westen! Wij zijn dus een in alles! Geluk met hem, geluk voor ons allen; wij zullen zijn wetten opvolgen, hier komt verandering!

We zijn al drie maanden onderweg. Nog bevinden wij ons bij Hammed, de laatste fasen voor zijn ontwikkeling heeft hij zoojuist ondergaan. In alles wordt hij aanvaard, in alles gaf hij het universele woord, een ander antwoord is er niet! Ik kan mijn geluk niet op.

Maar de dag van vertrek is vastgesteld. Wij reizen naar Italië, Boedapest, Weenen en Berlijn. Wij moeten er weken aanknoopen, opdat René zich herstellen kan. De priesters willen, dat wij in Holland volkomen zeker van onszelf terugkeeren. Ik heb dan tijd om onderweg aantekeningen te maken voor ons logboek en dat aan te vullen, wat ik reeds neerschreef.

Ik mocht wonderen beleven. Van René zelf moet ik de verklaringen ontvangen. Wat er tusschen leven en dood geschiedde, weet ik niet. Ik heb die wetten niet kunnen volgen en heb er ook geen verstand van, doch ik hoop er veel door te leeren, dank zij René!

In de verte zien wij onze geliefde vrienden kleiner en kleiner worden. Mohammed brengt ons naar het dichtstbijzijnde station, waar wij den Oriënt nemen om verder te gaan. Het afscheid-nemen valt zwaar, maar die menschen weten er raad mee.

De jongen laaft zich aan al het mooie wat hij ziet. Een natuurlijke werking, Karel, heeft zich aan je zoon voltrokken, wat de grooten mochten beleven en ontvangen, is nu geestelijke kunst! Wanneer we thuis komen, zegt hij, moet ik mij geen zorgen maken, hij zal zich daarop instellen en ze zullen niets aan hem zien... althans dit niet: hóóren kunnen ze het wel.

In Boedapest beleven we de kunst, ook in Weenen. Die stad heeft zijn volle belangstelling, het machtige museum spreekt tot hem. Wil je gelooven, zegt hij, Frederik, dat de menschen soms naar producten staan te kijken, die ze in vorige levens hebben gemaakt? Wat gaan wij vooruit,

hè? Rubens en Van Dijk, de machtige Italianen, mijn God, zegt hij, wat heeft deze Menschheid niet gekregen. Waarvoor leven wij? Wij, Frederik, brengen bewustzijn! Mijn schilderijen, je zult dat zien, zijn bijzaak, Frederik, het gaat om het woord!

We genieten van de opera's. Hij zinkt onder het spel van zang en liefde volkomen in zijn eigen wereld. Je voelt hem innerlijk genieten, de moeite waard om naast hem te zitten en hem in alles te volgen. Wat heeft dit leven je veel te schenken.

Den volgenden dag, als wij in de straten van Weenen naar al dat moois kijken, wipt hij een winkel binnen en koopt een paarlen kruis met hanger. Ik weet niet waarvoor, maar dat hoor ik later nog wel. Ik wil hem niet alles vragen; wat hij mij schenkt, kan ik al bijna niet op.

Dan vertrekken wij naar Berlijn. We blijven er een week. Onze vrienden adoreeren hem, het jonge leven openbaart zich, maar hij gaat nergens op in. Als je even hoort wat hij soms te zeggen heeft, sta je voor een professor in de psychologie, zooals er nog nooit een geweest is, een wereldwonder! De rust van zijn leven straalt je tegemoet en dat voelen velen. Hij is nu bovendien een mooie jongen!

Na eenige dagen zegt hij:

„Frederik, ik ben zoover, wij gaan naar huis. Het Oosten is overwonnen. Het kostte heel veel kracht, maar ik ben er.”

De brieven zijn al onderweg, ze weten daar wanneer we komen. Aan de armen van Berlijn schenkt hij veel, het rolt eigenlijk uit z'n zakken. Ze hebben hem verwend, men vindt hem een geestelijk vorst, dáár in het gekke Oosten, waar de menschen zoo open staan voor geestelijk gewin, waar ze alles en alles voor inzetten. Je kunt erdoor ontroeren. Hij is als een kind en toch een oud man, doch dat zal zich aan Karel, Erica, Hans en Anna nu openbaren. Elsje krijgt steeds het mooiste van zijn leven. Ik weet nog niet waarom, maar het zal als alles wel goed zijn.

Ik loop gewoon te popelen van ongeduld. Hij merkt het, want wij kennen elkaar zoo goed. Ik wandel als zijn geestelijk vader naast hem. Onze zielen zijn één, maar ik verlang naar het woord. Ik heb hem ontzettend veel te vragen. Machtige levenswijsheid is het! Ik denk: „O Satan, thans heb je een tegenstander! Het kermisachtige Westen zal door dit leven ontwaken. Je hebt lang genoeg de menschen voor Christus leeggezogen en naar de slachtbank geleid. Nu zullen zij gaan denken.

We hooren het sein voor vertrek, de Mid-Europa zwoeft met ons huiswaarts. We liggen in onzen slaapcoupé, ik denk aan alles wat ik mocht beleven en ontvangen. Het gaat goed, de maskers vallen af en de

mensch leert zich anders zien en zal het andere leven gaan waardeeren. Aan den fluittoon stelt hij de vaart vast en komt tot eenheid met regen, wind en snelheid. En dat kan hij, omdat zijn leven ontwaakt is! Ik ben nog niet zoover!

Ik sluit mijn oogen, want ik wil frisch arriveeren. Deze korte reis heeft eeuwen geduurd! Maar hoogstwaarschijnlijk de laatste. Ik ben nog altijd mensch, ik zie niet op de dingen vooruit, maar kan veel aanvoelen en dat ontwikkelt zich vanzelf, zooals ook hij kan aanvaarden. En opnieuw kan ik zeggen... Frederik, je leege briefjes krijgen 'n stempel, lever ze gerust in. Je zult heusch niet weggestuurd worden. Wat voor geluk zie ik toch, noemenswaardige vreugde is het? Ik geloof het, omdat ik die zekerheid mocht leeren kennen. Ik maak me van verre gereed voor het volgende tafereel, ik geloof, dat ik college ga nemen. Mijn Prof ligt daar te slapen en is tegelijk wakker, want de ziel slaapt nóóit, er is altijd, eeuwigdurend, leven. werking, natuurlijke evolutie te zien, waar wij aan meedoen!

FREDERIK, JE KUNT MIJ THANS VRAGEN STELLEN.

De ontvangst thuis was een openbaring voor René. Hans en Elsje waren er ook. De jongen kwam niet uitgepraat, maar verzwegen veel. Hij vertelde juist dat wat ze konden verwerken, de rest bleef veilig opgeborgen in zijn binnenkamers. In zijn hart, waar zooveel leeft waarvan zij geen verstand hebben, geen gevoel voor bezitten, en dat zij wellicht door één onbewust gezegde, reeds belachelijk zouden maken. Hij voorkomt dat en weet wat zijn geleerde vader verwerken kan; ook Erica krijgt niets meer dan haar ziel bevatten kan. Hij deelde zijn geschenken uit, maar het paarden kruis kreeg niemand te zien en ik repte er met geen woord over. Toen wij waren uitgepraat, zegt hij: Ik ga me nu op het portret van Elsje instellen. Hans, ik zal er iets moois van maken. Hans vond het prachtig. Elsje natuurlijk ook. Een merkwaardige wereld is het! Je gaat er door denken, als je zoo te midden van je vrienden zit en een ondergrondse of bovennatuurlijke éénheid voelt van menschen, die hun lichtjes in hun oogen laten flikkeren en daardoor praten van hart tot hart, maar dat je even later moet aanvaarden, alsof er een knop om werd gedraaid en 'n nikkeltje het wonder verrichte. Vooral, als de persoon waarom het gaat doet, alsof harten niets te beteekenen hebben en je voelt, dat de rijkdom van 'n ander je niets kan zeggen, omdat je het nooit in eigen handen krijgt. Er is niemand onder ons die denkt, dat deze zielen bij elkaar hooren, dat wil dan zeggen René en Elsje, zoo is deze vriendschap, waarvan Hans de weldadigheid in zich en voor zijn wonder opneemt. Vanuit Erica komen er soms gevoelens, die je regelrecht kunt volgen en een stoffelijken naam zou kunnen geven, omdat die verlangens zoo véélzeggend zijn! En weer even later zie je en heb je te aanvaarden, dat het niet zoo is. Wat dan? Toch broeit er iets in ons midden als wij zoo bij elkaar zijn. Je voelt het! Maar géén van ons weet het! Het is er en het is er niet! Ik geloof echter, dat er een lijf-aan-lijf-gesprek onder ons gaande is, dat twee zielen bezig zijn kransjes te vlechten, hand in hand gaan, zweven door de ruimte en het toch zelf nog niet weten. Maar, wéé u, als dit ontwaakt!

Erica weet nu, dat mijn harem een tempel is, waar de grooten der Aarde hun steun komen zoeken. De mensch, die gewogen en te licht bevonden is, zielen, die gebroken zijn, harten die werden gebroken door stoffelijke ellende, arm en rijk, alles zie je daar bijeen, als je de moeite wilt doen om je reis te maken. Wat 'n jammer, dat ieder dit niet genieten kan! Ik weet het en Erica weet het nu ook: millioenen zielen hebben er geen uur voor over, ze zijn stoffelijk ingesteld en blijven het. Maar de klap was raak!

Toen René vertelde, hoe hij daan door mijn oude vrienden ontvangen werd, zag ik Hans en Karel versomberen. Elsje niet, die begon te leven en straalde als de kroon van Boeddha, een Oostersch licht was het, waarvan je het wazige blauw schemerend ziet opkomen als wij daar mochten aanschouwen. Ze zou nu zoo kunnen dichten, doch door de omstandigheden houdt ook zij haar mondje dicht en vervaagt de spanning, maar de geboorte er voor en er van blijft. Het is 'n zaadje, dat door een ongekende werking in den universeelen bodem wordt gestopt en uitdijt, waartegen je niets kunt doen, niets aan kunt veranderen! Je zit er dan zelf bij en denkt, je voelt dat er krachten op je armzalige leven inwerken, want gedachten zijn tolvrij. Zoo zijn er werelden opgetrokken, kwamen werelden tot stand, omdat je bij de allereerste gedachte een hemel onderging of 'n hel, het vagevuur is ook mogelijk, maar daar geloof ik niet aan. Omdat God een Vader van Liefde is, kan er geen eeuwigdurend branden zijn, want al die menschen gaan verder!

Elsje is 'n hemelsche roos, die je zou willen stelen. Haar levensadem schenkt je verruiming, omdat haar oogen ruimte bezitten. Hoor haar spelen en hoor Erica, dag en nacht is het. En dan te weten, dat deze vrouw dit door eigen middelen kan. Ik geloof nu niet meer, dat zij van boeren afkomst is, dat kan Hans de kat wijs maken. En het echte hoor je ook niet. Wij vinden dat prachtig, maar dit geestelijke talent vliegt door je aderen en brengt levenslust tot je, een wereld waar geen dood is. Toen ze heengingen viel er 'n vaas met bloemen om. Erica zegt: dat is geluk. Anna denkt er anders over en zei: ik zit met den rommel, waarom kun je niet uitkijken, je doet net of al die dingen er niet op aan komen. Toen wij er allemaal op in gingen, kostte het vaasje vijfenveertig gulden zevenenveertig, omgezet in Hollandsche munt, want Hans had het uit Duitschland meegebracht. Dat was in zijn vorigen tijd — Hansi kleeft er aan vast. Ik dacht: kijk, het is net alsof men oude herinneringen wil smoren, wil uitwisschen. Ik moet zeggen, dit is grondig. En wie deed het? Elsje sloeg haar prachtige bontjas om en hoor! Gekletter! Toeval? Ik

weet het niet..., maar het is jammer! Het lieve kind kreeg er een kleur van. Hans zei: daarvoor moet je nieuwe koopen. Karel dacht er ook zoo over. Erica keek onthutst..., ze wist het niet meer. Maar René was al lang boven.

En thans leg ik die dingen allemaal vast. De eerste weken had ik handen vol werk. René studeert hard, hij heeft zeker twintig schetsen van Elsje gemaakt. Ik wacht af, totdat ik hem vragen mag stellen. Ik heb alles zoo ingedeeld, dat ik een ruim overzicht krijg van wat vroeger plaats vond en wij niet hebben begrepen. Hierdoor moeten thans de maskers vallen. Liggend onder de Pyramide kreeg ik al op veel antwoord. Maar thans zijn antwoord, zijn bevel, ik neem nu aan, dat zijn woord wet is.

Toch liet hij mij vier maanden wachten. We zitten alweer in het voorjaar, heel den langen winter heb ik gewacht, eigenlijk smeekte ik om een woord, maar ik kreeg het niet. Het leven ging door, Karel en Hans hebben hun werk. Erica is vaak hier. Als ze even een mogelijkheid ziet, kun je haar bij Erica vinden en spelen ze zichzelf van alles voor. Het portret, dat René van Elsje heeft gemaakt, is prachtig geslaagd. Hij krijgt nu al bestellingen, oudere kunstenaars zijn jaloersch op wat de jongen presteert. En toch, ik hoor het telkens, is zijn geschilder slechts bijzaak. Op 'n morgen zegt hij tegen me: straks ga ik schrijven, Frederik. Ik ga artikelen schrijven onder 'n pseudoniem, je zult ze goed vinden, dat weet ik vooruit. Ik dacht, kijk eens aan, die weet precies wat hij wil. En toen kwam er:

„Op naam van Rachi-Hadju, Frederik. Noem nooit mijn naam, we zullen er plezier van hebben. Ik krijg ze hier wel.”

Ik dacht: dat gaat goed. Maar hij liet mij wachten. Toen we buiten waren verleden week, beloofde hij:

„Nú komt het spoedig, Frederik. Nog even geduld. Duurt het je te lang? Ik kan er zelf ook niets aan veranderen. Je moet het maar in stilte aan Rachi vragen.”

Ik doe dat niet, het zou een te vroege geboorte worden en van die kindertjes weet ik alles. Dat wordt groote ellende. Ik heb dan ook rustig afgewacht, m'n zaken voor dit contact geregeld. Wat ik nu krijg kan alleen door gestolen half uurtjes plaats vinden. Hij moet naar zijn nieuwen leermeester, een bekend schilder. Ik boemel wat rond, maar ik doe heel veel. Alles krijgt vanuit dit bewustzijn een extra-boordje om. Gelijkaardige krachten als verschijnselen gezien, kennen wij al. Zoo schreef ik neer voor het logboek:

„Wat hij van Elsje's portret maakte, zie ik nu voor me als waarachtige

wetten, die door den mensch worden beleefd en waardoor Erica haar ellende kreeg. Wat voor René levensaura is, de uitstraling van de ziel, die hij om haar hoofd heerlegde alsof de bovennatuurlijke wetten een kransje hadden gemaakt van vergeetmenietjes, madeliefjes, lelietjes van dalen, met het gele boterbloempje in het midden, symbool van eenvoud, nuchterheid, lieflijke verstandige blikken, die je zoo langs de Hollandsche velden en weiden kunt waarnemen, waarvan de koeien hun plezier hebben en die de melk witter en dikker, vetter en smakelijker maakt, is voor mij een hutspot van verschijnselen waarin ik me nu toch niet verlies, omdat ik zijn leven ga kennen, doch vooral, omdat de maskers vallen en verklaard kunnen worden. Ik weet wel, dat mijn vergelijking te ver gaat, toch zie je dit Hollandsche landschap voor je, daar René in alles zichzelf blijft en je nu eerst een onzichtbaar verschijnsel stoffelijk kunt behandelen. Hans zei van het portret, dat het niets meer met verf te maken had, het was een ziel! Karel zei niets. Hij dacht er, geloof ik, het zijne van. Anna vond het een openbaring en ik niet minder. Toen ik hieraan dacht, stond ik meteen voor Erica en haar verschijnselen en kon ik beginnen. Ik ga René na, ik volg hem, zooals ik Mohammed volgde en krijg mijn gedachten toegestuurd.

Bij Erica begonnen de eerste verschijnselen, toen René zich nog niet bewust was, dat hij van waar dan ook gekomen, in de moeder leefde. Ik stel nu de vraag:

„Was hij in een wereld, die daarvoor geschikt is gemaakt door God? Dát kan niet anders! Straks hoef ik alléén nog zijn ja of neen te hooren met de volgende verklaring en ik ben klaar. Nu ga ik terug naar mijn jeugd. Ik onderzocht mezelf! Toen ik mezelf onder de periscoop legde, zag ik leven, dat alleen door mij beziel was. De ziel voor dit leven, zegt Mohammed, komt vanuit haar eigen wereld en maakt zich gereed voor de nieuwe geboorte. Dit kwam ook over de lippen van René toen men hem al die vragen stelde. De ziel was hij zelf! Maar als een persoonlijkheid! Door tal van levens, heeft de ziel zich deze persoonlijkheid eigen gemaakt. Door het vader- en moederschap! De ziel als persoonlijkheid is vader en moeder. God maakt hierin geen onderscheid! Uitgesloten is dit, onrechtvaardigheid is er niet! Wij als mannen loopen naast de schepping. Wij beleven niets! Wij hebben ons alléén maar te geven en dat is dienen. Hierdoor zorgen wij voor een nieuw lichaam als wij nog eens naar de aarde terug moeten. In dat opzicht hebben de theosofen gelijk! Maar dat hoor ik nog wel.

Bij Erica waren er verschijnselen die niemand begreep. Al haar dokters

waren er glad naast. Ze hebben zich de haren uit hun hoofden getrokken, niets hielp, ze stonden machteloos en konden alleen ja en amen zeggen. Jammer? Ik zie nu, dat men dat niet zeggen kan. Ze zijn nog niet zoover; dit is het bewustzijn van deze menschheid. Vroeger, duizenden eeuwen geleden, was dit bewustzijn nog oerwoudachtig, 'er waren geen steden, er was geen kunst, géén geleerdheid, niets van alles wat wij nu reeds bezitten en waar wij gelukkig door zijn. Ik stelde toen vast, dat de ziel bezig was zichzelf te openbaren. Doordat dit bewuste leven weer vanuit het vonkstadium aan een leven moest beginnen, treedt het verleden naar voren. En de moeder, die een is met de ziel van het kind, dat geen kind is voor de ruimte, je moet het alleen als geboorte zien, meer is er niet vast te stellen, neemt die gevoelens in zich op. Nu sta je voor miljoenen graden of soorten van bewustzijnswerelden, want elke ziel is anders. Elk mensch is anders. Elke mensch vertegenwoordigt een eigen wereld, een eigen karakter, dat de persoonlijkheid is. Goed en kwaad vind je daarin; het woordenboek zie je bij den mensch terug. En dat zal ontwaken. Daarin bevinden zich ook de gekken. Moeders die gekken baren, kunnen vreemde verschijnselen beleven, maar die zijn dan niet vreemd meer. Wat is zwaarmoedigheid, zwakte? Als de persoonlijkheid sterk genoeg is om dit te beleven, is er niets. Maar Erica was nog niet zoover. Ik begrijp nu ook, waarom moeders helderziend zijn.

Ze krijgen dit verhoogde gevoel door hun kinderen. Moeders die gekken baren en negen maanden lang één zijn met hun kinderen, behoeven niets te beleven, omdat de ziel zelf niets te schenken heeft. Die ziel is apathisch óf overheerschend, zooals ik zelf in Hans z'n inrichting mocht zien en vaststellen. Dit zegt me nu, dat er zielen zijn, die de moeder met rust laten en er zijn er, die tot het dagbewustzijn doordringen. Nu kan de moeder iets van haar nieuwe leven voelen en ook dat zijn verschijnselen. Je kunt thans aan de verschijnselen vaststellen in welke richting ze je voeren. Een ziel als mensch, waarvan de persoonlijkheid in een vorig leven, want dat is het, stukken en brokken heeft gemaakt, in dat leven is niets veranderd. Nu ontwaakt dat wilde, harts-tochtelijke bewustzijn opnieuw, maar in de moeder, en vervormt thans het teere organische weefsel. De druk van dit bewustzijn vervormt de stof. Ik sla bladzijden om en zie thans, dat ik gelijk krijg; iets anders is er niet om dit te verklaren. Nu liggen leven en dood voor me open! Een dood legt het masker af bij het sterven? Een dood kun je eerst dan zien, wanneer het kind geboren wordt, want doodgaan is leven! De ziel als de persoonlijkheid komt in een wereld en zal daar de nieuwe geboorte

afwachten. Menschen..., wat een wetten stormen nu op mij af. Dit zijn duizenden brieven van Onzen Lieven Heer! Ik zal ze straks rangschikken en verzorgen, doch dan is het een boek!

„Hoerá...! Leve de Dood...! Leve het Leven...!“ staat er in het logboek, ik heb ze beiden leëren kennen. Nu sta ik voor een lachend gezicht, dat mij verzekert, dat ik gelijk heb. Een dood is er niet! Ik wist het al zoolang, nu kán ik het aanvaarden! Wat doodgaan is, is in leven zijn. Of je gaat nu verder, óf je komt hier nog even terug om iets te doen. Waartoe? Ik moet niet te ver gaan. Ik moet trachten die cosmische druk tegen te houden, want anders loopen mij al die dingen omver. Ik ga dan in een universeele sloot en dat moet niet. Ik moet mij eerst tot de verschijnselen van Erica bepalen en dan ga ik verder. Maar doordat ik nu weet dat er geen dood is, de ziel terugkeert naar hier en weer stoffelijk mensch wordt, ben ik in staat veel te doen oplossen en zien wij Erica en René in een ander licht. Want dat is mijn bedoeling. Hierdoor krijg ik fundamenten en zie ik mijn universiteit geboren worden. De verfraaiing komt door René, hij zorgt voor de kleurtjes!

Dat Erica er was en er niet was, haar gesprekken kon hooren, kwam, zei ik al, door René. Dat de wetenschap beweert dat de ziel het eerst op deze aarde leeft, is dus groote onzin! Vanzelfsprekend zien de geleerden nu alléén het leven. En dat leven roept hun het halt toe. Maar dit leven is een persoonlijkheid. Dat leven is zeker millioenen malen man en vrouw geweest. Hierdoor zijn er geen kinderen. Wat wij als het kind zien, is de bloemknop voor moeder Natuur. Is de bloem óók, als je er des winters voor staat, maar nu zit diezelfde bloem in den boom, maakt deel uit van het bloed van een boom en komt, als de Lente begint, vanzelf tot de nieuwe geboorte. Wat zijn wij menschen toch stakkers. Je ziet nu, zeg ik tegen mezelf, hoe slecht er hier in het nuchtere Westen wordt gedacht.

Ook een boom, een bloem, een oerwoud; ik heb in het begin van onzen weg gezegd — ik zei het voor Hans en mezelf —: straks ga ik naar de natuur, dan naar het dierenrijk en natuurlijk den mensch, maar daarna klimmen we op tot het Universum. Hans dacht toen: die ziet ze vliegen! Nú moet hij mij nog eens zeggen, dat ik ze vliegen zie, ik geef hem dan door René en Rachi-Hadju een geestelijk-wetenschappelijk pak slaag, zooals hij er nog geen heeft gehad. Maar dat komt straks nog, als wij eerst maar beginnen. Ik roep er dan al de faculteiten bij en eerst dan beleven wij Universeele college! O, mijn goedheid, wat zie ik toch allemaal. Laat René gerust nog even wachten, ik ben zelf nog lang niet gereed.

Maar voel je het ook? Als je in den winter een struikje ziet, neem je eigen planten maar, dan leeft reeds de bloem in de teere stammetjes. Je ziet die bloem niet, maar zij is er toch! Dit is nu voor mensch, dier en al het leven, dat baren en scheppen moet, precies hetzelfde! De bloem zit in de stof, dat is de ruimte voor 'n bloem. De ziel als mensch bezit een universum. Maar voel je, Frederik, hoe dicht die werelden eigenlijk tóch weer bij elkaar leven? De ziel als mensch komt vanuit haar ruimte in de stoffelijke wereld terug. Omdat een bloem die wereld niet bezit, die ruimte dus van den mensch, houd je de innerlijke en de stoffelijke wereld voor de natuurgeboorte in je hand, als je zoo'n stukje hout van zoo'n stam aftrekt. En voor ons menschen is dat alweer precies hetzelfde, omdat ook wij ziel en stof zijn. Alleen is er nu een gebeuren, dat eenige jaren terug ook voor mij nog de Dood was, doch dat nu het „Eeuwigdurende" leven is geworden!

Nu ken je heel de natuur. Waar je leven ziet, daar zie je ziel en stof. Komt er nu een nieuwe geboorte, dan is dat voor de bloem of de plant het stoffelijke leven. Totdat die plant uitsterft, die boom ook, geen appels en peren meer geeft; fruit hoort er ook bij, dat is allemaal een geboorte, maar voor een soort zelfstandigheid, hierna gaat het innerlijk leven verder en heeft dan de stoffelijke wereld beleefd en volgens mij nu, overwonnen. Dat leven keert terug naar een hooger bestaan!

Wanneer ik straks René mijn vragen vóórleg, dan kan hij mij door slechts enkele woorden de eigenlijke wet verklaren en kan ik verder gaan. Ik begrijp nu, dat ik mijzelf voor hem aan het gereed maken ben. Wij doen nu een werk, hij ontwaakt en ik ben bezig te ontwaken. En daarvoor krijg ik het weten. Dit kan inspiratie zijn en het wonderbaarlijke gebeuren, van gevoel tot gevoel één te zijn in alles. Nu 'n mensch!

Maar nu zie of voel ik al de universeele eenheid. Wanneer de aarde Lente maakt, Zomer schept — zij doet dat, omdat zij zich verplaatst — krijgen wij op de Aarde die ontwikkeling te beleven. Dat worden dus Lente en Zomer, Winter en Herfst. Kom je in het Zuiden, waar de bron steeds schept en baart, Indië, Californië, Florida — ga zelf maar verder: de juist Zuidelijke klimaten — daar bezit het natuurlijke leven meer mogelijkheid om te baren en te scheppen, daar sterft het niet, daar trekt het leven zich niet door een Winter terug en is het te zien als de eeuwigdurende vreugd, het leven voor de ziel, dat altijd open, bewust is, als stof en als innerlijk leven. Daar bezit ook een boom meer vitaliteit, meer bezieling, zoo'n sinaasappeltje bijvoorbeeld, krijgt eenige malen de mogelijkheid om ons in het jaar te dienen, waar onze appelboom geen weet

van heeft. Dat zie ik als zelfstandigheden, bronnen en graden voor dit natuurlijke bewustzijn, omdat de Aarde van plaats verandert en zich zelf uit die warmte verwijderen gaat, maar zeker door een universeele wet er toe gedreven wordt!

Dat zijn de Polen, de klimaten, de landen, de volken, maar er is maar één wet noodig om dit alles op te lossen en dat is de wet voor het eigen leven, het is evolutie of het is sterven, het einde van een levensfase! Een dood is niet te zien, want dat weet ik. Zagen wij twee niet een ander leven? Toen Renétje begon te kruipen, toen hij nog in zijn wiegje lag, waren wij daar al in en wilde hij bloemen en appels plukken voor Vader en Moeder. En heeft hij mij eventjes ingehaald? Dat is ook de wereld voor de natuur. Of wil je zeggen, dat de natuur geen ziel bezit? Ik ga nu die zelfstandigheid zien en voelen. Wij hebben als ziel het hoogste bewustzijn gekregen, dan volgt het dier en eerst hierna de natuur met al haar soorten levens. Is het niet eenvoudig? Dit wordt onze universiteit!

Kom ik bij René en Erica terug, ik zie dan, dat René, doordat hij als mensch ging ontwaken, die werking naar Erica doorstuurde. Dit bewustzijn was overheerschend. Ik wil straks, later, als het mogelijk is, juist daarin René sturen, zoodat hij ons, de wetten er van belevend, verklaren zal, opdat wij weten wat de ziel als mensch tijdens die seconden van bevruchten ondergaat. Voel je deze enorme wetten aan? Ga je begrijpen, Frederik, wat dit zeggen wil? Voel je, hoever de wetenschap, de psycholoog, de psychiater, de parapsycholoog, hier nog van af staan? En ga nu eens even verder? Als een mensch volwassen is en naar een geestelijke luistert? Die man zal God verklaren. Ruik je den wierook al van den hemel? Zag je dien hond in de aschemmers snuffelen? Het dier zoekt naar 'n beentje. Wat zoo'n geleerde doet is niet anders! Kluifjes worden ons voorgezet, nog nimmer zat er wat vleesch aan om je te goed te kunnen doen en je honger te stillen. Zoo armoedig komt mij alles voor, als je gaat zien hoe God het voor ons menschen heeft gewild.

Wat Erica kreeg van René waren gevoelens, was geestelijke verwarming, waren levende organen, als aura aan haar geschonken. Als denken, als gevoel... En zij werd erdoor bedrogen? Je moet het zien als 'n sterken wind, Erica bezat niet de middelen om die op te vangen. Zei ik al niet eerder, dat zij voer op het kompas van 'n ander, maar ze wist niet waarheen ze ging. Erica zat op een graf en vlocht bloemetjes voor 'n kransje? Hoogstwaarschijnlijk had zij dat gaarne gewild, maar die zekerheid moet zij zich nog eigen maken. Zij is dus moeder en zij is het niet! Ik geloof, dat ze zeer zeker nog vier maal achtereen moeder

moet worden, eer zij voor dit moederschap volkomen gereed zal zijn! En weer sta ik voor honderd duizenden problemen, die nu geen maskers zijn, maar vragen die een antwoord eischen.

Immers, er zijn millioenen moeders op deze Aarde. Al die moeders baren kinderen, doch waarvoor zij dat doen, weet er niet één! Gaat dat zoo maar vanzelf? Geloof ik niet! Dat heeft geen andere beteekenis? Geloof ik niet meer! Dat alles is door een bovennatuurlijke macht uitgebalanceerd? Dát geloof ik, ja! Maar God heeft er niets mee te maken en Hans hoeft er ook geen briefjes bij te doen als er een van hem vertrekt, dat is onbegonnen werk, het is armoede! Die zielen komen naar deze wereld voor millioenen zaken. En die wereld dringt zich aan mij op en wil, dat ik me laat gaan. Zie je, ik kom er straks op terug, dadelijk al, wát ik in het begin onderging, toen mijn hand wilde gaan schrijven, kwam voort uit die wereld. De krachten ervoor waren geen menschen, spiritualistische mogelijkheden ervoor aanvaard ik nu ook niet, de weerstand bezat ik zelf, maar de wetten waren het die zich in mij zelf openbaarden! Dat wil dus zeggen, dat ik bezig was als zoo'n wet te worden. Maar voel je, hoe dicht ál deze werelden bijeen liggen? En dat zich een spiritualist duizendmaal vergissen moet, voordat — nu komt het, waarvan wij nog niets weten — zoo'n geest zich manifesteert en nu van zoo'n stoffelijke hand gebruik maakt om iets van zichzelf neer te schrijven. Wie dat bezit moet door duizenden werelden van zichzelf heen, voordat die bewustzijnsgraad als wereld en als mensch, als astrale persoonlijkheid dus, besproken en beleefd kan worden, dat nu een eenheid is die bovennatuurlijk is en blijft! Daar heb ik heilig ontzag voor, omdat ik weet, hoe ontzaglijk moeilijk het is als je die duizenden wetten, door God voor ons ziele- en geestelijke leven geschapen, overwint! Want dát is het! Je komt er zoo maar niet in, hiervoor heeft Mohammed leven na leven ingezet. Hij beweert er zeker duizendmaal door gestorven te zijn, zeker duizendmaal zijn bewustzijn er door verloren te hebben en in een krankzinnigengesticht opgesloten te zijn, waar hij dan als 'n onbewuste zijn stoffelijke einde afwachtte, om eerst hierna aan een nieuw leven te beginnen om die ontwaking te bemachtigen!

Millioenen zielen, zei ik zooveel, worden gebaard. En toen keek ik in een wereld, zoo diep en machtig, dat ik me afvroeg, hoe kom ik hier onder vandaan? En ik geloof bovendien, als ik door dit kind geen studie had kunnen maken, dan zou ik direct het doodeenvoudigste willen doen. Ik weet zeker, dat ook ik mijn gezonde verstand zou verliezen, zoo ontzaglijk is het wat ik voel en wat zich thans aan mijn leven opdringt.

De millioenen kinderen, die dan geboren worden, hebben allen als ziel een eigen doel. Doodeenvoudig is dit. Nu komt het eene leven terug — laten wij het maar dicht bij de maatschappij zoeken — voor goed en kwaad. Dat leven heeft enorm veel kwaad gedaan en keert naar de Aarde terug om goed te maken. Dan staan we voor het vader- en moederschap. Oorzaak en gevolg krijgt nu beteekenis. Duizenden oorzaken en gevolgen kun je al opnoemen waarvoor de ziel terug moet. Steek iemand dood, ik geloof nu, en wie zal me dit betwisten, hierdoor zal de ziel eens; wanneer doet het er niet toe, gebeuren doet het, voor naar de Aarde terug. En nu hoorde ik René daarginds zeggen, hij beantwoordde een vraag die Universeel werd gesteld: „óm de ziel een nieuw lichaam te schenken! Hier staan we al voor een wonderbaarlijk iets.

De ziel als mensch die een mensch dood, moet aan dat leven een nieuw lichaam schenken. Dat is een Goddelijke wet! Je hebt je niet te vergripen aan een door God geschapen wet, daar blijf je van af. Of je dondert de tien geboden maar in je sloot. Maar daar komen wij toch niet van af. We staan dus voor de woorden van God en die van „Christus”: hebt elkaar lief! Ontneemt zoo'n mensch het stoffelijke leven. Die mensch had volgens de eigen wetten als ziel en als persoonlijkheid, nog jaren kunnen leven. Dat leven is niet volbracht, dit leven is bewust vernietigd. Dat leven, zouden we kunnen zeggen, ging te vroeg van deze wereld weg en staan we alweer voor problemen, andere maskers, want wie zegt ons nu, dat dit het einde zou zijn? Moeten wij menschen dus aanvaarden dat je door 'n moord je eigenlijke overgang moet en kunt zien? Zie je, dat wil er bij mij niet in en dat kán ook niet, omdat we voor de woorden en het Evangelie van Christus komen te staan. Hebt lief en „doodt” niet. Er had bij moeten staan: „Zoo ge niet gedood zult worden”! En nu geloof ik wel dat, als je je eens aan een menschelijk leven vergrijpt, je ook zelf voor die wetten komt te staan en moet aanvaarden, dat je ergens op deze wereld een mes of een kogeltje in het hart krijgt, zonder te weten waarom. Maar dan hoor je ook: „waar heeft dat kind”, of „waar heeft mijn man dat aan verdiend”? Waarom moest ik en waarom moesten zij hun geluk, hun liefde op die wijze, zoo grof en zoo bruut en zoo hard, missen? Ook al is de ziel aan niets schuldig bevonden, hoeveel menschen worden er op deze wijze niet weg gestuurd? Maar daar hebben wij het nog niet eens over!

Het gaat erom dat men van het leven moet afblijven. Als je een mensch doodt, zal je de ziel een ander lichaam schenken. En willen wij mannen dat door ons kasteeltje doen? Wat volgt hierdoor? Dat de ziel

beide lichamen beleven moet! Wij als zielen, als menselijke verschijningsvormen, zijn man of moeder, hoewel deze beide eigenlijk een zijn en ook God Vader en Moeder is! Ziet ge, Frederik, dit is de „Goddelijke Rechtvaardigheid"! Je moet er voor naar de Aarde terug, je zult er moeder voor worden! Of je nu door de kat of door den hond gebeten wordt, het blijft hetzelfde, jij keert naar deze wereld terug om moeder te worden en dat is de je opgelegde taak. Maar God bemoeit er zich niet mee. René zal die cosmische leerstellingen straks of later zelf moeten verantwoorden, zie ik er van komen! Hij schrijft boeken en die verbonden óns met de „Universiteit". Van Wien? Van waar? Dat moet hij uitmaken. Ik zeg je, dat het een andere Universiteit is dan wij hier op Aarde kennen.

Maar zag je dit masker vallen? De ziel heeft niet te moorden! Zij heeft het leven te beleven en deel van het leven uit te maken, zij heeft haar Goddelijke taak, maar van een ander leven blijft zij met haar handen af. Ga nu eens even over de Aarde heen. Je moet niet te ver gaan thans, want je zou stukken overslaan! Kijk in je eigen omgeving rond, daar liggen de wijsheden in de goot. Wat zag je? Ik zag dat al zoo lang. Ik raapte Goddelijke geschenken uit al die goten op en stak ze in het zakje onder mijn menselijke hart. Want wat wil je zeggen, als je hoort, dat een jonge moeder haar tweeling, prachtige, kerngezonde meisjes, in 'n zak stopt en als jonge ziekelijke honden verzuipt? Wat wil zoo'n menselijk zieltje beginnen? Je gelooft het niet? Kom, kom, lees je geen couranten? Ben je zoo achterlijk? Hoeveel duizenden per jaar, zegt Karel, komen er bij ons met doorgestoken baarmoeders? Om daarin wat meer lucht te brengen? Om wat meer variatie? Bloemetjes te plukken, niet op de wei, maar in het moederlijke weefsel, juist dáár, waar de vrucht leeft en een nieuw Goddelijk leven beginnen moet? Heb je niet gehoord, dat verleden een W.C. verstopt was, waaruit men een lijkje ophaalde? Die kleine moeder bromt al. Zie je, onze maatschappij kan dat niet goed vinden, maar wat zullen de Goddelijke wetten er van zeggen? God heeft er niets mee te maken! Hoe ik dat zoo zeker weet? Door Renétje! Men stelde hem „Cosmische" vragen. Deze was er bij en werd door hem alsof het niets was, volgens de natuurlijke wetten, beantwoord. De hoogepriester liet zich ontvallen: „Hoe is het mogelijk!" — Ik vertaal het in het Hollandsch, het kwam daarop neer. Hij viel er bijna door onderste boven en geenszins voelde hij zich bedrogen, want Blawatsky, Boeddha, Rudolf Steiner, Socrates, Plato, de hoogste priesters uit het oude Egypte en nóg zoo'n duizend van deze knapen, állen hebben met zekerheid

vastgesteld, dat wij menschen als ziel door God alles hebben gekregen en dat wij afstemming op zijn leven hebben. Dat is gebeurd toen God aan Zijn scheppingen begon.

Dus wat zullen de wetten er nu van zeggen? Dat zijn nu, hoorde ik ook alweer door Renétje, de wetten voor de geboorte, voor het vader- en moederschap, voor ziel, geest en stof! En die hebben wij menschen in eigen handen gekregen. Néén? Goed, zei men in het Oosten tegen een Prinses: leg u daar dan maar neer, want ik wil u even verkrachten! En u doet wat ik wil! Ik neem steeds, dat merkt u zeker wel, altijd de machtigste dingen, ik grijp steeds naar die horens, waaraan het geestelijke goud zit, dat waarde heeft. Wat dacht u, dat die Prinses deed? Ze liet dien priester zoomaar voor de wilde dieren gooien en in 'n klein kwartiertje was er van hem en zijn kasteeltje niets meer over dan wat bloederige massa. Kleefsels! Alleen omdat hij haar — dit onwaarachtige kind — voor het menselijke feit plaatste en wilde bewijzen, hoe machtig sterk zoo'n menselijke wil is. Maar hij kwam aan een verkeerd adres, een verkeerd gevoelsleven, dat zich al bezoedeld voelde, en had het einde te aanvaarden. Maar wat dacht je van dit masker? Wat zal dit zieltje nog moeten beleven, die nu denkt heilig te zijn? Weet je wat heilig zijn is? Dat wist ik vroeger ook niet, nu weet ik het! Het wil zeggen, dat je als mensch met alles in de ruimte in harmonie bent, één bent! Eenvoudig? Nu doe je je plicht. Ik weet wel — die gevoelens komen er thans op me af — in gedachten slinger je mij toe: „Wat doe je zelf! Wat heb je gedaan? Parasiteer je ook niet? Loop ook jij niet achter het leven aan? Als ik je zeg, dat ik geen kinderen voor me zelf krijgen kan, geloof je het. Maar als ik zeg, dat ook ik mijn plicht heb gedaan, is het dan in orde? Karel en Hans vroegen mij eens, waar teer je eigenlijk op? Ik zei niets, want ik vond mijn innerlijk leven te kostbaar voor hen. Maar wellicht doe ik mijn eigen boekje nog open! Ik deed alles! Ik heb geen zorgen geschapen, ik nam deel aan de schepping!

Moord, zegt men in het Oosten en heeft René als Rachi-Hadju geopenbaard, dwingt de ziel naar de aarde terug te keeren en een nieuw lichaam voor dat leven te scheppen. Met andere woorden: als je man bent moet je terug om „moeder” te worden! Lach je? Haal je je schouders op? Waar lach je eigenlijk om! Veronderstel, een minuut maar, voor jezelf, dat het zoo is! Wat nu? Stel je voor hoe je nu denkt? Stel je dien ommekeer eens voor onder je hart! En denk je eens in, dat je als sterke kerel een regiment soldaten commandeert en den dood in jaagt! Mooi hé? Daarvoor krijg jij je medaille nog wel. Maar dacht je er op

deze wijze af te komen? Dacht jij waarlijk, groote en toch kleine man, dat je je kon blijven verstoppen? Die struiken verdwijnen eens van de Aarde! En dan sta je naakt voor je dooden! Ik weet al zoolang, dat jij er niet alleen voor zult staan, maar dat al die domme, jonge kerels voor hun eigen ellende staan, want ook zij hadden er niet aan moeten beginnen!

Voel je, wat dit masker zeggen wil? Dat dit masker valt! En dat deze vaderlandsche liefde voor de ruimte geen cent waard is. Of moeten wij onrechtvaardigheid betrachten, moeten wij, omdat we voor zoo'n hooge piet staan, z'n goud en zilver in acht nemen? Ik kreeg eens groote ruzie met 'n liefdevolle moeder. Het is 'n prachtziel. Haar jongens hadden in den laatsten oorlog moeten vechten. Toen zei ze tegen me:

„Stel je veur — je hoort het al: „veur” — mijn zoon schoot er zoo'n zeventig naar beneden. Die moffen hadden bij hem niets in te brengen. De jongen schreef me: Moeder, moeder toch, wat ben ik beschermd. 't w gebeden hebben mij het leven gered. Ik dook van vierhonderd meter naar beneden, zat met m'n kop in de modder, maar direct naast me is 'n boer die mij uit de sloot haalt. Géén seconde had die man moeten wachten of ik was er geweest. En nu heb ik er alweer zoo'n stuk of tien voor mijn rekening genomen.”

Ik stikte bijna van schrik. Want wat komt er:

„Heeft God mij niet prachtig verhoord?”

Ik werd er zoo misselijk van, dat ik op staanden voet heenging en haar verbouwereerd achter liet in haar eigen menschelijken stank! In haar vervloekte egoïsme, dat smerige masker! Want hebben al die andere jongens geen moeders en geen God? Dit zijn gouden koeie hoorns. Ik zag deze als al de andere in de straatgoten van de steden liggen. Waar je maar kijkt, daar kun je je zakken ermee vol stoppen. Ik wil maar zeggen, is zóó de goedheid van God? Neen, dit is kletspraat! Dit is afbraak! Het is onzin! Het is beroerdigheid op 'n ander leven schuiven. Het is van God 'n kermistent maken, veel en veel erger is het, zoodat ik er bijna 'n beroerte van kreeg. Heeft God met de menschelijke zaken te maken? Hebben wij leven en dood in handen gekregen? Já! Datzelfde gelukkige jongetje van haar zal er duizend maal voor terug moeten komen om zijn eigen fouten op te ruimen, recht te zetten, wat door zijn ziel kromgeslagen werd. Of is dit iets anders dan W.C.'s gedoe, moorden? Dit zijn de maskers! En die vallen af als bladeren in den herfst! Ze vallen, omdat ze moeten vallen! Ze vallen, omdat God ook zielen bezit, die er zichzelf voor openden om die „harde” tot de universeele ontwaking te voeren. En dat is voor ons René!

Dag moedertje? Wat je mij voor volbewustzijn schonk, nam je eigen kroon van je hoofd. Je bent een goede moeder, een groote ziel, nu zag ik een pot met zwarte verf naast je staan waar je al die schoonheid door besmeurde, je 'n streekje gaf! Heb ik iets gezegd? Ik niet! Hij was het, maar als het masker valt, ben je het zèlf!

Moord, zegt Mohammed, voert je naar de aarde terug! Moord is een karmische wet, verkeerde dingen kun je in het leven na den dood goed maken. Maar moord?

God heeft met dit alles niets uit te staan. Dat doen de menschen zichzelf aan, maar hierdoor zijn er wantoestanden geboren. Nu vervormt de ziel het embryo. Omdat dit leven in disharmonie gekomen is, overheerscht het. De natuurlijke harmonie is verloren. Eigenliefde heeft niets te beteekenen. Menschenliefde ook niet, als de persoonlijkheid als moeder denkt, dat er geen andere moeders meer op Aarde leven, is dat goed. Maar ik zei al, hebben al die jongens geen moeders? Daarom is het zoo vervloekt om aan een oorlog te beginnen. En om dan nog te willen, dat je eigen kind beschermd, gezond en wel naar huis terugkomt. het andere leven stikken kan, is 'n armoede, waarvan je het masker direct voor je ziet en je met geen spierenkracht door heen komt! De ziel moet voor zichzelf uitmaken wat zij nu dóet, ze valt als ze doodt, ze stijgt, als ze zichzelf overgeeft aan moeder natuur en haar wetten, dat God is in eigen Persoon!

En nu komt dat leven tot ons terug. Wild was het toen het heenging. Losgeslagen is het van het Goddelijke anker, als 'n wrak ontmoet je dit leven. Wat gebeurt er? Kijk nu maar naar ál je psychopathen! Die verwrongen maskers hebben in vorige levens stukken en brokken geschapen, achter gelaten en komen terug, om eerst zèlf het harmonische te beleven, maar daarna begint het goedmaken wat eens misdreven werd. Al die maskers vielen af; toen René slechts een woord erover sprak, ikzelf was bijna zoover, overzag ik dit gansche geheel. Wat 'n berg ellende is het. Nu voer Erica door 'n ander compas, dat haar nieuwe werelden had kunnen toonen, maar haar kasteeltje en inborst, waren er niet voor gereed. Het slot was, René trok haar uit het dagbewustzijn naar zich toe en was zij er en was zij er weer niet! Ze liep op straat en zat binnen! Natuurlijk, ze was wakker en sliep! Ze wandelde en zij wandelde niet, want ze kon uren lang in de Zon kijken zooals ook psychopaten kunnen doen en er geen hinder van ondervinden, ze hebben thans het dagbewuste gezicht voor tien of meer procent afgelegd! De sterkere ziel trekt of zuigt het dagbewust-

zijn in zich op. Deze moeders zijn er en zijn er niet meer, anderen krijgen er helderziendheid door en gaven, omdat nu de ziel die reine, maar geestelijke klaarte aan de moeder doorgeeft! Zie je ook dit masker vallen?

Is het dan niet waar, dat nu een dood tot je spreekt en die dood op sandaaltjes gaat? Had je er iets anders van willen maken? Nu lacht een dood je toe! Nu vlecht hij kransjes voor je hoofd. Zijn dit geen liefde dranken, als je weet, dat je elkaar achter de kist terugziet? Voel je nu niet, hoor je nu niet, dat hemel en aarde zich kussen? Voel je dien kus op je lippen branden? Dit is de eeuwigdurende liefde! Ik werd door dien kus wakker! Deze kus smelt op je lippen en voor ziel en hart versterkt het gevoel er van je geestelijke persoonlijkheid. Een dood is er niet, als je nu je liefde verliest, kijk je naar de ruimte of je lieverd al ontwaakt is, omdat je thans van daaruit je liefde kunt verwachten! Je gaat zelf op sandaaltjes! Wat wil dit zeggen?

Dat je als aardsch bewuste op klompen gaat, niet voor die bewuste liefde open staat. Je liefde is zóó hard, zóó koud, zóó nietszeggend, omdat je de universeele diepte er nog niet van kent en je kus ook niet levendig is! Je trekt aan een leven, maar mist het universele contact! Dit eene leven is het niet, duizenden levens maken een leven uit. Als deze dood je toelacht zie je de vergeetmenietjes, de lelietjes van dalen en de margrietjes uit een hemel vallen. Las je dat niet? Wat heb je toen gedacht? Die kerel is gek! Maar ik zei een hemel, niet de hemel, je eigen ruimtelijke afstemming is het, van waaruit je man of je vrouw, of je kindje, dat je vroeg verloor, door de kist verloor, door ziekte verloor, toelacht, toewenkt, liefde schenkt, zóó schoon, zóó heilig, waarvan je rilt en beeft en je moederlijke of vaderlijke hart tot schreiens toe bewogen is! 'Kletspraat? Onzin? Gek! Ik lust wel iets van die gekke liefde. Wij allen, zei ik, toen we begonnen, dankten God op onze bloote knieën, toen wij achter de maskers mochten kijken; eerst nu kreeg ons leven diepte, bestaan, kregen wij universeel lief, want Karel sloeg geen bloemen meer kapot, die leerde het! Die leerde hoe te moeten handelen, hoe te moeten wandelen, hoe kijken, hoe machtig mooi alles in en van ons eigen leven is!

Thans lig je op een hei, hand in hand, je kijkt naar een blauwen hemel, stroomende lieflijkheid zuig je in je op. Als je nu weet, dat zoo'n menscheijk kasteeltje goddelijke beteekenis heeft, hoe stel je je nu open om de lippen er van te kussen? Dacht je, dat je nu belazerd werd? Dacht je, dat je thans voor 'n duivel stond? Kransjes worden

er gevlochten, omdat je eigen en waarachtige liefde hemel en aarde tot eenheid heeft gebracht. Nu zie je, dat je als mensch cosmisch bent, de moeder van je kinderen haar taak met je verricht en dat je duizenden vaders en moeders hebt gekend, omdat dit leven tijdelijk is!

Je staat nu niet voor een kasteel, waarvan de deuren gesloten zijn, het is niet koud. Je bevriest niet, het is Zomer en je wordt verwacht! Je gemaal is daar, zijden gewaden draag je, de sandaaltjes zeggen je tot welken graad van bewustzijn je behoort en is nu het diepe, maar wonderbaarlijke gesprek dat je voelt, je beleeft. Je gaat te zamen de ruimte in en beluistert nu de hemelsche klanken voor je reine klaarte, dat de alwetendheid voor je leven is geworden!

Nu kan je 'n gek over wonderen vertellen. Nu kan je 'n gek met hemel en aarde verbinden en is de faculteit er voor krankzinnig, ziek, de gek gooit nu met edelstenen, omdat hij weet, dat al die dingen daar geen waarde meer bezitten! Of zie je het toch nog anders? Dan wacht je nog even, wij gaan verder! Ook dat masker sneuvelt!

Maar hebben wij elkaar begrepen? René sloeg Erica's dagbewustzijn aan flarden. Had zij de kracht in zich gedragen, was er niets gebeurd óf zij had waarachtig een gek of apatisch kind gebaard. Dat wij nu wonderen beleven, is door het bewustzijn van René! Nu kan het geluk zijn, vroeger heette het, ik heb dit kind beïnvloed, waarvoor ik de deur uit moest. Thans zien we, slakken met zout zijn het! Dingen die geen wetgevende waarde bezitten, kletspraat vanuit het menschenlijke onbewuste gezien. Want de wetten spreken voor zichzelf!

Erica was hierdoor niet meer zichzelf, maar even later, toen die krachten haar overheerschten, ten goede, was het „Inspiratie". Tenminste dat vroegen wij ons af. Maar dat was het niet! Dit was meer gevoel bezitten. Dit was gevoel krijgen van 'n ander. Dat kan elkeen. Ik heb mij ook nog wijs laten maken, dat een tooneelspeler door verdriet, het gemis van wat liefde een dramaturg werd. Zie je, Erica schepte erdoor. Ik had bijna gezworen, dat Franz von Liszt er zélf was. Maar toen het bij het beestachtige af veranderde, zonken wij in het onbewuste terug en werd het beïnvloeding, thans echter van buiten af, dat ik eerst veel later en weer in het oude Egypte begreep. Nu hadden we met duivelsche geesten te maken, zij stond er door haar eigen gevoelswereld voor open!

Dat een psychopaat in de Zon kan kijken is bekend. Nu heeft de ziel als de persoonlijkheid het dagbewustzijn verlaten, afgelegd. Die Zon heeft nu niets meer te beteekenen. Dat dagbewustzijn is het echter, dat

reageert op de sterke uitstraling van de Zon. Dit is een en bevindt zich in harmonie met elkaar. Gaat de persoonlijkheid het normale uit, dan zinkt dat harmonische uit die oogen weg en verduistert dit het wit verlichte voor die oogen en is wit donker. Zwart kan ik niet zeggen, omdat er nog steeds licht aanwezig is. Mohammed zei eens tegen me:

„Ik heb een ziel vanuit die duisternis naar het dagbewuste licht teruggetrokken, alleen door haar de wetten voor het eigen leven te verklaren. Toen die vrouw wist, wat ze deedt, loste die tegenwerkende kracht vanzelf op en keerde ze tot het normale leven terug.”

Toen moest zij niet meer probeeren om in de Zon te kijken, de tranen liepen over haar wangen. Maar dat kan wel 'n psychopaath. Doordat Erica haar vol bewustzijn verloor, Van Stein, Hans, Karel, Van Hoogten, Volt, Tenhove, ook nog... verloor ze haar normale maatschappelijke bewustzijn waarin wij leven en was zij zichzelf ook niet meer. Maar dat kenden jullie nog niet? Jullie liepen je te pletter, omdat je niet aanvaarden kunt, dat de ziel reeds in de moeder haar vorig bewustzijn wakker maakt. Ze wordt ertoe gedwongen. Diezelfde weefsels van mij en mijn scheppende kracht, dat nietige boeltje, is toch in staat de ziel te dwingen aan een nieuw leven te beginnen. De stoffelijke weefsels overheerschen nu de ziel, de persoonlijkheid, straks is het de persoonlijkheid die de stof overheerschend beïnvloedt en dwingt om die wetten te aanvaarden. Masker nummer zóóveel gaat onderste boven!

Erica was er en zij was er niet. De stuwing er van voelde zij als brand, een vuur was het. Ja zeker, bezielend vuur was het, dat zij door 'n prikkel dacht te kunnen stoppen, te kunnen verjagen. En dat lukte ook; toen ze haar menselijke eigen wil inzette, had die innerlijke brand niets meer te zeggen, doch nu kon Renétje inslapen! Een bewijs, dat wij menschen ónze sterke wil niet gebruiken! Maar of er een wil is? Die prinses weigerde om slecht te doen, haar kasteeltje te openen voor een leven, waarvan ze zich niet bewust was? Nu liggen eigen wil, liefde, persoonlijkheid, God, vader- en moederschap, karmische wetten en nog veel meer, aan je voeten en kun je zeggen: ik sta boven op mezelf! Maar in mezelf leeft al die Goddelijkheid!

Ik ging dit alles nog even na om de ontstane fouten er uit te halen, want ik vond het voor vandaag genoeg. Morgen ga ik verder. Ik lees nu:

Als een bloem ontwaakt is dat als de ziel voor den mensch! De bloem bezit een ruimte, de ruimte van dat struikjel De bloem bezit een ziel, natuurlijk, of zij bezat geen leven. Wat geen leven bezit in de

ruimte, en op aarde, lost op! De boom ook! Een grassprietje ook! Wat je ook ziet, in de natuur, aan dat stoffelijke leven zie je de eigen ruimte, ook de eigen zelfstandigheid. Een bloem staat in den grond, kruipt omhoog uit den grond en dat is de ruimte voor dit leven. Maar een dier heeft meer ruimte! Kan lopen, kan blaffen, als je een hond ziet, heeft een eigen geluid en karakter. Ook die wereld is juist, maar wij menschen bezitten het „Universum"! En dat wordt onmetelijk! Dat is Goddelijk! Ik begrijp het, het is dik in orde!

Als de menselijke ziel tot ons komt, hoe dat aantrekken geschiedt, hooren wij straks van ons geestelijk wonderkind nog wel, is de ziel in de moeder en voltrekt er zich een proces, zooals al het leven van God ondergaat. Alleen met dat verschil, wij zijn menschen. Al de levende wezens bezitten ruimte, hebben een ziel, ook de natuur! Is dit niet wondervol? Ik ga nu elken dag verder! Ik zal René vragen om nog even te wachten, als ik klaar ben met mezelf kan hij den toren op de universiteit zetten en directeur gaan spelen. Ik geloof niet, dat hij hals over kop de straat op vliegt om ergens op tijd te zijn. René berekent alles, hij doet, zie ik, geen stap meer onbewust. En zijn portier waagt het niet om in slaap te vallen! En bullen verlies je nu niet meer, machteloosheid is er niet, heel je ziel jubelt!

Thans zingt moeder Natuur tot je en weet je, als je dit bewustzijn verliest, je in een andere wereld komt, die voor je ziel! Je innerlijk leven! En daarin waren wij. Ik voelde me kinderachtig worden? No! Kinderlijk, want Christus gaf ons het voorbeeld! Ook dit is 'n masker!

„Laat de kleinen tot Mij komen."

Was ik niet gelijk een kind? Dat wil zeggen, legt alles van je dikdoenerige karakter af en je komt los van deze stoffelijke wereld. René was in die wereld ouder, omdat hij voor zijn vorig leven ontwaakte. Als je die gevoeligheid bezit, je leven wilt zooals God de wetten geschapen heeft, verijlt je bewustzijn.

„Ik ga even naar buiten, morgen ga ik verder."

Toen ik buiten kwam ontmoette ik onzen jongen. Ik vroeg hem hoe zijn zaken floreerden en hij zeide:

„Je hebt heel den dag aan mijn leven getrokken, Frederik. Je bouwde jezelf als het ware voor me op, ik zag je. Hier is de schets ervan."

Het is 'n prachtige teekening, het talent openbaart zich vanzelf, het gevoel dringt tot het zieleleven door. En hij laat er op volgen:

„Frederik, je kunt thans vragen stellen. Ik ben zoover."

En nu moet ik hem vragen nog even geduld met mij te hebben, ik

wil eerst gereed zijn met het verleden. Hij vliegt zijn moeder en Anna om den hals en is ontzettend lief voor ons allen. Hier zie je het voorbeeld voor de jeugd. Een nieuwe generatie openbaart zich. Wie met hem kennis maakt heeft een vriend en een broeder, daarachter leeft dan de meester. Ik ben van gedachten veranderd en ga tot Elsje en Hans. Het wonderlijke kind doet zelf open en Hans zit te luieren. Elsje wandelt hier rond in een oud gewaad, de rokken sleepen over den grond, zwart fluweel staat haar goed. Ze heeft een prachtig lichaam, als een jonge vorstin schrijdt ze door haar kasteel. Ze is als Maria Stuart, denk ik bij mezelf, toen die haar hoofdje op het schavot moest leggen, alleen het kruis mankeert nog.

„Ahá, die Prof....., hoe is het?”

„Zit, Frederik, blij dat je even komt. Wat doe je?”

„Ik ben met het logboek bezig.”

Elsje weet dat nog niet en ze vraagt:

„Wat is dat, vadertje?”

Ze noemt mij vadertje, net als Erica, als ze tot in mijn hart komt. Maar Hans zegt:

„Frederik houdt een logboek bij, lieverd. Hij beschrijft het één en ander van menschen waar hij mee te maken heeft. Past maar op jezelf, of je staat er ook in. Is het niet zoo, ouwe?”

„Wil jij Frederik ouwe noemen?” helpt Elsje me. „Je doet voor elkaar niet onder.”

Zie je, dat hoort Hans niet gaarne, maar zoo is het. Elsje wil nu meer van het logboek weten. Ze vraagt:

„Vertel eens, vadertje? Mag ik het weten?”

„Wie kan jou nu iets weigeren, Majesteit, Maria Stuart?”

„Hoe noem je haar, Frederik?” wil Hans weten.

„Heb jij dat drama nog nooit gezien, Hans? Dan wordt het tijd. Ik zeker wel tien keer. Elsje is als zij. Als je het stuk ziet, weet je, dat je 'n koningin hebt.”

Maar Elsje houdt niet op, ze wil iets weten van het logboek.

„Kom, vadertje, vertel eens? Of ik ga naar Erica.”

„Het logboek, lieverd, gaat een beschrijving geven van menschen, die 'n lange reis maken. We zijn al ettelijke jaren op weg en er is heel wat gebeurd. We hebben stormen beleefd, oerwouden zijn we door gegaan, gevochten hebben we met de wilde dieren, we zijn onderweg zoo beetje gek geworden ook nog, krankzinnige gestichten hebben we leeren kennen en professors, die met hun zieken geen raad wisten. We

hebben woestijnritten gemaakt, bezochten het oude Egypte, betraden Tempels en Vorstelijke kasteeltjes, kortom, we beleefden narigheid en geluk. En dat is nu het logboek. Ook je geleerde man heeft er part en deel aan. Ga gerust naar Erica, zij kan je er een bende van vertellen. Ik ben niet zoo bespraakt.....!"

—Elsje laat er geen gras over groeien en vertrekt. Wij zitten alleen en nemen het er even van.

„Net iets voor Elsje, Frederik. Snap je nu zoo'n kind? Zag je hoe ze er uit ziet? Dat maakt ze zélf! Ze kan krijgen wat ze wil, maar die prachtige gewaden die je ziet, maakt ze zelf en ze zegt, dat ze het niet heeft geleerd. Een kunstenares in alles. Ik ken m'n geluk niet op, hoewel ik moet zeggen, ik ben bang voor de toekomst."

„Wat zeg je? Ben je bang?"

„Moet je zoo'n Vorstin maar eens zien, Frederik. Ga je ergens met haar binnen, valt ze op. Aanbidders genoeg, als je het mij vraagt. Maar Elsje is geen Hansi. Ik vraag me elken dag af waar ik dit aan verdiend heb. Het is geluk dat je zelf niet in handen hebt, ook al is het je vrouw. Als ik zoo naar haar kijk, krijg ik het gevoel, Frederik, alsof ze mij voor 'n tijdje is geleend. Jij vindt dat wellicht belachelijk, toch voel ik het zoo. Het is té mooi om waar te zijn. Het gaat altijd zoo met mij, als ik iets bezit waar ik met ziel en zaligheid aan gehecht ben, raak ik het weer kwijt ook. Maar wee hem, die een vinger naar dit leven uitsteekt, die is nog niet gelukkig."

„En dan vermoord je zoo iemand, natuurlijk."

„Vermoorden, Frederik, ik hang dien kerel zélf op. Je moet er om lachen, niet, maar zooiets moet je geen tweemaal beleven. Ik zou mezelf niet meer kennen. Ik krijg vreemde gedachten. Soms vlieg ik even huistoe, zoomaar. Ik laat alles liggen, al zou ik 'n operatie beleven, ik geloof niet, je vindt het natuurlijk kinderachtig, dat ik mezelf kan beheerschen, zoo trekt dit wezen. En als ik hier ben, heb ik er spijt van. Wat moet ze denken? Gisteren zegt ze:

„Je doet alsof je mij niet vertrouwt, Hans. Bah, dat is niet leuk. Waarom vertrouw je mij niet?"

„Zie je, Frederik, dan sta je te kijken en ben je 'n geslagen man. Ik weet wel, als dergelijke dingen moeten geschieden, hou je ze toch niet tegen. Maar het zou m'n leven kosten."

„Waarom zet je die gedachten niet van je af, Hans?"

„Kon ik dit maar, ik doe alles, maar het lukt niet. Ik droom er van, Frederik, dat ze me haar ontnemen. Ik vlieg 's nachts als 'n bezetene

uit m'n bed en zie dan spoken. Ik geloof, dat ik het erg te pakken heb. Het liefst zat ik met haar op 'n eiland. Ik wist dan, dat ze mij toebehoorde, doch dan vertrouw ik het nog niet. Ik zou dan geloof ik bang zijn, dat vroeg of laat zoo'n zeemeerman uit het water zou komen om haar weg te sleepen. Wel de moeite waard, Frederik, voor jou dan, om er over na te denken. Is het iets voor het logboek?"

„Maak niet zoo'n onzin van heilige wetten, Hans."

„Ik wilde dat ik het kon, mijn beste Frederik, maar het is 'n nachtmerrie van me. Zoo zie je, het is nooit goed, je kunt nimmer eens gelukkig zijn, altijd is er iets. Ik kan me zelf 'n gelukkig man noemen. Ik heb alles! En toch, ik vertrouw mezelf niet meer. Ik zou Elsje in m'n brandkast willen stoppen. Ik weet niet waar het vandaan komt, Frederik, maar het gevoel is er. Ik zoek ernaar, maar ik weet niet waar ik dat middeltje vinden kan. Geloof me, als ik dat wist, draaide ik dit leven nu al den nek om, om voor mezelf rust en geluk te scheppen."

„En dat zeg je zomaar."

„Ik weet wel, Frederik, in mij leeft nog de moordenaar. Ik zou zoo in staat zijn om 'n moord te doen. Ik ken mezelf. Ik ben jij niet! Ik ben voor vele zaken nog maar 'n stakkert. Ik weet het maar al te goed. En nu komen er verschijnselen. Ik ga Erica thans begrijpen, en René. Já, je vindt het alweer gek, he, maar het is eigenlijk begonnen, toen Renétje dit prachtige portret voor ons maakte. Ik zit uren lang naar dit wezen te kijken, maar dit wezen ken ik niet. Kijk zelf! Wat zie jij aan dit portret? Wat zegt het je, Frederik? Het is 'n wonder. Ik vind René 'n kei, eerlijk, ik weet hoe dat leven zichzelf overwonnen heeft. Ik zie het niet in die richting, God bewaar me! Maar als ik in dit portret kom, Frederik, ik de aura volg die vanuit dit zieleleven straalt, zegt het mij: dit houd je niet! Dit is te mooi voor je. Vroeg of laat ben je dit leven kwijt. En zoo lig ik aan de voeten van dit kind neergeknield en doe net krankzinnig. Ze kan het bijna niet meer aan. Ik ben geloof ik te goed, maar wat doe je als je mijn leeftijd bezit? Stel je hier eens op in, Frederik. Een kind, dat een zuster en kameraad voor je is, goed is, lief is, je een liefde schenkt die je niet op kunt, vrouw is — in de allerhoogste beteekenis, een kunstenares in alles, een vorstin voor je leven kan zijn? Ik kan schreien als ik aan dit wezen denk. Ik wil vloermat spelen, alles wil ik doen, om die zekerheid te mogen bezitten; deze ziel is van jézelf voor dit leven. Ik heb er vijftig duizend gulden voor over, als ik die zekerheid bezat, Frederik, zoo pijnlijk is dit gevoel en is mijn verlangen. Vreemd? Jij kent mij geloof ik nog niet, Frederik.

Weet je, wat 'n vrouw voor mij te beteekenen heeft? Toen ik 'n jongen was, Frederik, en zoo'n paar rokken waaiden langs me heen..... beefde ik al. Ik vond 'n vrouw zoo iets heiligs, zoo wonderbaarlijk en bovennatuurlijk, dat ik tegen mezelf zei: als je ooit kiest, voor je besluit komt te staan, weet dan wat je doet, vlieg er niet in, want het kraakt je. Ik begrijp nog niet hoe ik over het beleefde met Hansi gekomen ben. Hierdoor, Frederik, was ik zoo angstig om te huwen, duurde het zoolang voordat ik een besluit kon nemen. Ik bezat angst, angst voor bedrog, voor leed, ellende, belazerd te worden door datgene, wat het liefste is voor dit leven. Man, wat heb ik 'n pijnen moeten aanvaarden."

„En nu je het bezit, maak je het op deze wijze weer kapot. Want dit gaat niet goed, Hans."

„Weet ik maar al te goed. Ik schep verwijdering tusschen ons. Maar ik zeg je toch, ik vecht er tegen, het helpt echter niet. Ik kom van deze gevoelens niet los. Hierin ben ik een psychopaath, Frederik. Het achtervolgt me waar ik ook ben, het staat voor me. Het liefste drukte ik haar mordsdood in mijn armen, eerst dan krijg ik rust. Geloof je het?"

„Zoo ernstig is het?"

„Zoo ernstig, vraag je, het is 'n ziekte van me, voor me! Griezellig is het, anstig, ik heb zoo iets nimmer gekend. Ik wilde al eerder met je praten. Toen je zooveen binnen kwam, dacht ik, gelukkig, nu komt er ontspanning, nú kan ik praten, ik weet al niet meer hoever ik ben. Maar wat denk je? Belachelijk?"

„Eén ding Hans, wat jij wilt staat ingesteld op rust en vrede in huis?"

„Wat anders? Ik zeg toch, ik vlieg naar huis terug en moet dan bekenen, dat Elsje me aanstaart of het dondert in me. Ik doe haar pijn... ik weet het, maar het zit in m'n bloed, in m'n hart leeft het al, ik slaap er niet door, ik ben overstuurd als je het weten wilt."

Als ik Hans antwoord wil geven, staat René voor onzen neus. Wel, wel, komt er uit Hans, waar hebben wij dit aan te danken?

„Moeder vraagt, of je bij ons komt eten."

René kijkt Hans aan. Oogen zijn het, die hemel en aarde kennen, waarvan Hans het Universeele nog niet ziet. Hans neemt den kunstenaar in zich op. Het zijn slechts enkele seconden, dat ze elkaar raken, peilen, bevoelen, dan zegt Hans:

„Een pracht idee, René, wij komen direct."

René kijkt naar zijn eigen product. Ook dat duurt even. Hans volgt

hem. Ik volg hem ook. Ik krijg bijna een beroerte, ik beef, ik ril weer, mijn hart bonkt in m'n keel. Doch de jongen, die als 'n kind is, redt me, als hij zegt:

„Ik geloof, Hans, dat je hemel en aarde danken kunt voor deze genade. Weet je, wij menschen begrijpen dergelijke geschenken niet. Als God je iets geeft ben je direct van streek, omdat je denkt, dat je het morgen weer moet missen.”

Hans z'n oogen rollen bijna uit de kassen. Z'n geleerde kop maakt een buiteling..... voor hem zijn deze woorden het Golgothasche gerecht! Hij weet niet waar hij zich aan vastklampen moet, maar René zegt nog:

„Ben je niet bang, Hans, dit te zullen verliezen? Bijvoorbeeld door den dood? Ik voel je prikkels, ik voel je angst, Hans. Zoo zijn jullie psychologen nu. Iets, wat je gaarne wilt behouden moet je vrijheid geven. Iets, wat je gaarne wilt bezitten en voor geen geld wilt missen, moet je afstand van kunnen doen, dat de natuurlijke tegenwerking is voor het leven. Eerst nú hou je het! Iets, dat jezelf aansteekt hoef een ander niet voor je te doen! Als dát vlam vat, Hans, breekt het je hart en is er van blusschen geen sprake meer. Dacht jij er anders over?”

Ik kijk naar René. Hans glimlacht, maar dit is het lachje van 'n geslagen hond. René zegt nog:

„Tot aanstonds dan, Frederik, kom je gauw? Dag Hans?”

De meester is weg. Hans zegt:

„Wat is er met dien knaap gebeurd, Frederik. Vertel me, wat is er met René gebeurd?”

„Stil maar! Kalm blijven, wanneer menschen je de waarheid zeggen. Wat er met onzen gek gebeurd is, vraag je? Dat zal je straks nog beleven. Ben je je weddenschap vergeten? Ik kan je wel zeggen, dat ik gewonnen heb, Hans. Je was je vijftig duizend al kwijt geweest, ik had je straatarm kunnen maken. Dit gekke leven is ontwaakt. Ik wilde, dat ik wist, wat hij daarin zag. Maar je ziet het, waar je over piekert krijg je zoo maar thuis gebracht als 'n geschenk. Is dit waarheid? Jij zelf schept ellende. René ziet je Goddelijk geschenk, hij heeft er eerbied voor. Maar hij neemt alles van je leven in zich op. Hebben wij vroeger niet gepraat over beïnvloeding! Weten wij niet, dat er telepathie bestaat, die aangeboren is? Hebben je zieken je deze bewijzen niet geschonken? Wel, hier had je nu zoo'n voorbeeld. René is hypergevoelig. Straks dagen wij je uit tot een eerlijk gevecht.”

„Wat wil je?”

„Wij dagen je uit tot een geestelijk-wetenschappelijk gevecht, Hans.”

„Je meent het niet.”

„Ik praat thans met heiligen ernst. Ik stel het me zoo voor. Het kan hier bij jou in huis geschieden. We halen er elke faculteit bij. Jij, collega's van je, de astronoom, de theoloog niet te vergeten, al de geestelijke faculteiten komen hier bijeen en kunnen hun vragen stellen.”

„Ben je krankzinnig geworden?”

„Ik ben nèt zoo krankzinnig als toen, die dagen in je inrichting. Ik spreek in heiligen ernst, Hans. En eerst dan kun je mij vragen wat er met René is gebeurd.”

„Je meent het niet, Frederik.”

„Zie je, zoo zijn jullie, zegt René, maar zoo ben je ook. Jullie krijgen nimmer ondergrond in je denken. Wij zullen je waarschuwen, Hans. Kan nog een jaar duren, maar kómen doet het. En dan beleven wij bovennatuurlijke wetten, 'n cosmisch feest zal het zijn, doch praat er nog niet over. Ik moet eerst m'n dingen klaar hebben, ik zèlf moet er gereed voor zijn. Maar wonderen zijn het! Je zult groote oogen opzetten, Hans. Ik zeg je, dit heeft nóg meer beteekenis dan jouw Elsje. Méér nog dan honderd duizend Elsjes bijeen.”

„Wat wil je eigenlijk, Frederik?”

„Een gevecht op leven en dood voeren met je wetenschap. Ik ben nog steeds bouwende, Hans. Ik kan je zeggen, wij zijn er!”

„Dat meen je niet!”

„Wij zijn er, Hans! Ik ben er en René is er ook!”

„Ik geloof het niet, Frederik.”

„Zoo, geloof jij het niet. Maar wat zegt je het gepraat van zoo-even dan?”

„Ja....., ik weet het niet.”

„Ik weet het wel, Hans. René kwam hier en zuigt alles in zich op. Hij wordt jezèlf! Ik ken dat van hem. Ik heb mijn bewijzen al lang gekregen! Karel en Erica zien het nog niet, omdat zijn leven bezig is om orde te scheppen. Maar ik zeg je, je zult groote wonderen beleven. Je zult iets beleven, waar je zoo van onderste boven bent, dat héél je leven kan veranderen. René is 'n meester.”

„Laat me niet lachen, Frederik, overdrijf nu niet.”

„Ik zweer het je, Hans, het is me heilige ernst.”

„Dat moeten Karel en Erica toch weten?”

„Als je dat doet, kom ik hier nooit meer terug.”

„Waarom mogen zij het niet weten?”

„Omdat zij zouden storen.”

„Dus het is 'n gunst voor me, dat ik het weet?”

„Jij bent de eerste wien ik er iets van verteld heb. Zelfs...!”

„Wat zelfs...!”

„Niets...!”

„Dat is onzin. Nu opbiechten, Frederik.”

„Later, Hans, later...! Dan weet je alles.”

„Je hebt geheimen, Frederik?”

„Dat nu net niet, het houdt verband met ons gevecht.”

„Kom, we gaan. Ik beloof je, er met niemand over te spreken. Maar je moet niet vergeten, Frederik, ik ben kritisch.”

„Kun je zijn zooveel je wilt. Wij krijgen je wel. De bewijzen zal je ontvangen. Niets houdt dit tegen.”

„Hoe wil je dat doen, Frederik? Moet ik aanvaarden, dat René ons verpletteren wil?”

„Hij zal je al de krankzinnigen wetten verklaren, Hans. Ook die van het universum. Eigenlijk voor alles, hij is alwetend!”

Hans lacht zich de stuipen. Dat wist ik, maar ik speel het thans uit, hij kan zich dan voorbereiden. Maar ik doe dit om andere zaken ook. Hij kan zich hier nu op instellen. Elsje zal dan op den achtergrond geraken. Helpen doet het, ik deed het, zei het hem, om hem te helpen.

„Jij lacht weer, Hans, maar nu waarschuw ik je. Lacht niet te hard. Lach niet om dingen waarvan je niets begrijpt. Jij kent ons niet meer. Je leven stond stil, het mijne is ontwaakt!”

„Meen je het, Frederik?”

„Zoowaar er 'n God van Liefde is.”

„Maar dat weet je niet..., dat is voor jou ook 'n groot raadsel.”

„Zoover zijn we thans, Hans. Ook dat mochten we door onzen gekleeren kennen.”

„Bestaat niet.”

„En dat is jouw ongeluk nog. Jij kunt nooit iets aanvaarden. Nimmer kun je met je hart en ziel eens stukken overslaan. Dat is heel goed, maar soms moet het. Ik zeg je nogmaals... wij dagen je straks uit tot dit gevecht. Feest zal het zijn. Erica en Karel, wij allen, Hans, beleven wonderen. Aanvaardt het!”

„Is het dan niet beter, dat je ook Erica en Karel waarschuwt?”

„Ik zal er over na denken. Ik zal er met René over praten. Ik geloof echter, dat het beter is, dat wij nog even wachten. Als het nog 'n jaar duurt wordt het 'n druk voor hem. En dat moet niet. Neen, ik weet

het al, je wacht. Ik heb je deze aardigheid gegeven, maar thans wachten. Denkt er over na, Hans. Vertrouw me nu, ik ga géén aardigheidjes meer uithalen, het leven is me te ernstig. Ik weet wat ik doe en wat we kunnen."

„Máár hoe is dat ineens gekomen?"

„„Ineens?" vraag je? Toen Erica haar eerste verschijnselen onderging, Hans, René nog in haar leefde, is het al begonnen."

„Dus toch?"

„Geen gek meer, Hans, maar een geestelijk wonderkind...!"

„Ik weet het niet..., en dat kun je mij ook niet kwalijk nemen. Maar ik zal afwachten."

„Denk er over na, Hans. Stel je zoo'n toestand eens voor. Wij allen om hem heen, jullie stellen vragen."

„En je kunt hem vragen stellen?"

„Je krijgt thans op al je vragen antwoord, Hans!"

„Bestaat niet..., Frederik."

„Bestáát, Hans! Denk er over na en laat dien anderen onzin van je loopen. Je krijgt dan weer een rustig leven. Jij als geleerde kunt het! Of je wordt als Franciscanus. En dat zou afschuwelijk zijn. Maar je bent er het type voor."

„Zoo, dacht je dat? Ik pleeg liever zelfmoord."

„Moet je toch niet doen, Hans, ook die wetten zal ónze Renétje je verklaren."

„Je meent het niet, Frederik."

„Krijg dan voor vandaag maar de „droedels!" Is het nu goed?"

We treden binnen. Elsje speelt, Erica zingt. Karel is er ook. We zetten ons neer en luisteren. René is er niet. Anna is achter. We genieten nu. Karel ook, we hoeven straks niet meer naar een schouwburg toe. Mooi is het! Het streelt je. Erica heeft een mooie stem, raakt de alt, maar ligt er juist tusschen in. Een sterke sopraan dus. Ik denk nu aan de Liebestraum van Franz. Ook toen was het geweldig, nu is alles anders.

En dan volg ik Hans. Ik stel vast, dat hij zichzelf al niet meer is. Een idée fixe achtervolgt hem! Ik moet er niet aan denken. Karel en Erica zien hem als doodgewoon? Niemand ziet het? Alleen wij, René en ik weten het? De vrouwen zijn fertig... we klappen. Dan komt er 'n likkertje voor het eten en 'n gesprek over kunst. Elsje zit daar als 'n vorstin. Erica zegt:

„Moet je m'n zuster eens zien, Frederik? Precies Maria Stuart."

„Wat heb ik je gezegd, Hans? Hier zijn de bewijzen.”

Elsje kan er tegen. Het kind neemt het op alsof het haar niet aangaat. Wij genieten van haar persoonlijkheid. Even later zitten we met ons allen aan tafel. René is stil. Hij denkt. Hans kookt van binnen, hij kan het niet voor zich houden, voel ik. Ik stuur mijn gedachten tot René, die rechts van mij aan den overkant van de tafel zit. We kijken elkaar door 'n flits in de oogen. Ik geloof, dat ik raak schiet. De roos klapwiekt al en het leven' ervoor zegt:

„Waarom draag je deze gewaden, Elsje?”

Stomverbaasd is Hans. Ik weet waarom René deze vraag stelt. Iets, dat fel beleefd wordt, zei me Mohammed, let maar op, je zult dat met hem meermalen beleven, zuigt hij en zuigen wij zoo maar in ons op. Dat kunnen andere menschen ook, maar die zijn gesplitst en nu komen er slechts enkele gedachtenstroomen tot je leven. Ze waaïen als het ware door je ziel, nu kan de persoonlijkheid ze niet scherp voelen, opvangen. Maar wanneer er gevoelens zijn, die scherp ingesteld staan op 'n leven, nemen wij die over en negen en negentig van de honderd, Frederik, volgt het gesprek erover. Nu René deze vraag stelt, voel ik het einde al. Van avond hebben wij het over dit huwelijk. En Elsje als 'n koningin zal er aan mee doen of zij zal er door zwijgen. Als dit maar niet verkeerd gaat, want Hans' is zichtbaar overstuur.

Elsje kijkt René in z'n oogen. Wij allen zijn volkomen uitgeschakeld. Wij hebben nu geen beteekenis meer. Hans zit er bij als een grootvader. Hij slurpt zijn soep op. Karel kijkt naar zijn grooten jongen, maar Erica moet het antwoord geven.

„Ook wat..., om zich te kleeden, natuurlijk, niet Elsje?”

„'n Slecht antwoord is het. Raakt geen kern. René zwijgt al, toch komt er nog:

„Doe je dat om je zelf? Ik bedoel, krijg je die verlangens zoo maar in je? Ik vraag het uit schilders oogpunt, uit die wereld, want ik vind het 'n pracht jurk. Echt iets om er een groot portret van te maken. Mag ik?”

Hans kijkt. Mag ik? Waarom ook niet, Gun kunstenaars een oogje. Hij zegt:

„Als je er iets bijzonders van kunt maken René? Je bent wel jong, maar talent is er. Ik zou me vereerd voelen. Doe je het lieverd?”

Natuurlijk, wanneer wenscht de meester te beginnen?

„Pas als het portret van mij af is....” volgt er van Erica.

„Ook jij nog?”... zegt Karel. „En dan ik zelf, zoonlief, nu je vader nog.”

„Als je zoo'n mooie jurk aan trekt, Moeder, ga ik morgen beginnen. Natuurlijk, ik ben er nog niet. Maar zijn dit even modellen? Mag ik, Hans?"

„Natuurlijk mag je, ga je gang. Ik krijg op deze manier heel mijn huis vol. Ik vind het best."

Maar dat is 'n leugen, weet ik. Hans schrok al. René weet het. Hier spelen zich krachten uit die wij nog niet kennen. Het kan mogelijk zijn, dat ik de dingen té zwaar zie, maar het klopt onder mijn hart. Elsje met René verbinden is gevaarlijk. Ik geloof, wat hij mij heeft gezegd, hij moet niets anders. Hij wil niets anders. Máár! Ik geloof, dat wij in wetten leven waaraan wij allen niets kunnen veranderen. Er is een kracht die ons tot dingen dwingt. Hans is bang zijn geluk te verliezen, wij helpen er wellicht aan mee om het te doen plaats vinden. Of, anders gezegd en bedacht, deze dingen zijn onfeilbaar. Deze wetten komen op je af. Deze levens worden je of zijn al, voordat je aan dit leven begon, op je weg gestuurd. Toeval? Ik geloof het niet. Ik vind Hans kinderachtig! Wat is er eigenlijk bij, als 'n jong kunstenaar een portret wil maken? Niets! Karel vind het ook goed, hij eet lekker, drinkt z'n wijntje, rookt z'n sigaartje, er is niets aan de hand.

We hebben het over het portret. René zet Elsje op haar troon. Waarachtig, zegt Hans, nu zie ik het ook. Mary Stuart is het. Maak jij maar 'n portret en hang het bij mij aan den muur, René, maak jij ons maar gelukkig. René maakt een schets van Elsje. Het is wonderlijk raak. Wat 'n talent bezit dit leven. Moet je zien hoe het lijkt. Hans moet toegeven dat dit kunst is. Zoo jong nog. Hij vraagt het René. Die wordt spoedig tweeëntwintig. Oude kunstenaars mogen hem niet, maar dat is te verklaren. Dit kind krijgt alles om niets. De gaven worden hier in 'n jongenshart gelegd, Elsje zit daar alsof ze zoo van haar troon zal stappen, maar een kroon is er niet. In dit fluweel is ze oerwoud. Dit is geen masker meer, je kijkt er doorheen. Erica doet verwonderd. Ze kijkt zich de oogen uit, ze denkt. Ik weet wát ze denkt. Ik weet wát ze voelt, en ik weet ook, dat ze zichzelf gemeen vindt! Maar wat doe je, als moeder? Ook al weer olie op dit onzichtbare vuur. Wat zal dat straks branden. Olie op 'n onzichtbaar vuur waar deze gedachten en verlangens bij hooren. Het klopt als 'n bus, maar dat kost slachtoffers. Foei, báh, zeg ik... ik erger me zoo hevig dat de woorden over mijn lippen rollen. Allen kijken. Alleén René niet, die gaat verder. Wat is foei en báh? vraagt Erica.

Ik zeg, de kunst van al die smekkerds. Dit lijkt ten minste. Je ziet,

wat je zoon op zijn reis heeft geleerd. Ik moet zeggen, de moeite waard. René is al een uur bezig en werkt waar wij bij zitten. Plotseling houdt hij op en rent naar boven;

Even later is hij terug en zegt tegen Erica:

„Vooruit, Moeder, ga zitten. Ik wil je schilderen. Eerst 'n schetsje.”

Erica neemt plaats. Het duurt niet lang, een half uur maar, dan is de schematische ondergrond al klaar. Dat gaat hij op doek uitwerken. Hij weg. Wij hebben het nu over kunst, over de mooie gewaden van Elsje, over René. Karel zegt:

„Had je dit kunnen droomen, Hans? Had je dit verwacht? Mijn zoon. Ik geloof het nog niet, maar je zit er bovenop. Je kunt er niet aan ontkomen. Dat wordt een knaap, ik geloof het nu. Arme Frederik, hoe hebben wij je geslagen. Of geeft de Prof hem die eer nog niet! Ik wél, Hans! Frederik krijgt in alles gelijk. Ik leer van mijn zoon. Je gelooft het niet? Ik ga hem nu zien. Ik geloof dat ik ervoor geboren ben. Frederik denk wel van niet, maar ik zie iets in mezelf veranderen. Já, Elsje, dat had je allemaal mee moeten maken. Ik ben de stoker. Ik stook het gevaarte. Hans is 'n verstekeling... is het niet, Frederik? Maar jij bent onze gast, Elsje. Ga je met ons mee? We zitten dicht bij de kust van Florida. Is het niet Frederik? Daar blijven we een tijdje om uit te rusten. En René kan dan wat Oostersche schilderijen maken, ik bedoel Zuidelijke. Cocus-boomen en Stille Zuidzeeën. Waar zijn de stukken van je reis, Frederik?”

René komt juist als Karel het vraagt. Hij laat Hans en Elsje zijn nieuwe dingen zien. De Pyramide, Luxor, ruïnes, woestijnen, de sfinx, de Nijl. Weenen, een straatje in Berlijn, een stukje Boedapest. En dit is? Wat is het? Wie weet het? Een symboliek! Boven het oude Egypte, in het nachtelijk duister, een gedaante in de ruimte. De Godin van Isis, zegt René, ze waakt over jullie levens. De map gaat dicht, hij wenscht ons goeden nacht. Hij smeert 'm. Ik geloof, dat Hans denkt: „goed zoo.” Het stelt hem gerust. Hij kan zijn gedachten niet tegenhouden, ik voel hem. Van René's kant voelt hij geen angst, ook al is het bij het schilderen van zijn Elsje tot hem gekomen. Je kunt dat aan alles zien. René reageert alléén op kunst. Het is 'n pracht avond geworden, gode zij gedankt, heb ik het verkeerd gevoeld, we hebben het weinig over dit huwelijk gehad. Maar de stralingen, die ik voelde zijn dan ook gebroken. Die ondergrondsche gedachten hebben een eigen weg gezocht. Ik hoop niet dat ze terugkeeren. Ik voelde dat denken. Ik zag dat denken. Ik ging er op in. En ik gaf mij er volkomen aan over. Het

is vreemd, nu is het weg en Hans is anders! Er is een ijsje gebroken. Geruststelling kwam ervoor in de plaats. Wonderlijke gevoelens zijn het, als ze niet zoo doordringend waren. Menschen gaan er door kapot en menschen zijn er door gelukkig. Wat is het? Waarom zijn wij bij elkaar gebracht? Hans en Elsje vertrekken, wij komen de volgende week daar. Hans is opgewekt en verzorgt z'n Koningin.

„Die Hans!”, ontvalt Karel. „Hij zit op Elsje als 'n kloek op eieren. Snap je zoo'n kerel, Frederik?”

„Ik snap 'm, Karel. Hij krijgt er nog stuipen door.”

„Wil ik je eens wat zeggen? Hans ziet ze vliegen. Dacht je, dat ik gek ben? Is dit normaal? Ik geloof vast dat ik raak ben, ik kan me niet vergissen, het ligt er dik bovenop.”

„Wat ligt er boven op, Karel?” wil Erica weten.

„Dat Hans verkindscht door z'n schat. Belachelijk is het. Wie moet hem dit leven ontnemen? Elsje is geen Hansi. Zie je dan niet, dat Hans des duivels is? Of heb je je oogen in je zak. Maar dat geloof ik niet. Eén ding, ga er niet op in, Erica, of het wordt narigheid. Dit is niet normaal meer. Heb ik gelijk, Frederik?”

„En of. Zoo straks, toen ik bij hem was, begon hij er zelf over. Angst is het om Elsje te verliezen. En dat op deze leeftijd is gevaarlijk. Dat worden Sfinxen, als je het mij vraagt. Hij rent van het kastje naar den muur. Op de gekste uren zie je hem thuis. Hij zegt zelf, ik loop er dag en nacht mee rond. Het jaagt hem huistoe. Elsje vindt het natuurlijk verschrikkelijk. Maar René gaf hem een pak slaag.”

„Wat zei de jongen, Frederik?”

Ik vertel Erica wat René hem zei. „Zoo'n jongen toch, Karel, voelt hij even scherp wat er in 'n mensch om gaat! Wist jij dat, Karel?”

„Ik niet, maar ik geloof, dat ik er iets van begrijp. We moeten dat geschilder tegengaan, geloof ik. Je kunt het nooit weten.”

„Moet je niet doen, Karel, René geeft niet om Elsje.”

„Wat zeg je, Frederik? René geeft niet om Elsje? Wil jij de zaak verdoezelen?”

„Dat niet, maar hij zegt het.”

„Verdomd gevaarlijk, ik zou ook bang zijn als ik zoo'n kind had en er liep te veel jeugd over den vloer! Maar ja, wat wil je? Wil je soms op 'n eilandje gaan leven?”

„Woordelijk Hans z'n gedachten, Karel. Hij zou dat willen. Maar dan is er nog angst voor 'n zeemeerman!”

„Die is goed, die is waarlijk goed, zoo'n mop heb ik in lang niet

gehoord. Die Hans toch. Wat 'n onzin haalt zoo'n prof zich in z'n hoofd. Ik kan er niet om huilen, ik zou me dood willen lachen. Jaloers?"

„Als ik nog niet heb gezien, Karel. En 'n gevaarlijke."

„Denk je?"

„Zeker is het, dit is gevaarlijk."

„Wat moeten we doen, Frederik?"

„Wat we moeten doen, Erica? Ik weet het niet. Je kunt er niets aan veranderen."

„Wat akelig, hè?"

„Akelig??!! Dit noem je akelig? Kletspraat is het. Laat Hans doen wat hij wil. Als René een hand zou uitsteken naar Elsje, draai ik hem z'n nek om. Maar dat is het niet. Hans weet met zichzelf geen raad. Daar is natuurlijk iets voorgevallen, wat wij niet weten. Ik verdenk niemand, Elsje heelemaal niet, ik zou mezelf niet meer vertrouwen. Die Hans toch!"

„Wat wil hij dan, Frederik?"

Wat Hans wil, Erica? Elsje onder een gouden stulp zetten. Meer niet. Maar het is hem in z'n hoofd geslagen. Heb je meestal met deze types. Ze verliezen zich in het geluk en maken er zelf een kermistent van. Ik doe het wat minder en begin nergens aan, je bent nu zeker van jezelf. Laat gaan, laat komen wat komt, zoek geen fatamorgana's op, je loopt je te pletter. Ik ga slapen. With pleasant dreams too!"

Ik schrijf nog neer:

„Met Hans is het bar. Dit is geen kleinigheid. Elsje is als 'n engel in het wit. En Hans, die 'n hemel heeft beleefd, wil Onze Lieven Heer er bij hebben. Maar dan kan nu eenmaal niet. Toch maak ik me zorgen! Wat wil hij eigenlijk? Ons in narigheid brengen die hij zelf zoekt? Maar ik ben bang, Hans! Waarlijk, ik ben bang voor je! Ik weet het nog niet, maar??? Wat maar?? Geloof je aan uitgestippelde dingen voor je leven? Geloof je, dat wij menschen soms het geluk komen aandroegen voor anderen? Ik niet! Ik geloof er niet in, want ik heb het nog niet beleefd. Als je je eigen geluk wilt zien?

Ik praat mezelf tegen... komt er nog over mijn lippen en ook dit leg ik vast. Ik heb gedachten in me gevoeld die zichzelf afstemmen op gehuichel! En dat is verschrikkelijk. Maar waarom? Omdat ik iets verwacht? En dat iets leeft ergens? Ik ga slapen!"

Den volgende morgen ga ik verder met het logboek. Ik zie, dat René nog laat aan zijn schetsen heeft gewerkt. Elsje lijkt wonderlijk goed en Erica ziet er tien jaar jonger uit. Waar haalt hij dit alles

vandaan? Ik weet het. We kunnen tevreden zijn, een jong talent openbaart zich.

Ik schrijf in het logboek neer:

„Wat ik gisteren voelde en zag, kreeg ik toegestuurd. Zou Hans óók zijn gedachten toegestuurd krijgen? Dan wordt het misère en 'n praatje, maar ik heb 'n gloeiende haat tegen dat spel. Ik hou niet van kaarten. Ik geef het over. Ik lees:

Toen Erica tusschen drie en vier maanden kwam waren haar verschijnselen verdwenen, of anders, zoodat wij ze niet zagen. Ik zei toen, dan komt er 'n andere werking, de stoffelijke stelsels krijgen nu betekenis. En zij was rustig. Later kwamen er weer verschijnselen bij, ze speelde toen piano zooals ik haar nooit meer zal hooren. Was dit inspiratie, vroeg ze mij? Ik zei, ik weet het niet. Ik weet niet wat inspiratie is, maar ook dat masker is al lang gevallen. We weten nu wat inspiratie is! Als je jezelf niet volkomen op honderd procent, zegt René, geven kunt, kan je nimmer 'n waarachtige inspiratie beleven. Je moet je eerst volkomen uitputten. Dat wil dus zeggen, dat hij dit voelt. Dat hij Van Goch voelt en begrijpt, geloof ik. Inspiratie is geestelijke ontvangst. Voor René en voor Mohammed ben je nu in contact met bovennatuurlijke werelden, met geesten! Menschen, die los zijn van de stoffelijke stelsels. Dat zeggen zij, maar wanneer krijgen wij hiervoor de bewijzen? Dit masker valt nog lang niet. Ik ga dus verder.

Toen René geboren werd — want er gebeurde nadien niets bijzonders meer — stonden we voor andere maskers. Een te groot hoofd. Erica van de kook, het regende. Ik geloof, dat dit de naweeën waren voor de ziel. Zij was al dien tijd met haar kind één! Ik neem dit al aan en dit is beïnvloeding tijdens het dragen. Wat René haar gaf, haar liet beleven, daar kon zij niet zoo ineens van af, zij moest dat ondergaan. En dat gebeurde dan ook. Ik heb toen met haar gepraat en haar mee op deze reis genomen, waar nog geen einde aan gekomen is. Wél aan de oerwoud stadia, niet aan de thuiskomst, want ook nu beleven wij telkens iets van die reis, onzen tocht, die door hellen en hemelen ging. René's hoofd veranderde. Ik denk nu, te groote stoffelijke inwerking. Dit weefsel stond voor de vervorming, maar het kwam niet zoover. Na drie maanden zag je dit hoofd al veranderen. Een stoffelijke werking dus met een geestelijke ondergrond. Géén complexen zijn er te zien. De dokters wisten het niet, wij evenmin. Toch had ik mijn gevoelens er voor. Deze waren, zooals ik hiervoor al zei: geestelijke vervorming, maar het kwam zoover niet!

En dan begonnen wij aan de reis. Erica knapte op, René kreeg verschijnselen. Hij smeerde met uitwerpsels, maakte er teekeningen van. Zoo zien we, dat die gevoelens zich in dien tijd reeds openbaarden. Nu is het kunst geworden. Dan kwamen de briefjes. En mijn droomen. Die briefjes kan ik niet beantwoorden. Zoo spoedig mogelijk hoop ik het antwoord te krijgen. Zijn heengaan naar de inrichting kennen wij. Het innerlijke leven overheerschte. Er blijft over, mijn droomen, mijn oplossen uit deze wereld. Hierdoor kreeg ik met hem contact.

Toen René in het wiegje lag, toen begon het al, kwam hij al los van de stoffelijke stelsels. Zijn vooreeuwsch leven als jogi of magiër ontwaakte voor zijn persoonlijkheid. Wat ik als 'n droom beleefde, was voor hem 'n occulte wet. Ik verijlde, doch door hem. Omdat ik zijn leven volgde, trok hij mij tot zich. Ik kan het niet anders zien. Die andere wereld, ik heb er al eerder over gesproken, is de wereld voor onze ziel. Maar wij waren nog niet los, niet volkomen van ons zelf, of wij hadden die wereld moeten kunnen zien zooals die wereld was of is! En dat zag ik niet. Hij wel, hij zegt: ik kèn die menschen! Ik niet, maar ik beleefde daar wellicht den eersten graad voor.

Ik neem aan, als de ziel eeuwigdurend leeft en mensch is, wij dan niet ineens in de hoogste klas zullen zitten en eerst een voorstudie moeten maken. In elk geval leerde ik erdoor, dat de ziel vast zit aan de stoffelijke stelsels. René was in die wereld ouder. Hij trad in het leven van Rachi-Hadju! Het geestelijke wonderkind ontwaakte, de ziel ging over de stoffelijke stelsels heen. Heel eenvoudig is dit, het kan niet anders, dit is de heilige waarheid. Dat hebben veel Oosterlingen beleefd en nóg hoor je er over. Dat dit 'n Westersch kind bezit is buitengewoon. Een bewijs, zegt Mohammed, dat onze wijsheid op het Westen overgaat.

Wat ik in dien tijd allemaal mocht beleven, bracht mij naar het leven van René. Meer was en meer is er niet van te zeggen. Doordat ik verijlde, ik zeg het nogmaals kwam ik met zijn leven tot eenheid! Omdat ook ik zoo ingesteld ben. Mohammed zegt: jullie zielen hebben op elkaar afstemming. Wij hebben ons in het verleden gekend. Maar dat wil zeggen, dat een onfeilbare hand nu weer werkt aan onze levens. Arme Hans, dan wordt het gevaarlijk! Ik wil niet meer aan je denken!"

Ik ben het bosch in geloopt om beter te kunnen denken. Ik wacht op René. Ik wil hem eenige vragen stellen en ben benieuwd hoe hij ze thans beantwoordt. Ik ga na, wat er alzoo in deze jaren is gebeurd. Wat moet ik nog weten?

De ziel, voor al die psychopathen, is schuld aan dezen ondergang en afbraak. Het zijn menschen, die zichzelf in vorige levens hebben vernietigd. God heeft niets met deze ellende uit te staan. Nu zie ik al die ellende van de menschen voor me. Wie nog geen gevoel bezit, lijdt armoede. Rijkdom en armoede hebben geen beteekenis, want alles van en voor dit leven en maatschappij kun je bereiken. Wie nu z'n best maar doet, krijgt rijkdom. Dat kost je bloed wel, maar er zijn er ook, die het bemachtigen door leugen en bedrog. Ik geloof nu, dat elk mensch eens rijk is geweest. Dat nu je gedachten ergens anders op ingesteld zijn. Je gaat nu niet achteruit maar vooruit, stoffelijk bezit is niet altijd geluk. Ik ken dat maar al te goed. En daarin leef ik. Moord en brandstichting, zijn werelden van ellende. Later sta je voor die ellende en houdt je iets tegen, dat voor dit leven een onzichtbaar halt is. Hoe je ook doet, je kunt het niet ontloopen. Er zijn menschen die alles probeeren, maar niets lukt. Alles loopt ze tegen, alles werkt ze tegen. En dat zijn onzichtbare wetten? Dit zijn oorzaken en gevolgen! Wie nu wild is en moord, moet terug naar deze zieke wereld. Als dit straks oplost is het hier een paradijs, maar dat duurt nog even. Ik zie nu duizenden maskers vallen! En het wonderbaarlijkste van alles is dat God boven alles staat; Hij denkt bij zichzelf; ga je gang maar, Ik krijg toch de winst! En zoo is het! Als je denkt, dat je 'n medemensch vermoordt, doe je dat jezelf aan! Je kunt niemand vermoorden! Is het niet wondervol? Je moet er voor terug naar de Aarde om aan die ziel 'n nieuw leven te schenken. Onrechtvaardigheid is er niet. De ouders van al die gekken hebben met hun kinderen, die zielen uit te staan. De een stuurt ellende tot je, de ander geluk. Wat je eens een ander ontnomen hebt, dat breng je later bij dien ander weer terug. Geld en goederen, liefde en geluk. Wéér bouwt zich Hans voor mijn oogen op en dwingt me als het ware, dat ik even op hem let. Maar ik ben sterker, hij moet dus mijn huis uit!

Maar is dit niet waar? Steel gerust, je krijgt niet alleen hier je straf, maar je zult het eens door de Goddelijke wetten moeten terugbrengen. Ik heb me nog eens wijs laten maken, dat een priester zag, dat hij daar en daar bestolen was. En nu diezelfde ziel met dat geld iets anders wilde doen, ging hij op die menschen af en vroeg zijn gestolen goederen terug. Het kleinkind van die menschen trapte hem de deur uit, maar hij had gezegd, ik krijg het... de wetten spreken thans. Gij zult mij m'n bezit terug schenken, omdat uw voorouders er om smeken. En wat gebeurde er? Deze ziel, 'n man van veertig, kreeg de neiging,

dien priester alles van zichzelf te schenken en leerling van hem te worden. En toen waren zij één. De priester daalde in zijn leven af en bracht het tot openbaring. In vorige levens hadden zij met elkaar te maken gehad, maar een familielid was een dief. Dat kan nu wel heel mooi zijn, maar wij Westerlingen gaan er toch niet op in. Wij gelooven niet aan die mooie verhaaltjes, daarvoor zijn wij te nuchter of te scherp ingesteld op de materie. Ik ga mezelf maar na. Ik geef veel weg, maar ik ben het type nog niet om me zelf als 'n landlooper in den grond op te sluiten. Ik houd van mooie dingen. Ik wil alles doen, maar ik ga niet te ver. Ik ga er geen hokus pokus van maken, ik blijf in alles met beide beenen op den grond. Ik wil mijn houvast niet verliezen. Ik zal me nooit druk kunnen maken om 'n gestolen liefde. Ik zie zooveel liefs in deze wereld. Moet je je voor een ziel vermoorden? Ik zou dat niet kunnen. Ik zou me terugtrekken? Ook niet! Ik handelde heel anders, ik ging gewoon mijn gang, ook al vrat het mijn hart kapot, ik laat me niet door 'n ander kisten! En in mijn leven zag ik, dat dit de beste manier is, wil je het leven kunnen beleven. Je wordt nu niet gekraakt, je blijft in alles jezelf. Maar Hans is bang! Omdat hij bang is, krijg ik koude rillingen. Veronderstel eens, dat straks iemand bij hem komt en zegt: „Dat wat je hebt, behoort bij mijn leven. Geef het me terug! En Hans is als 'n Oostersche wet. Hij zou zoo een Maharadja kunnen zijn. Ik vind hem de laatste jaren ziekelijk. Hij leeft als 'n vorst. Zijn die middelen eerlijk verdiend? Ik weet het niet. Hans z'n ouders waren rijk, verongelukten geloof ik, maar de oude Groevers liet hem 'n bonk stroop achter. Ik wil met iedereen wedden, dat Hans uit het Oosten komt. Moet je z'n omgeving maar eens bekijken, zuiver Oostersch, alles. Hij loopt weg met draken, Oostersche beeldjes, voor mij is hij een weggelopen Boeddha. Indertijd is hij daar bezweken en zoekt het nu in het nuchtere Westen. En hij heeft er slag van. Ik geloof, dat hij zijn magische krachten omgezet heeft in moderne psychologie. Vanzelfsprekend worden dit de Westersche profs, want deze zielen staan open voor de occulte wet en psychologie is niets anders. De Westersche verklaring verandert niets aan het wetje! En dat weet Hans ook, maar voor zichzelf weet hij geen raad. Ik vind hem nu 'n arme hond, een wolf in schaapsvacht, een rendier op klompen, een visch op 'n luchtballon, je weet nu zeker, dat het dier sterft! Maar ik zit straks met de narigheid? Ik niet! Dat moet Hans zelf uitzoeken, belachelijk is het!

Toch, zoo nu en dan kom je er op terug. En dan staat Hans voor je

neus. Ik heb me laten wijsmaken, dat dit mogelijk is. Een man moet op reis. Deze man is in 'n ander land. Daar loopt die man en werkt die man. Maar er achtervolgt die man iemand. Waar hij is, daar staat die andere onzichtbare en toch zichtbare man voor z'n neus. Wat wil deze gedaante? Hij kent dien man. Een schim is het en heeft niets met geesten te maken, hij kent dien man. Hij schrijft naar huis. Wat is er met die en die aan de hand. Ik moet het weten! Eindelijk komt er na veel aarzeling 'n briefje. Je bent voor tien duizend bestolen. Wat zeg je? Voor tien duizend bestolen? Ja, het is droevig maar het is de waarheid. Je bent bestolen door datzelfde kereltje dat zich daar zoo bewust en volkomen zichzelf voor je oogen opbouwde. Je kunt dat ventje nu wel in de gevangenis laten stoppen, maar wat helpt het? Je geld krijg je toch niet terug. En dit is waar! Want ik zelf ben het. Ik werd voor tien duizend gulden bedrogen. En dat kereltje, ik zat toen midden in de rimboe, was mijn bankier. De man ging er met mijn geld vandoor. Ik had nooit al m'n geld op één bank staan, anders had ik weer van voren af aan kunnen beginnen. Zie je, zeg nu maar dat dit niet mogelijk is. Ik zag dien onzichtbaren mensch voor me. Ik schopte dat leven van me weg. Als ik me op volle kracht ergens anders op in stelde, was het leven verdwenen. Maar liet ik zoo m'n gedachten-gang even vrij, dan stond de man al weer voor me en achtervolgde me waar ik ging. Toen wilde ik weten wat er daar aan de hand was. Ze hadden het mij nog niet willen schrijven.

Zie je, ik wil maar zeggen, wij menschen kunnen heel gevoelig zijn. Wellicht voelt Hans ook zoo'n kereltje. Hoe vaak heb ik dit niet over het doódggaan gehoord. Ik ben met een vriend van me in Parijs. We gaan lekker eten en 's avonds uit. We zitten in de opera en plotseling zegt hij tegen me:

„Ik moet naar huis, Frederik. Je kunt me niet tegenhouden. Ik ga!”
Ik zeg: „Ga, ga gerust, ik wacht wel op je antwoord.”

„Als hij thuis komt zinkt de man na enkele uren in elkaar en is morsdood. Wat is dit? Gek? 'n Gek iets? Millioenen verhalen kun je er over hooren. En al die menschen hebben iets ongekends gevoeld en overgenomen, waardoor ze begonnen te handelen. Wat Hans voelt, heb ik kunnen volgen, leeft in ons midden en is niet zichtbaar. Toch is het er! Maar waar leeft het? Kun je zooiets voorkomen? Wellicht was het goed, dat hij met z'n Elsje zich voor dit leven ergens opsloot. Maar dan ontloop je je eigen leven? Ik geloof niet dat het helpt. Dit zijn wetten! Ik kom er niet van vrij, maar het zijn wetten! Het is mogelijk.

dat Hans zich maar wat verbeeld, maar het zijn wetten voor ons gedachtenleven en de persoonlijkheid. De ziel komt wellicht in iets, dat zij vroeger heeft beleefd. Ga René maar na. Wat is er al niet in dit leven bewust geworden? Ontelbare zaken. Machtige dingen zijn het. Voor andere menschen k n het ellende beteekenen. Wie durft van zichzelf te zeggen, ik ben vrij van karmische wetten? Ik niet! Wie dat zegt is 'n bluffer. Wij weten best, dat wij menschjes niets hebben in te brengen wanneer het universum naar beneden komt. Wat willen wij aardwormen beginnen! En dat, wat zoo in stilte tot en naar je leven komt, is als 'n Universum! Je zou er angstig door worden. Je hebt eigenlijk niets meer te zeggen, je bent overgeleverd aan ontelbare zaken. Je bent die zaken al lang vergeten, maar die zaken ons niet! En dan komen ze vroeg of laat op ons af en achtervolgen ons om onfeilbaar in te grijpen en een gevoelig mes in onze harten te steken. Is het soms onzin? Ik schei er uit. Ik ga zien of René thuis is en stel ik hem enkele vragen.

René is thuis. Ik tref het, hij rust. Ik ga naar hem toe en vraag of ik hem iets mag vragen.

„Wie betreffen ze?”

„Mezelf.”

„Hier, Frederik, 'n artikeltje over onze reis. Wil jij probeeren het te plaatsen?”

„Ik zal het probeeren.”

„Wat wil je weten, Frederik?”

„Ik wilde weten, of jij weet, wat er tusschen het oogenblik van de bevruchting en de vierde maand gebeurde.”

„Zoo, wil je dat weten, Frederik. Voor het logboek?”

„Ja, René. Kun je je daarmede verbinden?”

„Heb even geduld, ik zal me daarop instellen. Als ik in slaap val doe je de deur dicht.”

Ik wacht. Na vijf minuten komt er — maar hij slaapt al —

„Zie je, Frederik, dat deze slaap dezelfde is als in mijn jeugd?”

„Ik zie het. Mag ik je bij je naam noemen?”

„Neen, geen naam noemen, dat maakt me wakker. Maar zie je het?”

„Ik zie het, het is 'n openbaring voor me. Bent u thans nog bewust voor dit leven en kunt u zien waarin ik leef?”

„Ook dat is mogelijk.”

„Wat is het voor 'n toestand waarin gij leeft?”

„Ik ben afgedaald in de eerste stadia van krankzinnigheid. Maar ik

ben mijzelf en bewust. De mensch, die de ziekelijke graden beleeft, leeft hierin. Omdat ik bewust ben, zal ik u het bewijs geven. Kijk zelf op uw klokje, ik zal u zeggen wat ik zie. Het is zeven minuten over half zes! Ik zie uw leven, ik sta in en achter u, ik kan thans gaan waarheen ik wil. Toch blijf ik thans met mijn lichaam één."

„Waardoor, als ik vragen mag?"

„Door uw wil ben ik nu in dezen slaap. Weet gij dat niet?"

„Zijt gij hiertoe in staat op eigen kracht?"

„Ja zeker, straks ben ik zoover."

„Kunt u zien wat ik doe?"

„U schrijft: „Nu vallen de maskers." Is het zoo?"

„Juist, ook uw tijd was zuiver. Ik sta verbaasd te kijken. Kunt u thans gaan waarheen gij wilt?"

„Nog niet, eerst dan, wanneer ik de diepere levenswetten beleeft is dat mogelijk."

„En u kunt zich in deze wereld beheerschen?"

„Ik weet wat gij bedoelt. Kent 'n leeuw zijn krachten niet? Ook ik. Ik ben gereed, vele levens terug kwamen wij zoover. Ik ben mijzelf! Eerst nu! En u bent gereed om uw taak te aanvaarden! Om dat tot het Westen te brengen wat wij ons daarginds mochten eigen maken. U bent toch niet angstig, dat er met mij iets zal geschieden?"

„Dat niet, maar het is zoo bovennatuurlijk."

„Ik zal uw eerste vragen beantwoorden. Weet nu, dat gij over mijn leven kunt beslissen, ik bedoel, indien gij verbonden wilt zijn, geef mij dit leven en bewustzijn en gij komt tot eenheid met al de werelden door God geschapen."

„Mag ik onze geliefden vertellen wat wij doen?"

„Vertel hen wat wij doen, maar niet alles, of zij zouden nu reeds bezwijken."

„Ik dank u. Dan heb ik goed gehandeld. Ik dacht, als gij voelt, Rachi-Hadju."

„Gelijke krachten, mijn vriend en broeder, zullen deze wereld bewustzijn schenken. Op het oogenblik dat ik in mijn moeder afdaalde, wist ik natuurlijk niets meer van al deze wetten. De ziel als mensch keert tot het embryonale stadium terug en daalt dan af in de moeder om aan het stoffelijke leven te beginnen. Het is de vader of de moeder die op dit leven afstemming heeft. De vader of de moeder trekt dus dit leven aan, maar het is de „ziel" als persoonlijkheid, die deze wetten bezit en in eigen handen heeft."

„Wat wil dit zeggen?”

„Dat zij bepaalt wanneer haar nieuwe leven begint.”

„Of de ouders, of wij menschen zouden over leven en dood kunnen beslissen?”

„Zeer juist, u voelt wel, wij kregen nu die wetten in eigen handen. God schonk ons die wetten, maar wanneer ik u de cosmische, de universeele wet zou verklaren, begrijpt u eerst goed, dat de universeele wet overheerschend deze levens in handen heeft. Gij moet deze wetten voor de geboorte, stoffelijk, geestelijk en ruimtelijk zien. De ruimtelijke wet zorgt voor harmonie. Hierin liggen duizenden mogelijkheden, die u zult ontvangen. Immers, een moeder is in staat haar kind te vernietigen. Gij hebt deze mogelijkheid reeds aangeraakt door uw denken. Er zijn moeders, die meerdere malen baren. Anderen vergripen zich aan dit wonder en parasiteeren op die andere moeders. Hierdoor zijn er ruimtelijke gapingen ontstaan. Voor de ruimte, mijn vriend, baart de moeder tweemaal, voor haar en voor het leven, dat haar toebehoort, haar schepper, willen beiden het leven voortzetten.”

„Ik begrijp u en ik dank u voor dit antwoord.”

„Mijn moeder droeg mij, zij was het, die mij zou aantrekken, maar ik ben het, die haar er toe dwong. Dat zij mij zou ontvangen, ik hier geboren zou worden, voelt gij dit, is een wet, omdat wij met elkaar hebben te maken en die verbinding is niet te verbreken. Ik ontwaakte. Ik bracht dit bewustzijn mede. Vanzelfsprekend is, dat ik haar leven zou overheerschen, omdat zij die hoogte voor het moederschap nog niet had bereikt. Andere moeders beleven iets dergelijks, ook hierin liggen al de wetten voor krankzinnigheid, psychopathie, alle wetten voor onbewuste zielen, die zich voor dit leven gereed maken, nadat ze in een vorig te gronde gingen. Elke verkeerde daad, elke handeling, die direct op het leven afgestemd is, mijn vriend, voert u tot de stoffelijke stoornis. En die stoornis openbaart zich door en na de geboorte; in en om de moeder kunt gij die stoornissen vaststellen. Gij hebt zuiver gedacht en gevoeld, ik zie uw bewustzijn. De ziel komt op aarde terug zooals zij was tijdens haar vorig leven. De moeder, die mij baren zou, had voor haar eigen leven mijn openbaringen kunnen beleven, dat zij soms onderging door haar kunst. U vroeg zich af, wat inspiratie is? Welnu, eerst dan zult gij geïnspireerd kunnen worden, wanneer gij voor u zelf de volle honderd procent voor de kunst hebt ingezet. Of, het is menschelijk, stoffelijk, aardsch kunnen, kennis, hoe gij het ook

noemen wilt, het gebeuren geschiedt vanuit het stoffelijke denken en niet vanuit den geest!"

„Ik dank u, het is wonderlijk zuiver."

„Ik ben een met al deze wetten, mijn vriend, niets houdt mij tegen."

„U kijkt terug in uw eigen geboorte?"

„Ik ben het! Ik ga door deze geboorte en kom dan terug in het vorige leven. Toen wij elkaar tusschen hemel en aarde mochten ontmoeten, waren wij voor ons bewustzijn geestelijk een. Hierdoor had gij reeds kunnen aanvaarden, dat ik zou ontwaken met mijn vol vorig bewustzijn. Ik had mijzelf kunnen optrekken tot zeven-jarige leeftijd, doch dan stond mijn leven voor het ruimtelijke halt en ging ik het stoffelijke overheerschen. Voelt gij dit? Dit zijn de zeven ruimtelijke levensgraden als 'n wet voor de ziel, geest en stoffelijk mensch, maar waarin de ziel als de persoonlijkheid leeft en handelen zal. Ik handelde, maar waardoor? Omdat ik, voordat deze geboorte plaats vond die realiteit reeds had bereikt en heb gewild. Begrijp goed, wat gij doet, ik doe, elkeen doet, is toch ondanks de stoffelijke ruimte en het massale contact voor ons zelf! Gij doet iets voor uw mensen, dat doet gij, indien gij dit ruimtelijk wilt zien, voor uw eigen leven. Zoo zien wij, dat wij goed en kwaad beleven en ook die wetten in eigen handen hebben. Wij doen dit voor den God van al het leven, zeker, ook voor de ontwikkeling van deze massa, maar wij volgen den weg die ons door de „Christus" werd geopenbaard. Eens ontwaakt in de ziel het verlangen om aan een hooger leven te beginnen. Welnu, gij zijt zoover. Het andere leven hier en buiten uw eigen bestaan, is nog niet zoover. Hierdoor, mijn vriend, leeft gij reeds tusschen leven en dood! Ook ik en met ons allen, die het goede willen."

„Ik bèn trotsch op uw antwoorden, Rachi-Hadju. Is deze naam uit te spreken?" „Deze stoort mij niet. Omdat deze met deze wijsheid, dit leven afstemming heeft, is mijn slaap niet te storen. Indien ge wenscht... vader Oteb?"

„Ik...?"

„Gij, ja! Leeft Isis niet in uw hart? Waart gij het niet, die mij deze „vleugelen" gaf? Leerde u mij niet hoe te moeten denken? Daar waren wij één. Ik weet het, vele levens voerden ook ons tot haat en kwaad, thans mochten wij deze stoornissen overwinnen en is er niets meer dat ons scheiden zal! Gij waart daar het Opperste Gezag! Wij dienden u, gij ons. Thans bevinden wij ons in het Westen, maar er zijn er meer! Ook mijn moeder en zij die u dient, uw hart vult om verder te gaan,

behoort er toe. De anderen krijgen straks hun eigen levens te zien en behoorren anderen toe. Wéét nul!"

„Ik ben gelijk een kind dat wil luisteren naar mijn vader."

„En dit is uw zegen, uw bewustzijn, uw offervaardigheid, uw plichtsbetrachting jegens hen, voor wie gij leeft. Was ik uw kind niet? Hebt gij mij daar niet alle liefde geschonken? Was ik het die uw val voorbereidde? Wij keeren daar later in terug. Gij moet uw vragen stellen, aanstonds zult gij moeten luisteren naar het stoffelijke bevel en staat ge voor de voeding van het organisme."

„Is dat nu nog noodzakelijk?"

„Gij hebt te luisteren naar die wetten, mijn vriend. Eerst daarna gaan wij verder. Ik wil, dat gij aanstonds al uw vragen stelt, wilt gij gereed zijn voor het nieuwe leven. Vergeet niet, gij zult duizenden vragen moeten stellen. De ruimtelijke, die antwoorden, waarvan de vragen op zijn leven afstemming hebben, leg ik vast. Zij vormen uw toren, zijn universiteit! Geloofst u dit?"

„Ik aanvaard alles!"

„Indien gij even slechts zoudt twijfelen, lost mijn bewustzijn en ook uw kracht voor uw leven op. Vroeger zijt gij hierdoor gebroken. Vroeger, in Ré en Ra... was het, brak het uw leven en zoudt gij later moeten aanvaarden. Het heeft uw leven doen verongelukken, ook het mijne. Millioenen zielen zijn op weg om zich die schatten eigen te maken; allen gaan vroeg of laat aan disharmonie doen en bezwijken erdoor. Wij mochten verder gaan!

„Wij hebben deze wetten niet overschreden, maar we stonden ervoor en hadden dit te pletter lopen te aanvaarden. Overschrijden voor het goede, het ontwaken kunt gij niets. Wel kunt gij in opstand komen, doch hierna zult ge weten hoe te handelen. Nu zijt gij in staat uw leven te verzekeren voor 'n val! Hoort ge het? Ons leven wordt aangeraakt. Ga heen, u ziet mij daar, ik zal zijn zooals ik moet zijn... Niets stoort mij! Eet en drink, verzorg het organisme, blijf met alles in harmonie, eerst dan kunt gij verder gaan. Dat begrepen wij vroeger niet. Wij meenden ons stoffelijke huis te moeten vrijwaren voor stoffelijke besmetting. Maar hoe zijn wij bedrogen? Hadden wij ons leven ingericht volgens het stoffelijke bestaan, geloof mij, alles daar had een ander einde beleefd en wij hadden onze hoofden niet gebroken. We gingen opwaarts, zeker, maar waren in disharmonie met duizenden wetten. Zie in uw eigen afbraak, Oteb... en gij kunt voor u zelf uitmaken hoe het leven daar is geweest. Ik zeg u thans, nergens ter wereld waart ge

zuiver ingesteld, omdat elk stoffelijk weefsel een ruimte bezit. En die ruimte zal zich de ziel eigen moeten maken. Verwaarloos thans geen seconde, blijf steeds in harmonie met hen die u omringen en gij trekt voor u zelf geen nieuw halt op. Eet en drink, doch vergeet niet dat overdaad u tot de stof terug voert, maar deze wetten zijn in uw leven bewust! Gá, ik kom!"

Ik ga naar beneden. Elke trede dondert me naar de stoffelijke wereld terug, een kramp onder m'n hart is het, nu ik weer harden grond onder m'n voeten voel. Mijn God, waarin leef ik thans? Is het niet wondervol? Ik ga schreiende aan tafel. Erica moet natuurlijk weten wat er met mij aan de hand is. Karel kijkt mij aan alsof hij een geest ziet. Wat heb je, Frederik? Wat heb je?

„Mijn God, kinderen, ik ben zoo gelukkig," ontvalt mij. En ze gelooven het!

Dan komt René. Ik zie niets aan hem, alléén de oogen overstralen deze kleine ruimte waarin we leven. Hij is stil, maar als hij iets zegt, fluistert hij alsof hij nog niet geboren is. Erica weet niet wat ze moet zeggen, maar haar moederlijk gevoelsleven, haar éénzijn zeker, dat zij eens met dit leven had, drijft haar naar den overkant van de tafel en zij kust haar jongen. Ze zegt:

„Wat heb je in je gezicht, Renétje, je lijkt 'n engel!"

Hij eet iets, van alles 'n kleinigheidje, en vertrekt. Ik blijf nog even. Ik wacht even om hem de gelegenheid te geven zich gereed te maken verder te kunnen gaan. Karel vraagt:

„Wat voer je uit, Frederik. Wat doe je de laatste dagen?"

„Ik ben met het logboek bezig en ik krijg thans de verklaringen."

„Van wien?"

„Van René."

„Welke verklaringen?"

„Over alles, leven en dood, geboorte, krankzinnigheid, ga maar verder. En het antwoord voor ons hier-zijn."

„Meen je het, Frederik?"

„Ik meen het, Karel. Ik schreide zooeven van geluk. Wellicht kinderachtig, maar je zult het straks ook doen. Eén ding vraag ik je, Karel. Wacht rustig af. Wacht af en vraag niets meer."

„Wat?!" wil Erica weten, die terugkomt, „waarop moeten wij wachten, Frederik?"

Karel vertelt haar wat ik zooeven zei. Zij vraagt:

„Is het werkelijk, Frederik? Mogen wij het weten?"

„Ik zou je alles al willen vertellen, maar begrijpt goed, Erica, Karel, dat wordt 'n druk voor zijn leven. Doe alsof je niets weet. Ik zal je van tijd tot tijd zeggen wat ik krijg.”

„Wat doe je eigenlijk, Frederik?”

„René gaat in slaap, Karel. In den slaap; dien men in het oude Egypte heeft gekend, maar die door hypnose wakker te maken is. Daardoor krijgen wij wijsheid. Ik heb je jaren terug laten zien wat mogelijk is. Je hebt vroeger gezien, dat René plotseling in slaap kon vallen. Welnu, Karel, die slaap is er nog! Die slaap stelt ons nu in staat hem vragen te stellen. Hij als ziel en persoonlijkheid antwoordt op de vragen die wij hem stellen. Het is ongelooflijk, maar spoedig zul je het beleven. Ik zal je niet te lang in het onzekere laten. Spoedig, Karel, gaan je oogen open en spreekt een gek over bovennatuurlijke zaken, waar geen universiteit het ware van weet. En dat is jouw René! Onze gek! Ons kind! Waar we zooveel narigheid door hebben beleefd! Je slaat onderste boven, Karel, als je hem nu kent. Een openbaring is het! Ons geestelijk wonderkind staat voor je! Niets kan dit tegenhouden, zijn leven is ontwaakt. En over een tijd. Karel, roepen wij al de faculteiten bijeen en beginnen we een gevecht op leven en dood.”

„Wat wil je doen, Frederik?”

„We roepen dan de faculteiten bij elkaar, Erica. Wie er maar eenigszins geschikt voor is, moet er bij, als geleerde dan. Dan kun je over lichaam en ziel, al de ziekten, geloof ik die je kent, de ruimte, Karel, vragen stellen. En aan de antwoorden zul je vaststellen, dat dit een bovennatuurlijk wonder is. Weet je, Karel, Mozart en ál die wonderkinderen hebben iets dergelijks beleefd. Maar zij brachten kunst! Thans brengen wij, doch door René, wijsheid!”

„Vlieg je niet te hoog Frederik?”

„Heb ik dat ooit gedaan, Karel? Was ik niet steeds in staat je op te vangen? Wie is er gevlogen, ik of jullie? Wie schopte m'n heilige zaken in elkaar? Ik?”

„Hou daar maar over op, wij weten het.”

„Welnu, Karel, thans geen wantrouwen meer. Nu moet je eens leeren aanvaarden. Ik verzoek je echter René niets te laten merken. Indien jullie niet in staat zijn dit leven zooals wij het hebben leeren kennen, te beleven, dan vallen er stukken en brokken. We moeten dit wonder als iets van elke dag kunnen blijven zien. Als jullie hem gaan bewonderen, Karel, als een heilig paard gaan zien, hoor je dat van hem nog wel. Wee je leven, Karel, als je hem thans hoort spreken.

Hij slaat je. Maar om dit te voorkomen, vraag ik je, doe net alsof er niets is. Ik ga aanstonds naar boven en kom opnieuw met de wetten in contact. Ik zal aan hem vragen, of je straks dit vragen en antwoorden mee moogt beleven. Ik zeg je, Karel, eerst nu kreeg ik antwoord. We zijn eerst nu begonnen. Zijn we zoover, dan zal je het wonder zien. Dat duurt niet lang. Ik ga elken avond naar hem toe."

"En dan valt hij in een slaap, Frederik?"

"Je groote zoon, Erica, is 'n machtig wonder. Zie je! Daar heb je het al. Die dingen moeten wij voorkomen, Erica. Dat stoort als 'n hel! Je moet probeeren gewoon te blijven. Ik heb al zooveel mogen beleven in deze jaren en ik dank natuurlijk God voor alles. Ik was nooit verkeerd! In Hans' inrichting werd ik wakker, Karel. Daar is het voor mij begonnen. Die krachten werden door René's innerlijk leven wakker gemaakt. Stel ik mij thans op zijn leven in, gaat hij in slaap. Ik behoef slechts te denken en het is al zoover. In Egypte zijn deze krachten voor René tot ontwaking gekomen. Daarvoor maakten wij deze reis! De hooge priesters waren het, die hem deze genade schonken. Voor geen goud hadden ze hem daar willen missen."

"Waarom heb je ons niets van al deze dingen verteld, Frederik?"

"Had ik uit een school moeten klappen die me zei te zwijgen? Hadden jullie er iets van begrepen? Niets zeg ik je, niets! Je had alles kort en klein geslagen. Spoedig zul je alles mogen weten. Maar daar gebeurde het wonder. Als kind was hij al in staat om in een andere wereld te kijken. Je leest het straks in het logboek."

"Heb je dat ook bewaard, Frederik?"

"Ik heb alles, Erica. Geen gedachte is verloren."

"Hoe is het mogelijk. Wat voor boeken zijn dat dan?"

"Wonderen zijn het, Erica. Alles ligt er in, ook je bezwijken!"

"Gode gedankt, Frederik. Maak mij gerust af, laat me maar naakt staan, deze maatschappij mag me leeren kennen. Ik deins voor niets meer terug. Ik heb leergeld genoeg betaald. Doe je het?"

"Ik heb je al eerder gezegd, Erica, dat je eigen leven de dingen vastlegt! Van ons allen zijn de dingen beschreven. Ik geloof, het is een geschenk voor deze menschheid. Het is zoo beschreven, dat men er een tooneel, een film van kan maken. En was ons leven geen film? Geen brok waarheid, waarvan je dergelijke dingen schept? Ongelooflijke tafereelen hebben we mogen beleven. We kregen het eigenlijk cadeau! Maar ik zeg je, ik ben er God dankbaar voor. Nu begrijp ik, neen weet ik, dat ik op dat oogenblik moest gaan denken. Het is ook

geen toeval meer, dat wij elkaar op die boot leerden kennen. Ik, die als 'n zwerver de wereld over trok werd naar huis gebracht om mijn taak te aanvaarden. En dat waren jullie? Wij hebben met ons leven 'n band, een kring opgetrokken, waarvoor we nu leven. Als ik alles naga, zijn het allemaal wonderen. Geen voetstap hebben wij kunnen verzetten of we beleefden iets. En dat is zijn leven, wij konden verdergaan door hem. Toen hij nog in je leefde, Erica, is het al begonnen. Ook die dingen liggen vast, thans komen de antwoorden ervoor. Karel, je zult groote oogen opzetten! Het wordt een openbaring voor je leven. Ik moet je echter dringend vragen, er geen drukte van te maken. Dat bederft alles. Ga nergens op in. Laat ons even fundamenten leggen. Je kunt, als hij in zijn toestand is, niet meer buiten zijn leven om denken. Hij weet alles van ons! Als hij gaat praten, goed, maar begin er zelf niet over. Ik geloof, Karel, als je nederig kunt zijn, ook al sta je voor je zoon, heb je op slag dat leven overwonnen en krijg je alles. Ik zou je willen zeggen, als wij, of hij over deze dingen spreekt, zie hem dan als een ander. Ga gerust iets vreemds zien, vroeg of laat sta je toch voor de wetten en heb je hem zoo te aanvaarden. Dan is het makkelijker voor hem. We dwingen dan niets. Legt dit zoontje naast je neer. Je zult spoedig moeten aanvaarden, dat ouders en kinderen anders moeten leeren denken, omdat René je voor de universele liefde plaatst. En dan ben jij geen vader en jij, Erica, geen moeder meer van hem, maar een broer, een zuster, je weet nu, dat je duizenden malen hebt geleefd. René voert je tot de eenheid van deze wereld, naar een Vader, tot God terug en heb je alles lief wat leeft!

Dit zou ik jullie willen smeeiken! Legt je ouderlijke taak en gevoelens eventjes af. Je krijgt er 'n massa voor terug! Je zult het niet op kunnen. En als je dat kunt, voel je zeker al, komt hij nader en nader tot je. En nu krijg je zijn wereld te zien, als liefde in je hand, onder je hart leeft nu je persoonlijkheid en komt tot het reine ontwaken! Is dit niet iets om voor te willen leven? Millioenen menschen, ouders, zouden willen zoo'n ziel te bezitten."

„We zullen het doen, hè Karel?"

„Probeer en is mogelijk. Of het lukt, Frederik?"

„Dit moet, Karel! Kun je het niet, ik verzeker je, hij smeert 'm. Hij zal ouder worden en zich niet laten storen, je raakt hem dan beslist kwijt. Ik weet wel, Karel, dat dit niet zoo eenvoudig is, maar je móet het kunnen! En wat dan nog? Is dit zoo moeilijk? Als je bewijzen krijgt, wat wil je dan? Maar die heb je nog niet. Doch voordat je die krijgt

moeten jullie gereed zijn om dit leven te kunnen opvangen. Dit is het, wat ik je wilde vragen. Ga nergens op in, hij zal je dan benaderen en nu zul je waarachtige vriendschap, liefde beleven met je kind, dat een meester is! Heusch, ook Hans lachte, maar dat gelach zie je spoedig gesmoord."

„Weet Hans er van?

„Ik sprak er met hem over, om hem uit de narigheid te trekken. Wellicht helpt het, maar ik ben er bang voor. Ik denk eerder dat het zich verscherpt. Je kunt je zélf niet ontloopen, Karel, en je kunt jezelf ook geen das om doen die je nog niet hebt verdiend. Hans is niet sterk. Hans is leeg van binnen, Hans heeft geen orde. En die moet er zijn wil je voor dit leven gereed zijn in alles. Ik vertelde hem wat ik je zooveen zei. Hij gelooft het niet, maar jij Karel zal spoedig je bewijzen hebben. Hans lacht, maar dit zijn geen dingen meer om ze te smooien, uit gelachen te worden, dit is heilige ernst! René's leven is voor deze menschheid, ons nuchtere Westen 'n wonder. Dat deze eeuw ons die middelen in handen geeft, geloof je zeker. Dit houdt verband met de ontwikkeling van deze groote onbewuste massa, die thans een stootje krijgt voor de geestelijke ontwaking. Hans ziet dit natuurlijk niet, zoover en zoodiep kan hij nog niet denken. Maar, Karel, het wonder leeft in ons midden! Hans lacht, ja zeker, omdat hij 'n groote nul is voor zichzelf! Wist je dit niet? Wat zegt geleerdheid, als je aan wat liefde verongelukt? Dacht je waarlijk, Karel, dat dit grootzijn is? Heeft het beteekenis, als je je hoofd verliest? Gek en vreemd doet, omdat het geluk van deze en het volgende leven naast je leeft? Hans kan dit geluk niet eens begrijpen en stampet het hierdoor tot poeder. Wat wil hij nu van dit alles begrijpen, vraag ik je? Niets, leegte is het!"

„We zullen ons best doen, Frederik."

„Ik hoop het, Erica, ik hoop het, anders komt er opnieuw ellende."

„Wat, Frederik, welke ellende?"

„Ik zei toch, zooveen, Karel, dat René 'n meester is. Ik geloof niet, dat je dit leven lang op deze wereld houdt; buitengewone zielen leven kort. Ze maken hun taak af en keeren terug vanwaar ze kwamen. Allen, 'n enkeling behaalt ouderdom, krijgt 'n lang leven geschonken, de meesten geven zooveel van zichzelf dat ze er onder bezwijken. Ga je tegen zijn leven in en kun je hem niet aanvaarden, buig je je hoofd niet, Karel, dan geloof ik, dat hij je naakt laat staan en zegt:

„Weet je wat er vroeger tegen de Apostelen is gezegd? „Ga en volg

Mij!" Ik ga! En dan ben je hem kwijt! Volkomen kwijt! Hier is dan niets meer aan te veranderen, ik ken je kind!"

„Overdrijf je niet?"

„In niets, ik zweer het je, Karel, ik wilde, dat ik je kon overtuigen. Maar dat komt nog, hebt slechts even geduld. Ik ga naar boven, hij roept me, straks gaan we verder."

„Weet Hans ook, dat je begonnen bent?"

„Nee, dat niet, Elsje weet ook niets. Wat vroeg ze aan je, Erica?"

„Ze wilde weten wat je schreef, Frederik. Ik heb het een en ander verteld. Ze wil er alles van weten."

„Doe jij dat dan maar, neem jij dat voor je rekening, want Elsje is 'n schat. Geloof gerust, dat dit kind het niet makkelijk heeft. Hans eischt volgens de dagelijksche wetten te veel! Ook van René kreeg hij al 'n pak slaag."

„Wanneer was dat, Frederik?"

„Voor enkele uren terug... Karel. Hij kwam mij roepen en zij kwamen hier eten. Laat Erica het je maar vertellen, ik ga omhoog. Als je iets weten wilt, hoor ik je nog wel."

René wacht me op. Hij zit voor de schetsen, die hij van Elsje en Erica maakte.

„Hoe lijken ze, Frederik?"

„Goed, heel raak zijn ze."

„Vroeg Vader iets?"

„Ik heb hem het een en ander verteld."

„Zal hij zijn geleerde hoofd buigen?"

„Ik hoop het."

„Hoop niet, Frederik, hij kan dat, ik zal je ook die bewijzen schenken. Er is niet veel in Vader wat mij bekoort, dit is er! Het hoogste voor zichzelf, hij kan zijn hoofd buigen, meer is ook niet nodig. Maar ik ga spoedig schilderen, dit moet af en eerst hierna beginnen wij!"

Hij legt zich neer en valt in slaap. Ik volg hem. De stilte die ik voel is heilig. Ik ben met werelden verbonden. Rachi-Hadju zal mij antwoorden en die zal weten hoe ik heb te handelen. O, als Karel zich maar buigt, denk ik, dan komt alles in orde. Dan komt er niets meer tusschen ons. Dit zou 'n zwarte vlek op dit heilige één-zijn storten, die niet te verwijderen is. Ik hoop het, ik zal er alles voor doen. Ik zal... Maar nu spreekt dat leven al en zegt:

„Gij zult alles bereiken, Oteb, alles. Maak u geen zorgen meer. Ik zal hem overtuigen en dan zal ook hij zijn leven voor het leven hierna

inzetten. Wij zullen van dit leven 'n adept maken, ook hem hebben wij noodig! Evenals Hans, doch die moet zichzelf leeren kennen. Weet van mij, dat ik hem ken!"

„Mag ik vragen stellen?"

„Wij gaan verder. Ik wacht al."

„Wat ik zelf heb gevoeld en vastlegde in het logboek, is juist?"

„Noem mij de wetten op. Lees mij alles even voor. En ik zeg u of er fouten zijn gemaakt."

Ik lees René nu alles voor. Nu ik kom bij de geboorte, zegt hij: *

„Stop... Alles is juist, Frederik...! Ziet ge, hoe noodzakelijk het is, dat ik uw vorig leven zie? Gij kunt rustig alles zoo laten. Ik ga u echter de wetten verklaren, dan vallen de maskers. Al uw onderzoekingen voeren u terug naar de menschenlijke persoonlijkheid als ziel. Daarin ziet gij uw eigen leven. Het komt er nu echter op aan welke wetten gij behandelt wénst te zien. Al uw vragen voeren u terug tot die allereerste werking voor de ziel, het oogenblik voor de stoffelijke ontwaking. Al uw denken heeft uw leven bevrijd van de stoffelijke wetten. Tusschen de derde en vierde maand komt de ziel tot de lichamenlijke ontwaking, de moeder beleeft nu zichzelf en is er rust. Mijn organisme onderging dien druk, ik zelf bracht die stuwning voort, omdat die evolutie stoffelijke beteekenis kreeg.

Moeder beleefde zwaarmoedigheid. Zij zelf is het! Ik was dat niet, haar leven en persoonlijkheid hadden dit alles te aanvaarden. Haar eenheid met mij bracht haar in een verhoogden toestand, werking, de aanvaarding van hetgeen zij in die maanden onderging. Gij trok haar naar het handelen en denken in de goede richting. Wetenschap is hiervoor geen houvast, de ziel is het en zij krijgt niets geschonken. Wist gij dit niet? Mijn geboorte had een vlot en natuurlijk verloop. Mijn gevoel voor kunst, dit bewustzijn was het, dat mij als kind voor die stoffelijke wetten plaatste en stond gij voor die verschijnselen. Maar dat doen meer kinderen, voor mij waren het innerlijke reacties, met geestelijke bezieling, vervorming van het gevoel, verstoffelijking van deze ontwaking, lichamenlijk was het. De mogelijkheden hiervoor heb ik u later mogen verklaren. Toen gij uw leven vrij maakte van haat, grof geweld, trad ik u tegemoet. Niet ik stond onder uw invloed, maar u onder mij. Ik leerde niet door uw leven denken, gij door mij! Ook moeder heeft deze wetten móeten aanvaarden. De hoofdzaak beleefde ik... mijn leven ontwaakte. Eerst later, op mijn zevenjarigen leeftijd, onderging ik uw invloed en kwamen wij tot éénheid. -

Het uur, Oteb, dat ik omhoog wilde voor mijn bewustzijn, de ontwaking van mijn liefde voor Marja — u kijkt en u schrikt —, waren de oogenblikken van eeuwigdurend weten, voor mij en voor u zelf. Waar leeft zij thans? O, maak u niet ongerust, ik ga geen domme dingen doen. Ik weet waar zij leeft, hij niet! Hij zal afwachten! Ik weet waar zij leeft, ik ontwaakte, voor haar, voor mij, voor ons allen! Marja... ziet gij mij? Weet u, dat ik er ben? Ook zij weet het! Ook zij is zich bewust van haar voelen en denken, Oteb, zeker, ook zij kwam hiervoor naar de Aarde terug, omdat wij de heiliging van dáár zouden ontvangen. Zeker is dit alles, omdat zij die denken alles te bezitten, goed zullen maken wat ons eens ontstolen is!

Marja, ziel van mijn ziel, ik ben er!

Leven van mijn leven, ziet gij mij?

Hart van mijn hart, wilt gij leven?

Ik zal afwachten, eerst dan is er geluk, eerst nu staan wij open en kunnen wij verder gaan! Ziet ge, Oteb, voor haar kocht ik dit kruis! Ik voer haar tot zijn leven terug. Door Hem mogen wij ingaan!

Mijn slaap? Is deze slaap anders? Ik zonk telkens terug in dit bewustzijn, omdat elke grofstoffelijke reactie mij naar dit innerlijk terugvoerde. Is dit zoo vreemd? Elk hard woord, iedere kastijding die ik had te ondergaan, bracht mij tot dit bewustzijn en was ik verzekerd van mijn leven, voelen en denken. Zijn kinderen anders? Is niet elk leven ingesteld op zelfbehoud? Dit was het mijne! Ik was hierin sterk, machtig! Niemand kon mij hierin bereiken. Ik trok mij terug? Mijn ziel waakte over mij als die andere persoonlijkheid. Zie mij thans één; zoo ziet ge, nu treden de gaven naar voren. Elke stoffelijke kastijding gaf mij het geestelijke wapen in handen. Ik wilde overheerschen, zeker, de smaad van uw spanlakens sloeg mij te pletter. Ik zelf wilde dit leven niet. Toen kwamen uw briefjes. Wat waren dit voor briefjes? Waren het geen wonderen? Gaven zij u geen beeld van vol bewustzijn? Had ik uw taal geleerd? Ik kreeg die van u. Door uw denken en ons eenzijn, Oteb, kwamen al deze dingen tot stand. Maar eerst later was er astrale inwerking. Toen werd ik aangevallen, spoedig had ik dit geschrijf overwonnen, maar elke phase voor deze ontwaking voerde mij tot die persoonlijkheid terug, die van verre tot mij kwam. Vanuit de ruimte, iets vernietigen, dat was niet mogelijk. Maar mijn verlangen was het, om voor Christus te leven en te sterven, hierdoor kreeg dat bewustzijn mijn leven in bezit op vijftien procent, de overige leefden boven de menschelijke gedachtenwereld, waarin ik was. Ik smoorde

deze gedachten vandaar uit, maar had mijn lichaam geen stuwning noodig? Zijn wij niet een met al de stoffelijke stelsels? Boehâ was er, zeer zeker, maar hebt gij niet waargenomen, dat hij angstig was voor mijn denken? Dacht gij waarlijk, dat indien mijn leven een ander en lager bewustzijn had gekend, ik die wetten tijdens mijn eenzijn met dit leven had kunnen overwinnen? Ik gaf u een beeld hoe daar mijn leeftijd was. Die boehâ is er nog, zoolang zal dit leven wachten, totdat er geen duistere gedachten meer op deze wereld worden uitgezonden. Gij en ik staan open voor goed en kwaad, ieder, die millioenen boeha's bezitten een eigen wereld, de wereld van den mensch die zichzelf afstemd op leugen en bedrog, op haat, vernietiging, bezoedeling van al het heilige in den mensch, de Goddelijke kern!

Er is dus astrale beïnvloeding mogelijk. Dat zijn de duistere sferen in het leven achter de stof. Gij zult daarvan de wetten leeren kennen. Toen kwamen wij tot éénheid, Oteb. Hoe was de boom des levens voor uw leven? Gij dacht, ik sta in bloesem. En dat was waarachtig! Die wereld schonk u de eeuwigdurende werkelijkheid. Gij hebt een wereld beleefd, die u daarna met de realiteit voor dit bewustzijn verbindt. De boom des levens, Oteb, Isis, Ra, Ré, de Godin was het! De Pyramide, de Sfinx. Daar hebt gij de grens gezien van het menschenlijke, stoffelijke denken. Daar eindigt het stoffelijke handelen en beleefde u droomen, werkelijkheden, uw ziel maakte zich stoffelijk bewust van haar kluisters los. Verder gaan is niet mogelijk meer, daar staat ge voor de occulte wetten, nu volgt u een school, die u in dit Westen niet beleven kunt. Eenige levens zijn er noodig om dit op eigen krachten tot ontwaking te brengen. Doordat gij mij volgde, trok ik u in die wereld op. Het was niet uw wereld; doch de mijne was het. Hebt u al die kinderen gezien waartoe ik behoorde? Isis! Ra, Ré, Oteb; indien gij goed had gekeken, had gij u zelf kunnen zien, doch die gedachten gingen te ver voor uw bewustzijn en ge waart bezweken. Niet waar?"

„Ik aanvaard alles, ik weet het."

Deze belevenissen brachten uw leven tot het mijne. Hierdoor stemde gij uw leven op deze ontwaking af. Ik was daarin, omdat ik er in duizenden jaren gekomen ben. Ik trok mijzelf in een zelfstandigheid terug, die bestond, die in mij leefde, maar waarvoor ik thans leef, of het was niet mogelijk geweest. Waarlijk, ik wilde daaruit de bloemen plukken voor hen die tot mij behooren. Eigenschappen, Oteb, leven, bewustzijn!

Naar mijn verkregen bewustzijn manifesteerde ik mijn stoffelijk. Ik

wilde Moeder en Vader tot mijn leven voeren. De beelden, die u ontving, en waardoor gij mijn neerzitten, mijn vallen en opstaan hebt kunnen volgen, was een ketenschap die vanuit mijn leven op het uwe overstraalde. Ik viel, zeker, maar ik stond op ook en ging verder. Hierdoor kreeg u zekerheid. Had gij deze zekerheid op eigen kracht kunnen beleven? Nêen! Dat was niet mogelijk. Dit stelt vast, dat van dien tijd af de beïnvloeding vanuit mijn leven tot u kwam. Gij kreeg uw krachten terug, uw hypnotisme is werkend zeker, onfeilbaar, maar door mijn leven tot bewustwording gebracht. Is u dit duidelijk?"

„Ik begrijp nu alles, Rachi-Hadju, mijn leven wil u danken."

„Vadertje toch, mag ik u danken voor al uw groote zorgen? De middelen daarvoor hebt u, mijn bezit is het! Ook van Hans verwacht ik alles. Thans worden vroegere rekeningen vereffend. O, ik voel, dat gij heeft, maar schonk hij mij geen vermogen om mijn studies te kunnen voortzetten? Kijk in dit bestaan en gij kent hem, ook hen, die ons thans voeden en ons leven verzorgen. Is die zekerheid in u gekomen? Hebt gij het anders verwacht?

Hetgeen u hebt beleefd, Oteb, is gekregen goed. Hetgeen gij hebt neergeschreven, kwam uit mijn leven voort! Alles van uw leven, dat in het mijne 'n fundament ziet, dreef u er toe om in naam van de nieuwe geboorte te handelen. Indien elk leven zich instelt op hooger denken en voelen, trekt het die hoogere bewustwording aan. Thans zijt gij in het bezit van deze persoonlijkheid, uw bewustwording; mijn vader had dit niet gekund! Is dit niet waar? Stel u voor, is niet al het leven te openen? Wij waren een, vele zielen zijn een, wij voor de geestelijke, de ruimtelijke wetten, waartoe geen gek in staat is, ook al bevindt die ziel zich tusschen stof en geest. Hierdoor ziet gij de stoffelijke, geestelijke en de ruimtelijke wetten. Zeker, een bloem bezit niet meer ruimte dan zij gekregen heeft door haar stoffelijke afstemming. Maar zij heeft ook niet meer bewustzijn noodig! Water, ruimte, hellen en hemelen, waar gij ook kijkt en uw leven op afstemt, zijn zelfstandigheden voor de eigen levensgraad. Geen ruimte kan zich losmaken van de eigen afstemming, omdat dit plaats vond toen God aan Zijn Splitsing begon en wij daarin als mensch die zelfstandigheid ontvingen. Wij moeten millioenen jaren terug. Millioenen ruimten, Oteb, wilt gij in die waarachtigheid uw eigen Goddelijke afstemming zien, maar daarin leeft uw eeuwigdurende ik!

Voelt ge, ik ga op dat in, wat voor u wetten zijn, problemen. Wat goed en duidelijk door uw leven is geraakt, ga ik voorbij. Hier en daar

schenk ik u 'n korte verklaring en kunt ge tevreden zijn. Dit zijn dan de fundamenteen voor het gebouw dat wij het Westen zullen schenken. Armoede en rijkdom, gij weet het, is het bezit van den mensch. Gelooft ge niet, nu gij weet, dat gij duizenden levens hebt gehad, niet eens die rijkdom hebt gekend? Dacht ge waarlijk dat een kroon u die verruiming kan schenken? Is dit geen ruimtelijke verantwoording? Ziekten, narigheden, Oteb, dat hebben de menschen zelf gewild? De ziel als geestelijke persoonlijkheid, is het, die zich voor al die ellende, stoffelijk en geestelijk openstelde, en ging zij te gronde. Dat alles wist uw leven, hiervoor had gij geen hulp noodig. Niet alleen ik, maar ook anderen hebben u daarin den juisten weg gewezen. Juist was het, die Goddelijke geschenken vanuit uw straatgoten op te rapen en ze de menschen te toonen. Kerken bouwen zichzelf op, géén hemelen! Die hebt gij met uw bloed op te trekken, waarvoor uw leed en smart de zegevierende gevoelens schiepen! Is dit niet waar?

En wat nog te zeggen op al dat andere? Hebben de geleerden een voetstap kunnen verzetten, toen zij voor dit raadsel stonden? Waren het problemen? Sproetje, Brammetje, Gerrit, al de anderen hadden het hun kunnen zeggen en verklaren. Maer kennen zij de taal die zij spreken? Is er verbinding, éénheid mogelijk, wanneer gij de ziel niet kent? Hebt gij in die enkele uren niet kunnen aanvaarden, dat het de zwakte van persoonlijkheid is, waardoor zij bezweken? Ik weet wat gij daarin voor u zelf hebt kunnen leeren, hierdoor zoudt gij voor mij en voor u zelf ontwaken! Ik kén dat alles, omdat ik die eenheid met uw ziel onderging!

Soms hebt gij mij gezien en gevoeld, onderweg handelde ik voor de andere persoonlijkheid, of wilt gij aanvaarden, dat hij wist waarvoor hij dit kruis heeft gekocht? Nu weet hij het, nu eerst, Oteb, nú!

Het begin van uw aantekeningen zie ik voor mij. Laat dat zoo. Wie straks leest, moet zich open stellen voor de innerlijke bewustwording van dit werk. Neen, doe er niets aan, verander het niet, laat het zoo! Ik schrijf mijn eigen werken! De uwe voeren de ziel tot het geopende terug, daar verwacht ik haar, om haar door de ruimten het eeuwige waarachtige te toonen. Steeds was er dus eenheid. Wij bleven geestelijk verbonden, gij noemt het telepathie! Bezit dit ook het dier niet? Ik ga dit alles voorbij, gij zijt voorbereid, uw reizen en trekken behoorden er toe. Alles van deze wereld heeft beteekenis voor uw leven en dat van mij. Ik put uit uw leven, u uit het mijne! Is er verschil? Neen! Wij doen een werk, wij verrichten een taak!

Het gevecht met de geleerden heeft geen beteekenis gekend. Maar dat komt aanstonds. Die zekerheid kunt gij mijn vader schenken. Intusschen zal hij mij zien ontwaken. Ook haar die mij baarde!

Geeft het iets, Oteb, dat wij stoffelijke meditatie toepassen, wanneer wij de geestelijke wassching niet ondergaan? Schrikte mijn moeder niet? Wat wilde Rachi-Hadju erdoor zeggen? Doet anders, handelt anders en gij geneest, reinigt u zelf. Heeft al die reinheid iets te beteekenen voor de ziel? Ik schiep kunst, muziek was het, die ik hoorde, opving, door tralalalala... lala doorgaf aan uw leven, een geluk van mij om te mogen overwinnen, omdat ik boehá daardoor trof! Ik speelde met zijn bewustwording, doch had niettemin te aanvaarden, dat hij mij kon storen en aanvallen. Wie op aarde leeft staat er voor open, ook ik. Nu is dat voorbij! Het bovennatuurlijke kreeg u door de briefjes reeds in dien tijd tot uw leven gestuurd. Zeker, Oteb, vanuit het krankzinnige stroomden u al die gegevens tegemoet. Maar toen ik de trap bewandelde, opklom, Marja zich opende voor mijn leven en wij elkaar konden begroeten, was er ook in haar leven bewustzijn gekomen. Later zal ik u die bewijzen schenken.

Maar mijn gevechten met de jongens, Oteb, kreeg hierdoor het volwassen bewustzijn. Ik schonk hierdoor mijzelf een stoffelijke kracht, die regelrecht vanuit de stoffelijke stelsels de geestelijke bezieling onderging. Meer was er niet, ook hierin was ik mijzelf. Weet echter, dat zal u straks duidelijk zijn, dat er astrale bezetênheid is, bestaat! Nu leeft het duistere astrale zich uit door het duistere stoffelijke, het aardse -ik- dat zich open stelt voor het kwaad, omdat er éénheid is ontstaan voor deze wonderen.

Ga thans naar hen die u lief hebben en sta open voor hun vragen. Ik ga intusschen verder. Vergeet het geschrevene niet, Oteb, morgen gaan wij verder. Voor uw leven heeft God openbaring gebracht en voor de anderen vrede en rust, weten! Ik bouw er een Tempel door voor mij en haar! Gá, gij leeft onder mijn hart!"

Ik las eerst het artikel, geschreven door Rachi-Hadju. Een reis naar het oude Egypte, we staan voor de Pyramide, de Sfinx, de Tempels van Ra en Ré en Isis, doch hij voert het Westersche leven terug tot de maatschappij, de reine mentaliteit voor de ontwaking. Hij schrijft over de verkregen voelhorens van den mensch, die stoffelijk, geestelijk en ruimtelijk kunnen zijn, maar stelt het kerksche gevoelsleven rustig voor de Oostersche wetten en opent hierdoor de verkregen eigen zelfstandigheid. Nog al diep, maar zeer interessant, ik geloof, hier heeft

men schik in. Je gaat erdoor denken, een oud man is het, die dit woord heeft beleefd, grondig van overgevoeligheid heeft voorzien en ten slotte eenheid onder de menschen waarborgt. Hij schept voor het Westersche gevoelsleven een nieuwen weg, het machtige Oosten en het Westen staan voor een leven, voor Christus! Dit slaat in, ik weet het, maar niemand moet weten dat hij het is.

Karel en Erica willen alles weten, ze zijn thans wakker geschud. Hij vraagt al:

„En, Frederik, ging het, heb je nieuwe stof gekregen? Ik kan er nog niet in gelooven.”

„Heb geduld, alles op zijn tijd, je kunt geen stukken overslaan. Heeft je leven geen andere ontwikkeling gekregen? Hoe was je voor jaren terug? Hoe was je, Karel, toen ik je leerde kennen? Hoe was ik zelf? En wat is de bedoeling van ons leven hier? Wij gaan verder. Als je weet, dat je je leven kunt voortzetten, is dit de stimulans voor je innerlijke instellen en het doen en laten voor deze maatschappij. Verontwaardiging helpt je niet als je voor de dingen van de ruimte staat, die vragen je het hoofd te buigen, je hebt het leven van de ruimte te aanvaarden. En dat zijn wetten, Karel, elke gedachte vertegenwoordigt een wet en is ruimtelijk diep.”

„Krijg je dit van René?”

„Juist, mijn vriend, van je gekken zoon.”

„En hij zegt, dat elke gedachte ruimtelijke diepte bezit?”

„Hij vertegenwoordigt die ruimte, Karel. Hij leeft er in. Hij zegt, dat elke gedachte de ruimtelijke levenswetten zal krijgen, indien wij menschen er alles voor doen, er een bewustzijn van maken.”

„Hoe is het mogelijk. Waar is hij nu?”

„Hij werkt aan de portretten.”

„En is hij heel gewoon, merk je niets aan hem?”

„Niets, Karel..., het is 'n wonder.”

„Snap jij het Erica?”

„Ik niet, man, maar ik kan me zelf wel slaan. Ik moet er niet aan denken.”

„Aan wat niet?”

„Aan alles niet, ik had dit gebeuren anders kunnen beleven. Mijn hemel, voel je dan niet wat wij hebben gemist? Begrijp je dan niet, dat ons leven stil stond? En toen heb ik die prachtige gewaden nog verkocht ook. Ik heb er een bedelaar mee geholpen. Kun jij mij dit ooit vergeven, Frederik?”

„René zegt: alles wat je een ander aandoet, doe je jezelf aan. De mensch die in harmonie is met het oneindige is nimmer te verpletteren indien hij de liefde betracht, geeft, altijd voor oogen houdt!”

„En dat komt uit René, Frederik?”

„Ja, Karel, dit komt uit zijn leven tot ons ouderen en hebben wij ons petje voor af te nemen. Het voert ons naar die wetten. Het brengt eerst dan geluk voor jezelf en voor hen waar je mee te maken hebt. Wij menschen denken dat we leven, maar we zijn levend dood. René bezit bovennatuurlijk bewustzijn. Het oude Egypte ligt als een open roos in zijn handen, het leeft onder zijn hart.”

„En wil dat zeggen, dat hij daar heeft geleefd?”

„Jij, Erica, Anna, Karel, ik, ieder! Je bent bij al de Volken van deze wereld geweest.”

„Maar is dit spiritisme?”

„Heeft er mee te maken en staat toch volkomen alleen.”

„Maar het lijkt er toch op?”

„René heeft niets met het spiritisme uit te staan, Karel. Vergelijk het met de theosofie. Hij gaat verder en dieper, geloof ik, dat zal ons straks duidelijk worden. Deze leer heeft men in het oude Egypte opgebouwd. Daar is men begonnen, het is de leer van de ruimte, hij verklaart ons de wetten.”

„Het is wonderlijk, Frederik, voor een gewoon mensch niet te begrijpen en niet te aanvaarden. Ik ben zeer nieuwsgierig. Hoe kan het ook anders!”

Wij zitten nog even en beleven, dat het wonder naar beneden komt. Hij toont Vader en Moeder de schetsen. Waarlijk prachtig, moeten ze bekennen, te vroeg rijp voor dezen leeftijd. René zet ze voor zich neer en kijkt ook. Ik weet nu al, dat wij hem hebben geroepen. Hij staat voor deze levens open. Erica neemt hem aandachtig op. In alles heeft ze spijt van haar handelen en dom doen. Karel kijkt, hij begrijpt het niet, maar hij ziet het. Hij volgt het leven van zijn kind. Dan komt er over zijn lippen:

„Mag ik je enkele vragen stellen, René.”

Onmiddellijk komt er: „Ja zeker, Vader.”

Kijk, denk ik, dit gaat goed, het leven van Rachi-Hadju opent zich direct. Karel vraagt: „Ik hoor van Frederik, dat je wijsheden verkondigt en gaven bezit, die wij nog niet kennen. Is het mogelijk, dat je Moeder en ik dit beleven?”

Hij kijkt Karel aan en dan zijn moeder. Erica's oogen-tranen al. Hij

staat op en legt zijn mooie handen op haar hoofd. Onmiddellijk is dit leven gereed en antwoordt:

„Natuurlijk, Vader. Begin maar ergens over.”

„Ergens over beginnen?”

„U vraagt mij immers? Begin ergens over, het doet er niet toe waarover en ik zal u antwoorden.”

„Goed, dan zou ik willen vragen of je weet hoe je vroeger was?”

„Ja, Vader, dat weet ik. Ik kan terug denken toen ik nog in Moeder leefde.”

„Is dat zoo? Zijn dit geen eigen gedachten, want dat zou ieder willen. Velen hebben het geprobeerd, maar beleefden zichzelf. Zijn dat reële belevenissen. Je voelt wel wat ik bedoel. Vergeet niet, René, wij Westersche menschen weten van al die dingen en zaken zoo weinig af. Wat kun je dan zien, als ik vragen mag.”

„Wetten, Vader, waarachtigheid. Dat is wel hetzelfde, maar alles is mij duidelijk. Ik ga terug tot het begin van uw eigen schepping. Tot daar waar u als ziel en geest bent begonnen.”

„Waar ligt dat, René?”

„Voordat God zich openbaarde, Vader; dáár liggen en leven de bronnen voor deze alwetendheid.”

„En daarvan heb je zekerheid?”

„Ja, Vader.”

Karel duizelt al, Erica kijkt naar haar afgodsbeeldje. René staart naar z'n schetsen en wacht af of z'n vader nog iets te zeggen heeft. Spanning is er niet, maar elk woord dat over zijn lippen komt is berekend. Wat doe je Karel? Nu komt er:

„Hoe is dat in je ontwaakt, René?”

„Door de graden van evolutie, Vader.”

„Welke?”

„Die van de bewuste en onbewuste krankzinnigheid.”

„Bewuste en onbewuste krankzinnigheid, zeg je? Wat wil dit zeggen?”

„Duidelijk genoeg, Vader, of laat me liever Karel zeggen..., als u het goed vindt?”

„Mag je, m'n jongen. Gaarne zelfs.”

„Bewuste krankzinnigheid, Karel, is de waanzin van je eigen daad. Je bent thans opstandig met alles, je reactie in dit leven voert je naar onbewustzijn. Elke handeling plaats je voor die wetten. Leugen en bedrog, hartstochten en geweld, haat, afbraak, al die menselijke

eigenschappen, die je onmiddellijk voor de rechtvaardigheid van Golgotha plaatsen, hebben afstemming op de bewuste krankzinnigheid. Dan volgt de ziekelijke, de mensen die bij Hans leven, waarvan je honderden graden ziet, soorten dus van ziekten, die door mannen en vrouwen worden vertegenwoordigd. En de psychopathische, Karel waar ik eigenlijk toebehoorde en toch niet was, omdat mijn leven door een ongekend, het geestelijke bewustzijn werd bestuurd. En die wetten zien wij terug voor ruimte en tijd, mikro en makrokosmos, voor mensch, dier, en moeder natuur. Elke gedachte is thans een bewuste levenswet. En die zien wij terug voor „ziel, geest en stof“!? Daarvan, Karel, ken ik de wetten."

Het zweet breekt Karel uit. Erica heeft van aandoening. Nu komt Anna binnen en neemt naast Erica plaats. Als we nog even bezig zijn wordt er gebeld. Hans en Elsje. Dat kan goed worden, nu kan Hans al college krijgen. Ik geniet, ik beleef het allerhoogste voor mijn leven. Mijn God, waaraan heb ik dit toch te danken. We zitten in een kring, de meester geeft antwoord. Elsje ziet het wonder. Elsje hangt aan zijn lippen en leeft al in zijn hart. Ze vinden de schets een openbaring. Hans moet aanvaarden, dat zich hier talenten openbaren die boven-natuurlijk zijn. Karel zegt:

„Ga verder, René."

„Vertel eerst aan Hans en Elsje waarover wij het hadden, anders stoort het misschien."

Karel zegt tot Hans:

„Ik stelde René zoeven enkele vragen over een hoger bewustzijn en wij kregen antwoord."

Als Hans en Elsje weten wat René heeft gezegd, duizelt Hans ook. Elsje is als een madonna. Ze ziet ze niet vliegen, maar zij is open en als 'n kind. Karel vraagt:

„Je zegt, René, dat er bewuste en onbewuste krankzinnigheid is. Heeft God dat gewild?"

Karel stuurt het gevecht tot Hans, de prof kan luisteren en ja en amen zeggen. René is gereed en antwoordt:

„Dit heeft niets met God uit te staan. Toen wij mensen aan ons leven begonnen, legde God alles in onze handen."

„Je zei zoeven, dat dit geschiedde op het oogenblik toen God aan zijn openbaringen begon. Hoe is ons leven dan begonnen. Zie je daarin, ken je ook die wetten?"

„Zei ik zoeven!", gaat de meester verder; er is geen twijfel geen

discussieeren mogelijk. Onmiddellijk flitst zijn ziel naar den geopenbaarden tijd en hij zegt: „Dat wij als mikro de makrokosmos overwonnen, was op het oogenblik, dat God zich manifesteerde. In het begin van zijn schepping was er alleen leven, licht, gevoel, vader- en moederschap, ziel, geest, dat later stof werd. Ga de theosofie na. U kunt tevens Boeddha volgen. Al de grooten die voor deze menschheid een innerlijk leer mochten beleven en die aan deze massa door gaven. Dan staan wij voor een ontwikkeling, dat de menschelijke, dierlijke evolutie is geworden. God als Schepper van Hemel en Aarde, schonk ons op dat oogenblik alles, doch door het planetenstelsel.

Dat alles wil zeggen, dat wij menschen zijn wetten op afstemming van zijn leven zouden volgen. Maar dat deden wij niet. Wij hebben al die wetten overschreden. Hierdoor schiepen wij als menschen goed en kwaad. De krankzinnigheidsgraden nu, die de ziel heeft te beleven, zijn door die verkeerde daden tot bewustwording gekomen. Thans ziet de mensch zich voor die wetten geplaatst en heeft de menschelijke ziel ze te aanvaarden. Duizenden mogelijkheden zien wij nu voor de verschillende ruimten van deze persoonlijkheid. Al die ruimten zien wij tevens in het menschelijke bestaan terug en zijn thans stoffelijk en geestelijk! Wij gingen door praehistorische tijdperken heen, kregen eens een geloof in handen, doch die werd ons geschonken door hen, die de bewuste geestelijke persoonlijkheid in zich tot ontwaking hadden gebracht. Wij menschen gingen door krankzinnigheid, er is geen ziel die kan zeggen: ik bleef in die millioenen jaren vrij van elke besmetting, elke verkeerde, disharmonische daad, wij menschen schiepen kwaad. God heeft niets met deze wereld uit te staan, met al dit kwaad niet. Hij is nog steeds een God van Liefde!

Waarin ik leefde was bewustwording. De andere jongens van mijn inrichting zullen nimmer deze hoogte bereiken, hoewel allen in leven en dood opgetrokken zijn. Wie hierin het eigen bewustzijn verliest, krijgt 'n ander. En dat andere is voor de ziel, met haar duizenden werelden, die door haar evolutie de eigen bestaanswetten, rechtvaardigheidsleer en de door God geschapen harmonie tot bezieling bracht; voor vader- en moederschap, licht, leven en liefde! Voelt gij dit, dan staan wij voor bewuste en onbewuste waanzin. De ziekelijke! De menschen die gij ziek noemt, zijn niet voor de ruimte ziek. Zij evolueeren! Zij zijn bezig zich een ander bewustzijn eigen te maken, maar bezweken voor de stoffelijke wet! Nonsens? Zij zijn nog niet zoover! Straks keeren zij in 'n ander stadium terug. Volken hebben nu geen

beteekenis. De ziel, die met deze levens te maken heeft, zorgt, dat die ziel 'n ander organisme krijgt om dit leven af te maken en voort te zetten. Levens komen nu tot éénheid. Hierin bevinden zich de duizenden overgangswetten, waardoor de persoonlijkheid bezwijkt. Homosexualiteit zien wij thans terug. Dit door de bewuste en onbewuste moeder. Ook het scheppende individu staat er voor, omdat de natuurlijke levensgraad voor het vader- en moederschap zichzelf nog niet geëvolueerd heeft, onbewust is.

Wat weet ge thans van uw ziekelijke krankzinnigheidsgraden af? Is 'n godsdienstwaaninnige ziekelijk bewust? Já! Ziekelijk bewustzijn is dit! Omdat de ziel haar God wil leren kennen en zij boven haar stoffelijke en geestelijke vermogens de ruimte voor haar leven, denken, gevoel, vader- en moederschap, wedergeboorte, afzoekt, en zij in deze levensruimte bezwijkt, wat ook voor de bewusten van geest in uw stoffelijk bestaan mogelijk is, nietwaar. Is zij eenmaal bezweken dan leeft zij in disharmonie met de maatschappij en sluit u haar op. Godsdienst..., maar nu de innerlijke, de geestelijke wetten, de lichamelijke, al de duistere begrippen waardoor gij uw woordenboek hebt geschapen, ondergaat dit leven en leeft zij in als ziel! De persoonlijkheid bezwijkt, doch krijgt door één leven de innerlijke ontwaking, het houvast in eigen handen. Daarvoor zijn méér levens noodig. Millioenen menschen zijn nog niet zoover. De kennis van het stoffelijke stelsel van de oorzaak der disharmonie, de stoornis dus, die gij ziet als verdikking van het weefsel en die gij door operatief ingrijpen wegneemt, dit alles geeft u de mogelijkheid om de ziel terug te voeren tot haar harmonische denken en voelen. Maar wanneer het onbewustzijn het vader- en moederschap ondergaat, staat zij met haar verkregen persoonlijkheid voor het niet kennen van haar organisme en komt tot verval. Ik werkte mij er volkomen uit, omdat in mijn leven die wetten tot de nieuwe er volgende geboorte kwamen. De velen, die die hoogte niet hebben bereikt, beleven lichaam na lichaam en komen dan zoover.

Mijn leven is bewust, ik breng nieuw denken en voelen op afstemming met de ruimtelijke weldadigheidsleer, die God gaf, zijn kinderer schonk."

Lamgeslagen zijn de geleerden, doodongelukkig! Hier is geen gek meer aan het woord, maar een kenner van de wetten. Een bovennatuurlijk!

René wacht even en kijkt hen één voor één aan. Karel zegt niets en Hans strijkt zich over het voorhoofd. Maar dan hooren ze nog:

„Onzin dit alles? Uw gansche maatschappij leeft in waanzin. Ga maar na! Wie is onder die menschen gereed voor zijn taak! Met geld koopt ge u zelf uit de gevangenis. Dood en verderf gooit ge op het leven van God. Waar je kijkt zie je vernietiging en bewuste afbraak. Dat zijn stoffelijke waanzinnigen, bewuste waanzin, die u uit de Universeele Harmonie heeft gevoerd, maar thans het bewustzijn van deze persoonlijkheid stempelt. Dit is uw afstemming voor de ruimte, waarvoor gij voor u zelf wat wetenschap hebt opgetrokken, die volkomen stoffelijk is, daar gij de wetten voor uw innerlijk leven nog niet kent. Waar, vraag ik u, ligt de Goddelijke waarheid voor dit alles? Waar zijt gij aan uw leven begonnen. Ik zeg u, gij zijt miljoenen eeuwen bezig om tot die Albron, het Albestaan, de Alwetendheid, de Alziel, het Alleven, de Alvader en de Almoeder, het Allicht terug te keeren, waarvoor wij het Universum hebben beleefd. Elke levensgraad en -wet is thans 'n menselijk lichaam. Wij gingen door pre-historische tijden. De zielen van dien tijd hebben het hoogere in zichzelf overwonnen en gingen verder én hoger. De meer Universeele Zonnesteelsels, die allen een plaats in de ruimte ontvingen, vangen de ziel als mensch en het bloem- en planetenleven op, zoodat al dit leven de Goddelijke openbaring leert kennen en thans deelneemt aan die evolutie. Zon en Maan zien wij terug in uw menselijke hart. Hebben dit de stelsels niet bewezen? Waardoor kreeg u het licht in uw oogen, hebben de reuk en smaakorganen zich geopenbaard? Hebben wij menschen niet afstemming op dit alles? Eerst nu zoudt ge kunnen zeggen: ik doe wat ik wil, maar ik verzeker u, dat gij al die wetten te aanvaarden hebt! Gij gaat door vader- en moederschap naar een hoogere bewustwording. Ik kan u verzekeren, dat de universeele stelsels onder mijn hart liggen en tot evolutie komen; doordat ik mij er voor opende. Daardoor leerde ik de wetten van de Sfinx, de Pyramide, Ra, Ré en Isis kennen! Die leer voert u terug tot den God van al het leven en voor uw eigen bestaan. Wat wilt ge? Wilt ge de wetten van Mars, Saturnus, Jupiter, Venus, de Maan, Zon, nevelen en Sterren verklaard zien? Ik ben straks gereed! Dan kunt gij mij vragen stellen. Maak er u zelf gereed voor, zoo niet dan ben ik bereid uw levens te verlaten en een ander gehoor te zoeken. Ik sla u neer, als gij het weten wilt, ik verwoest u echter niet, omdat het leven waardoor ik hier ben aan de waarachtige opstanding van uw persoonlijkheden gelooft! Is dit 'n gedicht? Dit is waarheid! Het bovennatuurlijke is het bewustzijn straks van elken dag, elk uur, elke minuut, omdat uw faculteiten het geopende leven zullen

aanschouwen. Nu zijn er geen gekken meer, thans leven er onbewuste en bewuste wezens op deze Aarde, dan zijn de gekken aan een nieuw tijdperk begonnen, een nieuw leven en kent men de ziel als mensch!

Dacht ge waarlijk, dat God met uw zwaarmoedige lectuur genoegen nam? Dacht ge waarlijk, dat Hij schuld heeft aan uw ondergang als mensch? Gij zijt Goden! Maar aan uw leven die rechtvaardigheid in licht en leven om te zetten, in die geheiligde liefde, die uw verstandelijke ik van de eeuwigdurende grondbeginselen voorzag! Vraagt het aan u zelf, wellicht krijgt ge nu antwoord, ik ben in staat het u te schenken. Weét dan, dat genoeg paarden voor de zwijnen geworpen zijn. Aan de taak als mensch het licht te doen schijnen, waardoor de dood zijn masker verliest! En zijt gij daartoe in staat? Geloof hebt ge niet, en uw weten ligt in de straatgoten van uw eigen omgeving, maar gij ziet geen boven-natuurlijke rechtvaardigheid meer, gij zijt verarmde hoedanigheden geworden. Uw verstand bloost, uw hart beeft, uw oogen trillen en verwazen wanneer de ruimte tot uw levens spreekt. Angst is het, om dit leven te verliezen! Ik ga, ik geef u dit alles tot overdenking! Wee u, indien ik opnieuw uw spanlakens zou moeten aanvaarden. Ik gā!"

Hij verwijdert zich zonder een van ons nog een blik, een woord te gunnen. Het duurt lang, een kwartier lijkt een eeuwigheid. Toen kwam het eerste woord en wel over de lippen van Anna, als ze zegt:

„Mijn God..., mijn God! Heb ik het niet altijd geweten?"

Ze vliegt weg. Ook Erica gaat. Elsje volgt. Wij zitten met ons drieën en weten niets te zeggen. Karel verbreekt het zwijgen en vraagt me:

„En jij wist dit, Frederik?"

„Je kunt me gelooven of niet, Karel, maar bij de geboorte kreeg ik hiervan de bewijzen."

„Het is ontzettend... Ik geef me volkomen gewonnen. Waar het vandaan komt, weet ik niet. Wat zegt het jou, Hans?"

„Ik heb geen woorden. Heeft hij geen boek gelezen, Frederik?"

„Nee, dit is vanzelf ontwaakt. Ik heb al eens eerder gezegd: Mozart bracht hierdoor kunst naar de Aarde, voor deze menschheid. Al die wonderkinderen hebben een eigen ruimte vertegenwoordigd. René is 'n geestelijk wonderkind! Moet je nog peultjes? Is dit niet wondervol? College kun je krijgen, Hans, Karel, straks gaan we beginnen! Voor mij is het een openbaring, dat hij dit nu al bewust doet."

„Was dit dan nog niet zoover?"

„Voor het eerst hoor ik hem zoo spreken. Ik dacht, dat duurt zeker

nog wel een paar jaar, maar je hoort het zelf! En ben je nog geneigd dit alles onzin te noemen, weet dan dat we verder gaan. Straks gaat hij je wetten verklaren, Hans, en sta je niet meer blind voor je zieken. Wie weet wat we nog krijgen door onzen gek."

Elsje en Erica komen terug. Ook René nog, boven mijn verwachting. Hans kijkt hem aan alsof hij een geest is. René zet zich tegenover hem neer en schijnt alles weer vergeten. Karel breekt de spanning en vraagt:

"Weet je nu wat je daar allemaal hebt gezegd, René?"

"Ik weet alles, Vader, Karel!"

"En komt dat zoo maar in je op?"

"Dit is geen opkomen meer, dit is weten?"

"Sedert wanneer weet jezelf, dat dit er is?"

"Voordat mijn geboorte een feit was, Karel, was het er al!"

"Wat heb je te zeggen, Hans?"

"Niets, ik zal er over nadenken."

Elsje aanschouwt een nieuw leven, iets, waarvan ze de wetten nog niet kent, maar door haar eigen kunst een sprankje hoop en geluk vertolkt. Plotseling zegt René, dat hij gaat slapen en opnieuw verdwijnt hij voor onze oogen. Ik weet waarom hij terugkeeren zou, het vuur van zijn leven wil geen onzekerheid meer, hij keerde terug om de geleerden volkomen murw te slaan. Nu hij voelt, dat ze toch niets meer te vragen en te denken hebben, voelt hij den tijd verknoeid. Erica vraagt hem nog even te blijven, maar hij zegt:

"Moeder, ik voel me moe, laat me rusten. Wil je, Moeder?"

"Ga, mijn jongen, ga gerust."

Dan zitten we alleen, de meester is weg. Karel zegt:

"Eén ding, Hans, ik heb mijn zoon leeren kennen. Ik schrik al als hij me „Vader" noemt. Dat „Karel" vind ik rustiger. Heb je gehoord, Hans, dat hij „gij" en „u" zegt? Het is 'n tuimeling voor me. Jammer, Frederik, dit is het logboek ontgaan. Jammer, dit is weg, het is er voor geschreven... vind je niet, Moeder?"

Ik zeg: „Niets is er weg, Karel, ook dit heb ik."

"Wat heb je? Wil je zeggen, dat je dit gestenografeerd hebt? Waar dan, je zat daar en deed niets."

"Ik heb dit al eenige dagen terug gekregen. Wat jullie hoorden is wel anders gezegd, maar de kerngedachte heb ik. Ook dit komt in het logboek, woordelijk zul je het terugvinden. En eerst dan weten hoe wonderlijk alles is."

„En, Hans? Weet je het nog niet! Moeten wij nog langer Frederik en hem dwarsboomen met onze wijsheid? Denk je nog, dat dit een gek is? Dan ben je erg onbeholpen. Als er een nuchter tegenover deze dingen stond, was ik het. Ik weet best, Hans, dat dit onze universiteiten niet ondersteboven gooit, maar dit kon weleens het verhoogde bewustzijn zijn waarvoor jij leeft. Als ik goed heb begrepen waarom het gaat, Hans, dan staan wij voor een leek die college geeft. Of moeten wij alles van Boeddha en die andere grooten waarover hij sprak over boord gooien! En heeft dit, waarvoor hij de wetten kent, zooals hij zegt, geen bovennatuurlijk bewustzijn? Als je het mij vraagt, Hans, gaat hij die vorige grooten over den kop. Als je goed hebt geluisterd, is dit geen onzin meer. Hoorde je, hoe zijn stem veranderde? Zijn gezicht werd ouder en ouder en toen begon het „gij” en „u”, dat mijn kind niet kent, niet weet. Dat is mijn jongen niet meer. Als dit maar goed gaat. Als hier maar geen nieuwe vorm van waanzin achter ligt. Hoe denk jij er over, Hans?”

„Best mogelijk, maar ik ga er nog niet op in. Ik heb slaag genoeg gehad. Frederik weet het, ik geloof hem en ik geloof René, maar als je mij om een verklaring vraagt zeg ik: ik wacht, ik weet het niet. Ik kan dat niet beoordeelen. Mogelijk is het, dat zich hier een nieuw verschijnsel van verstandsverbijstering voordoet. Kan zijn, maar ik ken dit niet. Toch is het mogelijk!”

Nu komt er spanning! Erica zegt:

„Jullie zijn onbeschofte vlegels. Wil je dit ook al voor krankzinnigheid uitmaken? Wil je zeggen, dat mijn kind nog gek is? Moet je opnieuw de deur uit, Hans?”

„God bewaar me, Erica, zoo bedoel ik het niet.”

„Ja, dat ken ik. Ik heb dat meermalen beleefd, maar zoover krijgen jullie me toch niet meer. Ik sta voor hem in en ik geef nu m'n leven voor mijn kind. Jullie kunnen me gestolen worden met je wijsheid. Géef mij dit maar. Dachten jullie alles steeds te kunnen vermoorden door je kennis? Wil je mij zeggen, Hans, dat jij iets van jezelf en je zieken begrijpt? Heeft je geleerdheid nog waarde als je voor dit alles staat? Wat bezielt de menschen eigenlijk om van jou 'n prof te maken. Hier sta je thans naakt! René heeft jullie het masker al afgetrokken. Ik wil niets, maar pas thans op, wees voorzichtig, Hans, ik ben niet meer te houden. Ik ben er onlangs door jullie stom gepraat ingevlogen, thans krijg je mij' niet zoover. Wil je dit afmaken? Straks is mijn zoon een hoogmoedige gek? Ik verzet me hiertegen. Je kunt

er over nadenken zooveel je wilt, Hans, en jij ook, Karel, maar nu willen we openhartig je gedachten zien. Ik zeg je, ik sta voor m'n kind in. Frederik heeft gelijk! Frederik stond al die jaren alléén, jullie hebben genoeg roet in het eten gegooid, genoeg afgebroken, zijn leven bezoedeld. Jij was het, Hans, die Frederik opsloot in de boerderij. Had jij Karel niet beïnvloed, dan was het er nimmer van gekomen. Ik verkoop door jullie stom gepraat een kleed van tien duizend gulden voor één gulden en veertig cent. Is dit nòg niet voldoende? Alléén door je gezwam in de ruimte? Omdat je geleerd bent? Besef goed dat het niet om m'n jongen gaat, maar om de heilige waarheid. Is dit stom gepraat? Is dit 'n gek? Weet je het nog niet? Je stomme wetenschap maakt je morsdood. Je stomme hoogmoed, je veronderstelling dat je iets weet, slaat je tegen den grond. Maskers af, niet Frederik? Ik heb dit kind gedragen. Ik weet wat René heeft beleefd. Jullie hebben deze ziekte niet begrepen. Telkens sla je God in het aangezicht en zoek je weer een mogelijkheid om dit tot gruis te stampen. Wil je mij wijsmaken dat dit weer een andere vorm is van krankzinnigheid?"

„Je doet alsof ik die woorden sprak, Erica.”

Jij gooit steeds ons leven door elkaar, Hans. Jij hebt altijd wat nieuws, maar nu blijf je hier met je handen af. Met Karel reken ik straks wel af. Jij bemoeit je niet meer met m'n kind of je gaat opnieuw de deur uit. Het is m'n goed recht om over René te waken, Frederik heeft het al die jaren alleen moeten doen. Ik wil deze harmonie niet weer verliezen. Lang genoeg hebben jullie geleerden mijn kind doodgedrukt. Van goud maken jullie drek! René is 'n wonderkind en dat neem je mij niet meer af. Wanneer hij niet bewijzen kan, dat hij begaafd is, krijgen jullie gelijk. Van te voren alles afbreken vind ik niet meer goed! Je kunt even je mond houden. Ik zeg je echter, ik geloof in jullie wetenschap niet meer. Kletspraat verkoop je, je staat machteloos en dat kun je niet verwerken. Ongelukkigen zijn jullie!”

„Moet je mijn vrouw hooren, ook al begaafd.”

„Wanneer jij denkt, Karel, met dit alles nog langer te kunnen spotten, terwijl je hier de heiligste ernst gegeven is, ben ik morgen met René, Anna en Frederik weg. Dan houd jij je gespot en je geleerdheid maar, wij zoeken het dan ergens anders. Ik laat m'n kind niet door jullie afmaken, ik heb leergeld genoeg betaald.”

Frederik, op mij kun je nu rekenen! Ik bezwijk niet meer! Ik heb genoeg geleden. Ik durfde je niet meer in je oogen kijken, doch thans zal ik je bewijzen dat ik vechten kan, dit is me heilig!

Hoe was het destijds, Karel? Ben je dat alweer vergeten? Zijn jullie je gesmeek vergeten? Daar zit je nu. Groote kerels zijn het, ze komen hun geschenken terug brengen. Ze smijten goudert sigarettenkokers in de kachel omdat ze bang zijn dat ze behekst zijn. Laat me niet lachen, indien het niet zoo indroevig was. Mij bracht je zoover om zijden gewaden van tien duizend gulden te bezoedelen. Jullie zien niet, dat 'n mensch 'n hart heeft, je gaat over lijken. Mijn gewaden hadden de besmettelijke ziekte. Stommeriken zijn jullie! Jullie zijn niet normaal meer. Is dit niet voldoende? Hoe is het mogelijk, ik kan er nu niet in gelooven en toch heb ik al die prachtige dingen vernietigd. Zoover brengen jullie de menschen. En hoe heeft Frederik zich gedragen? Ja, Karel, ik zal gaan! Ja, Karel, ik zal doen wat je wenscht! Raak Frederik nog eens met één van je vuile gedachten? Ik ben in staat om je te vermoorden. Zatvreter zijn jullie, maar je verdient je kost niet eens. Jullie vervloeken het leven van deze wereld. Jullie houden de menschelijke ontwikkeling tegen! Wij vrouwen hebben geen universiteitsverstand? Dat zullen wij je bewijzen! Jullie kunnen mij gestolen worden. Weet je het? Weet je het nog niet? Een woord over Frederik en René en ik steek je huis in brand, Karel! Eén woord over René, Hans, en je vliegt opnieuw deze deur uit, maar anders, ik sla je er uit! Je houdt op om met harten te spelen, dat zijn Goddelijke zaken!

Ja, Elsje, ze hebben mij bijna vermoord. Ze noemden mij een aanstelster, een hysterische vrouw. Ik werd 'n universiteitsobject. Omdat zij het niet weten ga je over de straat. Pas op kind, of je gaat er ook over. Geleerde mannen zijn als koeien, maar deze geleerde menschen vertrappen het malsche gras van Onzen Lieven Heer, ze staan er bovenop en zien het niet. Van de heiligste zaken maken ze 'n ontleding. Als je over je liefde spreekt zoeken zij er een wetenschappelijke verklaring voor. Een kus op hun hart is onwetenschappelijk. Een zoen waar ze blaren van krijgen wordt wetenschappelijk onmogelijk geacht. Ze weten het nooit! En daaraan ga je kapot. Je bent nu de wisselwerking geworden van dier en menschelijk vernuft. Is dat niet heerlijk? Wanneer je hun eigen vleesch en bloed baart, gelooven ze het niet! Ze staan naast je en verklaren je voor gek. Ze maken van je kind een laboratoriumkwestie, een obstakel en zien nu door wetenschappelijke brillen naar je leven en je moederschap. Als je bloed stroomt gelooven ze nog niet dat je iets bovennatuurlijks beleeft, dat heeft er niets mee te maken! Ik zeg je, Elsje; let op of men maakt ook jou nog kapot.

Jullie moesten je schamen, groote kerels, kinderen zijn jullie, indien het niet zoo gevaarlijk was, want familiebanden zeggen je geen cent. Maar daar vechten wij voor, leven wij voor, zetten wij ons leven nu voor in! Ik zeg je, jullie blijven met je handen van René! In mijn huis is dat voorbij, blijf dan maar weg!"

"Hier kunnen wij het mee doen, Hans. Erica heeft gelijk!", ontvalt Karel. „Ik verdom het ook langer om mijn kind af te maken. Jij en ik zijn schuldig! Wij waren het, Hans. Wij hebben Frederik geslagen en beginnen nu opnieuw. Erica heeft gelijk! Wij hebben Frederik het hart uit zijn ribben getrokken. Ik ga met je mee, Erica. Frederik, op mij kun je rekenen. Ik doe niet meer aan menschenlijke afbraak mee. Ik ga mee, Erica. Ik ga met je méé... ik hou van René. Ik laat je nu niet meer alleen, ik.....!"

Karel schreit. Ik had niet kunnen droomen, dat dit zou geschieden. Zijn kop is er af, zijn masker is gevallen, het grofste masker voor deze wereld. Wéér zoo'n gedrocht naar de haaien. Wonderlijk natuurlijk is het wat ik thans beleef. Karel is ontwaakt. Karel, wat ben je nu een mooi mensch. Wat ben je nu 'n kerel geworden. Erica grijpt z'n hoofd in haar handen en kijkt haar grooten Karel in z'n oogen. Ze zegt in een reine extase, tot z'n leven, hart en ziel:

„Zoo zie ik je liever, Kareltje! Ik ben nu trotsch op je. Hier, hier, hier, pak aan, Karel. Dit is het, wat wij vrouwen willen bezitten, de rest is maar namaak. Hier wachte ik al jaren op, Karel. Nú heb ik het! Mijn God, wat ben ik gelukkig. Dit is liefde! Dit is heilig! Dit is Gods geluk! Mijn kind bracht het ons, o, Karel, vergeet het nooit meer! We gaan een nieuw leven beginnen. Wie met ons mee wil wordt gelukkig! Karel toch....!"

Erica trekt Karel den stoel uit en de trappen op. Boven hooren we gestommel en dan gepraat. We verstaan elk woord. Ouders vragen hun kind vergeving. Ouders en kind omarmen elkander van geluk en liefde in universeele eenheid. We hooren gesnik, groote menschen vallen op de knieën. Renétje! Karel!

Hans strijdt voor zijn eigen leven, maar kan het niet. Hij weet nog niet waar hij aan beginnen moet. Ik zie, dat vanavond de menschen kleur moeten bekennen. Hans kan dat nog niet. Hans verstopt zich achter een nieuw masker. Elsje is lijkwit. Ik weet, wat er in dit leven omgaat. Van haar leven stroomt warmte tot mij. Arm kind, wat moet je al niet beleven. Hans is bewust geslagen, tergend zeker! Hij verwerkt het, maar er ligt 'n blok onder zijn hart en dat worgt hem. Zijn schou-

ders zijn gebogen, hij lijkt gekraakt. En daar zit een koningin, die wacht, die voor leege handen staat, die een krankzinnige bezit. En weer sta ik voor de macht van René, die met Karel en Erica naar beneden komt, alsof hij weet, dat er nog iets gezegd moet worden, willen we geen stukken en brokken overhouden. Hij begint al. Ik hoor:

„Mijn lieve Hans, waarom moet er onrust zijn in harten, die den vrede willen en naar het geluk verlangen? Ga daar zitten, Karel. Jij daar, Erica. Anna heeft haar plekje weer terug, zie ik. Luister, ik zal straks al je vrienden, de geleerden dus, de gelegenheid schenken om mij te testen. Zorgt, dat er een Theoloog, een Astronoom bij is. Jij als Psycholoog en Psychiater met Dr Lent is voldoende. Je kunt ook de andere vrienden erbij roepen, die hier vroeger over de vloer kwamen. Mij is alles goed. Ik zal je dan de bewijzen geven. Ik geloof, dat dit het beste bij jou in huis geschieden kan. Je kunt ook hier komen. Wat denk je, Moeder, wat wil je?”

„Ik wil de eer hebben, René!”

„Goed, dat is afgesproken, wij komen hier bijeen. Ik zal je zeggen wanneer. Je praat er voorloopig nog met niemand over, ik moet me voorbereiden. Wacht even rustig af. Ik wil niet, dat deze vriendschap verongelukt. Ik wil jullie niet verliezen. Maar zorgt zelf voor harmonie, voelt wat liefde voor elkaar, ik smeeek het je!

Ik weet wel, ik sta als een kind tegenover wetenschap. Maar Frederik kent mij, ik weet wat ik doe. Wat ik kan? Ik ben geopend. Frederik had je die wijsheid kunnen schenken, maar jullie slaan bovennatuurlijke zaken tot gruis. Ik ben geen kind meer, net zoomin Elsje dat is, wij zijn oud! Wij zijn een nieuwe generatie. Wij zijn mannen en vrouwen, die voor het geluk van deze wereld vechten. Jullie hebben dat niet gekund. Hiervoor kwamen wij naar deze Aarde. Wij willen geen oorlog meer, noch in eigen huis, noch met 'n zuster of broeder, noch tegen andere Volken! Hoor je dat? Wij weigeren te dooden! Wij hebben lief alles wat leeft. Wij kunnen dat, omdat ons leven geopend is voor al de wetten! De ouderdom van deze wereld kent alleen ellende. Van goud maken jullie zichtbare drek! Van de heiligste liefde, wereldsche rotheid! Dat nemen wij niet meer, die tijden zijn voorbij! Ik ben de eerste voor deze wereld, voor dit koude, nuchtere Westen, om dit geluk in je harten te leggen. Deze generatie brengt eenheid onder de Volken, liefde en openhartigheid, wij willen als jonge menschen dienen! Wij brengen hooger bewustzijn. Met mij komen er andere wonderkinderen, velen zullen er komen, maar jullie zijn door

duivelen bezeten! De wetten van God heb je verkracht! De wetten voor je gelukkig leven heb je bezoedeld! Goddelijke rechtvaardigheid in de straatgoten getrapt. Wij nemen de teugels in handen en laten ons niet langer naar de slachtbank voeren!

Geloof mij, Elsje, wij zijn kinderen van één Vader! Maar wij dwingen je een ander en beter leven te beginnen. De hoofden zullen gebogen worden. Van bovennatuurlijk geluk en liefde hebben jullie hier hoererij gemaakt! Tempels zijn voor jullie harems, God 'n beest gelijk. Maar dat nemen wij niet langer! Lang genoeg zijn de wetten besmèt, wat willen jullie? Wèg met deze ellende, de deur uit. Wij nemen thans die rechten in handen. God schonk ons verstand, menschelijk denken, jullie lieten alleen een bloedstroom achter, haat, hartstocht en geweld. Harten breken, dat kunnen jullie, deze maatschappij, waarvoor je leeft en sterft! Niemand kan ons tegenhouden, want wij brengen eeuwigdurend licht. Wij hangen je op als het moet, heel deze menscheid roept om hooger bewustzijn, om weten!

Kun je niet, weet dan, dat je in staat bent jezelf een kogel door je hoofd te jagen, wij zijn echter voorbereid. Bouwt dan maar aan je eigen schavot, wij overwinnen.

Aanvaard je tijdelijke verdoemenis, God heeft het niet gewild! Wij roepen je toe, kom tot ontwaking. Jullie kennen ons niet, maar wij kennen elkeen! Wij staan voor al het leven open! Dit geluk dragen wij in ons hart!

Wat wilt ge met wetenschap beginnen, indien je je menschelijk karakter verliest? Is dit vooruitgang? Wilt ge rechtspreken en „Christus” bezoedelen? Nu begint er een nieuwe eeuw, een nieuw leven. Denken jullie langer door vergif een menscheid te genezen? Geneest jezelf eerst! Stank liet je achter, de rotheid van je levens! Sterft hiervoor duizend dooden, verlangt te worden gebrandstapeld, voor „Christus” „Eeuw”, voor jezelf, voor goed en kwaad! Voert het kwaad tot den God van al het leven en gij zijt het waard je eigen leven te bezitten! Nu staan de „Hemelen” voor je open!”

Zie je deze geleerden, dacht ik? Ze zijn geslagen! Ze hebben een doodelijke steek gekregen, die regelrecht vanuit de ruimte hun levens doorboorde. Grootsch is het wat ik beleven mag!

René daagt ons een voor een uit, nog is het niet genoeg. Hij zegt: „Indien je dit geluk niet begrijpt, neem ik mijn rechten in handen, nog is het geluk aan uw kant. Geen uwer kan mij neerslaan, de hogere wetten leven onder mijn hart, ik ben open en bewust, u slaapt! Ik ben

een kind van God en aan de afrekening van uw eigen leven behoeft ge niet te twijfelen. Het kruis van Christus is het en daar buig ik mij voor. Gij kunt het nog niet!"

Weer verdwijnt de Adonis, we zijn lamgeslagen, ook Hans en Karel. Elsje bezwijkt niet, maar is als 'n bloem vol kracht en vitaliteit en volkomen open. Zij verspreidt haar schoonheid en schenkt ons allen haar ruime ziel. Ze heeft ontzag voor den jongen Apostel, je kunt het aan haar zien. Haar leven is bewust, zij valt niet in slaap.

Wat 'n avond, wat voor uren beleven wij toch. Hans en Elsje gaan huis toe. Erica en Karel loopen een eindje mee. Erica eet Elsje op, Hans en Karel probeeren hun koppen te buigen? Dat Karel er toe in staat is, best mogelijk, voor Hans ben ik bang. Ik zit alleen op de bühne, een nieuwe tijd is op komst. De jeugd ontwaakt! En die jeugd is bezield door Christus, door Zijn leven!

Ik ben ver van deze wereld en al de ellende, als ik gestommel hoor en Erica en Karel voor me staan. Karel zegt:

„Is dit 'n wonder, Frederik? Ik verzeker je, op mij kun je nu rekenen. Hans is opstandig, die krijgen wij niet zoo gauw, ik moet er niet aan denken. Maar indien hij niet wil, ook goed, dat moet hij dan maar met zichzelf uitmaken. Hij kan z'n hoofd niet buigen en ik zie, waar geleerdheid je brengt als je het menschenlijke in je hart laat verarmoen. 'n Arme hond is het! Wetenschap en gezond denken werken aan je liefde voor het leven, het voert je tot God terug, Frederik. Je krijgt in alles gelijk! Hans is potdicht. Het wordt zijn ongeluk nog, als je het mij vraagt. Niemand van ons kan hem helpen. Ik ben opnieuw geboren en sta naast je. Als je mij alles kunt vergeven, Frederik, zul je er nu plezier van hebben."

„Houd dit geluk in handen, Karel. Laat het je weer niet ontglippen en loop ook niet te ver vooruit en tracht jezelf te zien, als het moet."

„Arme Elsje!", laat Erica zich ontvallen, „wat moet er van dit lieve kind terecht komen? Ik vindt het verschrikkelijk, als ik haar zie naast Hans, beef ik. Het was zoo mooi en het kan, ook al is Hans zoo oud, maar nu dit? Het breekt z'n leven, hij heeft schuld aan het ongeluk, dat ik voorzie. Dit houdt geen paard uit. Hij maakt Elsjes leven kapot. Jaloezie? En waarom? Het is 'n ziekte, Karel, geloof je ook niet?"

„Ik ken hem niet meer. Mij 'n raadsel, maar hij gooit zich te grabbel. Waar blijft al die wetenschap? Hij bezit alles, kan tevreden zijn en begrijpt het niet. Wat zijn wij menschen toch ellendelingen. Maar zag je Renés oogen Frederik?"

„Ik weet het. René zei eens: het geluk is moeilijker te beleven dan leed en smart. Je kunt beter ellende bezitten dan wanneer je je geluk niet begrijpt. En dat is waar, Karel, door ellende kun je niets kapot slaan, wel door geluk. Wijsheid van je gekken zoon.”

We praten nog even, doch dan gaan ook wij naar boven. Ik schreef nog in het logboek:

„Er komt een onweersbui van ongekende kracht op ons leven af, die niet te ontgaan is. Dit alles is van zoo ernstigen aard, dat het je neersmakt. Je kunt niets doen, want het is niet te zien. Je leeft er onder en je staat er midden in en je ziet het niet. Het is dus nog veel erger dan een stoffelijke, hoorbare storm, deze is voor de ziel en je geest. Een gemeene ploert is het? Ik durf dat niet eens te zeggen. Het is heel iets anders! Het is eigenlijk niets menselijks meer. En tóch, je zou zeggen, het leeft onder je hart, je bent er door geboren, maar er is geen houvast te zien. Als je er voor open staat, waait het je leven weg. Wie er zich op instelt, geloof ik nu, gaat eraan kapot! Die wordt uit z'n menselijke voegen gerukt! Voor je oogen speelt het zich af en je zélf staat er eigenlijk ver buiten! Ik heb nog nooit zooiets beleefd, waarlijk niet, zoo angstwekkend is het. Het is als de bliksem, het spookt voor je en je bent zélf het gerammel, het spook zie je niet eens. Tóch sta je er voor en heb je dit te aanvaarden. Verschrikking, ellende, is het! Wat je niet wilt, doe je juist! Wat je verlangt heb je gekregen en je wilt het niet! Wat je ziet is niet echt en je staat er toch naar te kijken. Het leeft in je en je bent het kwijt! Het komt onafwendbaar op je af en je denkt toch, dat het niet voor je is? Foei, je zou er weer koude koorts van krijgen, maar mij niet gezien.

Ik denk, dat het 'n chaos wordt. Het menselijke wezen slaat men tot puin en wrakhout. Het is net Goddelijke rechtspraak, waarvan wij menschen de onfeilbaarheid door den dood kennen, maar die nu leven is en wéér andere maskers vertoond, zoo als ik zie en te aanvaarden heb. Doch dan sta je opnieuw! Wat wil je beginnen?

René is 'n groot wonder en Karel hebben we overwonnen. Voor nu en altijd! Anna is vijftien jaar jonger geworden en Erica een bizondere verschijning, een vrouw die nu weet wat ze wil en een helder verstand bezit. Elk woord is nu de moeite waard dat het gesproken wordt, vroeger was het gezwam, nietszeggend gedaas, armoede, leegte. Anna sprak geen woord, maar stille waters hebben soms ruimtelijke diepte, verbergen vaak overvloedig natuurschoon!

Arme Elsje! Weet mijn kind, dat je in dit leven niets cadeau krijgt!

Niets! Voor het geluk en het weten moet je vechten. Als jij bezwijkt, ga ik ook voor de bijl, zoo groot is mijn vertrouwen in je. Wist je dit? Jij alleen kunt Hans opvangen? Ik geloof het niet, want dan had hij al die schoonheid van je wel begrepen! Hij staat voor je machtig mooie kasteeltje en ziet het al niet meer. Je bekoorlijk uiterlijk is als een mantel — er zit niets geen aardigheid meer voor hem aan, omdat z'n ziel bezeten is. Wij zullen alles doen, Elsje, alles om hem te redden! Zooals je ziet heb je al een plaats in het dagboek ontvangen, want je hebt je taak aanvaard, je zekerheid gaat hooger en hooger, maar je zieltje schreit, wat wij hier kunnen hooren. Ik geloof, dat René het geschrei van je ziel beluisteren kan, wij ouderen zijn er nog niet toe gekomen ons leven daarop in te stellen, maar de natuur van je leven en persoonlijkheid wuift ons elken dag toe en dan voel je narigheid! Zul je sterk zijn, lieverd?

René sprak als 'n jonge God. Men denkt dat het overdreven is, maar ik zeg het uit den grond van mijn hart. Zoo is het! Je moet hem zien en hooren, eerst dan weet je dat ik gelijk heb en niets teveel zeg. Vergeet niet dat dit alles vanuit zijn leven tot ons komt. Hij heeft er niet voor gestudeerd, niet over gelezen, het is zoo zuiver als kristal en kwam vanuit de ruimte tot ons, menschelijke, maar schandalig arme persoonlijkheidjes. Het was als gloeiend vuur, doch nu weer voor je ziel. Bovenaardsche welsprekendheid is het, je zit als het ware aan de voeten van 'n meester, waarvan je het bestaan kent, doch nimmer in hebt kunnen gelooven. Toch is het de heilige waarheid, thans geschieden wonderen, wat eens het machtige Oosten heeft gekend, leeft nu in ons kleine landje..., een Ingewijde bezitten wij! En dat hij Ingewijd is, zullen velen straks moeten aanvaarden. Hij is als balsem voor je ziel, hij verzorgt je zooals het behoort, maar maakt nu geen stinkende wonden meer, die tijd is voorbij. Hij trekt het verbandje voorzichtig af, maar dan gebeurt het en zie je voor je oogen, dat de wonden dicht trekken, ja, op slag kan dat geschieden, zoo bovennatuurlijk zijn deze krachten, waarvan hij de wetten kent. Hemelsch gezang is het! Deze ziel komt voort uit een roemrijk geslacht, een kaste van priesters, die Ra en Re persoonlijkheid gaven en die de Goden hebben gekend. Zij gingen er dagelijks mee om en zaten met hen aan tafel. Je gelooft het niet, maar ook wij mochten aan tafel zitten en kregen onze spijzen toegediend. Ik smulde van dezen pudding en Karel en Erica lusten er nu wel pap van, zoo smaakt het! Dat heeft wel lang geduurd, maar nu zien ze, dat wat ze al die jaren niet lustten toch zoo goed was voor

hun stoffelijke en geestelijke tentje, waarin ze als de persoonlijkheid leven en de dingen van elke dag verrichten en in daden omzetten! Ik zeg je, Erica lijkt vierentwintig, zoo is ze veranderd!

En Karel? Onze biggerige Karel, Karel met zijn boerderij, zijn slooten, zijn wispelturig karakter, zijn bluf, zijn overheersching in alles, lag op de knieën en vroeg zijn zoon vergiffenis. Droevig? Moet dat een vader niet doen? Moet een vader voortgaan z'n kind af te maken? Is dit soms aanstellerij? Ik zie het liever zoo! Karel werd op dat oogenblik 'n mirakel! Ik schokte er van. Ik zag, dat zijn oogen als kinderlijke hemeltjes veranderden en dat hij bovennatuurlijke bewustwording kreeg, die voor Erica's leven de vergeetmenietjes, de lelietjes-der-dalen en de margrietjes zijn, die nu over hun hoofden werden uitgestrooid en zoomaar uit den hemel kwamen vallen, waarvan wij, die er bij waren, sandaaltjes vlochten, die wij Karel en haar in handen stopten, zoo'n groot, machtig groot geluk was het, dit te mogen zien en te beleven. Karel en Erica beleven thans een hemelvaart, zooals zij er nog geen hebben gemaakt. Deze voert hen naar de nog hogere regionen die er zijn en René de poorten voor opent en de sleutels bezit! Noem je dit sentimentaliteit? Wij niet! Wie dat zegt is nog niet gereed, maar in die harten leeft tóch het verlangen om het te mogen beleven, elk kind van God wil het bezitten. Het is hierdoor, dat de menschen er zoo naar zoeken. Vinden doen ze het niet, omdat ze er niets voor doen!

Je had Karel moeten zien, wat 'n mooie kerel is het nu. Z'n breede rug is gereed om Erica en ons allen uren, weken, maanden, jaren te dragen. Een kracht is het, die je alléén door de elementale wetten vertegenwoordigt ziet, maar dan kom je meestal met 'n nat pak thuis. Nu is Karel regen en wind geworden; een orkaan, een oerkracht, zóó heilig, zóó grootsch, zóó wondervol! Ach, wat zijn de menschen mooi, als je ze zoo ziet! Het kan niet anders, je bent er mensch voor. Nu is 'n vader en moeder als het goud van den hemel. Ik zou ze willen en kunnen zien als Zon en Maan, lichamen, die voor de ruimte een machtige rol hebben gespeeld en orz zoo te zeggen de boel aan het draaien hebben gemaakt en waarvan alles uitging, omdat God ze zoo geschapen heeft. Ze zijn thans lichtgevend, lichtdragend, ze gelooven niet meer in een kus, ze zinken onder hun kus in een onverklaarbaar gevoel, dat zóó diep en waarachtig is en zich laat voelen, alsof je de kern van het leven op dat oogenblik raakt! En je ziet jezelf met je oogen open, want nu wil je alles zien en aan bedotterij denk je

niet meer. Gods geschenken zijn het! Gods gevraagde Almachtigheid... Jà, het gaat zoover dat je alwetend wordt!

En ik zag dat wonder, ik beleefde het, ik onderging het en moest weer beamen, dat ook ik er naar verlang! Nu moesten Karel en Erica kleur bekennen, het wonder aanvaarden dat hun kind, dat eerst gek was, nu contact bezit met den Vader in den hemel!

Ik zei al, Elsje is anders, zij behoeft geen kleur te bekennen, want zij bezit zooveel gevoel, dat het bij haar vanzelf gaat, het is er! En Anna weet het al zoolang. Wij knipoogen tegen elkaar en kussen elkaar in gedachten, maar die zijn al eeuwen oud. Zóó gaat het goed. Er komt geen woord over onze lippen, dat zou dit moment maar storen, deze stilte die universeel is. En daarop teren we, daardoor leven we, daardoor zijn we geopend.

Maar ik ben bang! Er komen woorden over Renés lippen die vorige levens wakker schudden. Zoo'n woordt beukt op het menschelijke hart en stelt je voor de onzichtbare feiten, verschijnselen, waarover ik zooveel sprak. En die onzichtbare dingen hebben stoffelijke beteekenis, ze zijn er en ze zijn er niet! Ze worden geboren, maar wie de moeder is, weet je niet. En toch moet die moeder er zijn. De bevruchting is geschied! En die bevruchting, voel ik, ligt eeuwen en eeuwen terug, maar kwam door menschelijke wezens tot stand. En die toestand wil nu geboren worden! Snap je dit niet? Daarvoor ben ik bang, het is 'n masker, dat ik nog niet ken en waarvan ook de rest van de millioenen menschen van deze wereld geen verstand heeft en ook niet in gelooft! Je zou het kunnen vergelijken met ziekte, armoede, ellendige zaken, die het leven van 'n mensch vernietigen en waartegen je niets kunt doen, zoo onfeilbaar zijn de wetten er voor! Deze zoo ongekende dingen hebben te maken met vragen als waarom de één rijk is en een ander niet te eten heeft! Waarom God kan goed vinden, dat de één alles heeft en het andere kind door besmetting geslagen wordt! Waarom het eene kind het licht in de oogen bezit en het andere met blindheid is geslagen! Ga maar verder! Daarin moet je het zoeken. Hierin ligt dat, leeft dit, wat ik voel en dat arm om ons en in ons geboren wil worden, dat je nu het liefst zou willen vermoorden, zoo'n gevoel krijg je, zoo'n angst is het, die je naar de keel kruipt en van achteren het mes hanteert om je overhoop te steken. Is het niet griezelig? Is moet eerlijk bekennen, hiervoor heb ik angst. Het is niet menschelijk meer, het is alsof het je bloed stolt, of men je den levensadem uitzuigt, de ruimte waarin je leeft ontlevend, zoodat je beslist

en tot gekke dingen gedreven wordt, omdat je voor jezelf geen uitkomst meer ziet. En dan sta je machteloos? Ja! Niemand kan je helpen.

En dat leeft hier, in ons huis! Soms voel je het heel scherp, soms is het weg. Maar ga je het even na, zie je het ergens anders. Het komt en het gaat, het zit met je aan tafel en het ligt buiten op straat. Als je het den kop wilt indrukken, ligt het er niet, maar zit het boven in een boom en lacht je uit. Je hebt het in je handen om het een strop om te doen, je voelt dat het hangt, dat je het om zeep hebt gebracht, even later hoor je het gemeen en sarcastisch lachen, waar je de stuipen van krijgt en onder de dekens kruipt, maar je zoo'n halve nacht voor wakker ligt. Je denkt, dat het gif is, maar dat is het niet, je drinkt geen thee door andere handen ingeschonken, je denkt overal het kwaad, de afbraak te zien, het is als 'n gestalte, maar zonder kleeren aan, naakt, volkomen naakt staat dat leven voor je, zooals je nu denkt. Zie je goed, het is 'n afgrijselijk masker! Hå, heb ik je? Heb ik je eindelijk? Nu voel je handen om je hals en beleef je zoo'n nare droom. Ze willen je worgen en tóch gebeurd er niets! Foei, wat ben ik bang!

Zoo zie ik Hans..., want hem loopt dit alles achterna, hij ziet zich verkindschen? Was dat maar waar, het is veel erger. Als je hem ziet eten, zegt Elsje, is het, of hij gif eet. Drinkt hij, houdt hij de thee of wat het ook is in het licht, omdat hij denkt, dat men hem weer vergiftigen wil. O, Hans, wat ben je toch aan het heksen. En dat is 'n geleerde?

Dit is onheil. Maar ik slinger alles van me weg, wellicht zie ik het te overdreven en ook dat is niet goed. Maar, je voelt het! Ik wil slapen, ik wil me gereed maken voor de uren die ik van mijn meester krijg. Ik hou het op wijsheid. Mijn paard loopt hard en zeker. Als er nu maar niet geknoeid wordt, spiertjes doorsnijden of injecties geven. Ik ken dat geknoei van die renbanen maar al te goed, ook mij heeft het eens duizend gulden gekost, alleen door zwendel, afgunst en bedrog. Mijn paard heet René — Rachi-Hadju is het, die m'n leven naar een stoffelijk einde jaagt, waar ik de bron van het leven zal zien! En dit paard wint altijd, omdat het voor deze eeuw geboren werd! Ik zeg nog: welsprekendheid is goed, maar je moet er geen woorden voor gebruiken, eerst dan ga je luisteren! Mijn oogen vallen dicht, maar mijn ziel blijft wakker en is waakzaam geworden. Vooruit, Frederik, naar het einde! De wijzen uit het Oosten komen dichter en dichter bij ons leven. Zag je dat sterretje, Frederik? Dat komt net op! Wie zal dit nieuwe leven ontdekken? Wie zal het voor het voetlicht der wereld plaatsen? Wie? Die mensch draagt de zilverwitte sandaaltjes!

„O, FREDERIK, IK HEB ZOO'N NAREN DROOM GEHAD!”

De laatste maanden zijn rommelig geweest, drukke, inspannende, veelzeggende uren, uren van zwijgzaamheid, eenzaamheid, waardoor je als mensch tot jezelf komt en den anderen mensch leert kennen, leert zien, leert begrijpen, indien je er voor open staat, anders wandelt alles langs je heen en je beleeft niets. Voor mij waren het leerzame uren, omdat ik het voorrecht genoot te mogen luisteren naar mijn meester, te mogen neerzitten aan zijn voeten, mijn dorst te mogen lesschen, uit een bron te mogen putten, die de wetgevende realiteit voor ons menschelijke leven en wezen tentoonspreidt — en je daar op sandaaltjes gaat, wanneer die lippen zich openen. Voor anderen waren het zware uren; elkeen beleefde ze naar eigen vermogens, naar die krachten, waardoor de menschelijke persoonlijkheid leeft. Maar het mooiste van alles was toch, dat we de Zon in ons hart zagen. We vielen neer met gebogen hoofd en dankten voor al het gekregene. Ja, wij dankten hem, onzen gek, voor alles!

In die dagen schreef ik in het logboek:

„Een mensch weet veel, hij staat voor groote en kleine dingen open en hij maakt ze af ook, maar het is goed en kwaad wat hij doet.” En er volgt direct achter: wéét hij dat voor zichzelf?”

Door Christus geeft hij zich als 'n vriend, door den duivel als 'n satan! Meestal zie je dan 'n vriend, als je het leven door Christus ziet. Maar je ziet het vuile, uitgeslepen masker eerst, als je de ziel er van niet kent, want die duivelsche gedachten worden door dit afschuwelijke masker vertegenwoordigd.

Doch ook aan dat leven komt een eind!

De mensch kan er met zijn pet naar gooien en zeggen: dat zie ik straks wel, mij goed, maar ik leef nu hier en ik wil van het leven genieten, je doet maar wat jezelf wilt en goed acht, ik leef me uit, ik doe wat ik wil, niemand kan me dat verbieden. Gelijk heb je, maar wij hebben het anders leeren zien. Als dat, wat voor ons geen dood meer is, straks als een eeuwig leven voor je staat, een zeis in handen

neemt om je te vloeren, den kop af te hakken, dan denk je er toch wel anders over en heb je geen praatjes meer. Hier kun je je achter je masker verstoppen, hier kun je maken en breken wat je wilt, daar is dat beslist voorbij, daar sta je voor die naaktheid, sta je voor nieuw geweld, waartoe je behoort en mee te maken hebt, omdat wij hebben geleerd, dat je ziel bent van Zijn Ziel, licht van Zijn licht, leven van Zijn leven, bloed van Zijn bloed, wat zeggen wil, dat je ondanks al je bezit tot Hem moet terugkeeren en eens, waar doet er niet toe, aan dat hoofd buigen moet beginnen! Snap je het? Of ben je nog niet zoover, draag je nog eventjes dit masker? Dan komen wij nog zoover! Wacht rustig af, onze bron van leven zal je die wetten nog wel verklaren! Beschouw jezelf maar als 'n stuk berg, als 'n storm, 'n windhoos zoo sterk, toch hou je daar eens mee op, want de wetten zijn het, die je met één klap, door 'n zacht windje al, omdat je niet weet waar dat windje vandaan komt, het gouden lepeltje uit handen slaat en dan lig je niet bovenop je voetstuk, maar er tien meter af, gekraakt, wellicht levensloos, naakt! Gebroken ben je! Wat wil je? Afbreken wat anderen door bloed en tranen hebben opgebouwd? Dacht je nog langer God door je armzalig gedoe te kunnen tarten? Speelt gerust voor duiveltje, doe het, leeft je maar uit, ga gerust je gang, wij weten beslist, dat je je nek breekt!

Zoo sta je voor je zuster en je broeder, voor je vader en je moeder, je kind, die maskers dragen en maken en breken wat ze zelf denken te moeten doen en waar ze zoo'n groote hoop op vestigen, dat toch vroeg of laat in elkaar stort, omdat de dood zegt: „Zie je, ik ben geen dood meer, integendeel mijn leven is veel en veel zekerder! Als je mijn wetten leert kennen, kleine man, nietige ziel, loop je heel hard van jezelf weg, je schrikt je 'n stuip, zoo werkt mijn leven op je in! En of je al dikkere glazen koopt, een zonnebril opzet omdat je denkt, dat ik je niet steken kan, ik ga daar wel doorheen, lieve vriend en ruk je masker af! Dank je zul je zeggen! Je hoofd zal je moeten buigen, of je wilt of niet, buigen zàl je!”

Nu stroomt je bloed al en heb je dat maar te aanvaarden.

Elk mensch heeft de kracht in zich om goed te doen en verkeerd. Maar de wetten roepen je vroeg of laat het universeele halt toe, wat wij nu hebben beleefd en waarvan ons het onfeilbare werd verklaard. Karel en Erica, beleefden evenals Anna een Tempelgebed, zóó schoon, zóó bovennatuurlijk, dat zij er kind door werden, maar in den goeden zin.

Ik schreef neer: elk mensch speelt op zijn tijd voor duiveltje, maar vallen de maskers, worden je de wetten verklaard, dan lig je aan des meesters voeten en kun je ja en amen zeggen, als je er de kracht nog voor bezit en de meester het goed vindt; het is ook mogelijk, dat hij voor je brilleglazen verdwijnt en je van verre zijn goeden nacht moogt beluisteren. Dan ben je er bij en je staat er net buiten. Je zou willen zeggen dank u, maar je krijgt die woorden niet verstoffelijkt, omdat zijn krachten het zijn die je gevoelsleven hebben gesmoord en je zoover nog niet bent, of het gebeurde niet. Zie je, dat is nu naakt-zijn, naakt-staan, je hebt niets te zeggen, je bent nog niet zoover, je moet nog aan dit leven beginnen! Je voelt nu, dat je 'n uilskuiken bent en water noch grond onder je voeten hebt; je zweeft niet, maar je bent plat getrapt!

Maar als je bewust achter zoo'n masker kunt kijken, ja, dat is heel wat anders, doch dan kun je offeren, jezelf al inzetten voor het goede in den mensch, nu vraag je om geslagen te mogen worden, je wilt leeuwenkuilen zien! Daarin wordt dan je leven verscheurd. Of, je bestijgt 'n brandstapel... voel je dit lekkere schroeibad? Zie dat menschelijke vet drijven en schreeuw je om hulp? Maar ik geloof niet, dat er een van ons, niet Hans, die is nog niet zoover, bang voor is! En dat kregen wij door onzen gek, die nu als 'n jonge God is geworden, 'n profeet van vleesch en bloed, een die brood eet, maar die op stevige fundamenteen staat en voor wien wij heilig ontzag hebben! Druk dat kind eens in je armen als moeder? Heb dit leven eens in je armen als mensch? Voel je die liefde, die kus? Dáár had ik het over in het begin; hier staan we thans voor de gouden sandaaltjes, het gestrooi van hemelsche bloemen, wat niets meer met zoo'n menschelijk half-uurtje uitstaande heeft, waardoor je je toch maar bezoedeld voelt, omdat je als mensch met besmeurde klompen den ingang van den Tempel besmet, verontreinigt!

Ik zeg je dat wij, Erica, Karel, Anna, Elsje en ik, het geluk hebben gevonden! Wij hebben er alles van ons zelf voor ingezet, maar het is er! Eindelijk dan, heeft de Pyramide, hebben Ra, Re en Isis ons leven geopend en werden ons de wetten verklaard, waarvoor wij innig dankbaar en gelukkig zijn. Nu gaan we naar Golgotha, vandaaruit vertrekken we, om er onze bloemen neer te leggen, die door Gods Zoon worden aanvaard!

Erica vroeg mij eens:

„Wie is die Rachi-Hadju, Frederik, die dit artikel geschreven heeft?

Ken jij dien man niet? Hij heeft het over Oostersche wetgevende machten, die je Westersche lieflijkheid schenken en Westersche opbouw voor rust en vrede verzekeren. Je zou zweren, dat die man het weet. Hier, leest zelf maar; Karel vindt het ook 'n pracht artikel, en er komt nog veel meer, zooals je zult zien, want hij ligt als jij dat hebt beleefd aan de voeten van Ra, Re, de Godin, de Sfinx, de Pyramide, wachtende op 'n antwoord; hij wil Europa redden voor algeheelen ondergang. Is het niet wonderlijk, Frederik, van alle kanten komt het opdagen, de menschen ontwaken, geloof ik. Denk je niet? Hoe voel jij het aan?"

„Ik zal het lezen, Erica, ik geloof wel, dat wij meer van die menschen zullen ontmoeten, want onze maatschappij heeft dat soort noodig." Ik lees, maar ik ken elk woord, dit alles leeft onder mijn hart, en het nuchtere Westen vraagt er om, het weet niet waar het zoeken moet, het weet niet meer hoe de vrede en rust te bewaren! Het zal wel goed zijn.

Er ligt een menschenkind neergeknield aan de voeten van de Sfinx, omdat het Westen dit kind wil vermoorden. Dit kind zegt, dat tweeduizend jaar godsdienst, gebeden, de werel niet heeft geholpen, integendeel, het leven gaat naar een afgrond, naar de algeheel vernietiging. Het leven stelt het Westen voor de Goden en voor Golgotha, voor massa moord en massa liefde. Wat moet het leven doen? Moeten moeders nog langer hun kinderen baren om die te laten afslachten. Moeten jonge mannen van vreemde volken elkaar bewust vermoorden? Waar zooveel zorg, zooveel bloed voor gegeven werd, zooveel geleden is, moet dat bewust afgeslacht worden? Kan dit leven ruimtelijke klanken beluisteren, kan het opgaan in een God van liefde? Kan het vragen en antwoord ontvangen? Zal God dit leven verhooren? In het Westen is dat niet mogelijk. Nu ligt dit leven in het oude Egypte neergeknield, zit het neer met de rug tegen de Pyramiden, en kijkt het naar de Sfinx. Het smeekt om het woord, want het machtige Westen gaat kapot!

En dat leven zegt: „Ik ben uitgezonden, Vader, om dit licht naar het Westen te brengen? Mijn vader en moeder, zuster en broeder, vriend en kennis, smeeke om te weten! Of is ook hier alles menschelijk bedacht, waren het menschelijke leugens? Hebben al die Goden met vuur gespeeld? Hebben ook zij niet geweten, dat deze menschheid op ontwaking wacht? Maar werd daar niet uitgestippeld, dat de Christus zou komen, is hier niet voorspeld, dat het paradijs kómt?

Waar blijft het? Waar is het paradijs te vinden? Twee duizend jaar ontwikkeling, gebeden en geschriften, hebben de Volken niet vereenigd, integendeel, het is alsof 'n vervloeking het leven uiteen rukt en satan onoverwinnelijk is! Moet de mensch aanvaarden, dat God onrechtvaardig is? Stroomde al dat menschelijk bloed voor niets? Christus bezoedelt men elk uur, men kruisigt Hem iedere seconde. Is God doof voor het gesmeek, helpen gebeden niet? Wij zullen offeren voor het goede in den mensch, niet langer meer voor afbraak en bezoedeling. Ik ben 'n kind van God, ik weiger te dooden, ik heb het leven lief. O, mijn God, geef mij het antwoord, hoe moeten wij handelen?

Dit leven voert de menschelijke ziel naar de wetten voor leven en dood, maar plaats het leven voor Golgotha en zeg: alleen door liefde krijgt ge rust en vrede! Smoor Satan! Verban den duivel, ban uit u die kracht, die steelt, moordt, brandsticht, martelt, vernietig dat dierlijke instinct en gij hebt rust, vrede, welvaart!"

Kan dat de mensch? Erica vraagt weer:

„Is dat niet waar, Frederik? Zoo hoort het, hij plaatst ons voor die rust en de vrede, maar wij beginnen er zelf niet aan. En toch, moeten wij niet tegen ons zélf zeggen: ik doe mee! Je moet eens vragen wie dat is. René krijgt hulp, deze man praat als hij dat kan doen, vind je niet?"

„Het lijkt er op, Erica, hoe meer van die menschen er komen des te beter. Deze maatschappij is zoo ontzettend rot, zoo belabberd slecht, alleen liefde kan ons het geluk brengen, en bovendien de heilige verzekering, dat de Volken der Aarde tot éénheid komen, waar toch de Messias voor gestorven is. Vergeet niet, Erica, daar leeft het ontwaken voor de menschheid, die reine cultuur heeft het bezit ontvangen uit onze bron, waarvoor ook ons kind geopend werd."

„Ja, Frederik, zoo is het toch maar, hè? We zitten er middenin, ik verlang er naar hem in zijn toestand te hooren spreken. Ik kan je niet vertellen hoe gelukkig ik ben. Wat is Karel veranderd, je gelooft het niet, maar de wonderen zijn de wereld nog niet uit."

Op een avond, ik zit bij hem, hij werkt aan zijn kunst, ik ben bezig om mijn vragen te rangschikken voor straks als hij in zijn toestand gereed is, zegt hij tegen me:

„Jij weet wie ik ben, hè, Frederik?"

„Dat weet ik, mijn jongen, wat is er?"

„Weet jij ook wat ik wil, Frederik?"

„Ook dat weet ik, René."

„En je weet ook, dat ik het geluk van 'n ander mensch niet wil vernielen, hè?”

„Ook dat weet ik, René, wat heb je?”

„Welnu, Frederik, Hans heeft mij gevraagd te wachten met het portret van Elsje. Ook dat slaat hij kapot! Elsje weet het niet meer. Vind je dat niet kleinzielig? Elsje zegt: komt wel. Ze staat naast me, ze begrijpt, dat het me pijn doet, maar Hans is ziek. En zij moet haar plicht doen. Ik heb mijn spullen moeten inpakken en kon verdwijnen. Jaloezie, Frederik, bekrompenheid, afbraak, gierige wanhoop is het. Hij weet het niet meer. Ik zal er met vader en moeder over spreken.”

„Wanneer was dat?”

„Gisteren, Elsje moest mij die boodschap geven, hij zelf was er niet toe in staat. Maar dat hindert niet, Frederik, de wetten spreken!”

Hij zinkt weg, is in gedachten, hij staart voor zich uit, het duurt een half uur, hij blijft kijken. Waar is dit leven heen gegaan? Je weet het niet. Den volgenden morgen ga ik naar Hans. Werken doet hij bijna niet, je kunt hem dag in dag uit thuis vinden, zoo angstwekkend is dit leven veranderd. Elsje doet open.

„Is de baas thuis, Elsje?”

„Ja, Frederik, hij is boven, ik zal hem waarschuwen. Wil je tegen René zeggen, dat ik hem hartelijk dank? Wat sprak hij mooi, hè, Frederik? Is het niet wonderbaarlijk?”

Elsje weg, ze draagt een prachtig blauw gewaad. Moet je zien hoe ze de trappen beklimt, als een vorstin is dit kind. En dat moet leven met een geleerde gek? Met 'n mensch, die alles op aarde heeft en het niet ziet, die op viooltjes kan wandelen en denkt, dat het brandnetels zijn of nog erger, stalen pennen. Een magiër van lek m'n vesje, dat is Hans, en toch heb ik met hem te doen. Elsje is als een lieflijke Lente, het heelal zie je in dit leven, hemel en aarde komen in die ziel bijeen en kussen elkaar, gaan arm in arm en weten! Hoe is het mogelijk, ik ben zoo bezorgd om dit kind. Die oogen zijn zoo mooi, haar gestalte zoo rijk, zoo engelachtig, haar kasteeltje is als het beloofde paradijs, en nog geen geluk? Dat ligt aan jezelf, maar Hans is zoo nooit geweest. Hoe anders heb ik dien man gekend. Daar heb je hem al.

„Ah, de meester.”

Sarcasme! Ik ga er niet op in. „Dag Hans, hoe maak je het?”

„Best... Nog nieuws?”

„Dat nu net niet. Ik kom even aanloopen, je bent nog al veel thuis. Werk je niet meer?”

„Zeg, luister eens, Frederik, zeg aan René, dat hij nog even wacht. Of weet je het al. Ik stuurde hem weg, ik wil eerst met mezelf in het reine zijn. En dan nog dit, wanneer begint die hokus pokus? Ik kom dan alleen, of kunnen jullie hier komen?”

Elsje komt juist naar beneden, ze hoort wat Hans zegt. Ze blijft één seconde staan, doch dan is ze ook meteen bij Hans en zegt:

„Wat hoor ik daar, Hans? Wil jij mij thuis laten wanneer die zittingen beginnen? Noem jij dat hokus pokus? Eén ding verzeker ik je! Ik gá mee! Je kunt met mij doen wat je wilt, ik zorg voor je, ik doe mijn best, maar dit laat ik me niet ontnemen. Ik ben je vrouw, je liefde, je vrienden, en alles, maar niet je hond! Ik ga mee!”

Ziezoo, daar kun je het mee doen, Hans. Hoe reageert mijnheer de baron? Er komt: „Dat moet je dan zelf maar weten.”

Ik moet Elsje helpen, ze mag hierin niet alleen staan.

„Zeg eens, Hans, wat kun jij hierop tegen hebben. Is Elsje een vreemde?”

„Wat moet een vrouw bij wetenschappelijk onderzoek.”

„Ach, is het nu wetenschappelijk geworden!” roept Elsje uit! „Nee, Hans, je weet het zelf niet. Je weet niet meer wat je wilt, je leeft niet, je wordt geleefd.”

„Doe wat je niet laten kunt.”

Elsje gaat naar boven. Ik vraag hem: „Wat doe je toch, Hans? Wat wil je toch? Moet dit kind dan bewust kapot? Moet je dit geluk voor je oogen vertrappen? Zie je dan niet wat je doet? Waarom ben je zoo hard tegen dit lieve kind! Je slaat haar!

Je gaat bewust je ellende tegemoet, Hans. Is dat noodig? Waarom wil je haar dit ontnemen, nu je weet, dat het kind zich er voor interesseert? Wil jij de ontwikkeling van 'n mensch tegen houden? Wil je haar die wijsheid onthouden?”

„Wie zegt je dat dit wijsheid is, Frederik? Jullie vliegen weer, dwepen!”

„Merci..., je wordt bedankt.”

„Och man, zoo bedoel ik het niet, zanik niet aan mijn hoofd.”

„Ik ga dan maar weg, mijn vriend, je hebt niemand meer nodig. Jammer, wij bedoelen het zoo goed met je.”

Hij laat me gaan ook. Dit is onze Hans, denk ik, je snapt het niet. Wat zijn menschen toch ondankbare wezens. Millioenen mannen zouden zich ik weet niet wat uitsloven om zo'n kind te mogen bezitten, hij doet alsof het oud roest is. Elsje weet wat ze wil! Voor haar behoef

ik me dus geen zorgen te maken, maar Hans is ziekelijk. Ik ga naar huis, Karel en Erica zijn er niet, ook Anna is uit en René is bezig. Hans achtervolgt me. Waar ik ben, daar is Hans ook, Elsje zie ik er achteraan lopen. Hij loopt met z'n kop in den wind. Z'n hoed is afgewaaide, hij ziet er slordig uit, als 'n landlooper. En dat naast zoo'n vorstin. Elsje rent naar links en rechts, hij ziet haar niet en hij hoort haar niet roepen, hij voelt haar gekreun niet, niets van die innerlijke pijnen, Hans is gevoelloos. Men heeft hem geprikt, maar met wat, dat weten wij niet.

Op een avond, wij zitten bij elkaar, Erica speelt iets, komt René naar beneden om zijn kunst te laten bewonderen, het portret van Erica. Dan zegt hij tegen z'n moeder:

„Hoor jij dat niet, Moeder? Hoor jij dat niet, Karel? Hoor jij niets, Frederik? En jij Anna? Hooren jullie Elsje niet roepen. Vooruit, Moeder, Elsje heeft je noodig. Vlug wat.”

Erica vliegt weg. Karel kijkt zich de oogen uit en René zit daar weer en kijkt naar zijn kunst. Wij durven geen woord zeggen. Maar geen tien minuten later komt Erica met Elsje binnen. Hans heeft haar geslagen. Elsje heeft blauwe plekken op haar fijne snuit, ze is leelijk toegetakeld. Intusschen is René verdwenen. Ineens is de jongen weg. Karel vindt het afschuwelijk.

„Weet jij nu wat die man wil, Frederik? Je zou hem zoo een pak slaag willen geven. Even later staat Hans voor ons. „Boos?” vraagt hij Elsje. „Kind, vergeef het me!” Waar wij bij zitten maakt hij het weer goed, een bewijs, dat er nog gevoel over is voor wat warmte en wat geluk. Ik ga naar boven, René roept me. Maar Elsje heb ik niet gehoord. Toen ik bij hem kwam, vroeg ik:

„Hoe wist je dat, René? Hoorde je haar werkelijk roepen?”

„Onder mijn hart hoorde ik het, Frederik, en dat is onfeilbaar. Het is als zoo'n lijf-aan-lijf-gesprek, dat moeder heeft beleefd, doch dit is dieper, dit heeft met ziel en geest uit te staan, het komt regelrecht tot je vanuit het oude Egypte, Re, Ra, de Godin is het. Je hoort werelden op dat oogenblik. Het is precies alsof een moeder met haar kind praat, dat in die stilte van haar ruimte die eenheid beleven kan. Heilig is het, Frederik. Ik ben er zeer dankbaar voor.”

„Kun je dat van elkeen beluisteren?”

„Nee, dat is niet mogelijk. Indien ik dat wil, ja, maar dat doe je immers niet. Wat kunnen je al die menschen schelen. Je daalt zoo-

maar niet in die zielen af. Wanneer ik dit zoo zeg, moet je het zóó opvatten, dat het me niet aangaat, dat ik me niet bemoei met de geheimen en de levensrechten van anderen. Voel je het, Frederik?"

„En Elsie?"

„Dat is weer heel iets anders, Frederik."

„Wat, als ik vragen mag?"

„Ze is tot die graad van bewustzijn gekomen, nu kun je haar innerlijke stem beluisteren, Frederik, de taal der Goden?"

„Meen je het?"

„Zei ik niet, dat het met Isis, Ra en Re uit te staan heeft? Dit is eenzijdig mijn vriend en vader, eenzijdig met alles. Ik zou op deze wijze met millioenen menschen kunnen praten, alles van die levens kunnen weten, indien ik dat wilde, omdat zij weten, dat ik dat leven begrijp, lief heb, waardeer, dat ik voor alles open sta, of het is alweer niet mogelijk. Dit bezitten veel menschen, Frederik. Een spiritist zou zeggen: je bent helderhoorend, een meester of een geleide geest gaf het je. Ik zeg neen, ik ben het zelf en ik zou het van dien ander zoo duidelijk ook niet kunnen opvangen. Dit is onfeilbaar, dat van de spiritisten gaat door een zee van gevoelskrachten en wetten. En zoo'n spiritist is als een kopje water, en dat is weer die gansche persoonlijkheid, en is het heele wezen als gevoel voor dit gebeuren. En dat kopje water, Frederik, moet je uit die zee halen, zoo zuiver, dat er geen druppel verloren gaat. Kan dat? Kun jij druppels water van elkaar onderscheiden? Toch moet het, want dat kopje vol water is nu het gekregen bezit van die astrale persoonlijkheid. En nu is het zoo'n geestelijke boodschap. Makkelijk? Eenvoudig?"

„Ik heb het vroeger al beleefd, René. Ik was eens bij die menschen."

„Weet ik."

„Dat weet je?"

„Je deed het voor mij, nietwaar?"

„Ja, wij zochten hulp voor je, wij wisten het niet meer. Maar jij weet het?" „Frederik, je zegt het mezelf, nu zeg je het. Dat is telepathie!"

„Wat wij bij die helderzienden kregen was verkeerd. Ken je ook die wetten, René?"

„Ja, Frederik. Ik ken al die wetten, je kunt er boeken over schrijven, zooveel bedrog is er, maar vergeet niet, de werkelijkheid is er ook, doch dat is bovennatuurlijk bezit. Eén mensch op millioenen bezit waarachtig contact. Dit van mij is eigen bezit met hemelsch vuur, universeel contact."

„Wat wil dat zeggen?”

„Wel, Frederik, ik zou zoo denken, jij hebt dit al beleefd.”

„Waar was het?”

„Toen jij met je rug tegen de Pyramide zat, stond ineens Mohammed naast je. Had je hem laten weten, dat wij er waren?”

„Ik begrijp het al.”

„Zie je, Frederik, dit is universeel, stoffelijke eenheid, met je eigen levensgraad en ruimtelijke afstemming. Wanneer ik nu zou vertrekken en Mohammed wil bezoeken, dat ook voor jou mogelijk is, maar alleen tot je komt, omdat wij dit eenzijn beleven, wacht Mohammed mij aan zijn grens op. Hij weet dat wij komen. Ik zie hem altijd, ik praat met hem, wij beleven kunst tezamen en hij helpt mij om tot de diepte van de astrale kleur te komen. Dit nu is stoffelijke eenheid van ziel tot ziel, gevoel tot gevoel, doch er is ook nog 'n andere en die is astraal geestelijk, nu ben je waarachtig met den overgeganen mensch in contact, maar zooals ik al zei, een op miljoenen menschen bezitten het, omdat elk weefsel van je lichaam deze wetten bewust tegenhoudt, omdat je dit contact onbewust moet beleven. Immers, als je bewust bent, moet je je volkomen kunnen uitschakelen, doch nu ben je in slaap en toch wakker. Elke gedachte, Frederik bezit ruimtelijke diepte, maar is eerst dan onfeilbaar ingesteld, wanneer de stof van den eigen wil is ontdaan. Voel je die geestelijke en stoffelijke verlamming? Zoo ontzettend moeilijk is het om het contact met je vrienden in de andere en volgende wereld te beleven, dat de wereld voor je geest is! Maar het is mogelijk. Mijn ontwikkeling is volkomen Oostersch, en daarom dan ook eigen bezit! Dit heb ik niet van God, Frederik, dit heb ik me eigen gemaakt. Ik heb er voor geleden en gestreden, tal van levens gaf ik er voor en ik ging te gronde, kapot, toch zou ik eens die hoogte behalen. En dat is dit leven! Dit is de hoogste begaving, Frederik, deze is volgens de wetten der natuur gegroeid, precies zooals het kind in de moeder ontwaakt. Onfeilbaar krijgt de ziel de lichamelijke, geestelijke wetten in handen en kan dan doen wat zij zelf wil. Ik ben er thans voor gereed, wat al uw spiritisten bezitten, Frederik, is 'n millioenste deel van die ruimte. Ofschoon er zijn die nu waarlijk een zuiver contact beleven, door het contact met hun geliefden, door liefde van vader tot moeder, kind en ouders, is er toch geen onfeilbaarheid of ook hierin moet de allerhoogste gevoeligheid overheerschend aanwezig zijn en zie je die heilige eenheid! Maar je ziet het, ik doe het anders!”

„Hoorde je Elsje dan hard roepen?”

„Die stem, Frederik, is aan het andere einde der Aarde te beluisteren, deze dringt door alle stof heen, afstand is er niet! Wanneer de liefde voor den mensch iets te zeggen heeft, komt men in dit contact doch nu is het slechts voor een oogenblik. Dit zegt, dat de mensch voor hoogstens vijftien procent gevoel voor het innerlijke leven ontwikkeld is of het was blijvend bezit. Meestal ondergaat de persoonlijkheid deze gevoeligheid wanneer zij als ziel en mensch voor leed en smart staat. Voel je dit? Nu is die persoonlijkheid op een punt, een doel ingesteld en is die trefkans zekerder, waardoor zij voelt, wat er op afstand gebeurt en spreekt het menschenlijke hart!”

„Het is wonderlijk natuurlijk.”

„Dit is zoo reëel, Frederik, omdat je nu voor de heiligheid van jezelf staat als mensch en je vertegenwoordigende liefde voor dat andere leven.”

„Ben je dan een met Elsje?”

„Ik zei al, ik weet het van iedereen. Maar omdat Elsje ongeveer denkt en voelt zooals, ik ben en de dingen zie, beleven wil, raakt dat leven mij! Je moet een mensch zien, Frederik, als je radio. Je kunt onfeilbaar muziek opvangen. Maar wij als menschen zijn duizenden malen sterker, scherper ingesteld. Wij kunnen zoo onfeilbaar gedachten overnemen van andere menschen, waar deze overdracht aan selectiviteit slechts 'n duizendste schaduwbeeld is, in vergelijking met ons innerlijke geschapen beeld, dat wij van God kregen en thans in kunnen leven. En dat beeld kun je verfraaien, kun je door het leven lief te hebben gevoeliger maken, wat door je denken en voelen geschiedt en thans een contact voor je innerlijk leven wordt.”

„En bij menschen, die dat gevoel bezitten, doch er toch niets mee doen, is het dan gesmoord?”

„Je bedoelt of menschen, die dit gevoel bezitten, ook onbewust kunnen zijn en geen gaven bezitten, nietwaar, Frederik?”

„Dat bedoel ik.”

„Wel, mijn vader, dat is nu stoffelijk bewustzijn, hierachter ligt de geestelijke, de ruimtelijke. Wil je dat gevoelsleven bewust maken, dan sta je voor een tiental levens, het eerder bereiken kan je niet!”

„Dan is het mij duidelijk. Ik kan dus aanvoelen, de dingen begrijpen, maar ik krijg niet wat jij nu bezit.”

„Nee, dat krijg je niet, omdat je hiervoor een studie hebt te volgen, doch in het Westen kun je die school niet ontvangen.”

Ineens springt hij op en zegt:

„Kom, Frederik, we gaan naar beneden, aanstonds gaan wij verder.”

Hij pakt eenige pastels uit een map en Erica's portret en vraagt me, hem te volgen. De familie voert een gesprek, Karel heeft het over z'n landhuis, waarvan hij nog geen afstand kan doen, nu echter, zooals ik voel, om Hans wat afleiding te schenken en zijn ziel en persoonlijkheid te steunen. René toont Hans het portret van Erica. Het wordt heel mooi gevonden. Dan komen de symbolieken voor den dag. Ik heb die dingen nog niet gezien, wonderlijk zijn ze.

„Zie hier,” zegt hij tegen Hans, „dit is de ruimte, het Universum. Je ziet twee menschen als man en vrouw, zij moeten die ruimte overwinnen. Maar God schonk ons die mogelijkheid. Hij legde zijn ruimte aan ons menschenleven en wezen vast. Wij gaan door het vaderenmoederschap hooger en hooger en op die wijze overwinnen wij alles. Ik geef je straks hiervan de verklaringen, ook jij zult die wetten leeren kennen. Telkens, door de geboorte dus, komen wij in een nieuw en volgend stadium. Geloof je nog niet, maar dat zal ik je nog bewijzen! Is alles eigenlijk niet eenvoudig?”

Hier zie je twee bloemen van een kleur, ook dat zijn man en vrouw. Zij zullen eens God vertegenwoordigen voor al Zijn werelden! Twee bloemen onder het kruis, dat wil zeggen, wij menschen moeten tot Christus. Onder het kruis van Christus zijn wij veilig. Dit is weer 'n ander. Hoe zijn de kleuren? Ik ben doorgedrongen tot het ijle, de ziel van de stof. Zie je dat, Hans? Dit is een beeld van ons zieleleven voor straks, wanneer we dit stoffelijke hebben verlaten. Ook dan bezitten wij als mensch een kloppend hart en stroomt er bloed in onze aderen. Maar dat geloof je nog niet. Dat is natuurlijk voor deze wereld belachelijk, Hans, maar wanneer de wetenschap zoover is, de ziel als een astrale, dus geestelijke persoonlijkheid aanvaard wordt, leert de psycholoog tevens zijn zieken kennen en lost jullie machteloosheid op. Je kunt nu tot andere dingen komen om hen te helpen, die nu aan je zorgen toevertrouwd zijn. Dat alles komt nog.”

Hij schenkt de pastels aan de vrouwen, Karel en ik krijgen ook zoo'n kunstproduct. Als dat voorbij is, verdwijnt hij. Elsje, Erica en Anna zijn gelukkig. Hans bekijkt de symbolieken, in hem leeft sarcasme. Zijn ziel is niet te bereiken. Waarom wil hij steeds tegen het goede in? Moet dit leven zichzelf verwoesten? Wonderen helpen den mensch niet, dit hebben wij nu te aanvaarden, al deze schoone pastels voelen bovennatuurlijk aan. Maar je moet er voor open staan. Wat

even boven het normale menselijke leeft, wordt afgemaakt. De sloome massa komt achteraan gesloft, er is geen bezieling in die massa te krijgen.

Hans gaat nergens op in. Maar René mag straks het portret van Elsje maken, zoover zijn we gekomen. Die arme Elsje. Als we alleen zijn zegt Karel:

„Heb je dat gezicht van Hans gezien, Frederik?”

Ik knik.

„Heb je zijn oogen gezien?”

Ik knik.

„Zou je zoo'n kerel niet? Hij moet een flink pak slaag hebben, als je het mij vraagt. Geloof je dat?”

„Inderdaad, Karel, het zou hem goed doen!”

„Hoe wil je hem helpen? Is hij wel te veranderen? Hij zoekt z'n ondergang. Wat ben ik dom geweest om naar hem te luisteren. Hoe gemakkelijk kom je onder invloed! Je denkt niet op zoo'n oogenblik. Je gaat nergens op in en drijft alleen je eigen zin door. Je wilt gelijk hebben, ook al zie je, dat 'n ander het heeft, je slaat en trapt naar het leven en bezoedelt de heiligste zaken, alles gaat eigenlijk kapot wat onder je handen komt. En dat alleen om je eigen persoonlijkheidjes te beschermen. Is het niet zoo? En wat wil hij? Weet je, dat hij Elsje die avonden wilde ontnemen? Merkwaardig toch, wat kan hem dat nu schelen. Ik zie het als getreiter, gesar, iets anders niet.”

„Elsje kan er wel tegen, maar droevig is het.”

Ik ga naar boven. René roept me al, maar dat geschiedt innerlijk. Je krijgt er zoo'n heerlijk gevoel van onder je hart. Erica kent het nu, ik kende het al zoo lang, evenals Anna. Wij allen beleven het wonder, één te zijn met andere levens zonder een woord te spreken. Het eerste wat ik vraag is:

„Kunnen wij Hans niet helpen, René?”

„Aan Hans kun je niets veranderen, Frederik.”

„Maar waarom niet?”

„Omdat hier karmische wetten spreken, mijn vriend. Hans wordt geleefd. Er komen krachten tot bewustzijn, die afbreken.”

„Is dat niet afschuwelijk?”

„Nee, dat is het niet, hoewel je de wetten er voor beleven moet, is toch alles weer anders, wanneer je ook die ruimte kent. Voor vele menschen komt kunst tot het dagbewustzijn, Frederik. Naarmate het leven ontwaakt, het innerlijk leven bewust wordt, komen al de eigen-

schappen omhoog en sta je als de persoonlijkheid voor het verleden van jezelf. En daarin bevinden zich duizenden problemen, voor goed en kwaad, voor leugen en bedrog, opbouw en afbraak. O, het is zoo vreeselijk, maar wij menschen hebben er schuld aan."

"En wij met ons allen kunnen hem er niet onder vandaan halen?"

"Het is mogelijk, Frederik, indien Hans alles zou willen doen om zichzelf te overwinnen, maar doet hij dat? Is hij zich van zijn sterken wil bewust? Gebruikt hij zijn wil om die ellende te voorkomen? Het voert ons tot vorige levens, Frederik. Karmische wetten noemden wij het vroeger, iets, wat je eens deedt en later zult moeten goed maken. Het is onfeilbaar, mijn vriend, het komt tot ontwaking zooals het vroeger beleefd werd. De Goddelijke ruimte schenkt je niets. Een stoffelijke gedachten uitgevoerd door laagheden, komt vroeg of laat tot bewustzijn en stelt je dan als mensch voor dat vroegere masker. Het is de geboorte van je vorig leven, nu moet je óf overwinnen óf je zult bezwijken."

"Het is ontzettend, hij slaat Elsje."

"Ik weet het, maar ook Elsje moet bewijzen wat zij wil. Zij heeft nu haar eigen leven te beleven. Ik zou alles willen doen om Hans te helpen, ik geloof niet dat het mij mogelijk is. Hij beleeft thans universele werkelijkheid, evolutie. De innerlijke wetten, Frederik, willen beleefd worden. Ze stellen ons voor die vroegere afbraak. Maar God is een Vader van Liefde!"

Ik zie, dat hij zal slapen. Dan wordt er aan de deur getikt en staat Anna voor me. „Wat is er, Anna?"

„Stoor ik?"

„Ga even mee." Op mijn kamer zegt ze:

„O, Frederik, ik heb zoo'n nare droom gehad."

„Vertel op, wat heb je gedroomd."

„Ik zag, Frederik, dat Hans zelfmoord pleegde. Is het niet afschuwelijk?"

„Was je er bij dat Hans zich van kant maakte?"

„Ja, Frederik, ik was daar, waarom weet ik niet. Ik was daar en wachtte ergens op. Elsje was naar boven om het Hans te vragen. Toen vloog ze naar beneden en stortte in elkaar. Arme Elsje toch. Hans had zich van het leven beroofd. Is het niet ontzettend, Frederik?"

„Zet het van je af, Anna, ik heb wel duizendmaal gedroomd, dat ik me vermoorde, maar ik leef nog. Droomen zijn bedrog, Anna, ook

al beleef je soms leuke dingen, maar dit? Néén, daar ga ik niet op in. Leg het naast je neer. Dit komt, omdat wij allen met Hans bezig zijn. Ik geloof dat wij allen over hem droomen, want dat leven loopt je achterna. Ik vraag je, gooi het weg en denkt er niet meer aan."

Anna weg. Ik vind haar droom afgrijselijk, maar ik laat het haar niet merken. En ten slotte, als je in slaap bent, droom je zooveel, nonsens is het! Als ik bij René terug ben, slaapt hij. Ik stel onmiddellijk een vraag:

„Hooft u mij?"

Onmiddellijk komt er: „Wat wilt ge Oteb? Wilt ge van mij antwoord hebben omtrent zaken die wij niet kennen?"

„Anna droomde, dat Hans zich van kant had gemaakt. Wat denkt u er van?"

„Eén kind waakt, Oteb. Droomen hebben soms universeele betekenissen, en dan geeft het onderbewustzijn iets aan het dagbewuste denken en voelen door. Wij zullen er niet op ingaan, hoewel Anna's droom te controleeren is. Voelt gij niet, dat u juist thans deze gevoelskrachten geen voedsel moogt schenken? Gij zoudt hem er door aansporen het te doen. Stel Anna gerust, maar weet, dat soms de ziel universele eenheid bezit en dan die gegevens ontvangt. Wordt het niet moeilijk voor u? Straks zult ge al deze wetten leeren kennen, Oteb, doch thans bewust, nu bent u er voor open en gereed. Ik ga tot de ruimte, wat ik u beloofde gaat niet door, uw leven is nu niet te bereiken, gij droomt. Oteb, gij zijt nu reeds beïnvloed, zoo hevig reageert de menschelijke ziel en is er splitsing van persoonlijkheid, verlies van al uw krachten. Is het niet waar?"

„Ik weet het, ik ben u heel dankbaar. Ik zal trachten alles te overwinnen."

„Ik wacht,...., Oteb, ook ik zal alles doen om gereed te zijn. U ziet het, u zelf geven op vijftig procent is niet voldoende. Deze wetten vragen van uw persoonlijkheid alles."

„Ik ben dus gestoord door Anna?"

„U gaat er op in, ik zie aan uw levensaura, dat gij gelooft dat het geschieden kan. En wat dan nog, Oteb, als u weet, dat hij zichzelf niet veranderen wil? De mensch heeft zijn eigen geluk in handen. Hij is het, die zich de wetten voor leven en dood eigen maakt, geen ander kan u daarbij helpen. Praten en niets voor uw innerlijk leven doen, dat is het niet, gij moet al de wetten voor uw eigen karakter grondig beleven en dan uw gevoelsleven op dat van Christus af-

stemmen, of er komt geen ontwaking. Is het niet eenvoudig? Nu zijt ge gestoord door angst, en die angst breekt uw concentratie. Ben ik hard? Hebt gij zelf al die wetten daarginds niet leeren kennen? Dacht u, dat ze veranderd zijn in de eeuwen die voorbij gingen?"

Het leven sluit zich voor mij en ik kan heengaan. Maar ik schreef in het logboek neer:

„Dat van Anna vind ik afschuwelijk. Je kunt het nu wel naast je neerleggen, maar is dat zoo eenvoudig? René gaat nergens op in, maar dit is het juist. Hij kan je voor alles een verklaring geven. Eigenlijk heeft hij gelijk, we moeten het loslaten of je gaat Hans beïnvloeden. Elk mensch kan gedachten van ergens uitgezonden opvangen? Natuurlijk! Ik weet dat dit mogelijk is. Anna kan door zichzelf die droom beleven, maar zij is ook in staat om die gegevens van anderen te ontvangen. En nu wordt het gevaarlijk. Veronderstel nu eens, dat zij die gedachten gekregen heeft? Dat dit zal gebeuren en zij nu al in die toekomst leeft? Foei wat 'n ellende toch. Hoe moet je dit voorkomen? Wat moet je doen, als je leven ontwaakt voor het verkeerde? Hans is geen normaal mensch meer. Hij is niet in staat om te werken. Men lacht hem uit? Men ziet hem daarginds al als een psychopaath. Hij moet er eens uit, maar ook dat wil hij niet. Hij wordt aan zijn plekje grond gekluisterd. Er is iets, dat hem gevangen houdt. Ik geloof, hij zou dat wel willen, maar hij kan het niet. Hij zit aan zijn kerker vast, hij beleeft een onzichtbare wet, een nieuw masker is het? René zegt: het verleden komt tot de eigen openbaring en vertoont zich als goed en kwaad. Maar dat wil niet zeggen, dat 'n. mensch zich van kant moet maken. Wat wordt het leven ingewikkeld. Maar is dit niet te begrijpen? Hoeveel duizenden problemen hebben hierop afstemming, hebben hiermede te maken? Ik ben werkelijk uit mijn evenwicht geslagen door dien droom. Ik kan er niets aan doen, maar ik vind het afgrijselijk!

Wat voor dingen beleven wij toch. Grootsche en angstige, hoemeer je het leven gaat zien, des te scherper teekenen zich al die problemen voor je af. Hans is als 'n psychopaath. Hij heeft nu geen stoffelijke stoornissen, maar zijn ziel is het. Hij maakt zichzelf los van het volmaakte, natuurlijke leven en aanvaardt het duistere, het onaangename, het afbrekende, hij is zichzelf niet meer. Heeft dit met het zenuwstelsel uit te staan? Ik geloof het niet! Moeten wij aanvaarden, dat Hans zich overwerkt heeft? Geloof ik niet, hij gaat heusch niet te diep op zijn zieken in. Ik ken andere doktoren, zij beleven met hun zieken al die

ellende en blijven zichzelf. Voor Hans is dat stom, hij zegt: als je je zieken goed wilt behandelen, moet je in de eerste plaats zorgen, dat je voor jezelf gezond blijft. Ik heb hem dit wel honderdmaal hooren zeggen. Het is ook heel iets anders.

Schreef ik niet, dat het in je en om je leeft en dat je er niets tegen kunt doen? Dat het je uitlacht? Als je denkt, dat je je schoen er boven op zet, moet je even later aanvaarden, dat dit juist niet mogelijk is, want je wordt vanuit de ruimte bewust uitgelachen en heb je je machteloosheid maar te aanvaarden. Het is er en het is er niet! En toch vreet het aan je menschenlijke hart. Het is absurd, abstrakt ook en toch reëel, het zuigt je leeg, het dwingt je om te handelen, het overheerscht je volkomen in alles. Hans is hierdoor geen mensch meer, hij lijkt op 'n wrak. Mijn God, waarheen voert het ons allen?"

Ik heb me overtuigd hoe het met René was. Toen ik zag, dat hij zijn gewonen slaap onderging, ben ook ik gaan slapen om alles te vergeten. Maar wat brengt ons morgen, overmorgen en de dagen die zullen komen? Ik geef me maar over, ik kan er toch niets aan veranderen, dit zijn ongekende wetten, bovennatuurlijke waarheden zijn het ook, maar worden niet door het menschenlijke wezen van deze maatschappij aanvaard. De artikelen doen het goed, de menschen krijgen een beeld hoe te moeten denken en ze vragen om meer. Ze willen weten wie die man is. Dat geloof ik, maar hebt geduld. Ik ga in mijn eigen slaap en sta open voor een droom, wellicht krijg ook ik zoiets als Anna beleefde en zal ik weten hoe voor Hans te handelen! Ik ben nu niet gelukkig, weet ik, dit achtervolgt ons allen. Ook Erica heeft haar zorgen, Karel ook, wij trekken het ons te sterk aan. Maar het gaat hier om een mensch. Een mensch die zichzelf niet meer is en een Koningin slaat, o, wat een waanzin! Hoe is het mogelijk! Wat kan 'n mensch toch gekke dingen doen! Hij kent zichzelf niet en dat is het noodzakelijkste wat er is! Eerst nu weet hij hoe te moeten handelen en al die narigheid te voorkomen. Ik ga onder zeil, mijn oogen vallen dicht, moe ben ik. Ik weet nu van niets meer af. Toch weet ik al, dat mijn ziel ook nu denkt en leeft, omdat ook het uurwerk tikt, het menschenlijke hart die voeding ontvangt, of ik was er al, waarvan ik alles hoop te mogen weten. Een nare dag was het!

„FREDERIK, JE KRIJGT GELIJK, RENÉ IS 'N WONDER."

De zit'ingen met de geleerden zijn begonnen. Op een avond komt René bij me en zegt:

„Ik ben gereed, Frederik, je kunt de heeren waarschuwen. Maar bespreek het met Vader en Moeder."

Dat is vlug, dacht ik. Karel zorgde voor de afwerking en wij stelden den eersten avond vast. De geleerden komen bij ons, zegt René, en niet bij Hans, er moet rust zijn, harmonie, anders voel ik me gestoord. Erica is overgelukkig. Doch voordat wij zouden beginnen, wilde René eerst Karel overtuigen, opdat hij zich niet belachelijk zou maken. Karel kreeg die bewijzen van zijn zoon en wij beleefden het eerste wonder. Ik kreeg al dien tijd geen gelegenheid om vragen te stellen, Hans heeft mij volkomen uit mijn evenwicht gehaald. Ik moest toen aanvaarden, dat René gelijk had, de angst van mij om zijn handelingen en persoonlijkheid, die als 'n wrak is, trok mij, doordat ik op zijn leven inga, tot de narigheid, in zijn armoedige gedoe en was ik niet gereed om te kunnen nadenken. Je bent nu niet open, maar al die vragen, die ik in de jaren als fundamenteën voor me zag en het waarachtige antwoord voor hoopte te ontvangen, zag ik door Hans voor mijn oogen vernietigd. Maar wat doe je, als je een vriend voor je oogen ziet oplossen, ziet verongelukken? Elsje kreeg hem zoover, dat hij opnieuw tot werken kwam. In geen maanden heeft hij zich aan zijn zieken vertoond. Men had hem daar reeds afgeschreven, de prof bleek overspannen en voor zijn mooi werk niet meer geschikt. Elkeen wilde hem helpen, maar niets hielp, hij zelf bleef 'n wrak, 'n onbeholpen mensch, door zijn geleerdheid liep hij zich thans te pletter. Ook Karel probeerde alles, maar hij moest aanvaarden, dat Hans niet te helpen is. Zijn menschelijke wil — als de mensch 'n wil heeft — liet hij er op volgen, werkt niet meer. Deze geleerde is door het leven verslagen?

En dan kwamen de avonden van voorbereiding. We hebben plaats genomen in de kamer, René zit in een gemakkelijke stoel, het wachten is op hem, maar wij zien, dat hij voor onze oogen verandert. Karel en

Erica kijken zich de oogen uit hun hoofd; Anna zit daar stil en wacht als ik af wat er zal geschieden. Ik neem waar, dat René zich op zijn innerlijk leven heeft ingesteld. Na 'n kort oogenblik, komen wij in contact met dit vreemde leven, waarvan ik reeds vele wetten mocht leeren kennen. Na tien minuten opent zich dat leven voor ons en kan Karel aan zijn kind vragen wat hij wil. Er is oogenschijnlijk niets aan René's leven te zien, daar zit een jongen man van bijna drie en twintig jaar, waarvan het innerlijke leven de wetten van het Oosten en die van ons Westerlingen openbaren zal. Het is alsof hij diep adem moet halen, maar dat zie je niet, is ook niet te hooren, dat speelt zich allemaal van binnen in dit leven af en wel op eigen kracht. Ik heb intusschen mezelf op zijn leven afgestemd. Door mijn wil zakt hij in zijn toestand; maar wat vroeger voor hem overheerschend bleek te zijn, heeft hij thans al niet meer noodig en heeft men daarginds voor zijn leven wakker gemaakt. Hiervoor daalde Mohammed in zijn leven en persoonlijkheid af en ontwaakte het onderbewustzijn voor dit nuchtere Westen.

Maar dan komt er:

„Wat hebt gij mij te vragen, wat wilt ge voor u zelf en uw leven weten?”

Uit Erica komt er: „Vertel ons iets over God, is dat mogelijk?”

Ze weten, dat ze hem niet bij zijn naam mogen noemen. René zegt:

„Over God, waar moet ik beginnen? Ge moet uw vragen zelf stellen, bedenken, anders komen wij niet verder. Ik zou duizenden jaren nodig hebben om u Zijn wetten te verklaren. Weet gij wat ik bedoel?” Waarna Karel vraagt: „Is God een Mensch?”

„Heel goed, nu gaat ge denken. Ga zoo verder. Neen, God is geen mensch. Gij moet God zien door Zijn leven. Daaraan kunt gij den God van al het leven leeren kennen. God is Licht. God is Leven! God is gevoel! God is een Persoonlijkheid. God is tevens Vader en Moeder! Maar door alles „Liefde”, maar wat weet gij van Zijn liefde af? Toen God aan Zijn openbaringen zou beginnen, was er alléén leegte, ruimte, leven. En daarin zou God zich manifesteren. Voer ik u allen terug tot die oogenblikken, dan komen wij voor Zijn wetten te staan, maar dan leert u God kennen. In die leege ruimte kwam leven, en dat leven werd „werking” en die werking werd na millioenen jaren „licht”, waardoor die onmetelijke ruimte werd gevuld. Dat is God als Licht, als Leven, als Krachtbron, waardoor de scheppingen aan het stoffelijke bestaan konden beginnen. Ik sta niet stil bij deze openbaringen, maar op die wijze is het wonder geschied.

Na millioenen jaren van evolutie, zien wij, dat het Universum, dat dus eerst onzichtbaar was, tot werking en evolueering kwam. Nog kunt gij God niet als Vader en als Moeder zien, doch dat komt later, hoewel gij kunt aanvaarden, dat ook daarin al de Goddelijke eigenschappen aanwezig moeten zijn, want door deze openbaringen zou God zich evolueerend aan Zijn scheppingen vertoonen. Ik zal zorg dragen, dat gij mij volgen kunt, ik ga dus niet op de wetten in. Die vragen mogen straks uw geleerde vrienden stellen of gij begrijpt niets van hetgeen ik bedoel.

Toen God zich manifesteerde door Zijn scheppingen, was dat leven in die eerste stadia nog onzichtbaar. Menschen en dieren, ook de natuur, waren er nog niet. Dat leven zou eerst later, na de Goddelijke splitsing, de verdeeling voor Zijn wezen, geschieden. En dat vond plaats, want door de ruimte, waarin wij dus als mensch leven en al het leven door God een eigen zelfstandigheid kreeg, kwamen die Goddelijke wonderen tot stand. Nu staan wij aan het begin van de schepping. Het planetenstelsel komt door die splitsing tot openbaring en is het leven zoover, dat de eerste nevelen zichtbaar worden. Die nevelen, mijn zusters en broeders, verdichten zich als God dat heeft gekund. Al het leven in de ruimte krijgt de verstoffelijking te aanvaarden. Maar dat zou door de planeten geschieden. Zon en Maan zijn de eerste lichamen die aan die Goddelijke scheppingen mogen deelnemen. Doordat er meer en meer licht in het Universum komt, verdicht de Maan zich als macrocosmisch orgaan, maar door die ontwikkeling komt het microcosmische leven tot de eerste geboorte. Wat God dus voor zichzelf heeft gekund, deze evolutie, volgt Zijn leven! En thans komen wij tot onze eerste menselijke geboorte, als embryonaal bestaan!

Dat leven, mijn kinderen, gaat verder, het evolueert. De Maan had als taak zichzelf als God dat heeft gekund, te verdeelen, te splitsen. Door die splitsing kregen wij menschen het leven en ook het dier kwam tot de verstoffelijking, waarna de „Natuur” volgt. Voer ik u thans tot uw leven terug, dan ziet gij, dat al het leven door God geschapen nu Zijn almacht vertegenwoordigen moet. Elk stoffelijk deeltje van deze wereld is een deeltje van de Goddelijke persoonlijkheid en vertegenwoordigt nu als die levensgraad God voor het menselijke of het dierlijke, het natuurlijke leven. Dat is God, dus God was nimmer mensch!”

Het duizelt Karel al. Erica vraagt:

„Is dan hetgeen wij menschen kregen door den Bijbel, niet waar?”

„Heeft uw leven onwaarheden ontdekt?”

„Ik moet toch aanvaarden, dat God in het Oude Testament op

Aarde was. Er staat, dat de Heere tot Mozes sprak. Is dat niet waar?"

„Mijn lieve ziel, gij zult hierover wellicht meer hooren. Indien uw geestelijk-geleerde zich voor dit woord zou kunnen buigen, de bewijzen er voor zullen u geschonken worden, krijgt u het antwoord. Ik zeg u allen, daarin zijn fouten gemaakt. Ik ontnem u niets, maar toen de Bijbel geschreven werd was de Goddelijke Schepping reeds biljoenen jaren oud. Ik voer u terug tot het vorige stadium, uw praehistorische tijdperken. Op dat oogenblik waren er menschen op Aarde en al die menschen wisten van uw God niet af. Zij hebben nimmer uw Bijbel gekend. Toch gingen zij verder en kwamen hooger, zijn al deze mannen en vrouwen ontwaakt en tot de hemelen gekomen van licht. Voelt gij dit? Ik ben niet van plan om u een nieuw geloof te schenken of u een gegeven openbaring te ontnemen. Van mij wordt er verlangd om u de Goddelijke wetten te verklaren. Gij moet hierover nadenken! Indien gij mij concrete vragen kunt stellen, ga ik er op in en kan ik aan uw leven die openbaring verstoffelijken. U krijgt dus van mij een antwoord, zooals ook uw vraag, uw bewustzijn is. Ik pas mij aan uw levens aan en ga niet dieper, omdat het u van uw eigen bestaan en maatschappelijke leven verwijderd. En dat wil ik voorkomen! Voel aan, wat dit zeggen wil. Ik raad u ten stelligste aan, dicht bij uw leven te blijven. Ik bedoel dus, stel geen vragen waarvan gij toch de wetten niet verwerken kunt. Ga niet te ver van uw persoonlijkheid weg, tracht niet te denken, noch te voelen boven uw vermogen, gij zult vroeg of laat bezwijken.

Als ik u zeg, dat God nimmer als mensch gesproken heeft, is dat 'n Goddelijke wet. De eerste menschen, die gereed waren om God te leeren kennen, waardoor men op Aarde een geloof ontving, werden onderricht door Engelen! Profeten! Maar ook die profeten konden in hun tijd het Goddelijke plan niet ontsluiëren, omdat zij, zooals gij nu beleeft, de mensch op Aarde de eigenlijke wetten niet konden verklaren, daar ze toch niet werden begrepen. Hierdoor is er een begin gemaakt en leert gij Abraham, Isack en Jacob, kennen, het Huis van Israël. Ik zeg u nogmaals, toen was de Goddelijke Schepping al millioenen jaren oud. Hieraan kunt gij thans de persoonlijkheid voor deze menschheid, waartoe gij behoort, vaststellen. De geleerden zullen u overtuigen, straks, wij brengen u nu geestelijke wetenschap! En daarvan kunnen wij elke wet verklaren!

Het moet u dus duidelijk zijn, dat ik uw eigen leven wil blijven volgen. De profeten hebben over God gesproken, zij brachten allen nieuw leven, hogere bewustwording tot de Aarde, waardoor het wezen van uw maatschappij zou veranderen."

Karel vraagt nu: „Zijn er hellen?”

„Ja zeker!”

„Brandende hellen, waarin de mensch leeft na zijn dood?”

„Ziet ge, mijn vriend, nu staan wij al voor uw eigen leven en hebben thans vast te stellen, dat gij voor uw Goddelijke afstemming nog niet denken kunt. Vraagt mij allereerst of er een dood is! Ik moet u dan zeggen, er is geen dood, uw leven als ziel en geest, gaat voort. Gij zult tot God moeten terugkeeren om in ZIJN onmiddellijke nabijheid het Goddelijke Heelal te vertegenwoordigen. Wat gij als doodgaan ziet, is leven! De innerlijke persoonlijkheid, gij zelf zijt dat, bezit Universeele afstemming. Doodgaan is evolutie. Hierdoor betreedt gij een nieuw en volgend stadium. En daarin, wanneer gij dit stoffelijke leven verlaat, ziet gij u zelf terug in een duistere of in een lichtuitstralende wereld, dat gij hier „hellen en hemelen” noemt. Indien gij de wetten voor uw stoffelijke leven hebt beleefd, los bent van elke stoffelijke wet, gaat uw innerlijk leven als ziel en geest verder. Doch eerst dan, wanneer u van al uw karmische wetten bent bevrijd. En dat zijn wetten, die u naar deze wereld terugroepen om uw voorgaande levens te zuiveren en u zelf weer in harmonie te brengen met de Goddelijke harmonie voor alles! Er zijn daar geen brandende hellen te zien, gij staat daar voor het vuur van uw innerlijk.”

„Dus brandende hellen zijn er niet?”

„Neen!”

„Hoe is de ziel daar, als mensch?”

„De ziel leeft daar als gij hier uw gestalte hebt ontvangen. De ziel is dus een geestelijke persoonlijkheid.”

Karel gaat verder en het gesprek wordt zeer interessant. Hij vraagt weer: „Hoe is dat te volgen. Hoe kunnen wij menschen ons innerlijk leven zien?”

„Wie vraagt mij thans iets?”

„Ik vraag u iets.”

„Wel, mijn vriend, men leeft zooals men hier denkt en voelt voort. Dat is uw ziel en dat is uw geest. De geest vertegenwoordigt thans de ziel, die de vonk Gods te vertegenwoordigen heeft. Spreekt u over ziel, dan is dat ook het leven in u. Hebt gij het over een eigen wil, dan voert u dat tot de persoonlijkheid. De ziel is voor haar wereld weer het leven, waardoor de geest zich voortbeweegt. De geest is de gestalte, en is in niets voor de geestelijke wereld veranderd.”

„Ik kan dus aannemen, dat er voortgang is? Eeuwigdurend leven?”

„Gij kunt dat aanvaarden!”

„Hebben de theosofen gelijk?”

„Er is voortgang, de theosofie heeft dien wetten door tal van menschen menschelijke beteekenis mogen schenken. Waarlijk, er is wedergeboorte. Door millioenen levens heeft de ziel zich het geestelijke leven opgebouwd. Doordat de ziel als de eigenlijke Gods vonk, deeltje van God die stoffelijke levens heeft ontvangen, ontstond uw persoonlijkheid. Gij vertegenwoordigt thans een graad van bewustwording, die niet geestelijk is, wat betreft de innerlijke wetten voor uw ziel. Gij zegt: werking is het, natuur, en dat is waar, maar vergeet niet, die werking heeft een eigen persoonlijkheid gekregen en tevens de eigen zelfstandigheid, als stoffelijke wereld en de geestelijke. Wanneer u spreekt, u mij vragen stelt, dat is de persoonlijkheid. Die leeft voort en is een lichaam. Gij leert thans drie werelden kennen. De wereld voor uw zieleleven, uw geestelijk en uw stoffelijk bestaan waarin gij thans de wetten te leeren hebt. Door al die stoffelijke levens hebt gij u een eigen wereld geschapen; is dit leven volbracht, dan maakt de geest zich van de stoffelijke banden los en betreedt nu de volgende wet.”

„In het volgende bestaan voor de ziel?”

„Het is ook mogelijk, dat gij u in een andere wereld gereed maakt om naar deze stoffelijke wereld terug te keeren.”

„En wat dan?”

„Nu betreedt gij de wetten voor uw persoonlijkheid. Hebt gij hier op Aarde oorzaak en gevolg te beleven, is het mogelijk, dat die wetten u tot het stoffelijke leven terugroepen. Hiervoor echter beleeft u eerst de karmische wetten. Indien u een mensch vernietigt, vermoordt, hebt gij als mensch zorg te dragen dat dit leven een nieuw lichaam ontvangt, want de cosmische tijd voor de ziel was nog niet beleefd. Voelt gij dit? Gij staat nu voor een karmische wet, die roept u onherroepelijk tot de Aarde terug. Op het oogenblik van sterven, wordt uw leven door die wereld aangetrokken en zinken de ziel en de persoonlijkheid tot het embryonale bestaan terug om te wachten op de volgende geboorte.”

„U weet daar dan niets af?”

„Gij kunt het weten, indien gij de wetten voor de ziel leert kennen. Gij ziet immers, dat ik thans bewust ben?”

„U kent uw vorig leven?”

„Dit is het, waarin ik nu ben, mijn vorig bestaan zie ik in het Oosten terug.”

„En dat ontwaakt opnieuw?”

„Die ontwaking begint reeds in de moeder.”

„Is het daardoor dat de moeder verschijnselen beleeft?”

„Heeft mijn moeder die niet ontvangen?”

„Alles kwam door u?”

„Door mijn ontwaken beleefde zij het schaduwbeeld er van!”

„En u kent ook daarvan de wetten?”

„Alle!”

„Is de ziel aan niets ondergeschikt?”

„Aan niets, zij gaat steeds verder. De wetten voor de Goddelijke openbaringen liggen in haar handen. Zij beleeft ze. In dit scheppingsbeeld is niets veranderd. Wat voor miljoenen jaren voor de ziel stoffelijke wetten waren, zijn het thans nog! Alleen zij als mensch en als persoonlijkheid gezien, veranderde, verruimde, ontwaakte, kreeg bewustwording.”

„Is het bestemming, als zij hier ontwaakt en weer mensch is?”

„Ja, maar wat gij bedoelt is heel iets anders. U bedoelt, of zij die bestemming door God in haar handen heeft gekregen. Ik zeg u, zij bezit al die wetten, ze heeft ze zich eigen gemaakt. God gaf haar het leven, toen Hij zich door het Universum manifesteerde. Voelt ge, dit is nu een verkregen zelfstandigheid geworden. Wanneer zij op Aarde komt, beleeft zij haar eigen wetten. Met die menschen heeft zij te maken, op die levens bezit zij afstemming. Waar u geboren wordt, heeft niets te beteekenen, u bent er! En nu begint er een nieuw leven, waardoor de ziel als geest haar persoonlijkheid opbouwd. Daarvoor zinkt zij in het embryonale leven terug, of zij zou de bevruchting dooden, smoren, overheerschen. De vele voorkomende stoornissen voor de moeder verwijzen u naar die wetten.”

„Ziekten en krankzinnigheid, dat alles is afbraak, zijn door de eigen stoornissen ontstaan?”

„Juist, want God is een Vader van Liefde. Wij menschen zijn zelf schuld aan die ellende. U voelt zeker, in die miljoenen levens waren wij nog niet bewust. Hoe ver zijt gij thans gekomen voor die bewustwording? Wat weet ge van al deze wetten voor uw ziel en geestelijkheid af? Niets! Wat heeft nu uw wetenschap te beteekenen? Niets! Gij kunt het stoffelijke leed iets verzachten, meer is er niet voor u. Leert de ziel en haar ruimten kennen en gij doet machtig werk, eerst nu komt er vrede en rust voor haar bestaan.”

„Wij waren dus bij al de volken der Aarde?”

„Ja, gij hebt alle volken beleefd. Vader en moederschap heeft voor

deze wereld stoffelijke diepte, voor de ruimte en voor de Goddelijke wetten is die diepte universeel, onmetelijk en wil zeggen, miljoenen vaders en moeders hebt gij gekend. De universeele band voert u tot de ruimte, die van uw mensen tot een maatschappij. Christus leerde u, de liefde ruimtelijk te zien en te beleven, omdat gij als mensen eenheid moet bezitten en voor God rechtvaardiging moet vinden."

„Het is een openbaring voor me, gelooft u het?"

„Ik ben u dankbaar, aanvaard het en laat het u niet meer ontnemen, eerst nu leeft ge."

„Wie was het, die u tot ons stuurde, toen gij geboren zoudt worden?"

„Eén van u beiden trok mij aan. Ik ga niet op die wetten in, anders zoudt gij vragen stellen die u toch niet begrijpen kunt. Weet echter, dat wij elkaar in vorige levens hebben gekend. Dat ik door uw leven terugkeerde, vindt zijn oorzaak in het verleden, anders zou ik thans ergens anders zijn. Voelt ge, hoe diep de menselijke persoonlijkheid is?"

„Ik duizel en gij kent ook die wetten?"

„Alle, zeg ik u, er is niets in deze ruimte of ik kan het u verklaren."

„Ook in het Universum?"

„Ja!"

„Dierenwereld en natuur?"

„Alles!"

„Wie bent u?"

„Ik ben mensch, maar ik gaf vele levens voor deze wijsheid."

„Kunnen ook wij dat bereiken?"

„Zei ik u niet, dat gij Goddelijk zijt? Wat wil dit zeggen? Dat gij u al de wetten van God voor het stoffelijke en geestelijke bestaan voor al Zijn werelden eigen moet maken. In het oerwoud bent u begonnen, thans bevindt gij u onder het blanke ras, de hoogste levenswet voor het organische leven, maar waardoor u zich als ziel en geest verruimt. Voelt ge dit hooger gaan? Ik ben mensch, maar ik heb een studie gemaakt van mijn leven, ik ging Tempel in en Tempel uit, hierdoor kreeg ik bewustzijn."

„Wat is het doel van uw leven?"

„Ik ben thans op Aarde om het Westen met het Oosten te verbinden. Ik ben hier om hetgeen ik mezelf eigen maakte het menselijke wezen te schenken. Dat is mijn taak en gij allen zult er eens aan beginnen."

„Wonderbaarlijk is het," zegt Karel. Erica vroeg nu:

„Ik raak u dus kwijt als mijn kind?"

„Lieverd, ik ben uw kind niet. Mijn leven behoort de menschheid toe."

Ik leef voor al de moeders van uw wereld. Ik ken millioenen vaders en moeders. U raakt mij echter nooit kwijt, ik ben en ik blijf met uw leven een. Maar dat hebt gij in handen. Ziet ge dit masker? Voelt ge, wat dit tot uw leven te zeggen heeft?"

„Maar ik ben u dan toch kwijt?"

„Door den dood raakt gij alles van deze wereld kwijt, maar mij niet!"

„En als u terugkeert naar de Aarde?"

„En u daar bent, wilt u zeggen, als ziel voortleeft? Wel, zie door duizenden moeders uw eigen beeld terug. U moet millioenen moeders zien als uw eigen gestalte en persoonlijkheid. Er is geen vader- en moederschap denkbaar in de wereld voor de ziel, dat stoffelijk bedacht en beleefd kan worden, wij leven voor elkaar en hebben al het leven lief zooals het God geschapen heeft. Dat is de „Universeele" liefde, mijn zuster. Wij zijn zusters en broeders, deze ouderlijke liefde lost in de universeele op. Maar een scheiding is er nooit. Ik zou u die bewijzen kunnen schenken. Hier is nog een moeder van mij aanwezig."

Karel en Erica, ook Anna, duizelen al, doch nu staan ze voor een schok. „Wat zegt u, vragen drie monden tegelijk? Wat wilt u zeggen?" En er volgt:

„Schrikt u? U ziet het, ik zou u voor cosmische feiten kunnen plaatsen, maar zoudt gij de diepte er van begrijpen en aanvaarden?"

„Bedoelt u, dat hier in deze kamer nog een moeder aanwezig is?"

„Waarom wenscht ge daarvan alles te weten? Ik zeg u, ge zoudt u er verarmd door voelen, indien ik u die wetten verklaarde, want het brengt een splitsing voor uw gevoelsleven als moeder voort. Gij zult thans een ander leven voelen, en tevens dat leven moeten deelen met 'n ander, hoewel gij als stoffelijke moeder, voor dit leven dus, de allereerste verschijnselen opvangt die u door dit eenzijn werden geschonken. Maar wanneer gij geen geestelijke diepte bezit, raakt u dat bezit kwijt en staat de vorige moeder in gevoel boven uw zelfstandigheid als moeder. Begrijpt goed, nu is dat gevoelsleven open voor de wetten en ziet gij het contact tot stand komen voor de ziel, die afstemming bezit met het andere leven. Hier spreekt de „Universeele" liefde! U raakt mij nimmer kwijt, doch ik mis u! Gij denkt mij te bezitten, maar u hebt mij niet. Ik zeg u nogmaals, de moederliefde gaat hoger en hoger, dit is slechts een stoffelijke band, maar die u regelrecht tot de Universeele liefde brengt en eerst dan beteekenis heeft.

„Mijn liefde is universeel, al mijn moeders leven nog, want ook ik was het. Wankelt gij nu niet? Ik vertel u geen nonsens, mijn vrienden.

Wat ik tot uw leven breng is de heilige waarheid; ik verklaar u de Goddelijke wetten! Wat weet gij van homosexualiteit af? Doordat de ziel beide organismen beleven moet, verliest zij het gevoelsleven voor het moederschap en staat zij vreemd tegenover die stoffelijke wetten, waar zij dan geen raad mee weet. Wij zielen gaan door het vader- en moederschap terug tot God. Uw krankzinnigen vertellen u over al die wetten. Daarin bevinden zich de bewusten en de zieken, de bewusten beleven uw maatschappij maar zijn in botsing gekomen met de stelsels."

„U kent ook die wetten?" vraagt Karel.

„Ook die wetten kan ik u verklaren en eerst daarna zult ge aanvaarden wat Christus heeft gezegd: „Hebt lief alles wat leeft"! Vader- en moederschap is Universeel diep. Wat gij er als menschen van beleefd is nu slechts één seconde van millioenen uren tijds. Maar wist gij dit niet, nu gij te aanvaarden krijgt, dat God onmetelijk diep is in Zijn Schepingen? Wat is vader- en moederschap hier op Aarde? Dat wat gij er zelf van maakt. Het lost op in de Universele liefde en eerst nu kunt gij zeggen, ik word geopend, mijn leven ontwaakt! Ook al keert gij tot het stoffelijke leven terug en toeft het andere leven in het leven van den geest, de „Astrale Wereld" genoemd, eens zijt ge vrij van de stof en blijft ge in dat leven voortgaan."

„En ook die wetten kent u?" vraagt Karel weer.

„Ook die wetten mocht ik leren kennen en kan ze voor uw levens thans verklaren. Het zijn de wetten voor de ziel, als leven, persoonlijkheid en ruimte. Elke gedachte en karaktereigenschap staat nu voor haar wereld. U voelt het zeker, uw eigenschappen moeten afstemming bezitten op die Universele bewustwording of gij behoort tot een duisternis. Hebt gij nu niet lief, dan beleeft ge zoo'n hel, die deze duisternis van uw eigen leven te vertegenwoordigen heeft. Nu is die wereld uw afstemming! Ziet ge thans, wat vader en moeder zijn voor uw stoffelijke leven te beteken en heeft? Gij raakt mij niet kwijt, omdat wij allen één leven vertegenwoordigen! Man en vrouw zijn één voor God! Millioenen mannen en vrouwen bezitten tevens die afstemming en vertegenwoordigen voor God één leven, één levenswet en levensgraad, sfeer of hel, wereld, ruimte! Wij allen zijn één daarin en bezitten ook één liefde! Ik ken vele moeders, vele vaders op Aarde, maar ik zie ze als mijn vrienden, ons éénzijn is het, waarvoor wij leven en zullen sterven. Als dit aanvaardt wordt op deze wereld, komt er vrede en rust, gij ziet thans een ander kind als uw eigen leven!

Hebben de wetten van Christus het u niet geleerd? Gij zult ze u eigen

moeten maken. Eerst nu leert ge u zelf kennen en opent zich uw leven."

René staat op, hij staat voor Karel en spreekt tot Erica, tot mij en Anna als 'n Apostel. Hij vuurt op ons leven, elk woord dringt tot ons gevoelsleven door. Karel is als een kind, Erica voelt zich nu eerst moeder.

Hij zegt:

„Het oogenblik van sterven is het vrijkomen van de stoffelijke stelsels. Is de ziel als geest, dus astrale persoonlijkheid zoover, dan gaat zij verder, maar ook het terugkeeren naar de Aarde is verder gaan. U voelt het zeker al, wie hier gereed is kan verder gaan. De hellen hebt u zelf geschapen. Ook de hemelen zult ge zelf scheppen, gij maakt hier een hël of een hemel van u zelf! Elke handeling, iedere daad, zegt het u! Stemt uw leven zich op de hoogere wetten af, bouwt ge aan een hemel! De lagere eigenschappen voeren u naar duisternis, ellende, koude, armoede van geest! Is het niet eenvoudig? Wat wilt ge met uw wetenschappen beginnen: Niets! Voelt goed wat ik bedoel. Uw wijsheid, mijn vriend, is dienend bewust geworden. U hebt door uw dienen uw wijsheid ontvangen. De geestelijke wetenschappen voor uw Westen staan op een dood punt. Tegen de wetten van de ziel loopt uw vriend zich te pletter. En gij tegen uw onwetendheid, de ziekten, waarvan ge de wetten niet kent. Wat kan u een Godgeleerde schenken, wanneer hij God niet kent? Kunt gij nog langer aanvaarden, dat God u verdoemen zal? Is het u duidelijk, hoe arm ge zijt wanneer de wetten tot uw leven spreken? Dit alles, wat gij nu bezit, zal veranderen.

Waarin leven uw krankzinnigen? Al die zielen hebben zich in vorige levens vergeten. Zij kwamen hierdoor in disharmonie met de Goddelijke harmonie. Gij — dit is tegen mij — hebt u afgevraagd, waarom God ellende heeft geschapen, die kinderen zoo werden geslagen. God slaat niet, God is Liefde, doch wij menschen hebben van Zijn leven 'n chaos gemaakt.

Gij hebt u afgevraagd, waarom de eene moeder haar kinderen baart, een ander smeekt om kinderen en niet wordt verhoord? De ziel heeft zich thans uit het moederschap verwijderd. Zij is nu niet gereed, doch voelt thans, dat het moederschap weer ontwaakt. Waarom krijgt de eene moeder tien kinderen en het andere leven geen? Wetten zijn dit, de ziel bracht zichzelf tot ondergang, tot afbraak.

Voor de ruimte baart de moeder twee kinderen. Voelt gij dit? Neen, dat kunt gij ook niet weten, gij zijt nog niet zoover. God is Vader en Moeder, wij als menschen zullen voor de wedergeboorte twee levens scheppen. Hierdoor kunt gij naar de Aarde terugkeeren. Wat doen

millioenen mensen? Zij parasiteeren! Zij denken, dat zij niet behoeven te scheppen, zij vinden het allerheiligste onkuisch. Maar wie schenkt hen een nieuw leven, een nieuw lichaam? De moeder, die haar tien en vijftien kinderen baart! Indien elke moeder aan parasitisme deed, lostte het leven van de Aarde op. Begrijpt ge dan niet, dat dit de voortgang smoort? Denk eens na! Wat zou er van de menschheid terecht komen, indien de vader en de moeder zouden weigeren aan de Goddelijke Schepping deel te nemen? Hierdoor moet het leven het andere dienen. Voelt ge, wat uw Universiteiten bezitten? Hoe uw leer en wijsheid is ten opzichte van de Goddelijke ruimte? Is dit niet droevig? Hebben de kerken schuld aan dit alles? De kerk dwingt de ziel om te baren, maar die mannen en vrouwen parasiteeren op al die andere moeders. Ziet ge, dit is God! Dit zijn de Universeele wetten, waarvoor het het leven van God zich ziet geplaatst! En hierin komt eerst dan verandering, wanneer uw Universiteit deze wetten kent. Vraagt mij wat verkeerd is en ik krijg voor uw leven het Goddelijke antwoord! Denk niet, dat ik een heilige ben, ik ben dat niet! Ik ben uw kind, maar vooral uw broeder, uw vriend!

Geloof mij, wanneer ik u zeg, dat duizenden zielen tusschen leven en dood wachten op een organisme. En er zijn moeders die hun levens vernietigen. Voelt gij hoe ontzettend dit alles is? Dacht gij, dat gij door uw oorlogen geen disharmonie had geschapen? Hebt ge niet duizenden zielen te vroeg uit hun levens geslingerd? En dacht ge, dat die zielen niet naar deze Aarde moeten terugkeeren om hun levens en wetten af te maken? Die levens werden door ruw geweld afgebroken, afgesneden! Maar de stoffelijke wet, het bewust worden in het lichaam, voert u hooger en hooger. En dat is haar door haat, afbraak, geweld ontnomen. En daarbij helpen de moeders, helpen zij, die parasiteeren op de ruimtelijke levenswet voor een massal! Wist u dit, heeft men u dit aan uw Universiteit kunnen leeren? Dit is God!

Het menschelijke leven lijkt voor u 'n chaos. En dat is het! Maar de ziel als mensch bezit haar ruimtelijke rechtvaardigheidswetten. Voelt ge reeds wat ik bedoel? Toch komt zij op Aarde terug. Zij moet terug, omdat zij moeder moet worden, want door het moederschap evolueert het leven. En thans vergrijpt ge u aan een leven. Dacht ge aanstonds na den dood een nieuw leven te kunnen ontvangen? Ruw geweld verwijdt u van de Goddelijke wet, de wet voor de geboorte! Anderen bleven of zijn reeds in harmonie gekomen met die wetten en gaan u voor! Zij zullen hun levens afmaken door de verkregen bewustwording, maar gij kunt thans duizenden jaren wachten voordat uw wedergeboorte plaats vindt.

Gij sloot uw leven voor de cosmische harmonie af. Is dit niet duidelijk en rechtvaardig? Nu kunt u eeuwen wachten op de volgende geboorte. De menschen scheppen niet alleen stoffelijke ellende, ziekten, maar brengen door ruw geweld tevens cosmische stoornissen tot stand. En die moeten worden opgeruimd door u zelf! Moord voert u tot de Aarde terug! Thans hebt gij die ziel een nieuw lichaam te schenken. God gaf u alles! Gij bracht u zelf in disharmonie. Wilt gij dit doen door het scheppende gewaad? Door het mannelijke organisme? Voelt ge nu, voor welke wetten gij staat? In de eerste plaats voor uw moord. Dat moet ge goed maken! Gij staat voor het organisme, maar u bent scheppend. Hoeveel levens hebt ge niet nodig wilt ge u moeder voelen? Ook die wetten mocht ik me eigen maken, mijn vriend. Tien levens voor het vader- en moederschap hebt ge nodig, om na een moord weer in harmonie te komen met de Goddelijke wet. Welke menschen, als man en vrouw, zijn in reine harmonie gekomen voor de ruimte, de liefde, vader- en moederschap? Waar leven die menschen? Zeker ze zijn op Aarde. Voelt ge echter, dat miljoenen menschen voor duizenden wetten naar dit leven moeten terugkeeren om zichzelf weer tot de ruimtelijke harmonie te voeren? Ziet ge, dat is God! Zoo heeft God het gewild? Neen, dit zijn de wetten voor elke gedachte, iedere gedachte is ruimtelijk diep. Als u denkt om het leven van God te moeten vermoorden, stemt ge u zelf af op vernietiging, de stoornis voor uw zieleleven, gij houdt uw ruimtelijke ontwikkeling tegen. Is het niet natuurlijk?

Nu leeft ge op Aarde, straks gaat ge verder. Voelt ge thans, wat het vader- en moederschap aan uw levens te zeggen heeft? Moet ik andere moeders haten, omdat zij mij nu niet hebben gebaard? Weet ge, dat ik eens van een uwer de moeder was? Waar blijft ge nu met uw universiteitsbegrippen? Ik, die nu een kind van u ben, ik baarde eens een uwer. En een ander mij! Voelt ge, dat uw kinderen reeds een oneindigheid bezitten? Voelt ge, dat dit de universeele liefde is? Stelt u eens voor, als straks meesters zouden spreken vanuit het andere leven, zooals gij dit thans door uw technische wonderen kunt. Wat zoudt ge zeggen, wanneer die stem zegt: Ik ben professor M. Ik leefde daar, maar ik leef nog en ga thans de wetten verklaren van God zooals ze werden geschapen. Wat dacht ge te hooren? Zouden de menschen, zullen de universiteiten mij kunnen aanvaarden? Ik voorspel u thans, dat duurt zoolang niet meer! Gij bezit nu reeds technische wonderen die u in staat stellen met werelden tot éénheid te komen. Indien deze stem de ijlheid krijgt van de astrale werking, die persoonlijkheid, het technische apparaat

die gevoeligheid bezit, is dat het oogenblik, dat deze menschheid tot de ruimtelijke wetten opgetrokken wordt. Lacht ge! Dacht ge thans reeds uw schouders te kunnen ophalen voor deze wonderen die gereed liggen? Waarvan denkt ge, dat ge de kunst, deze wijsheid, al uw technische wonderen hebt gekregen? Wat is bezieling, wat is inspiratie, wanneer kunt ge zeggen, ik ben in contact, in harmonie met het oneindige, met de ruimtelijke, de cosmische wetten gekomen? Voelt ge uw eigen armoede?

Dan zal het geschieden! Nu vallen voor uw levens de maskers, doch dan eerst voor deze menschheid, voor al uw universiteiten!

Stelt u zich eens even in op die bovennatuurlijke ontvangst. Wat heeft nu een Godgeleerde te aanvaarden? Wat uw theoloog? Wat uw astroonoom? Dacht ge waarlijk, dat ik u belachelijk zou maken? Dacht ge waarlijk, dat ik niet voorbereid was? Aan dit alles kunt gij vaststellen, dat ik voor uw leven het Goddelijke antwoord kan beleven en zal ontvangen, omdat nu de „Hemelen” spreken, het Oosten tot het Westen wordt gebracht en wil zeggen, dat de volken der aarde tot universeele eenheid zullen komen! Wij zijn het, zei ik u reeds, de jeugd is het, de nieuwe mensch? Neen, dat niet, ook wij zijn als gij kinderen van een Vader, maar velen van mijn eigen levensgraad zijn gereed om die Goddelijke leer, Zijn wijsheid, Zijn wetten, Leven, Licht, Liefde, Vaderen Moederschap, Wedergeboorte, op aarde te brengen. Deze tijd is het die deze ontwaking behoeft, dit had niet voor duizenden eeuwen kunnen geschieden, thans zijt ge zoover!

Zeker, gij kunt het stoffelijke gezwel uit het menschelijke brein verwijderen, gij kunt veel meer dan dit wonder tot stand brengen, indien gij de stoffelijke stelsels voor het menschelijke organisme zoudt kennen. En nu kunt gij zieken genezen en krankzinnigen voor de allereerste graden voor deze ziekten genezen. Maar wat wilt ge doen voor de ziel? Houdt op te moorden! Schenkt aan de ziel een nieuw organisme, duizenden wachten met ongeduld om het stoffelijke leven te mogen voortzetten. Baart, schept, doe dat voor uw eigen levensgraad, de soort voor het stoffelijke organisme waartoe gij behoort of uw eigen levensgraad sterft uit! Wat zoudt ge zeggen, indien dit woord vanuit de Hemelen tot u kwam? Als een Meester uit het Licht u de Goddelijke wetten verklaarde? Ziet ge, enkelen met mij hebben zich hiervoor geopend, zij zijn zoover! Wij allen krijgen thans het woord, dat ons regelrecht vanuit de ruimte, de Hemelen toegezonden wordt! Zoudt gij hieraan willen twifelen? En daarvoor is mijn leven gereed! Hiervoor maakte ik een reis! Hiervoor opende men mijn leven en ben ik thans in staat om u de wetten voor uw

ziel, uw geest, uw stoffelijk bestaan voor deze wereld te verklaren en al de bijkomstige wetten, ook die voor de ruimte, dit Universum. Want wij zijn vanuit de ruimte, door die planeten tot ons menselijke leven en bewustzijn gekomen!

Gij, mijn vriend kunt thans uw fundamenten leggen. Bouw aan uw Universiteit, ik breng u de wetten! En na uw leven ontvangt die tempel het allerhoogste. Straks zal ik u wellicht mogen verklaren in welk verband gij tot elkaar zijt gekomen. Nu zijn wij nog niet zoover!

Toen ik mij aan de Goddelijke wetten vergreep, voelde ik geen narigheid? Ik stond op datzelfde oogenblik voor de eeuwen van afwachting. Ook mij werd niets geschonken. Maar voor dit leven, voordat ik geboren zou worden was ik wakker en bewust. Voordat mijn geboorte plaats vond, wist ik reeds wat ik wilde en waar ik geboren zou worden. Vergeet niet, eeuwen lang heb ik mijzelf ingezet om de wetten naar de Aarde te mogen brengen. Daarvoor beleefde ik vele levens in het Oosten. Ik ging van Tempel tot Tempel. In het oude Egypte kregen wij de eerste lessen. Tot Kerk en godsdienst kwam mijn leven. Ik ken levens waarin ik de kerk diende. Breekt dat niet af! Bedenkt, hierdoor kwam het leven tot ontwaking. Ik ben nóg een kind van de kerk, maar vergeet niet, God kán niet verdoemen! Elke godsdienst bezit fouten! En die fouten zullen oplossen, daarvoor komen de wetten. Eerst dan leert het kind van staat en kerk den God van al het leven kennen. Zeker, bidt, gelooft, hebt lief alles wat leeft. Maar vergeet niet, dat de ruimelijke wetten u plaatsen voor het Albegrip, namelijk de Goddelijke rechtvaardigheid. Zeg ook niet weer, dat God een ploert is, het oude Testament krijgt bewustwording. Ik heb die wetten mogen leeren kennen, ik mocht ze zien! Dacht ge, dat wij niet allen voor priester of priesteres hebben gespeeld? Dit noemen wij spelen? Er aan doen, daarvoor moet ge naar het Oosten. Ook daar speelt men nog steeds met de Goddelijke wetten, ook daar denkt men God te dienen door aan kuisheid te doen! Ik zal hen die wetten verklaren. Men moet daar in de eerste plaats, het vader- en moederschap dienen! -

Breekt de kerk niet af, zij bracht eenheid onder de mensen! Door de kerk heeft de massa, deze menschheid een geloof, liefde, opgang, levenswijsheid, eenheid, gekregen. Dat bracht die massa tot God terug. Thans is de eeuw gekomen waardoor de wetten worden verklaard. Ik heb door vele levens mijn kerk gediend. Rome diende ik, mijn Kardinaalschap zoudt ge kunnen volgen. Wie zal u echter aanvaarden? Doordat de ziel bij de geboorte haar vorig leven als stoffelijke wetten, lichamelijke zeker-

heid afsluit, lost voor uw leven die wereld op. Maar aan de verschijnselen kunt gij uw vorig leven vaststellen. Gij hebt een vriend gekend, mijn vriend Oteb, die door dronkenschap het priesterlijke bewustzijn kreeg. Gij vroeg u af hoe dat mogelijk kon zijn, de een zal drank afstemmen op het sexueele, drift, afbraak, een ander kind wil heilige dingen doen. Dat is het vorige leven, mijn vriend, dat nu, doordat de ziel zich voor het dagbewuste denken en voelen afgesloten heeft, niet ontwaakt, maar het bewustzijn overneemt. De stoffelijke gedachten verwazen, die van uw onderbewustzijn dringen door en leven thans! Gij put bij de geboorte reeds uit uw vorig leven. Deed ik anders? Ik overheerschte mijn moeder. Ik bracht haar niet tot de ellende, maar deze stuwung, heilige inspiratie is het, mijn gevoelskrachten waren het, brachten haar uit het eigen evenwicht. Nu beleefde zij een ander, maar dat is nog geen bezit van haar persoonlijkheid. Dit moet zij zich nog eigen maken. Bent u anders, wanneer ge voor een verhoogden gevoelsgraad staat en ge die wetten te leeren hebt? Gij had onmiddellijk kunnen vaststellen, dat dit natuurlijke werking moet zijn. Gij, mijn vader, mijn vriend, mijn broeder, hebt dit gezegd, maar gij wist het niet! Gij sloeg er naar! Gij ging er ook niet op in, maar Oteb, uw Frederik, volgde deze wetten. En ik was het, die hem dwong om reeds in dien tijd zijn aantekeningen te maken. Waardoor? Waarom? Omdat wij dit alles aan deze wereld zouden doorgeven. Wij allen doen een werk! Gij zoudt mij baren en de wetten er voor beleven, gij zoudt mij scheppen. Frederik, Oteb, mijn leerling uit vorige levens, mijn meester in een ander, zou het vermogen bezitten om die aantekeningen vast te leggen. Daarvoor zouden wij elkaar ontmoeten! Hij schreef onder mijn wil! Gij dacht, dat ik door dit leven werd beïnvloed! Het is juist andersom. Ik had die eer, ik bezit die krachten en gij had ze maar te aanvaarden. Toen die eerste aantekeningen werden gemaakt, waren tevens de allereerste gedachten opgevangen vanuit mijn moeder! Toen ik tusschen de derde en vierde maand leefde, kwam er even rust! Hebt gij die wetten niet leeren kennen? Vanaf de eerste dagen van moederschap, na de bevruchting, ontwaakte mijn vorig leven reeds. Kinderen die iets aan de wereld hebben te brengen, beleven die wetten. Hierdoor kreeg Mozart en de vele anderen die scheppende zekerheid! Dit werkt onfeilbaar! Die wetten zijn onfeilbaar, omdat de ziel zich die bewustwording eigen maakte! Zij daalt ervoor naar de Aarde af! Hierdoor heeft de menschheid bewustwording gekregen. Al de kunst werd op die wijze naar de Aarde gebracht, al die oude meesters zijn voor hun taken geboren! Zij hebben zich daarvoor geschikt gemaakt, de een voor

wijsheid, technische wonderen, anderen voor kunst. Socrates, Plato, al de grooten der Aarde hebben hun wijsheid van te voren beleefd en maakten er zich voor geschikt. Dat is voor de bewustwording van de Menschheid! Hiervoor daalde Christus vanuit het Goddelijke Al, naar de Aarde af en bracht het Goddelijke Evangelie. Leeft de mensch naar de geboden? Zijn Liefde? Zijn Leven? Zijn wetten? Waarom doet gij het niet en verwerft vreugde en rust voor u allen!

Mozart en al de andere meesters, de grooten van uw wereld, brachten ontwaking door kunst! Wij thans voor innerlijke ontwaking! Daarvoor maakte ik mij gereed, doch wij allen hebben met dit gebeuren uit te staan. Van dat oogenblik af, zei ik u zooveen, ontwaakte mijn leven reeds in de moeder. Heeft de meester in kunst het anders mogen beleven? Néén! Die wetten werken precies gelijk. Wat Galilei heeft gekund, daarvoor maakte zijn ziel zich gereed! Boeddha, Mohammed, Ramakrishna, Blawatsky; u hoort, dat ik al mijn zusters en broeders ken, ik heb er toch geen boeken over gelezen, hebben zich gereed gemaakt om de Universeele wijsheid op aarde te brengen. Ik ga thans verder, dieper, omdat ik in een „Orde” met hen verbonden ben. En die „Orde”, mijn vrienden, bracht ons tezamen! Die Orde heet... „Wil Dienen”! Breng ontwaking op Aarde! Steun het leven van God. Breng kunst op Aarde, levensblijheid, geluk! Liefde! Licht! Ruimtelijk „Vader- en Moederschap”!

Voordat ik tot uw leven aangetrokken werd, wist ik reeds waar ik geboren zou worden. Die waarheid en wijsheid werd me getoond. Dat deedt mijn eigen leven, mijn bewustwording! Ik gaf me over, ik zonk terug tot het embryonale stadium en bezielde de vrucht! Op het oogenblik, dat de bevruchting geschieden zou, daalde ik van uit de ruimte tot uw levens af. In uw leven groeide, ontwaakte mijn bewustzijn en dat gevoelsleven gaf ik aan mijn moeder door, doch bracht u, Oteb tot het denken en voelen in mijn richting, het doel, de taak waarvoor wij thans leven! Maar hoe hebt gij gehandeld, mijn vader? Hoe waren uw gedachten omtrent al deze Goddelijke zaken? Gij hebt u zelf bezoedeld! Breek mij gerust af, gij breekt echter uzelf! Kraak mij, gij kraakt uzelf! Aanvaard dit niet en gij staat stil voor uw ontwaking! Ik was het en niet Frederik, maar wij hebben die hoogte bereikt. Denk niet, dat uw krankzinnigen er toe in staat zijn. Dit is het hoogste, dit is de allerhoogste bewustwording voor uw leven, dit is eigen bezit! Dit behoort mij toe, maar mijn „Orde” helpt mij, steunt, bezielt mij. Nu staat ge voor de waarachtige inspiratie, ik ben in staat om de geestelijke inspiratie te beleven. Mozart, Beethoven, Bach en de anderen hebben dat gekund.

De aarde bezit thans alles! Géén uwer kunstenaars komen door hun scheppen hier over heen! Dát is niet mogelijk, omdat het hoogste is bereikt!

Dat ik mij zelf tot ontwaking bracht is dus eenvoudig, mijn ziel was er voor geboren, ik ben het! Hierdoor ontwaakte mijn leven doch beleefde u onnatuurlijke verschijnselen, die niets met onnatuurlijkheid hebben uit te staan, ze waren reëel en wettelijk bepaald! Dat zijn de wetten voor uw eigen-ik, uw verkregen persoonlijkheid! Gij kunt bovendien aanvaarden, dat wij hierdoor thans een andere Universiteit zullen optrekken. Frederik kreeg die gevoelens van mij! Ik wil een Universiteit bouwen! Mij zijn die krachten geschonken! Ik heb me er voor gereed gemaakt! Zijn persoonlijkheid stond echter open voor die wetten. Hij kon niet anders leven, hiervoor kreeg hij zijn nieuwe leven. U voelt, álles is van tevoren berekend en doordacht, doch voor eeuwen terug! Dit is nu het verbrijzelen van de maskers, die menselijke, geestelijke en cosmische realiteit bezitten en Goddelijk zijn! Alles wat gij dus door mijn bewustwording hebt moeten aanvaarden, mijn moeder, kwam tot u, doordat gij voor dat gevoelsleven niet gereed was. En toen kwamen er verschijnselen. Wij hebben met elkaar te maken, onze levens hebben afstemming op elkaar. Ik maak thans aan uw levens goed, wat ik u in vorige levens ontnam! Ik trek uw levens nu tot een hoogere bewustwording op, wat ik in vorige levens brak! Ik maak aan uw levens goed, want dit is de wet waardoor wij elkander mochten leeren kennen! Ik zál goed maken, totdat ik mijn eigen wetten in harmonie heb gebracht. Indien u mij echter niet wilt, en hoe eenvoudig is dat niet, dan gaan kinderen van ouders weg, ouderlijke en kinderlijke banden worden vernietigd! Maar dan ga ik! Het is aan uw leven om mij thans te aanvaarden! Ik zeg u, ik wil u dienen! Maar wil uw leven mij niet aanvaarden, dan lost die wet van oorzaak en gevolg volkomen op en kan ik gaan waarheen ik wil! Nu neem ik mijn eigen leven in handen! En niet alleen voor deze wetten, het vader en moederschap, maar voor duizenden!

Ziet ge, indien menschen niet voor elkaar gereed zijn, de Goddelijke wetten vertrappen, zijn zij zelf schuld aan hun verdriet! Eens zult ge echter voor elkaar staan en hebt ge die disharmonie te aanvaarden, totdat ge zelf uw leven voor de ruimtelijke liefde hebt veranderd, mocht afstemmen!

Dit is mijn taak, mijn arbeid voor uw levens. Zijn een vader en moeder niet zoover, dan scheuren Goddelijke banden uiteen. Maar wie heeft schuld? Hoe waren uw handelingen, hoe was in dit leven uw denken

en voelen? Wat is nu geleerdheid? Dacht ge, dat ge klaarheid brengt door alles van God omver te werpen? Wij hebben gevochten en gestreden tegenover uw onkunde en onbewustzijn! Wij hadden uw onwetendheid te aanvaarden, maar hoe is uw leven veranderd? Zoudt ge nog in staat zijn om de geestelijke, ruimtelijke geschenken voor één gulden en veertig cent te verkoopen? En zoudt ge de armen van uw wereld hierdoor willen steunen? Door het bloed van een ander! Voelt ge, dat wij aan uw levens goed hebben gemaakt? Dit hebben wij tot stand mogen brengen. Wat deed uw Frederik? Hij dacht briefjes te kunnen rondbrengen van God aan de menschen. Maar was dat God? Ik was het! Ik stuurde hem tot uw levens om aan onze taak te beginnen! Deze geschenken kreeg hij niet van zijn God, maar die gevoeleins kwamen vanuit mijn leven tot het geopende gevoelscentrum van zijn eigen persoonlijkheid! God heeft met dit alles niets meer uit te staan! In uw leven leeft die Goddelijke afstemming, wij als menschen zijn geestelijk één! Dat legde God op het oogenblik van Zijn Openbaringen aan ons leven vast. Maar wij zouden ons Zijn ruimten, als ziel, geest en stof eigen maken! Doordat Frederik zich op de ijlheid van de ziel afstemde, zoog hij die levensaura in zich op en kwam nu tot het denken en voelen vóór het innerlijke leven! Zoo ontwaakte zijn leven, zijn persoonlijkheid. Ik vanuit mezelf! Die wetten van bewustwording waren gereed om tot stoffelijke werking over te gaan! Is het niet eenvoudig? Zie thans in al uw denken en voelen terug en ge kunt u zelf antwoord geven. Dit is de Universeele bron waaruit gij hebt geput, de reine klaarte, die voor uw leven tot ontwaking is gekomen!

Geen astrale persoonlijkheid kon u daarbij helpen! Eerst zoudt ge zelf beginnen! Eerst zult ge uw stoffelijke denken en voelen moeten afstemmen op de wetten voor de ziel, uw innerlijk leven. En daarvoor leefde u! Hierdoor kwam uw leven tot afstemming en eenheid met mij! Wat de moeder onderging, kreeg u vanuit mijn leven toegezonden, omdat gij het hebt gewild! Of het was niet mogelijk geweest. Zoo ziet ge, dat elk wezen in staat is om Goddelijke wijsheid op te vangen. Maar maak uzelf eerst los van de stoffelijke afbraak. En u hebt gezien, hoe uw levens toch veranderen! Gij zijt onbewust tot het denken en voelen voor uw ziel gekomen. Al die verschijnselen brachten uw leven tot die gedachtenwereld. Hierdoor leert ge voor uw innerlijk leven denken! En toen ging dat trappen in slooten van Frederik op uzelf over! Nu ontwaakte uw leven? Nu kreeg de stoffelijke handeling afstemming op uw ziel, uw geestelijk bestaan. Ziet ge thans, dat gij in staat zijt om van uw levens alles te maken? U bent bezig om het Goddelijke in uw leven tot

stoffelijke openbaring te brengen. Elke handeling kan thans geestelijke ruimte bezitten. Nu wordt sterven verder gaan, geluk, het vaarwel tot straks! Nu is de dood uw vriend! Nu spreekt de dood met uw leven! Voordien was hij hard, onbereikbaar, onnatuurlijk, dóór u zelf! Thans is Hij ruimte, bewustwording, liefde, éénheid, vader, moeder, zuster, broeder, uw levenswijsheid, uw gids om de levens voor uw ziel te openen! Blijf voor een dood staan en gij smoort u voor duizenden levens! De dood kan dat, uw ziel en persoonlijkheid staat op het doode punt! Nonsens? Afbakening is het van het begrensd; gij zijt voor alles onbegrensd! Als u wilt ontwaken!

Frederik kreeg dit door zijn voelen en denken, doordat hij het verlangen, de bewustwording bezit om tot die ontwaking te komen. Of ook hij had opnieuw zijn leven gesmoord! God lééft in u! Maakt die Goddelijkheid in u wakker. Hoe zult gij daartoe kunnen komen? Elke gedachte, verijlt, indien die gedachte de liefde vertegenwoordigt, die gij aan die gedachte schenkt! Is dit geen wijsgeerige wet? Was Socrates er zoover van weg? Voelt ge, dat ik die grooten college kan schenken? Is dit niet het Goddelijke woord? Is dit niet het allerheiligste voor uw levens? Geeft aan uw gedachten de ijle gevoeligheid van uw ziel! Zij bezit de Goddelijke afstemming, zij is het! Zij als de persoonlijkheid schept, baart telkens weer nieuwe gedachten en al die eigenschappen vertegenwoordigen haar leven. Dát is de persoonlijkheid! Die is millioenen jaren oud! Doe dit elke seconde! Wat zullen de menschen van uw leven en persoonlijkheid zeggen? Kijk toch, wat is dat voor 'n mensch? U trekt levens aan! Men voelt u! Liefde overwint alles! Hoe zijt ge als man en als vrouw, moeder? Dacht ge dat gij van elkaar liefde ontvangt? Als één eigenschap; nog onbewust is voor die hogere liefde, mist uw persoonlijkheid het vereischte gevoel ervoor om die hogere, ijlere liefde, waardoor harten tot éénheid komen te beleven! En thans honderden eigenschappen, die allen dát ruimtelijke, geestelijke gevoel missen? Wilt gij zeggen, dat ge liefde bezit? Dat gij elkaar beleefd hebt door de liefde? Wilt ge mij wijsmaken, dat ik door uw liefde geboren ben? Dacht ge al uw stoffelijke stelsels tot dat ruimtelijke gevoelsleven te kunnen optrekken, om dat machtige eenzijn te kunnen ondergaan, dat gij door uw lichamen kunt en bezit? Voelt ge uw eigen onbewustzijn thans, nu deze wetten tot uw levens preken? Wat gij beleeft is stoffelijke weldadigheid, uw ziel krijgt geen gevoel, beleeft niets op dat oogenblik, omdat het niet mogelijk is. Duizenden eigenschappen die deel uitmaken van uw menschelijk karakter, weigeren dienst te doen om die liefde, die ruimtelijke eenheid te voeden,

zij zijn er niet toe in staat. En toch wilt gij dat geluk in 'n ander zoeken, trachten te vinden en het daarin te kunnen beleven? Uw eigen zelf is er nog voor gesloten. Gij denkt stoffelijk, dierlijk. Wilt gij ruimtelijke liefde beleven, diep, oneindig in het andere hart afdalen, een geluk voelen, dat u nog niet kent, de Universeele kus, schenk dan uw karaktereigenschappen geestelijke bezieling. Trek al uw eigenschappen op, bezielt ze door de Goddelijke kern, waarop uw leven afstemming heeft en die u door den God des levens geschonken is!

Eerst nu kunt ge zeggen: ik heb geluk! Eerst thans weet ge, dat ge tijdens uw baren en scheppen de moederliefde ontvangt en staat uw leven open voor de ruimtelijke liefde! Kent gij die? Hebt gij die reeds beleefd? Ik werd door stoffelijk verlangen aangetrokken. Ik verzeker u echter, wanneer gij al deze wetten kent, u als moeder had reeds in die eerste dagen met mijn leven en gevoelsruimte kunnen spreken! U had die liefde kunnen beleven, maar gij hebt het niet gekund! Gij zijt er door geslagen? Is dat mijn schuld? Gaat ge al eenigszins begrijpen wat u wacht? Wat gij van uw levens kunt maken? Dit is in u allen! God leeft in u!

Geef thans aan al uw eigenschappen ruimte en gij zult ruimte zijn! Geef liefde aan al uw gedachten en gij zult liefde beteekenen! Geef die bewustwording die bovennatuurlijke kracht, zij als ziel staat ervoor open. Die krachten hebben Goddelijke beteekenis, ze zijn door God aan uw leven geschonken! Eerst dan komt uw leven tot de reine ontwaking en heeft dit leven u het Goddelijke bestaan te schenken. Nu kunt ge aan kunst doen, aan liefde, het vader en moederschap is het allérheiligste voor deze en uw ruimte. Weet het thans, de moeder is het hoogste bezit voor uw leven, gij als man staat naast de schepping, parasiteert niet langer op en door andere levens!

Heb lief! Geef liefde! Nu staat ge voor een oneindigheid! Is dit nu zoo onbegrijpelijk? Frederik leefde door mij! Gij leefde door mij, mijn moeder, maar ge zijt erdoor ontwaakt! Straks bevinden wij ons in de wereld voor de ziel als een persoonlijkheid en gaan wij verder en hooger. Kan het anders? Wat heeft deze menschheid nog te leeren? Hoe moet de maatschappij veranderen? Ik ben Rachi-Hadju, Vader en Moeder! Ik ben dat! Is dit vreemd? Gij hebt mijn artikelen gelezen en gij zijt er door veranderd? Ik ben uw leven en persoonlijkheden dankbaar! Het is een wonder voor u? Ik was dat gekke kind! Ik ben het nog, maar op bovennatuurlijke krachten en wetten! Die liefde zult gij leeren kennen. Ik ben de schrijver van al dat schoons! Maar meerdere wonderen zullen

voor uw leven tot openbaring komen. Ik voer uw levens tot de bron terug! Ik schenk u mijn liefde, maar houdt mij niet tegen! Ik ben niet tegen te houden! Geen uwer heeft er het recht toe, straks zal deze wereld luisteren en aanvaarden wat ik door mijn bewustwording te schenken heb.

Wat wilt ge nog weten over mijn jeugd? In slechts enkele seconden zijn die verschijnselen verklaard. Mijn gevoelsleven verstoffelijkte zich door alles. Uit uw leven trok ik die stoffelijke woorden! Uit uw leven haalde ik die stoffelijke afbraak, want gij waart het, gij zijt het! Niet ik! Ik was in die dagen door uw levens aangeraakt. Andere krachten volgden mij, toch bleef ik overheerschend. Heeft Marja het u niet verteld? Schrikt u? Bent u bang? Indien gij eens dit woord door 'n ander gevoelsleven hoort vertolkt en verstoffelijkt, weet dan, mijn moeder, dat dit het leven is dat tot mijn bewustzijn behoort! Zeker, ik zal huwen, maar niet haar, die niet voor mij is geschapen door uw wereld, maar ik zelf schiep haar voor mijn leven! Zij leeft! Kent gij de wetten van dien morgen niet? Hebt u ze niet gehoord door mijn kinderlijk leven en bewustzijn? Toen reeds, mijn moeder, raakten onze levens elkaar aan. Zij zond mij haar eersten kus! Niets kan dit proces tegenhouden, wij hebben ons voor die wetten gereed gemaakt! Hoort u het woord „Marja“! Dat is mijn ziel! Wij gingen door vele levens, thans zullen wij tezamen de universeele liefde beleven en ontvangen, eerst thans is dat mogelijk!

Marja, waar zijt ge?

Marja, waar leeft ge?

Marja, voelt ge mijn liefde?

Marja..., ik ben gereed! Ik verwacht uw leven! Moeder, weet ge nog, dat ik de trappen op klom en in een ruimte keek? Toen was ik met mijn vorig leven een! Daar voor mij in de ruimte leefde Marja! Ook zij zocht, ook zij wil liefde geven en wil dienen! Maar aan mij en door onze eenheid aan deze mensheid! Gij kent deze gebeurtenissen nog niet, Vader? Dan zult gij ze thans leeren kennen! Toen lachte u om alles! Toen haalde gij uw schouders op, thans staat uw leven open om ook die wetten te leeren kennen. Marja..., kom!

Laat moeder u deze uren verklaren. U ziet echter, ik ben mij van alles bewust. Ik ging als kind uit, ik wandelde in een andere natuur. Is dat niet het leven voor de ziel? Dat is de geestelijke persoonlijkheid die in duizenden werelden tegelijk leven kan, omdat ook God in miljoenen levens en werelden tegelijk is! Ik weet het, ook daarin werd ik bewust. En daarin hebben wij elkaar ontmoet, Frederik, Oteb, daarin leerden

wij dit stoffelijke bestaan kennen. Toen zei ik tot uw leven: ik haal uw leven wel in. Thans ben ik u ver vooruit. Maar is dit waarheid? Beleefde ik op vijfjarigen leeftijd niet den opgang van mijn persoonlijkheid? En daarenboven hebt gij die liefde kunnen voelen en stond ik voor uw leven in dezen slaap, die geen slaap, maar het loskomen van de stoffelijke wetten wil zijn!

Aan uw levens worden de wetten verklaard. Weet nu, wanneer gij haar naam hoort uitspreken, dat zij door wetten tot mijn leven wordt gebracht. En die wetten willen uw leven zeggen: zie hier, eerst zullen wij goedmaken, goedmaken, wat wij anderen levens hebben ontnomen, maar thans breng ik het tot uw levens terug. Ik schenk u thans profetiën! De wetten van ons leven! De wetten van God! Ook Marja leeft! Ik wacht! Maar zij zal komen! Maar wat doet elk mensch? Waarom kunt gij niet wachten totdat de wetten voor uw liefde spreken? Die zijn het, die u tot uw eigen leven zenden. Weet nu, dat elk mensch zijn eigen liefde ontvangt en dat gij toch die hoogere liefde niet begrijpen zult, noch kunt beleven, omdat uw persoonlijkheid er niet voor is geopend. U zult die liefde krijgen, die u zelf tot ontwakning hebt gebracht, maar uw dierlijke verlangens verloochenen zich niet. Gij kunt dus uw verkregen bezit en mij niet ontloopen! Wat zoudt ge van deze wetten willen weten? Ik wacht, totdat mijn liefde in mijn hart wordt gebracht. Ik kan wachten, Moeder, Vader en vriend, omdat ik weet! Ik ontvang mijn liefde op de seconde, gij zoekt uw liefde! Ik niet! Ik krijg die liefde vanuit de ruimte toegestuurd en ben ik zeker van haar en mijn geluk! Gij niet, gij zoekt zelf naar liefde, gij wacht niet; gij kunt niet wachten, gij leeft als het dier dat kent en bezit, al het leven is voor u! Maar de wetten verklaren het anders! Hierdoor ben ik zeker van mijn liefde!

Marja komt, mijn moeder. Weet gij nog dat ik haar naam uitgesproken heb? Was dat niet een bovennatuurlijke wet voor uw leven? Marja komt! Marja is mijn ziel! Toen God ons alles gaf en wij menschen tot de splitsing kwamen voor ons bestaan, volgden wij de Goddelijke wetten op. In dat eerste stadium geschiedde dat op cosmische harmonie. Wij splitsten ons leven zooals God het voor het Oneindige heeft gekund. Hij legde die wetten in onze handen, wij waren wetten! Ons gansche denken en voelen en het leven dat wij kregen is een wet! Het is het leven! En dat leven is God! En zie, daar hebben wij ons voor het eerst gesplitst. Dat deel nu, van mezelf, dat uit mij geboren werd, dat deeltje, dat zieleleven, komt thans tot mijn leven terug. In vele levens waren wij een, maar later hebben wij ons vergeten en hadden wij te aanvaarden,

ik en zij, gij eveneens, dat andere levens dat deel van uw ziel, dat tot uw leven behoort, opeischten, omdat een van ons of wij beiden ons aan dat leven vergrepen! Toen gingen onze levens uiteen! Dat hadden wij te aanvaarden, voor vele levens gingen wij een anderen weg! Thans weet ik dat Marja leeft en ik haar zal ontmoeten. Moeder, Vader, zij zal zijn zooals ik ben! Zij zal zijn zooals gij het wilt zien! Wij leven voor u en gij leeft voor ons. Maar wij zullen u dragen en gij zult door ons leven en liefde ontvangen.

Marja leeft!

Marja zal mij herkennen!

Ik zal haar herkennen, wanneer de seconde voor die wetten, die nu ontwaken, voor ons leven en onze liefde als tweelingzielen spreekt! Die wetten dus, voeren mij tot haar en haar tot mijn leven? Die wetten werken zoo onfeilbaar, dat geen mensch die liefde kan tegenhouden, kan vernietigen, die liefde is voor mij! Die wetten brengen Marja tot mijn leven terug en mij tot haar! Gij zult dit beleven! Gij zult dit alles moeten aanvaarden, wanneer gij voor deze universeele waarheid wordt gebracht. En dan is er niets meer dat ons hindert.

Ja zeker, Moeder, Marja leeft. Marja is nog niet wakker, maar zij is bezig te ontwaken. Elke gedachte, die haar verdriet doet, bijvoorbeeld leed en smart schenkt, wat niet altijd noodzakelijk is, voert haar tot de geestelijke ontwaking, tot mij. Wij zullen een zijn in alles!

Marja komt!

Ik wacht af en ga thans aan mijn leven en dat van haar beginnen. Gij kunt nu uw geleerden roepen. Stelt het uur vast. Ik ben voor hun wijsheid en Universiteit klaar en bewust. Of dacht gij van niet? Zijn dit voldoende bewijzen voor uw leven? Morgen kunt gij mij opnieuw vragen stellen. Thans wensch ik u allen goeden nacht, rust en vrede toe, Uw Rachi Hadju. Spreekt hier niet over, of mijn geschrijf heeft geen waarde meer. Ik heb immers geen Universiteitsontwikkeling gekend, ontvangen! Wil mijn woord beteekenis krijgen, heb ik uw titel nodig. Maar had ik, dat ook mogelijk was, door uw Universiteit geopend kunnen worden? Hadden uw grooten daar mijn leven tot ontwaking kunnen brengen? Dat alles had mijn ziel gesmoord! Voelt u dit? Ik was dan overladen geweest door uw weten. Mijn leven had zich niet kunnen openen, ik moest en ik zou leeg blijven. Maar onbesmet ontwaken! Ik groet u!"

En hij verdwijnt meteen voor onze oogen. Karel is de eerste die zichzelf terugvindt. Hij zegt:

„Is dat 'n wonder, Frederik? René is 'n geestelijk wonder! Mijn God, Erica, waar hebben wij dat aan verdiend? Ik stik thans in die woorden. Hij is het! Wat willen wij? Niets! Wat kunnen wij? Niets! Wat zijn wij? Niets! Ik ben overwonnen, Frederik! Ik heb heilig ontzag gekregen voor René! Mijn God, hoe zal ik dit alles verwerken. Vooruit, hier drinken wij op, ik stik bijna.”

Karel schenkt een goed glas wijn in. Erica zit daar en is lamgeslagen. Heilige vereering straalt er uit haar oogen. Wat is Erica mooi geworden. Maar dan vliegt ze op Karel af en kust hem. Karel schreit. Ik klink met Anna. Ook zij krijgt haar kus! Wij komen niet uitgepraat, niet uitgedacht. We willen niet gaan slapen, want we barsten bijna van geluk. Mijn God, hoor ik Karel telkens zeggen, hoe is het mogelijk?! Hoe vond je hem, Erica? Is 'dit 'n bewustzijn? Wat weten wij menschen eigenlijk? O, wat zullen de geleerden kijken. Dit is niet meer te loochenen. Hiertegen is niets in te brengen of je moet het bewust af willen maken. Maar ik sta naast hem! Rachi-Hadju! Mijn Frederik, wist je dat?”

„Ik wist alles, Karel.”

„En dat van die Marja?”

„Ook.”

„En weet je waar dat kind leeft?”

„Nee, dat weet ik niet. Maar zoo tusschen z'n vijfde en zesde jaar — is het niet, Erica? — sprak hij al over Marja. Ik zou het zoo kunnen nakijken in het logboek.”

„Ligt het vast, Frederik?”

„Ja zeker.”

„Dan wordt het 'n openbaring. Mijn hemel, wat zijn wij eigenlijk voor menschen? Wat zullen wij nog met hem beleven? Wonderen! Is het niet ontzagwekkend, Erica? Karel, Frederik, geef Anna een zoen. Laat haar deelen in dit geluk. Doe het!”

„Anna deelt al zoo lang, Karel!”

„Wat zeg je?”

„Dat Anna voor mij is wat die Marja voor René zal zijn!”

„Meen je het, Frederik?”

„Al zoo lang, Karel!”

„Dan schenk ik je mijn zegen, groote aap, dat had je je vader weleens mogen zeggen. Méén je het werkelijk?”

„Wel, Anna, geef dien schreeuwelelijk z'n kus maar. Ik zal de mijne aan Erica schenken. We mogen nu wel aannemen, dat we door een ruimtelijke gelukzaligheid werden aangeraakt.”

Erica ontvangt haar kus en Karel ook. Karel zegt:

„Als ik alles goed begrijp, Frederik, ben jij hier gekomen om Anna te krijgen. Weet je van elkaar af?”

„René heeft er mij nog niet alles van verteld, maar ik kreeg ook die wijsheid tot me gestuurd. Anna is het! Zij was het altijd! Jammer, dat we geen vierhonderd en zeventig jaar oud kunnen worden, ik had het nog even willen overdoen, maar vanuit dit weten en denken! Deze bewuste liefde voor elkaar.”

„Hoelang weet je dit al, Frederik?”

„Kun jij je nog herinneren, dat wij samen René wegbrachten? Weet je nog, dat wij toen enkele borrels dronken en je mij voor deze wetten plaatste? Later kwam je er telkens op terug, Karel. Je vroeg het thuis ook, net als Erica, maar wij gingen op niets in! Toch was het toen reeds in kannen en kruiken. Ik heb Anna laten wachten en laat haar nog wachten. Wij zijn er nog niet, maar wij wisten het! Wij hebben ons open gesteld voor René! Ik had toen het gevoel in mij, mijn leven niet te mogen splitsen! Ik heb daar goed aan gedaan, op die wijze kon ik René helpen en ik weet nu, dat dit is geschied. Morgen zullen wij hem deze vragen stellen en zul je het hooren. Ik ben zoo blij dat ik heb kunnen wachten, maar Anna volgde mij, zij stelde zich weer op mijn leven in en ontwaakte er door. Nu weten wij wat liefde is en wat wij moeten doen om deze heilige liefde te bewaren, te beleven! Ik ga nu slapen!”

„Dat zou je wel willen, hè? Nu blijf je nog even hier. Kom Anna, ik drink op je eeuwigdurende liefde!”

Anna kreeg dien avond haar zilverwitte Sandaaltjes aan! De mijne stonden reeds voor het bed, ik droeg ze reeds lang zonder het eigenlijk te beseffen. Karel begint zijn sandaaltjes te weven. Erica ook. De mooie gewaden, schreef ik nog in het logboek, komen straks. Maar wij groeien naar de universeele liefde en eenheid toe! En dat door onzen gek! Ik durf het nu niet meer zeggen. Ook Karel niet, geen van ons! Voel je het hart van Anna bonzen? Voor mij is dat! Voor mij! Alléén voor mij, omdat ook ik haar heb mogen verdienen. En zij verdiende mij! Zoo zien wij het thans, zoo voelen wij het nu! En dat door René.

Om tien uur den volgenden morgen kwamen er bloemen. Voor René, Anna, Erica en mij! Wij schonken ze René. Ze kwamen van Karel. Er waren tuiltjes viooltjes, margrietjes en vergeetmenietjes bij. Ik ben het huis uitgelopen om me in het bosch uit te schreien, ik kon al die liefde niet eens verwerken! Mijn hemel, wat zijn menschen mooi, riep Karel. En toen had je hem moeten zien. Erica bezweek onder zijn liefdel

Waarlijk, ze ging, waarbij wij waren, tegen den vloer. Karel beurde haar op en in zijn armen sloeg zij haar oogen op. De woorden, die toen over haar lippen kwamen, konden alléén „Karel” beteekenen. Karel! Karel, mijn Karel toch! Waar hebben wij dit aan verdiend? Blijf je nu altijd bij me? Ga je nooit van me weg? Zal ik je daar nu niet verliezen? Wij zullen het den meester vragen, Karel. Nooit wil ik je nu nog kwijt. Ik zou sterven, Karel. Geloof me, ik weet wat ik zeg, ik zou sterven. Je bent nu zoo lief, zoo goed geworden.”

Ik ging maar weg. Ook ik wás vol en ik had Anna nog iets te zeggen en zij mij. Onze meester ging als gewoonlijk naar zijn les, schilderde werkte, alsof hij ons niets geschonken had. Zoo ging de dag voorbij. Om acht uur, Karel heeft alles zoo geregeld, dat ze hem vanavond niet kunnen storen, zitten wij al op den meester te wachten. Tien minuten over acht komt René binnen. Hij zet zich neer, maar eerst krijgen wij zijn hand in de onze te voelen, krijgt Erica haar kus, Karel zijn knik, Anna en ik zijn groet. We zweven, we barsten van geluk, we kunnen het niet op. We zien hem een andere persoonlijkheid worden. En even later gaan die wonderbaarlijke lippen open en dan komt tot ons:

„Wat wil je weten, Vader?”

„Laat Moeder maar vragen.” Eerst hooren we het vertrouwelijk „je” en „jij”, het Vader en Moeder, maar wanneer zijn ziel de hoogere bewustwording aantrekt en hij zich daarop afstemt, komt het hoogere „gij” en „u” tot ons en spreekt het verleden tegen het nú! Rachi-Hadju tegen het Westen!

Erica vraagt direct:

„Weet je ook, of ik Karel zal moeten verliezen?”

„Hoe kunt ge hierover 'n vraag stellen.” Ik hoor al, dat wij onmiddellijk met den meester te maken hebben, als volgt:

„Voelt u het gevaar niet van uw vraag? O, maak u niet ongerust, schrik niet, ik zal u die wetten verklaren. Op dit oogenblik zoudt gij uw liefde niet willen missen. En dat is begrijpelijk. Gij kunt u gelukkig achten, hij is het! Maar indien hij het niet zou zijn, wat dan? Dan hebt ge te aanvaarden, dat ge straks een ander toebehoort. Doch, daarvan weet ge niets af, het volgende leven plaatst u echter voor die wetten. Wanneer u voor uw geestelijke leven verder gaat, ook uw liefde, dan zult gij daar voor uw universeele liefde komen te staan. En die liefde overheerscht deze! Gij buigt u onmiddellijk voor die liefde, voor die persoonlijkheid. Als u het licht ervoor in uw leven draagt, weet u het ook. Hebt u dat licht niet, dan bezit u ook die wijsheid niet! En dan

leeft uw liefde ergens anders. Ge kunt in één wereld leven, of in verschillende werelden. Zijt gij dan gesplitst? Neen, gij moet dan aanvaarden, dat gij beiden een andere afstemming op de liefde bezit. En de wetten dwingen u dat leven te aanvaarden wat tot uw leven behoort. Dat is het deel van uw ziel? Nu gaat ge eeuwigdurend voort.

Hoort uw leven een andere ziel toe, dan is dat uw leven! Met dat leven zijt ge uw cosmischen rondgang begonnen. En dat zieleleven komt tot u! Gij zult elkaar ontmoeten! Gij moet elkaar ontmoeten! Omdat gij beiden één leven zijt! Niemand is in staat uw leven te scheiden. Wat hier thans een ander toebehoort, dat kan uw leven zijn. Bent u dus thans terug in uw ruimtelijke harmonie, dan krijgt gij uw ruimtelijke liefde. Zij of hij, één uwer. Neen, het is zóó: gij beiden wandelt tot elkaar. Ge kunt elkaar in deze ruimte, in deze onmetelijkheid, niet ontloopen. Gij bent van planeet tot planeet gegaan, hier op aarde vond gij elkaar terug. Karel is het deel van uw leven, gij zijt het, die tot hem behoort. Was dit niet zoo, dan had ik u moeten verklaren, dat gij en dat hij voor andere levens geboren zijt. U beleeft dus tijdens uw aardsche bestaan het goedmaken, het terugkeeren tot de Goddelijke Harmonie waartoe gij behoort. Já, ik zie dat, gij zijt één. Uw karakters komen overeen, uw zielen hebben één graad te vertegenwoordigen. Dit leven is voor u reeds het eeuwigdurende. Het had ook kunnen zijn, dat gij anderen zoudt toebehooren. En door verschillende mogelijkheden beleven de menschen deze wetten.

Gij kunt dus uw liefde niet zoeken, die liefde is wettelijk door u zelf bepaald. Zeker, gij kunt u uit leven, gij kunt tien, twintig mannen tot uw leven trekken, doch nu is het hartstocht en geweld. Dat is eigen afbraak! Ge zijt los geslagen van de Goddelijke ankers. Dat behoort tot de opbouw? Tot de afbraak. Wie waarlijk liefde bezit maakt één leven af. Wie dat kan, staat voor de ruimere liefde, de hoogere, de andere! En eerst dan komt u voor nieuwe wetten te staan. Bent u nu vrij van oorzaak en gevolg, is het mogelijk, dat zij wellicht tot u komt. Maar neemt u aan, dat ook zij oorzaak en gevolg beleven moet? Nu bezit uw liefde 'n ander leven. En dat leven houdt van uw liefde. Zoo kunt ge buiten de wetten om een kameraad vinden die met u het leven deelt, toch gaan uw levens weer uiteen. Wat u gisteren en vanmorgen voelde. mijn moeder, is het door Oteb verworven bezit, het bezit van uw Frederik en mijn moeder uit het verleden, Anna!"

René wacht even. Wij denken. Erica zegt, maar haar tranen loopen over de wangen:

„Is het daarom, Anna, dat jij in ons midden bent gekomen en hem zoo goed mocht begrijpen? Dat je die liefde bezit voor je leven van voorheen? Jij was zijn moeder?”

„En Oteb was mijn vader... Wij waren eens in den tempel van Ré en Ra en later in dien van Isis, één! In andere levens mochten wij elkaar leeren kennen en gaven wij ons aan elkaar over. Voelt ge thans wat Universeele liefde is? Niet deze, doch de andere, die thans in uw leven is ontwaakt. Frederik kwam tot uw leven, Anna kwam tot uw leven. Ook ik! Onfeilbaar werken de wetten voor uw levens en voor uw dood. Maar achter de dood leeft uw nieuwe en volgende leven! Uw liefde! Uw geluk! Maak u daarvoor gereed, dient dit leven, geeft al uw liefde aan uw man of aan uw vrouw, uw kinderen, maakt voor u allen een weg, die u zal terugvoeren tot uw Vader!

Waardoor geschieden deze wonderen? Ik bracht ze tot uw leven! Vanuit mijn leven zijt gij tot elkaar gekomen. Omdat ál deze wetten met deze bewustwording kregen, uw levens in harmonie zijn gekomen voor de geestelijke liefde, zijn wij zoover. En dat beleven millioenen zielen. Millioenen zielen beleven deze openbaringen, maar zij kennen de wetten niet. Zoekt niet naar uw liefde, zij zal vroeg of laat tot u komen en begint nu aan de waarachtige welwillendheid, uw persoonlijkheid te openen, maakt u los van de stoffelijke wetten, hebt lief, dient!

Dit leefde reeds in Anna, toen ik nog niet geboren was. Na mijn geboorte ontwaakte haar leven voor mij. Gij, Erica, hebt mij niet gevoeld, gij waart nog niet zoover. Nu zijt ge in staat uw liefde voor mij te deelen. eerst op eenentwintigjarigen leeftijd openen zich die wetten voor u en voor mij. Maar ik wist reeds als kind dat Anna mijn moeder was geweest. Ook Frederik heb ik mogen herkennen, hierdoor waren wij één! Voelt gij u thans bedrogen? Is dat nog mogelijk? Zijn wij niet tot eenheid gekomen? Zijn uw zielen niet één? Ik blijf uw kind, maar ik voer u allen tot de universele liefde. Hebt al wat leeft lief en gij zult er voor ontwaken!

Banden, die ruimtelijk bewustzijn genieten, zijn niet te verbreken. Ik zeg u echter, wacht af! Verbreekt zelf geen banden! Maakt u niet los van het leven, dat u eens heeft gediend! Met uw lichamelijke wetten zijt gij tot dit dienen in staat. De moeder geeft zichzelf, de vader schept, maar de moeder dient! De vader door de zorgen op zich te nemen. Zoo maakt gij uw leven af. En dat voert u tot de alwetendheid voor deze ruimte. Karel behoort u toe! Uw levens zijn nu geopend. Niets is hier aan te veranderen. Doordat Frederik op mijn ontwikkeling heeft kunnen

wachten, hij zich op mijn leven bleef instellen, bracht ik hem tot haar. Dit is mijn hulp, mijn dienen! Weet u het nu? Is dit zoo onwaarschijnlijk? Gij hebt gewacht, Oteb, om uw leven te splitsen. Ik vroeg het aan uw leven. Voelt ge, niet voor uw liefde, maar voor u zelf. Gij waart nog niet zoover, dat gij twee werelden van gelijke kracht uw volle honderd procent hebt kunnen schenken. Die gevoelsgraad aan kracht moest nog voor uw leven ontwaken!

Is u thans alles duidelijk? Weet ge nu, waarom u hebt gewacht? Omdat gij aan mijn leven hebt gedacht, hebt kunnen denken, opende zich het verleden aan uw bewustzijn. Uw vorig leven trok zichzelf hierdoor op. Had u haar volkomen tot uw leven opgetrokken, had u die verdeling nu reeds toegestaan, had de hartstocht u tot haar leven en organisme gevoerd, dan had u mij niet gekregen. Dan had ik een anderen weg moeten volgen en waren ook onze levens in heel andere banen geleid. Voelt gij dit? Nu had gij u zelf voor deze wetten afgesloten. Gij had een ander leven beleefd. Het leven voor uw stoffelijke gevoelens en persoonlijkheid. Is dit duidelijk? Maar nu gij uw leven aan het mijne hebt aangepast, hebt afgestemd, ging u verder en hooger. U noemt het, „in bloesem staan”, maar de innerlijke ruimte kwam tot ontwaking voor uw leven en persoonlijkheid.

En is er iets verloren gegaan? Néén! Integendeel! Maar voelt ge nu, dat uw leven zich had gesplitst? Doordat gij mij volgde, kwamen deze gedachten tot u. Doordat gij die aanvaardde, opende uw leven zich. Doordat gij die verwerkte voor mij en voor uw leven, het logboek, de taak die wij opgekregen hebben, moeten volbrengen, kreeg u steeds en steeds meer van mijn leven en bewustzijn en groeide uw innerlijk leven.

Maar dit is voor elkeen. Wanneer de ziel zich op het hoogere afstemmen wil, ontwaakt haar leven. Indien gij u voor de hoogere wetten opent en die blijft volgen, gestalte geeft door uw wil, ontwaakt uw Goddelijke afstemming. Thans ontwikkelt zich uw persoonlijkheid en beleeft ge de wetten voor uw ziel, ook uw geestelijk leven kennen. Stellig hebben de wetten tot uw levens gesproken, maar ik zond u de gevoelens toe, dat door de Universeele Telepathische werking mogelijk is. Dit heeft echter u allen voor de hartelijkheid en de liefde geplaatst. Doordat ge iets kunt offeren, krijgt u! Dit is echter geen offeren, dit zijn de wetten voor uw leven die u er toe dwingen om zoo te handelen. Wilt gij die wetten niet beleven, dan volgt ge een anderen weg en waren wij uiteen gegaan. Ik had uw levens niet aanvaard, ik wilde dit leven niet bezitten, die leegte had mij gestoord. Ik ware dus vroeg of

laat heengegaan. Maar dat zou niet gebeuren, gij zoudt zóó handelen, dit gebeuren werd dus onfeilbaar berekend, doorvoeld, maar uw ziel is het, die de bezieling geeft aan de wet. Uw levensgraad, uw afstemming op dat leven is het, anders komen dergelijke belevenissen niet tot bewustwording.

Ik zeg u, heel veel menschen beleven deze wonderen, dat geen wonderen zijn, omdat gij voor u zelf de wetten ervoor tot werking bracht. Mijn leven en mijn bewustwording ziet gij terug in stoffelijke afstemming, dat al uw kunstenaars ondergaan, waarvoor zij leefden. Zoudt ge nog langer uw schouders ophalen voor de wetten van de ruimte? Dit heeft met uw leven te maken, maar duizenden wetten voerden u naar dit leven terug. Heeft God dit gewild? Já, maar anders dan wij als mensch de wetten beleefden. Toch, zooals gij ziet, komen wij eens tot onwaking en krijgt het leven beteekenis voor ons geestelijke voortgaan.

Wat dan ook in het universum is geschied, leeft onder uw hart. De planeten dienden om ons tot God terug te voeren. Dit universum heeft die menschenlijke levenswetten geschapen. Op Aarde zien wij die wetten terug. Ze werden ziel, geest en stof! Door het vader- en moederschap worden ze beleefd en verkregen.

Wie ik ben? Een kind van God, ook gij. Verdoeming bestaat niet! God heeft geen ellende geschapen. Dat deden wij, wij menschen schiepen ellende. God is Liefde en is dat gebleven, wij menschen schiepen haat en afbraak. De eene moeder vermoordt haar liefde en de andere schreit zich er leeg voor. Maar de eerste schept disharmonie, de andere moeder komt vrij van haar carmische wetten van oorzaak en gevolg. Zij vormde de stoffelijke stelsels door haar onbewust en disharmonische gevoelsleven. Wetten, geen door God uitgedachte straf, maar opgeroepen door de ziel die zich vergat. Op de volgende zittingen van ons samenzijn zult gij die wetten leeren kennen. De geleerde zal ze wellicht niet aanvaarden. Toch zullen ze hun hoofden buigen voor het woord dat hen geschonken wordt. En door u, Oteb, ga ik tot de wetten. Zorgt dat gij gereed zijt. Zijn er nog vragen?"

Erica vraagt: „Beleven spiritisten dit ook?"

„Neen, dan zoudt gij er van hebben gehoord. Dergelijk contact is mogelijk, doch ook dan is de mensch voor die taak geboren. En de meesters voor de theosofie hebben hun hoogte reeds bepaald. De boeken, die ik te schrijven heb, mijn vader en moeder, vrienden, zullen de wetten verklaren. Eerst dan zal men mij kunnen aanvaarden. Geestelijk contact met hen die heengingen is mogelijk. De wetten daarvoor voeren u tot

het oneindige van uw leven. Gij zult u zelf moeten verliezen, volkomen, of de berichten komen uit uw eigen denken en voelen voort. Gij moet in dezen slaap zijn, wilt gij van hen die heengingen een antwoord ontvangen. Ik sta niemand toe tot mijn leven te spreken, of ook ik zou mijn contact splitsen. Voelt gij dit! Dit is geen ontvangst, dit is bezit! Indien ik u de wetten verklaar op ruimtelijke afstemming, ontvang ik! En dat woord komt vanuit de ruimte, van hen die daarvoor ontwaakten, tot mij. Ik geef het 'dan tot uw leven door. Dit is de Orde waarover ik sprak. Het zijn mijn meesters en de uwe!"

„Wat zullen wij voor u moeten doen?"

„Niets, mijn moeder, houd van mijn leven, ik schenk u mijn liefde! Tracht met alles voor uw en mijn leven in harmonie te zijn en wij bezitten ruimtelijk geluk. Meer niet. Wacht af wat er zal geschieden."

„Kan ik iets voor u doen?"

„Nee, mijn vader. Sta naast mij en vecht straks voor ons leven en geluk. Ga geen meter op zij voor uw collega's, zij hebben hun tronen nog niet verdiend."

„Dan weten wij het."

René keerde tot het eigen bewustzijn terug en Karel vroeg dadelijk:

„Ben je nu anders, René? Voel je je anders?"

„Nee, Karel. Ik voel me wel iets vervreemd van je leven als ik tot de wetten ga, want dan moet elke band verdwijnen. Je voelt wel, die zou me met het huidige, zoals ik nu ben, verbinden en dat stoort. Je kunt het inspiratie noemen. Is dit bewustzijn in me, wil dit spreken en handelen, dan ben ik ook weer met je leven verbonden en voel ik me dicht bij je. Maar mijn denken voert me van je levens weg. En toch ben ik met je een. Is het niet wonderlijk, vader Karel?"

„Jongen, ik heb er geen woorden voor. Ik zeg je eerlijk, ik buig me voor elk woord. Het is voor mij en je moeder een openbaring."

„Dank je, Karel, dank je, Erica, je maakt me gelukkig."

„Zal dit niet te veel van je lichamelijke krachten vragen?"

„Neem m'n pols maar op, Karel."

Karel doet het, maar er is geen verhooging, integendeel, zegt hij, de pols is uiterst rustig. Wij bezitten een wonder, laat hij er op volgen. Een groot wonder, waarvoor wij God moeten danken. Ook al is het eigen bezit, je zoudt ervoor op je knieën vallen. Dit zegt Karel en Erica spreekt niet anders. We gaan slapen, doch ik leg in het dagboek vast:

„We leven thans in November van het jaar zooveel. De wonderen zijn tot ons leven gekomen, wij weten! Wij mogen weten! De Hemelen

spreken tot ons leven. De Engelen zijn het, wij allen gaan thans op zilverwitte sandaaltjes!"

Vier dagen later zitten we in de groote huiskamer met de geleerden bijeen. Hans en Elsie, Van Hoogten, Dr Lent en Ten Hove. Dan hebben we Dr Leuvens, een Astronoom, dominee Dicksma, Dr Stein, Karel, Erica, Anna en ik. René zal op een divan plaats nemen, liggende, opdat, zooals hij zegt, het organisme niet storen kan. Ik moet hem onder hypnose brengen. Hij heeft met mij en Karel samen, reeds proeven genomen en alles ging naar wensch. Dan zegt hij tot de geleerden:

„Wanneer u vragen stelt, stelt u ze in de gewone gangbare taal, op universiteitsterminologie ga ik niet in. Ik wil, dat elkeen dit gebeuren begrijpt. Ik ga ook niet in op technische vragen. Ik zal alles behandelen wat de geestelijk-wetenschappelijke stellingen raakt, maar niets en niets anders. Doch dat merkt u wel. U kunt beginnen!"

In het midden van de kamer ligt Renétje, ons kind en onze meester, op den divan. Ik sta voor hem en dwing hem in te slapen. Spoedig vallen de oogen dicht en ik vraag hem, terwijl een stenografe alles beschrijft:

„Hooft u mij? Hooft u mij?"

Dan komt er: „Ik hoor u."

„Weet u waar u bent?"

„Weet ik."

„Wáár bent u dan?"

„Tusschen leven en dood."

„Wat is dat voor een wereld."

„Het is de wereld voor de ziel."

„Verklaar het, zoo mogelijk?"

„Wanneer u als mensch gaat slapen, daalt u in de diepte van uw slaap af. Die slaap bezit zeven diepten. De vierde diepte of graad voor den slaap is de grens van uw leven, dieper inslapen kunt u niet. Hieronder liggen de vijfde, zesde en zevende graden van slaap, doch deze drie diepten vertegenwoordigen uw onderbewustzijn. Ik ben thans in slaap, maar ik ben tevens bewust. Ga ik door en stel ik mij op de physische wetten in, dus die voor het organisme, dan beleef ik een anderen slaap, die voor het lichaam. Ik ben ook thans naar den epileptischen slaap afgedaald, gij kunt dit zien aan de oogen. Neemt dat waar."

Karel ziet, dat de pupil omhoog geslagen is, de dokters overtuigen zich. Dit lichaam lijkt gestorven, maar leeft. Polsslag wordt opgenomen, lage pols, hartslag iets zwakker dan normaal, maar rustig. Ik ga verder:

„U ziet daarin?"

„Ja, wat wilt u van mij weten?”

„Wat ziet ge.”

„Ik kan in een andere wereld kijken. Ik ben echter met dit, mijn leven, verbonden en zal dat blijven. Ik kan mij echter verplaatsen en dan ga ik tot de wetten voor ziel en persoonlijkheid. Ik ben dus door den slaap heen gegaan en blijf toch wakker.”

„Hoe is dat mogelijk?”

„Hiervan heb ik in vorige levens een studie gemaakt. Dit is de Oosterse wijze van uittreden. Groote Ingewijden, zooals Ramakrishna, hebben het gekund. Ook ik ben zoover. Hij echter heeft nimmer tijdens zijn uitgaan een woord gesproken. Ik doe dat en ben er toe in staat. Hierdoor kunt gij mij vragen stellen. Ik leef als een persoonlijkheid voor het leven van de ziel.” Hans vraagt nu:

„Bezit de ziel een persoonlijkheid na den dood?”

„Ik ging zoo juist door den dood heen. Ik kan dus uw vraag met ja beantwoorden.”

„Heeft zij een ruimte, is zij bewust?”

„Ik ben in een ruimte en spreek ik niet tot uw leven?”

„Is dat zoo, is dat waarachtig?”

„Ben ik in staat om in uw midden te zien?”

„Neen, uw oogen zijn gesloten.”

„Blinddoek mij als u wilt.”

„Hoeft niet..., maar wat wilt u?”

„Wilt ge weten hoe laat het is?”

„Vertel het!”

„Neemt dan allen uw horloges. Dat van u staat op zeventien minuten over half negen, dus dertien minuten voor negen.”

„Klopt.” „Dat van mijn vader wijst kwart voor negen aan. Dat van zijn vrouw achttien voor negen. Dat van Dr. Lent zeven voor negen. Dat van Ten Hove — van Leuvens staat het stil — staat op kwart over acht, néén, zéstien over acht. Het is achter.”

Ze zijn al geslagen. Het ijs is gebroken. Toch voelen de geleerden zich zooals wij ons zoo vaak hebben gevoeld; beetgenomen. Ik vraag wie het woord wil hebben. Hans vraagt weer:

„De ziel is een persoonlijkheid, waaraan stelt gij die persoonlijkheid vast?”

„U bent het! Wanneer gij sterft, maakt dit wat nu tot mij spreekt zich los van het stoffelijke leven en betreedt dan een wereld. Die wereld is oneindig, ook eindig, maar dat is nu de levensruimte, die u als bewustzijn

moet zien, want de ziel gaat hooger en hooger en keert tot God terug."

Hans doet sarcastisch, doch hij ziet er tegenop vragen te stellen. Zijn leven voel je beven, toch komt er over zijn lippen:

„Hoe ziet dat leven er uit, wat is onderbewustzijn?"

„Het is het leven voor de ziel, zei ik u reeds. Onderbewustzijn is dat, waarin al uw levens zich bevinden en waardoor gij een ruimte vertegenwoordigt."

„Kunt gij daarin afdalen?"

„Ik ben ermede verbonden."

„Hoe ziet het er daar uit?"

„Hoe het er hier uitziet? Het leven, waarin ik nu ben, leeft aan de oppervlakte van deze wereld. Gij kunt deze vergelijking aanvoelen. Al mijn vorige levens, duizenden voor deze wereld, maken deel uit van dit bewustzijn. En gij noemt het onderbewustzijn; elke gedachte in al die levens verstoffelijkt, vind ik hierin terug. Vader-, moederschap, levenswetten voor het organische bestaan, die voor het lichaam, al de stoffelijke wetten, vanuit het oerwoud beleefd, ook die van de ruimte, zie ik, voel ik in dit onderbewustzijn terug en maakt deel uit van mijn dagbewuste voelen en denken. Duizenden levens heb ik beleefd, hierdoor bouwde ik aan mijn persoonlijkheid. Het leven van nú, sluit het onderbewustzijn voor de persoonlijkheid af. Bij geboorte begint het nieuwe leven zich los te maken van het vorige bestaan. Wanneer de ziel het stervensproces te aanvaarden heeft en zij zal naar deze wereld terugkeeren, zinkt zij terug tot het embryonale bestaan en wordt thans door de ouders aangetrokken voor deze geboorte. Hetzij vader of moederschap! Wanneer ik u zeg, dat wij in het oerwoud zijn begonnen, dan kunt gij dit aanvaarden. Gij ziet de Volken als rassen, ik als lichamelijke levensgraden en wetten voor de ziel, omdat zij door die lichamen het hoogste voor deze Planeet beleven kan en het blanke ras is! De ziel als mensch, ook het dier beleefd deze wetten, komt hier op Aarde en begint daar in het oerwoud aan haar eerste lichamelijke bestaan."

Dr Leuvenus vraagt: „Waar komt dan de ziel vandaan, wanneer zij in het oerwoud beginnen moet. Is dat het eerste leven voor deze wereld?"

„De ziel als mensch en het dier, maar wij bepalen ons bij de menselijke wetten, komt vanuit de ruimte tot de Aarde."

„Bedoelt u, dat zij van andere planeten komt?"

„Zeer goed gevoeld, zoo is het."

„Welke planeten zijn dat?"

„Kleine en groote lichamen. De Maan bijvoorbeeld heeft zooveel

duizenden jaren geleden leven geschapen. Mars bezit nog leven en er zijn kleinere planeten die leven bezitten, die u als tusschenstadia kunt beschouwen."

„Bezit Mars nog leven?"

„Mars bezit nog leven, doch staat voor haar stervensproces."

„Wat wil dat zeggen?"

„Dat zij haar enorme taak voor de ruimte heeft verricht, haar baringsproces behoort reeds millioenen jaren tot het verleden."

„En op Venus?"

„Geen menselijk leven aanwezig!"

„Waarom niet?"

„Omdat de atmosfeer daar ten eenenmale niet geschikt is voor menselijk bestaan."

„En Jupiter?"

„Is een gasbol, een halfwakend bewustzijn voor de ruimte, dat tusschen het Vader- en Moederschap leeft en hiervoor een eigen taak te verrichten heeft."

„Geen leven dus?"

„Neen, want die lichamen hebben vader- noch moederschap gekend. U moet het Universum zien als „vader en moeder", de overheerschende wetten voor al het bestaan, waardoor wij als mensen het Heelal konden beleven."

„Saturnus?"

„Een gasbol, heeft nimmer menselijk leven gekend. Zij bevinden zich in de ruimte en dienen zooals uw nieren uw organisme dienen. Meer was niet nodig. Zij kwamen door het vader- en moederschap tot werking. De uitgezonden levensaura, direct vanuit het moederschap tot bewustwording gebracht, schiep deze organen voor dat organisme. Ook het Universum is een lichaam."

„Wie, of wat, is daarin het vaderschap?"

„De Zon!"

Dr Leuvens denkt na. De dominee vraagt:

„Wat is God?"

„Gij ziet God en herkent Hem aan al Zijn levens."

„Is Hij Vader en Moeder?"

„Ja!"

„Heeft God als Mensch gesproken?"

„Kunt u wat ruimte aanvaarden? Schrik dan niet, als ik zeg, dat God nimmer als mensch gesproken heeft!"

„En de Bijbel?”

„Ik ken uw Bijbel. Ik heb heilig ontzag voor uw Bijbel. Ik zal alles doen om dat licht Universeele beteekenis te schenken, maar kunt gij het Oude Testament aanvaarden als waarheid? Begrijpt goed, aan de verschijnselen komen wij niet. Die verschijnselen zijn opgeteekend door menschen, die het gebeuren als hun taak hebben aanvaard. God heeft nimmer tot Mozes als mensch gesproken. Mozes heeft, zooals ik thans, het eeuwige leven gekend.”

„Wie was het, die tot Mozes heeft gesproken?”

„Dat waren de meesters, Engelen, maar dat waren ook menschen, die duizenden eeuwen terug op Aarde leefden. Het waren de eersten, die deze menschheid tot ontwaking wilden brengen door het geloof! Hoe ziet gij God? Wilt gij van God een mensch maken? God was nimmer mensch, ook al moet gij uw eigen leven aanvaarden. God schiep ons als mensch, maar Hij leeft achter en door ons menschenlijke bestaan. Toen Mozes aan zijn taak begon, leefde hij in het leven na den dood. Daar is aan zijn leven een Engel verschenen. Mozes verlangde om zijn weten naar de Aarde te brengen om zijn eigen familieleden te overtuigen dat hij leefde. En dat is geschied. Toen manifesteerde zich een Engel en keerde de ziel als Mozes naar de Aarde terug. God was dat niet, maar een kind van God, dat was ontwaakt voor het Universum. Hierdoor kunt gij het Oude Testament verklaren en is het ook te aanvaarden, dat er in dien tijd zooveel bloed vergoten is. Of wilt gij God aanvaarden als een moordenaar? Is in u het gevoel, dat God oorlog heeft gevoerd, de kinderen van Mozes beschermd om het andere leven af te maken, af te slachten! Indien gij dit aanvaarden kunt, krijgt uw leven verruiming en diepte. Straks zult gij het immers toch moeten aanvaarden, want na dit leven staat ge voor die wetten.”

„Maar dan valt alles!”

„Dan valt niets, mijn vriend, alles blijft! Gij hebt nu alles in handen. Kunt gij hiervoor uw hoofd niet buigen, dan bezit gij een God die onrechtvaardig is, een God die moordt, afslacht, liegt en bedriegt. Is dat uw God? De mijne is anders. Die van ons allen, van millioenen zielen met ons, zielen die de hemelen bevolken en het Goddelijk Al bewonen, wij allen hebben ons een anderen God eigen kunnen maken. Geloof u mij, wanneer ik u zeg, dat ik een van de zielen ben geweest, die in dien tijd Mozes in zijn taak steunde? En wanneer ik u zeg, dat Mozes mij zijn woord kan schenken, gelooft u dat? Waar denkt ge dat Mozes, dat al die andere grooten van ziel en geest zich thans bevinden? Hoe stelt

gij u de verdeeling der Hemelen voor? Geloof u in brandende hellen?"

„Neen, dat niet."

„Ik wensch u geluk, anders zouden wij nimmer tot overeenstemming komen. Er zijn geen brandende hellen. Nogmaals, Mozes kreeg zijn inspiraties van Engelen! Het waren lichtende gestalten, zij waren het, die deze menschheid het geloof in God schonken. Zij waren het, die den strijd tegen het kwaad van deze wereld aanbonden. Maar houdt God, een Vader van Liefde er buiten. Christus is Gods Zoon en heeft Christus een leven vernietigd? Zou God dat hebben gekund? U moet het aanvaarden en bedenk wel, mijn woord is wét! Dat wil zeggen, ik heb u met de heilige waarheid verbonden. Ik ben niet van plan om uw leven te beliegen en te bedriegen. U moet mij niet zien als 'n jongeman, ik ben eeuwen en eeuwen oud. Mijn bewustzijn is cosmisch diep!"

De dominee denkt na. Karel vraagt:

„Waarom is er dan al die ellende geschapen."

„Ga met mij millioenen jaren terug. Ik zou u een vraag willen stellen. Weet u, waardoor er ziekten zijn ontstaan?"

„Neen, dat weet ik niet."

„Luister dan goed. Indien wij menschen, al het leven in deze ruimte ook, moeten aanvaarden, dat God liefde is, waarom schiep Hij dan ziekten en ellende? Heeft God die ellende geschapen? Néén, maar waar zijn dan al deze ziekten ontstaan? Ik vraag u weer: waardoor is het mogelijk, dat het menschelijke lichaam, als God toch Almachtig is, tot dit verval is gekomen? Als God lichamen heeft geschapen naar Zijn beeld, naar Zijn krachten, Zijn Alwetendheid, waardoor dan al deze ellende? Weet gij dit?"

„Neen, we weten het niet."

„God schiep levens door wat klei en levensadem? Dominee? Geloof u dat?"

„Ik weet het niet, dan valt de Schrift!"

„Ik laat niets vallen, zeg ik u. Ik vraag u alleen, of God door wat klei en levensadem menschen heeft geschapen?"

„Ik verlies nu mijn studie, mijn God, mijn alles!"

„U verliest niets, mijn waarde vriend, want de God des Levens spreekt tot u!"

„Wát zegt u?"

„Dat de God des Levens tot uw bewustzijn spreekt. Zie mij als den Apostel Paulus, maar voor deze Eeuw. Ik spreek uit naam van de Goddelijke Drieëenheid tot uw levens. Ik ga verder. Ik verbind uw

vragen met de wetten der natuur. U weet niet, waar de ziekten zijn ontstaan en u weet ook niet, of God ziekten heeft geschapen. Maar hoeveel millioenen zielen aanvaarden dit? Maar wat dan, wanneer God geen ziekten geschapen heeft en gij als geleerden niet weet waardoor die ziekten zijn geboren? Ga met mij terug tot het stadium, waar de ziekten zijn ontstaan. Ik ga echter eerst met u tot God terug. Ik moet u nog eenige vragen stellen. Gij neemt aan, dat God alles heeft geschapen. Menschen die ziek zijn, dat is Gods werk. God slaat het eene leven met blindheid, ziekte, krankzinnigheid, God geeft het eene leven alles en het andere kind krijgt het oerwoudstadium te aanvaarden en leeft onder den grond, in ellende, armoede en gebrek. U kent de ellende van deze wereld, gij staat machteloos tegenover al die ellende. Ik vraag aan mijn vriend Astronoom:

Drukt gij, dat God alles van Zijn leven, Zijn macht, Zijn kracht, Zijn universeel bewustzijn, Zijn Oerbron in ons en aan ons leven geschonken heeft?"

„Ik aanvaard dat!"

„En nu moeten wij aanvaarden, dat wij menschen niets dan ellende bezitten. God sloeg ons leven met ziekten. Wij bevinden ons in ontzagwekkende ellende. Maar wist u, dat gij niet noodig waart geweest, doktoren, indien gij uw eigen levensafstemming niet had bezoedeld? Ik voer u thans millioenen jaren terug! Toen er nog geen steden waren, de menschen van uw Universiteitswetten niets wisten, maar de wateren reeds hadden verlaten, of gelooft u dit ook niet, de stammen zich hadden gevormd, de bosschen werden beleefd, zijn de ziekten ontstaan, geboren. Maar waardoor, vraag ik mijn geleerde vader en de heeren medici? Gij moet mij uw antwoord schuldig blijven. U ziet thans nog die rassen op Aarde. Dit zijn verschillende volken. Elk volk was voor millioenen jaren terug een stam. Die stam was een levensgraad, een graad van bewustzijn voor het menschelijke organisme. Gij ziet, zei ik u al, rassen. Ik en wij, de millioenen zielen van God die de Hemelen vertegenwoordigen, zien alléén stammen, soorten van organismen, voor de ziel. De ziel beleeft de eerste en volgt hierdoor de ontwikkeling op Aarde. De Aarde schiep zeyen stoffelijke levensgraden voor de ziel. Elke levensgraad bezit millioenen menschen. Millioenen menschen als mannen en vrouwen, vertegenwoordigen één levensgraad voor het menschelijke organisme. De ziel bezit dus volgens haar eigen bewustzijn een lichaam en dat is de afstemming van een levensgraad, waartoe haar organisme behoort. Voelt gij dit, dan ga ik verder."

Er komt wat gebrom. Wij roepen volmondig: ja, wij begrijpen u. De anderen knikken. Alleen de astronoom zegt: „Mij duidelijk.”

René gaat verder en zegt: „Die soorten van menschen, zei ik u zoo-even, bevinden zich nog op Aarde. Aan die verschillende rassen als graden voor het menschelijke organisme, is niets veranderd. In die millioenen jaren hebben zich de Goddelijke wetten voor stof en ziel niet kunnen veranderen, van het begin van de allereerste openbaringen voor ons als mensch tot verstoffelijking gekomen, is dat zoo geweest! Deze menschelijke, lichamelijke levenswetten bevinden zich nóg op Aarde en zijn thans de vele rassen die gij als zoodanig te aanvaarden hebt. Maar nu keeren wij terug naar de allereerste menschen, den mensch, die zich los heeft gemaakt van de wateren. Wij menschen zijn in de wateren geboren en gingen toen eerst het landelijke leven aanvaarden. In die bosschen bevinden zich thans zeven verschillende soorten van menschen. Zeven verschillende rassen. Die soorten vertegenwoordigen voor de ruimte en voor God de mogelijkheid, om van laagste en eerst organische graad de hoogste, de zevende te beleven en te betreden. U gelooft, dat die menschen baarden en schiepen? U gelooft, dat ook deze menschen het vader- en moederschap hebben beleefd, hebben gekend?”

Er komt, ja... Hans zwijgt. Allen geven dit toe. René zegt:

„Wij bevinden ons thans in hun midden. We leven in dat oerwoud. Wij vertegenwoordigen de hoogste afstemming voor het menschelijke organisme. Maar in onze omgeving leeft ook de vijfde en zesde, ver en over de Aarde verspreid, de vier andere levenswetten als menschen voort, die zich evolueeren. Ik ben vader. En mijn vrouw, als dierlijke wezens zijn wij, leeft hier ook. Wij zijn in staat om kinderen te scheppen. En die kinderen worden als gij dat nu nog beleefd, op dezelfde wijze geboren. Waar vandaan de ziel in dat leven komt, hebben wij het nu niet over. Het gaat ons, dat die menschen, wij, kinderen baren en kinderen scheppen. Vanuit ónze eigen verkregen levensgraad. Wij vertegenwoordigen als man en vrouw de hoogste bewustwording, omdat ons organisme die hoogte heeft bereikt. Ons innerlijk leven past zich aan die bewustwording aan en heeft te luisteren. Ook hierin is er geen verandering gekomen met uw eigen tijd van leven. Ook nu hebt gij het lichamelijke te aanvaarden, gij kunt de stoffelijke lichamelijke wetten niet ontloopen, gij kunt den natuurlijken weg volgen en zooals God het heeft gewild, scheppen en baren, waarvoor deze lichamen geschapen zijn. Ook zij hebben dat gekund!

Maar nu komt het! Die mannen zochten naar ander leven. Daar in dat

oerwoud trokken zij verder en ontmoetten vele levens. De gevoelswijsheid, om uw eigen leven te verzorgen, die bewustwording droegen zij niet onder hun harten, zij leefden zich volkomen uit. De hoogste graad splitste zich met een lagere. Waar wij kwamen verwekten wij kinderen. Toen begon den mensch aan zijn eigenlijke inteelt! Hij scheurde zijn oerkrachten vaneen en deelde die levenswet met 'n ander. De zevende en hoogste graad deelde zich met vier en derde graad. Uit die derde en vierde levensgraad werden er kinderen geboren. En die kinderen zetten dit proces voort. Wat zien wij, na millioenen jaren is dit Universele lichaam verzwakt. De eigenlijke oerbron is gesplitst. De Goddelijke Universele zelfstandigheid, die tegen weer en warmte, koude en natuurwetten is berekend, verloor door de eigenlijke splitsing de natuurlijke kern, de Universele afstemming, die God aan deze levens voor de eigen soort en levensgraad heeft vastgelegd. De menschen verloren hun weerstand! De mannen en vrouwen kunnen niet meer tegen die enorme wetten op en bezwijken. Er komen verzwakkingen tot stand, die oersterke lichamen kunnen niet meer tegen de natuurlijke wetten op en zoeken naar kleeding. Voordat deze afbraak begon weerstond dit natuurlijke organisme elke natuurlijke verandering. Want het menschelijke lichaam is als de wateren, is als de verdichte stof, in landelijk bestaan opgegroeid, maar heeft door de splitsing met de lageren levensgraden de eigen oerbron verloren en daardoor zien wij de eerste ziekten ontstaan!"

Geen woord wordt er gesproken. Het duurt even. Dan vraagt René aan Karel:

„Kunt gij dit aanvaarden?"

„Ik aanvaard het voor honderd procent."

De anderen weten het nog niet. Ze bespreken dit geval, het eindresultaat is, dat het als mogelijk wordt aangemerkt. Dan zegt de jongen meester:

„Gij zijt hulpelooze wezens. Ziet ge dan niet, dat ge nu nog aan die inteelt sterft, dat het natuurlijke levensbloed oplost? En dat gij hierdoor uw eigenlijke krachten verliest, die verarming schept? Dit heeft ook den eersten mensch tot stand gebracht. Gij, geestelijke, kunt nú dus aanvaarden, dat God ons niet door wat klei en levensadem geschapen heeft. Maar gij moet aanvaarden, toen de Bijbel geschreven werd, was de Goddelijke Schepping al millioenen jaren oud! Hier wordt geen woord over gesproken. De Bijbelschrijvers waren zoover nog niet. De verhandelingen, dat God menschen maakte door wat klei, kan door deze menscheid, deze ontwaakte persoonlijkheden niet meer en ook niet langer wor-

den aanvaard. Wij als menschen waren toen reeds millioenen eeuwen oud en hadden reeds millioenen levens achter ons, wij kwamen van andere planeten naar de Aarde. Dit voor de Aarde, maar voordat wij de Aarde hadden bereikt, waren onze gevoelens reeds ontwaakt voor het scheppen en baren. Wij brachten die bewustwording mede."

Leuvens vraagt: „Waren wij op die andere planeten niet aan inteelt begonnen? Is het daar niet geschied?"

„U bewijst, dat ge niet denken kunt. Immers, ook al zou dat op andere planeten zijn geschied, dan nog had dit geen beteekenis."

„Waarom niet, als ik vragen mag."

„Omdat dit de ziel aan gaat en niet het organisme."

„Ik dank u!"

„Ik dank u, omdat u mij begrijpen wilt. Wat de ziel beleefde, op al die cosmische levensgraden en wetten als planeten gezien, bleef daar achter. De ziel maakte zich van die afgesloten ruimte los en ging verder, zij werd nu door de Aarde aangetrokken, toen zij de tussenplaneten had beleefd. Ook nu zien wij zeven opvolgende levenswetten als planeten, die de ziel het verhoogde stadium schenken, wil zij in harmonie blijven met de Goddelijke Schepping. Hierdoor is de menschelijke ziel en het dier in staat de verhoogde levensgraad te beleven. Zij is voor die levensgraad gereed."

„Welke planeten zijn dat?"

„Ik vraag u, indien gij even aanvaarden kunt, dat er bijplaneten zijn ontstaan, lichamen voor de ziel om verder te gaan, waar denkt gij die lichamen te zien? Waar bevinden zich de eerste overgangsstadia voor de ruimte? Ik sprak over vader- en moederschap voor de ruimte. Die planeten hebben evenals wij menschen, eigen leven geschapen, opdat het leven zou evolueeren. Waar bevinden zich die lichamen?"

„Weten wij niet!"

„Hebben ze een naam gekregen?"

„Niet als bewoonbare planeten."

„Ziet gij, wij zien het universum alleen als vader- en moederschap. Al die millioenen lichamen hebben slechts een doel en een taak te verrichten. De bijplaneten liggen door het universum verspreid. Waar leeft de eerste? En waar leeft de tweede levensgraad voor de ruimte? Gij moet de ruimte zien als een lichaam. Waar is het eerste leven geboren voor de ruimte? Dat moet u weten! Door het eerste bewuste leven kwam het tweede leven, de volgende levensgraad, tot stand. Gelooft u, dat al het leven door God geschapen nieuw leven moet scheppen, dat al

het leven op Aarde, ook voor de dierenwereld, nieuw leven moet scheppen?"

„Ik aanvaard dat!"

„Welnu, waar is het eerste leven voor den macrokosmos begonnen? Waar is de microkosmos ontstaan?"

„Weten wij niet!"

„Luister, de Maan is het! De Maan heeft thans haar taak voor het moederschap beëindigd. Zij was het echter, die zichzelf verdichtte en toen de Goddelijke Schepping voor het Moederschap vertegenwoordigde. De Maan is stervende. Zij heeft haar taak volbracht, maar de Schepping, het Heelal kwam tot stand. Welnu, doordat de Maan haar krachten uitzond, ontstond er ander leven. Doordat God zich door het Universum splitste, in geestelijken toestand, dus voordat de stoffelijke verdichting plaats vond, geschiedde dit wonder, kwam de Maan aan haar eigen zelfstandigheid. Voelt gij dit?"

„Door de splitsing van het universum?"

„Juist! Voordat de macrokosmos aan de Goddelijke verdeling begon, was die ruimte één geheel! Neemt u dit?"

„Ja."

„Ik dank u! Toen splitste God zich door het universum? Kunt gij ook dit aanvaarden?"

„Ja."

„Op dat oogenblik waren er echter millioenen jaren voorbij gegaan. Want uit het niets, dat is het oogenblik van voor de Goddelijke Openbaringen, was er alleen duisternis. Maar in die duisternis leefde God! Neemt u dit ook aan?"

„Het moet wel zoo zijn."

„Dank u, het is ook zo! God begon zich te manifesteren. Er komen nevelen tot stand. Nevelen als kracht, maar die nevelen zijn Goddelijke wetten. U moet die kracht zien als Goddelijke levensaura, Goddelijk Plasma. Het Protoplasma direct uit God geboren, dat bezig is zich te verruimen en te verplaatsen, te verdichten. Hierdoor zien wij de ruimte, de onmetelijkheid waarin God leeft, maar vanuit de Albron, het Alleen, Alziel, Allicht, Almoeder- en Alvaderschap geboren. God... waarover u struikelt, de vernaming van Zijn leven, wil dit alles vertegenwoordigen. Het woord God, dit GOD is het woord voor dit alles. Gij ziet dit woord als de naam van den Schepper. Ja zeker, maar gij wilt Hem niet anders zien. Ge kunt God nu zien als Licht, Leven, Vader- en Moederschap, Ziel, Geest, Persoonlijkheid, als Wetten, als Rechtvaardigheid. Nu nog

voor zichzelf, want mensch en dier zou uit deze openbaringen ontstaan. En in die ruimte, deze onmetelijkheid, daarin leeft nu uw God. Die ruimte dat is God, met ál de openbaringen voor stof, ziel en geest, de hiervoor genoemde manifestaties, als ziel en geest, ijle plasma. Maar in deze ruimte kwam er verdichting. Wij zien licht ontstaan. Dat duurde millioenen jaren, maar dit licht is Goddelijke Levensaura, de Albron is het, die aan dit verschijnsel leven en krachten schonk, maar dat wil zijn Liefde! Dit is de onzichtbare macrokosmos! Die macrokosmos zou zich verdichten, dus verstoffelijken. En dat geschiedde! Totdat er een gouden licht ontstond, gelijk uw Zoon is. Toen splitste dit leven zich. Als een strak gewaad ziet gij thans God! Zooals uw blauw aan den hemel en uw eigen Uitspansel is, was het Gouden licht voor het Universum en de ruimte. Dit is God in verschillende manifestaties! Doordat Hij zich manifesteerde, splitste, komt er een anderen levensgraad tot stand.

Wat gebeurt er als u het licht verdeeld? Wat houdt u over, als u het kaarslicht millioenenvoudig verdeeld? Het licht verduistert! Maar er zijn vonken van licht ontstaan. In uw kleine ruimte niet meer waar te nemen. Ook voor het Goddelijke Heelal geschiedde dit verdeelen van het Goddelijke levenslicht en kwam er duisternis. Maar in het hart van God, het midden van dit Universeele lichaam, klopt het Albronstadium door. De Albron schept verder, zal baren. Die Albron klopt voor deze evolutie en schept, stuurt, stuwt voort, toch is er duisternis gekomen. God was op het oogenblik van bewustwording door het verdichte Universum als licht, Vader! Nu heeft de Goddelijke persoonlijkheid zich als Vader gesplitst. Millioenen vonken zijn er ontstaan op cosmische, macrokosmische afstemming. Het planetenstelsel zal hierdoor geboren worden. En zulks geschiedde!

In het midden van deze ruimte klopt het Albronbewustzijn en die voedt het scheppende wezen voor de Goddelijke openbaring als Vader. Dat zal de Zon worden! De eerste levensfasen komen tot evolutie! De Maan, als macrokosmisch leven, is in de nabijheid van de kern en ontvangt die bezieling. Gij hebt die planeet Maan genoemd, maar gij weet niet waarom en waarvoor! Wij zien haar als den eersten cosmischen Levensgraad, de moeder voor dit universum! En die moeder zal zich als God dat voor Zijn levenswetten gedaan en gekund heeft splitsen. Die krachten en levenswetten bevinden zich in die Goddelijke aura als geheel! Dat leven is immers uit God geboren. Dat leven is Licht, is Ziel en is Geest. Dat leven vertegenwoordigt God in álles! Het is niet anders! En nu kunt gij de ontwikkeling van de eerste cosmische levensgraad

volgen. Er komen nevelen tot stand. Die nevelen verdichten zich. Er volgt uit, dat die nevelen zich afscheiden, splitsen zullen. Het eerste embryonale leven komt tot stoffelijke ontwaking. Uit het niets is nu reeds een stoffelijke kern geboren en is het leven voor mensch en dier begonnen. De oppervlakte, de ziel Maan, het leven... Maan... dus, verdicht zich, krijgt stuwning en bezieling vanuit de ruimte, door de scheppende krachten, de Zon, die zich inmiddels heeft verdicht. De Maan werkt voort. Haar macrocosmische lichaam verstoffelijkt zich. Wij zien het stoffelijke Embryo voor ons, wij zijn dat als menschen en uit ons leven, na de eerste stoffelijke dood, als embryo, ontstaat er nieuw leven. Het dier!

De Maan komt tot algeheele verdichting. De eerste cosmische graad voor leven en dood is tot stand gekomen. Maar intusschen zond de Maan haar eigen krachten die ruimte in. Zij heeft aan een eigen ruimte gewerkt en vanuit die ruimte, door haar levensaura afgesloten, voor u dampkring genoemd, stuurt zij haar reeds verkregen bewuste energie. Ik zeg u thans, geleerde, hierdoor kwamen de bijplaneten tot stand. Leeft nu de eerste bijplaneet in haar onmiddellijke ruimte, in de sfeer van de moeder? Kan het leven verdichten in haar sfeer?"

„Ja, dat is mogelijk, wij kennen deze wetten.”

„Dat is waar, maar wat gij voelt, behoort tot uw eigen wereld. Wij zien thans, dat de Maan verhoogd leven schiep. Kan een moeder van de Aarde reeds het cosmische organisme scheppen. Ik bedoel, een hoger organisme dan gij bezit?"

„Neen.”

„Dan dank ik u voor uw begripen, dat is niet mogelijk, want gij kunt niet buiten uw dampkring nieuw leven scheppen. Gij hebt de wetten te volgen, die u door de Aarde zijn geschonken. Maar dit wil dus zeggen?"

„Weet ik niet.”

„Dat de uitgezonden levensaura van de Maan eerst opgevangen kon worden door andere macrokosmische lichamen, energie dus, als deel van God gezien, buiten de levensbron voor de Maan. Of de menselijke ziel had nimmer een verhoogd organisme ontvangen. Die verruiming nu, opgevangen door een lichaam, dat ergens in die omgeving een plaats heeft gekregen, vangt de uitgezonden, maar reeds bewuste levensaura op en schept hierdoor aan een eigen bewustwording. Dat is nu de eerste bijplaneet voor de menselijke ziel, maar waaraan Zon en Maan als het vader- en moederschap hebben gewerkt. Die eerste bijplaneet komt eerst dan tot werking wanneer de menselijke ziel het hoogste voor den

eersten levensgraad, de Maan heeft bereikt en nu gaat het leven verder?"

„Weten wij niet!"

„Maar het leven van God moet toch tot Zijn bron terugkeeren?"

„Dat moeten wij aanvaarden."

„Welnu, dan moet er een mogelijkheid zijn, door God geschapen, waardoor de ziel als mensch deze ruimte kan overwinnen. En daarvoor is de eerste Bijplaneet ontstaan. De ziel, die het vischstadium heeft beleefd, gaat verder. De Maan schiep geen hooger bewustzijn, zij schiep de „Ziel" voor den mensch, gaf aan dit leven stoffelijke vorm. Meer was er voor haar, voor het Goddelijke Plan niet te doen. Toen zij zichzelf voor God en voor de ruimte had verdicht, verstoffelijkt, gesplitst als stoffelijke cellen, kon zij aan haar stervensproces beginnen! De eerste bijplaneet kwam tot stand, een tweede, derde, vierde, vijfde, zesde, en nu komt de ziel als mensch voor den tweeden cosmischen graad te staan. En dat is opnieuw een Moederplaneet, die gereed is, door de bijplaneten verdicht tot het halfwakende bewustzijn, dus nog in geestelijken toestand, om de menschelijke ziel te kunnen opvangen. En ook dat geschiedt!

Zes overgangsstadia zijn er ontstaan. Die bijplaneten hebben zich om en tusschen het vader- en moederschap voor de ruimte, geschaard. Zij hebben een eigen dampkring geschapen en sloten hierdoor het eigen geschapen leven voor de vernietiging af. Die kleinere planeten hebben door uw wetenschap een naam ontvangen, de meesten zijn echter niet bekend! Ze bevinden zich in de omgeving van Mars, maar beleven het uiteindelijke levensstadium voor het moederlichaam, van den tweede of eersten kosmischen graad, waardoor ze ontstonden en thans een taak voor verrichten. De ziel als mensch gaat van planeet tot planeet verder. Hierdoor zijn die zeven menschelijke levensgraden ook voor het aardse leven geboren, die overgangsstadia vinden wij in elke levenswet als stof en ziel terug!

Nu is de Goddelijke Schepping reeds millioenen eeuwen oud, noch is de planeet Aarde niet verdicht, maar dat oogenblik nadert. De ziel nu als mensch, kwam dus van andere planeten tot de Aarde en begon ook op Aarde aan een eigen evolutie. Ook de Aarde heeft haar beginstadium moeten aanvaarden, maar in de ruimte is het vader- en het moederschap reeds tot bewustwording gekomen. De Aarde begint, de menschelijke ziel komt en voert de macrokosmische ziel als lichaam naar de verstoffelijking. De bijplaneten bevinden zich in het Universum verspreid. Maar aan dit gansche geheel ziet gij, als cosmische graden verdeeld, voor uw leven, de Goddelijke bewustwording voor dit Universum ontvangen. De

ziel als mensch heeft dus reeds een universeelen weg moeten afleggen. Toch bevindt zij zich eerst op Aarde. Ik vraag u thans, dominee, zoudt gij denken, dat de ziel na dit leven reeds het Goddelijk Al betreden kan en als God is?"

„Weet ik niet.”

„Dank u. Kan de ziel als mensch in een kort bestaan het goddelijke Al betreden? Neen! Wat gij na dit leven beleven zult en aanvaarden moet, is een wereld voor de ziel, maar dat is het goddelijke AL niet. Dat is een wereld voor haar bewustwording, doch zij gaat verder. Immers, al het leven dijt uit, schept, baart, totdat al dit leven het goddelijke stadium en bewustzijn heeft bereikt. Daar kan de ziel, kan het leven zeggen: Ik ben als God is!

En hierdoor zijn, luister nu goed, zeven zonnestelsels ontstaan. Deze ruimte vertegenwoordigt drie graden! Eén en twee door Maan en Mars vertegenwoordigt, de derde door de Aarde. Dan volgt de ziel als mensch het volgende stadium en betreedt zij haar geestelijke wereld, het „Hier-namaals", of zooals velen het noemen „Gene Zijde"! En dat is Gene Zijde ook! Dat is de wereld voor haar geest! De ziel als Geest! De ziel als leven, maar met de verkregen persoonlijkheid! En die persoonlijkheid heeft zij opgebouwd door miljoenen levens als vader en moeder! Nu gaat zij verder en de vierde kosmische levensgraad ontstond! Ook de vijfde en zesde, maar dan volgt de zevende kosmische levensgraad en heeft de ziel als mensch en het door God geschapen leven het Goddelijk Al bereikt! Hierin is de ziel als God! Hierin is het leven bewust als God! Hierin bezit de ziel alles zooals God het heeft gewild en geschapen heeft! Dát is het Goddelijk Heelal! Elke vonk schiep, baarde nieuw leven! Ook de ruimte schiep nieuw leven! De Zon schiep nieuw leven en verijlde erdoor. Die aura voor de ruimte bouwde aan een ander Zonnestelsel. Voor de menselijke ziel, het dieren- en plantenleven. En toen de ziel als mensch die hoogte had bereikt, was ook dat Universum als de verhoogde levenswet gereed voor de ziel en kon zij daar als menschen aan een nieuw leven beginnen!

Afstand heeft dus geen beteekenis. Alléén de wet heeft beteekenis! Hoever de Zon van de Aarde verwijderd is, zegt niets, de vaderlijke krachten zijn er! En dat is voldoende. Maar kent gij nu het bewuste en onbewuste vaderschap voor de ruimte? Het bewuste en onbewuste moederschap? Door het vader en moederschap kwamen al deze cosmische macrokosmische stellingen tot stand! Jupiter nu, Saturnus, Venus en andere planeten, die geen baringsproces, noch vaderschap hebben ge-

kend, vertegenwoordigen 't onbewuste baren en scheppen. Voelt gij dit?"

„Neen, begrijp ik niet!"

„Doet ge tevens aan astrologie?"

„Néén."

„Gode gedankt, of ik neem u al die zekerheid af."

„Waardoor?"

„Begrijpt ge dan niet, dat een onbewuste planeet u niet kan voorzien van scheppende of barendе bezielingen, inspiraties? Wilt gij aan den mensch onbewuste krachten schenken en aan onbewuste planeten menschelijk bewustzijn? Voelt ge, dat mijn leven kosmisch bewust is? Ik ontnem u niets, gij ontvangt, maar direct vanuit het Goddelijk Hart, omdat God wil, dat uw leven op Aarde zal ontwaken. De psychologie voor de ruimte leg ik aan uw voeten. God en Zijn ruimten spreekt nu tot uw levens! Wat is menschelijke psychologie, indien gij uw geboren worden en uw evolutieprocessen niet kent? Wat heeft menschelijke hartstocht te beteekenen ten opzichte van de ruimtelijke diepte voor de ziel! Voelt ge, gij allen, ik verbind u met de Goddelijke waarachtigheid! Waar zijn de ziekten ontstaan? God schiep ze niet! Gij zijt zélf schuld aan uw ziekten. Gij hebt de natuurlijke verkregen Goddelijke bron bezoedeld! Gij als menschen splitste u niet alleen voor het vader- en moederschap, maar gij hebt de natuurlijke oerbron gesplitst en verzwakt. Nu kwamen er ziekten! Van toen af is die afbraak begonnen! En waren dit geen Goddelijke kinderen? Dacht ge waarlijk, dat ook zij niet het recht bezitten om tot God terug te keeren? Zij zijn het thans, die het Goddelijk Al reeds hebben bereikt! Zij zijn niet aan de wetten voor het „Laatste Oordeel" gebonden? Hebben ál de Engelen in de Hemelen, dat menschen zijn, die op Aarde hebben geleefd, die wetten niet te aanvaarden? Zijn al die Goddelijke rechtvaardigheidswetten niet voor hen geschapen? Het Laatste Oordeel zijt ge zelf! Gij staat elke seconde voor het laatste oordeel. Doet verkeerde dingen, breekt af en gij staat voor uw zonden en fouten, voor uw afbraak!

Dat wil verklaren, dat de Bijbel de Goddelijke wetten nog niet beleefd, noch beschreven heeft. Doch dat komt! Dat wil u zeggen, geleerde, dat we niet uit wat aarde geboren zijn en wat levensadem, maar door een evolutie, die millioenen jaren duurde, voordat wij de Aarde hadden bereikt. En de eerste menschen, die het Goddelijke Al hadden bereikt, zij keerden terug en brachten door Mozes, het Huis Israël het geloof op Aarde. Kunt gij mijn wetten aanvaarden? Neen, dat kunt gij nog niet. Maar hadden dit de menschen van Mozes wél gekund? Hadden die

onbewuste zielen het plan Gods begrepen? Hoe moesten de Engelen die zielen bereiken? Mozes daalde er voor naar de Aarde af. Vanuit het geestelijke leven bezielde de Engelen Mozes. Door het geweld, omdat de menschheid nog niet voor hogere gedachten open stond. Kunnen dat thans de volken? Zijn de Volken der Aarde te bereiken door het gebed? Kunt gij die volken bereiken door de liefde? Door strijd en ellende naar de ontwikkeling! Deze menschheid is niet anders. Er zijn gelooven, secten en godsdiensten ontstaan. Die secten maakten zich los en volgden een eigen weg. Die beleefden de wetten van God voor ziel en geest. Daarbij behoort mijn leven! Dan, na Christus, komt het Christelijke geloof, ontstaat de Katholieke Kerk. Wilt gij de kerk door mijn leven en wijsheid vernietigd zien? Ik ben een kind van de kerken! Ik ga door de Kerk naar het hogere bewustzijn voor uw levens. Maar Christus zei:

„Ik kom niet om u te leeren, maar om u de wetten te verklaren. Ik haal de fouten uit de bestaande leer. Uw Bijbel! En dat doen wij ook! Hierdoor bracht Christus het Goddelijke Evangelie. Daarvoor leef ik en sterf ik! Wilt gij echter blijven aanvaarden, dat de eerste Adam en Eva op de wijze geboren zijn zooals men het u heeft geleerd? Wilt gij u zelf geleerd noemen? Er is geen vernietiging door God toegepast om Zijn kinderen te straffen, God heeft nog nooit gestraft. Voelt gij het bewustzijn van uw menschheid! Dat is nog onbewust voor de ruimtelijke wetten. Ik zeg u, gij staat voor de „Universiteit van Christus”!

Door deze verklaringen moet gij een ander Universum zien en u zelf leeren kennen als mensch. God heeft niet tegen Mozes gesproken, dat waren menschen, die het geestelijke hadden bereikt. Toen de eerste mensch in het Goddelijke „Al” kwam, stond hij nogmaals voor zijn ongekende God, maar had hij het Goddelijke stadium beleefd, bereikt, overwonnen. Toen daalden de eersten naar de Aarde af om vanuit de Hemelen aan het menschelijke geloof te beginnen. Alles van het oude Testament moogt u behouden, maar ziet God niet als mensch! Dat was het kind van God dat terugkeerde om aan de millioenen van de Aarde een geloof, bewustwording, ontwaking voor ziel en stof te schenken. Die menschen zouden thans overtuigd worden van een God! Die massakende God noch gebod! De toekomstige geestelijke dient de Goddelijke wetten te leeren. Deze studie! Eerst dan kunt gij dat leven uw Bijbel verklaren en ontwaakt het leven van God! Wat doet thans het leven? Als het ontwaakt dan raakt u het kwijt! De ziel kan geen verdoeming aanvaarden! Dan loopt het kind uit uw kerk, omdat het een andere God wil zien!

Waarom spreekt de Bijbel niet over de ontwikkeling in het Universum? Omdat die wijsheid er nog niet was! Die menschen wisten van het eigen geboren zijn niets! Zij kenden het Universum niet en begonnen aan een beeld, dat voor eeuwen lang het menselijke wezen heeft kunnen voeden, doch dat thans niet meer mogelijk is, omdat de Astronoom u verklaren kan, dat de Goddelijke Schepping voor dat stadium reeds miljoenen jaren oud was!

Heeft God ellende geschapen? Néén! Heeft God ziekten geschapen? Néén! Heeft God de mensch van klei en adem geschapen? Néén en ja, maar dat heeft miljoenen jaren geduurd. Uit de Aarde zijn wij ontstaan, maar door het bezielende gevoelsleven van de Aarde als macrocosmisch leven! De aarde waarover de Bijbel spreekt is verdichte stof. Hoe is het menselijk lichaam? Kent gij de stoffen niet, waardoor het menselijke lichaam is ontstaan? Moet ik ze aan uw universiteit doorgeven?"

Ten Hove is er nu als de kippen bij en vraagt:

„Verklaart u die wetten ook?"

„Zeker, maar zie mij niet als een dokter, ook al ken ik die wetten. U moet mij zien als een geestelijk bewuste. Mijn bewustzijn is universeel! Schrijft u maar gerust, wil het hoogste wezen voor uw leven spreken. Of denkt ge, dat uw hersenen voor de ziel na den dood betekenis hebben? De waterstoffen kreeg het lichaam door de wateren. De verharding en verdichting door landelijk leven en waterlijk bewustzijn. Overgang naar verdichtende werkelijkheid. De individueele ziel kennen wij als een astrale, geestelijke persoonlijkheid. Spierweefsels en zenuwcentras hebben het organisme bewegelijkheid gegeven, doch die stelsels zien wij in het Universum terug, daardoor kregen ze bestaansmogelijkheid. Hart, nieren, klierstelsel bevinden zich in de ruimte als Zon, nevelen en onbewuste planeten, die voor den bloedsomloop van de ruimte zorg dragen. Hoeveel procent aan eiwitten bezit uw organisme! Welk dier is uit uw leven geboren? En raakt diezelfde zelfstandigheid? Voor elke cel als weefsel gezien is er voeding geboren. Heeft uw persoonlijkheid geen trek in een inktvischje? Waarom zijn er soorten van levens ontstaan voor uw menselijk organisme om het te voeden? Dat hebt gij zelf gekund! Uw minerologische gesteldheid hebt gij vanuit de ruimte ontvangen, maar de planeten brachten het voedende proces, de ontwaking, de geboorte. Ruimte en tijd vindt gij in uw organische leven terug. Wat de ruimte tot verdichting bracht, schonken u de wateren voor uw organisme. De elementaire wetten schiepen de zuurstoffen voor het stoffelijk gewaad, doch de verdichting vond plaats in de wateren. Of had ge van mij de

verklaring verwacht voor uw vetgehalte aan leven en bewustzijn? Moet ik voor uw Universiteit het zoutbevattende deel volgens de ruimtewetten geboren ontleden? Dat is mijn taak niet! De minerale zouten voor uw lichaam ontstaan, kregen kleur en verdichting door de wateren. Omdat die verdichting het Universele en ruimtelijke geboren worden in zich draagt. Wat gij dus in uw lichaam ziet en vindt, leeft in de ruimte! Maar ook nu staat ge voor de ruimtelijke bewustzijnsgraad als elementale wet en die voor het dierlijke wezen, waartoe gij als mensch behoort. Uit elk weefsel is voor uw lichaam een diersoort geboren. De wateren verbinden u met die wetten en ziet gij uw eigen schepping. Maar hoe diep is uw schepping? Kunt gij door uw stoffelijk bewustzijn reeds de innerlijke diepte vaststellen. Hoe diep is de Goddelijke Schepping! Hoe zult gij uw leven verfraaien? Tot hoever kunt gij gaan, wilt gij het uiteindelijke beleven, dat voor u het Goddelijke halt is? Hiervoor hebt gij millioenen levenswetten als ruimte te aanvaarden en gaat ge evolueerend verder."

Hans vraagt: „Waaruit put u dit alles?"

„Uit het door mij verkregen bewustzijn!"

Dr. Leuven vraagt: „Waarom is de Maan gestorven?"

„Omdat zij haar taak heeft volbracht!"

„Er is daar geen leven meer?"

De Maan-atmosfeer is thans van dien aard, dat gij stikt! De eerste dampkring voor haar leven is opgelost."

„Wat wil dat zeggen?"

„Dat zij hierdoor aan haar stervensproces begonnen is!"

„Is er nog een dampkring?"

„Ja, die is er, die is echter half stoffelijk."

„Waarom?"

„De Maan zou haar evenwicht verliezen en hierdoor een chaos scheppen voor de ruimte. Zij zou uit haar baan worden gerukt. Voelt gij dit aan?"

„Weet u ook, waarom de Maan van de Aarde af maar aan een kant waar te nemen is?"

„Ook dat antwoord kan ik u schenken. De Maan kent niet de omwenteling zoals de Aarde. Daardoor ziet gij haar aan één kant!"

„Waarom niet? Ik bedoel, waarom heeft de Maan de wetten van moeder Aarde niet ontvangen?"

„Interesseert dit antwoord u?"

„Ja zeker!"

„En u weet het niet?"

„Neen, wij weten het niet.”

„Wel, geleerde vriend, toen de Maan aan haar verdichting begon, had haar leven het embryonale bestaan bereikt. Wat zou er zijn geschied, indien de Maan in dit stadium van ontwikkeling zich van de Zon verwijderd had?”

„Dan was er afkoeling opgetreden.”

„Zeer juist, dan was een afkoeling opgetreden en was het eerste leven op de Maan bevroren, gedood! Dan had de Maan haar leven niet voor God kunnen splitsen, doch dan hadden wij en al het leven met ons een onherroepelijk halt moeten aanvaarden. En wat wil dit zeggen, mijn vader?”

„Stoornis.”

„Maar er zijn geen stoornissen in de Goddelijke ruimte, nergens te beleven. Dat zou het Goddelijke halt zijn geweest. Maar dat was er niet! De Maan bezat op dat uur voor de ontwaking nog geen vitaliteit. Zij bleef hierdoor haar leven verwarmen. Zij zoog die warmte vanuit de ruimte tot haar gezonden voor zichzelf en haar leven op. Hierdoor ging het leven verder en kwam er evolutie. Duidelijk?”

„Duidelijk..., komt aarzelend uit één mond. René gaat verder en zegt:

„Maar thans de Aarde. Indien wij de Aarde in het Maanstadium hadden moeten aanvaarden, wat zou er nu zijn geschied voor het beginstadium, voor ons menselijke ontwakingsproces?”

„Niemand weet het? U kunt nu geen toevalligheden vaststellen, de wetten zijn door God berekend! Wat was er geschied? Weet gij het nog niet? Dan waren wij als menselijke embryonale wezens levend verbrand. Toen had de Zon als de scheppende kracht een sterkte bereikt. Die sterkte aan licht en warmte had het jonge leven niet kunnen verwerken. De Aarde maakte dus nacht en ontstond er afkoeling. Nu komen wij voor uw Bijbel te staan. Maakt u gereed mijn vriend. Ik verbind het één met het andere door God geschapen wonder! Is de natuurkundige tevreden?”

„Ik kom er op terug.”

„Dank u! Maar wat wil dit zeggen, mijn vriend de theoloog? Weet gij het niet? Moet ik u helpen? Kent gij uw Bijbel niet! Daarin staat beschreven hoe God twee lichten maakte, een groot licht tot heerschappij des daags en een klein tot heerschappij des nachts, evenals de sterren!

Maar bent u hier mede verantwoord? God schiep nacht en dag. God schiep een licht voor den dag en een licht voor den nacht. Is dat zoo, geestelijke?”

„Ja, dit is waarheid.”

„Ziet gij uw collega de astronoom kan u thans verklaren, dat er in het universum nóóit nacht is! Nooit geweest ook, nadat de Zon haar eigen verdichting kreeg, doch van dat oogenblik af was de Zon Vader! De Bijbelschrijvers hebben het over een licht voor den nacht. En dat licht heeft God geschapen. Maar wist u niet, dat de Aarde nacht maakt? Dat de Aarde het nachtelijk duister geschapen heeft? Heeft God zich hierin vergist? God niet, maar uw Bijbelschrijvers hebben zich vergist, zij kenden de Goddelijke schepping niet. In het Universum is nooit nacht! Nóóit! De Maan ontvangt het licht van de Zon! Is dit niet waar? Buiten de lichamelijke wetten van de Aarde is er licht. En dat is de Zon en zoo blijft het. Zoo is het reeds millioenen jaren. Heeft God zijn eigen scheppingen niet gekend? Is dit een vergissing? Niet door God, want God heeft zich niet vergist! Maar de mensch heeft u een verkeerd beeld van uw en mijn God gegeven. Dát is het! Nu staat ge voor het woord van een mensch. De Goddelijke Schepping is anders geboren, ook den mensch kreeg een andere geboorte en is van andere stof ontstaan! De Maan is uit eigen bron géén lichtuitstralend leven. Is dit juist, Dr Leuvens?”

„Zeer juist.”

„Welnu, dominee, dat klopt niet met de werkelijkheid! Alles is anders ontstaan. Ik neem u uw geloof niet af, maar door de geestelijke rechtvaardigheidswetten leert gij God kennen. De Maan heeft een heel andere betekenis beleefd voor ons leven en bewustzijn, dan de Bijbelschrijvers er van maakten. Ze hebben het leven van de Maan niet aangeraakt. Zij kenden dit machtige gebeuren ook niet, ook uw Astronomen zijn nog niet zoover. Gij allen staat eerst aan het begin van uw eigen faculteit. En verder? De Maan ontvangt licht van de Zon, maar de Aarde maakt nacht. Voelt gij, hoe onwaarschijnlijk dit alles is? Toen wisten de menschen niet meer! Ook nu staat nóg den mensch naar de Maan te kijken en weet niet, dat God zich ten opzichte van ZIJN eigen Scheppingen tegenspreekt! Waarvoor hebt gij uw studie mogen afmaken? Is dit het einde van uw studie? Kent gij hierdoor Uw God? God gaf aan de Maan licht, door de Zon, de Aarde schiep nacht en staat ge voor onkundel! Wilt gij dit van God zeggen? God is Almachtig! Doch wat hebben de Bijbelschrijvers van Uw en mijn God gemaakt? Het begin van ál de Goddelijke Scheppingen is niet aangeraakt. Voelt gij dit! Deze Heilige Schrift is door Christus geheiligd! Godsdienst en geloof komen tot geestelijk wetenschappelijke waarheid! En die wordt u straks geschonken! Bedenkt dit alles. Ik neem u niets af, ik zet de neergeslagen Goddelijke

wetten voor u leven als Universeele fundamenten voor uw voeten! Aan mijn leven zijn die openbaringen geschonken. Ik dien Christus!

En wat voert u tot de menselijke psychologie? De ruimte! Vanuit de ruimte kreeg de ziel haar leven en bewustzijn. Door de lichamelijke wetten kreeg zij een persoonlijkheid. Door miljoenen levens-wetten kreeg zij het ruimtelijke ik in handen, doch de planeten schiepen er lichamen voor. Dit alles bijeen kunt gij aanvaarden als inleiding, als bestaande fundamenten om uw vragen te stellen. Is er nog iets?"

Ten Hove vraagt:

„Is deze wetgevende macht bereid te antwoorden op menselijk weten?"

„Is dit alles niet menselijk? Zweeft uw leven niet in een ruimte? Is de Aarde geen Universeel lichaam? Ook al verliest gij uzelf, maakt gij uw leven los van de Aardsche wetten en aanvaardt gij uw ruimtelijke ik, de ruimte is voor uw leven geboren en gij zijt door die ruimte ontstaan. Stel mij uw menselijke vragen, u krijgt het Universeele antwoord!"

„Als wij hier sterven, wat zal er dan geschieden?"

„Gij zult als astrale persoonlijkheid leven of gij keert terug naar de Aarde om een nieuw leven te beginnen?"

„En daarvan zijn wij ons niet bewust?"

„Veel er van leeft in het dagbewustzijn. Bij het ontwaken in stoffelijken toestand, dus na de geboorte, het oogenblik dat de oogen zich openen, begint het nieuw bewustzijn. Vanuit het vorige en uit dat wat gij thans zijt, begint ge aan het nieuwe leven."

„En wanneer ik in het leven van de ziel verder ga?"

„Hebt gij uw verkregen persoonlijkheid als een sfeer, een hemel of een hel en duisternis te aanvaarden. U zult die wereld zien zooals uw innerlijk leven is."

„Dank u."

„Ik dank u voor uw moeite."

Van Hoogten vraagt nu: „Is het kind bij de geboorte dus een zelfstandigheid geworden?"

„Dat was zij reeds miljoenen eeuwen terug!"

„De psychologie voor het kind gaat dus niet op?"

„Gij moet het kind zien volgens de stoffelijke wet. Langzaam ontwaakt het leven, doch het heeft die stoffelijke groei te aanvaarden! In het volgende bestaan lost het kind-zijn volkomen op. Voor de ruimte is alleen oudheid. Het kind dat sterft, te vroeg dit leven verlaat, door moord het

leven verliest, krijgt nieuw leven! Het kind, dat de stoffelijke evolutie heeft volbracht, gaat verder voor het zieleleven en ontwaakt daar, groeit op, doch dat duurt slechts kort, omdat de ziel niet gestoord is door haar stoffelijk evolutie. Deze psychologie plaatst u voor de oneindigheid."

Hans vraagt niets. De doctoren zijn denkende. Er is enorme spanning, ze weten het niet meer. René zegt, dat dit het einde is. Hij komt terug en slaat na korten tijd zijn oogen open. Hij drinkt een kop thee en verdwijnt. Karel zegt:

„En, wat denken jullie er van?"

Ze moeten toegeven, dat hier een enorm bewustzijn aanwezig is. Of alles aanvaard kan worden, is natuurlijk een andere kwestie. De astronoom is het schikkelijkst. De dominee voelt zich belabberd. Hij is zijn God kwijt. Karel zegt:

„Wanneer de wetenschap je kan overtuigen, dat de Schepping miljoenen jaren oud is, moeten wij dan de Bijbel aanvaarden en in klei en wat adem gaan gelooven?"

Leuvens zegt: „De verklaring voor het Universum is juist! Indien de Maan een omwenteling bezit zooals de Aarde, dan waren we, indien we daar hebben geleefd, volgens onze begrippen gedood! Ik moet zeggen, het heeft mij overrompeld. Ik had niet gedacht, deze antwoorden te ontvangen, alles is nieuw voor mij. Hier spreekt een bewust leven."

We komen zoover, dat we over een week te zamen zullen komen om het vragen stellen voort te zetten. De heeren vertrekken, Hans blijft nog even, maar van hem krijgen wij geen woord. Hans blijft sarcastisch en ik geloof, dat hij het hokus pokus vindt! Elsje en Erica zijn in de wolken. Wij allen hebben neergezeten aan de voeten van een meester. De juffrouw heeft alles opgeschreven en zal het uitwerken. René wil den opgenomen tekst bezitten. Ik leg het mijne in het logboek vast. Een wonderbaarlijke avond mochten we beleven! Dr Lent geniet. Hij heeft geen vragen gesteld, maar aanvaardt alles. Hij staat open voor de leer van de ruimte. De kwikstaart voelt zich als 'n professor. Tippy wilde er ook bij, doch Erica wilde haar niet zien, ze vond er haar te leeg voor. Gelijk heeft ze, dat leven zou ons eenzijn maar bederven. Ik schreef neer:

„Indien de menschen dit kunnen aanvaarden — wij gelooven onherroepelijk alles — staan we voor een andere menschheid. Mijn gedachten van vroeger waren goed. Ik weet nu, dat ik alles kreeg toegezonden. Het is heel natuurlijk, wanneer de mensch zich ergens op instelt, de natuur kan je bezielen. Ook de menschen. Nu wordt het inspiratie door de telepathische ontvangst. Eenvoudiger kan het al niet. Maar wij staan

met beide beenen op den grond! En dat is een eerste vereischte. Ik heb nu niets meer te schrijven, ik wil alleen denken. Ik zal René enkele vragen stellen."

De jongen heeft intusschen een tentoonstellinkje gekregen van zijn mooiste stukken. Landschappen en eenige portretten, ook enkele symbolieken en ook daarover kan hij tevreden zijn. Men ziet in hem een groot talent. De artikelen gaan door, hij bouwt waarachtig nu reeds aan een eigen wereld. De schets, die hij van Elsje maakte, is wonderlijk goed geslaagd. Hij wacht af, maar hij zal toch probeeren om van dit reeds een olieverfschilderij te maken. Dat van Erica is heel mooi en lijkt wonderlijk goed. Al die talenten komen tot bewustzijn. Hij werkt er hard voor en hij begrijpt alles zoo goed, in niets lig je met zijn leven overhoop. In alles vangt dit leven je op, van elke gedachte maakt hij ruimte en schenkt het aan je leven. Het is een openbaring voor mij en voor ons allen. Karel staat naast hem en vecht voor zijn leven. De avond hierna zitten we allen in de kamer. Karel praat met René en vraagt:

"Vertel me, René, waardoor krijg je die wetten eigenlijk verklaard. Je bent toch niet op de Maan geweest?"

"Kijk.....," komt het antwoord, "Vader, in de Egyptische tempels hebben wij een hoogte mogen bereiken, doch die was nog niets vergeleken met het peil van wat we nu weten."

"Wie zijn die „we”!"

"Ik heb je gezegd, dat ik aan een Orde verbonden ben. Dat is de Orde van Meesters. Die Orde zorgt voor het wel en wee van deze menschheid. Die Orde heeft gezorgd, dat er kunst en wijsheid op Aarde kwam. Als je daarvoor wilt gaan dienen, Karel, kun je nu reeds beginnen. Later kwam er kunst. Toen de eerste menschen de Aarde hadden beleefd, stonden die zielen voor duisternis."

"Maar weet je dan alles wat je gesproken hebt?"

"Alles, mij ontgaat niets. Maar je haalt mij uit hetgeen ik beleven ga. Het is alles zoo waar, Karel. Die eerste menschen leefden in hollen en krotten. In de bosschen. Daar leefden zich die menschen uit. Wat hadden die menschen? Niets. Maar het vader- en moederschap ging voort. Steeds werden nieuwe levens geboren. Toen zij eindelijk het hoogste voor deze wereld, deze Aarde, hadden beleefd, moesten zij verder! Want de ziel als mensch en het dier zal tot God terugkeeren. Nadat zij het hoogste hadden beleefd, het menschelijke organisme, hadden die menschen niets meer op Aarde te zoeken en konden ook niets meer ontvangen. Toen kwam de laatste dood. Als geestelijke menschen stonden zij voor hun

eigen bewustwording. Duisternis, want er was nog geen licht. Nu volgden zij het leven op Aarde. Al zoekende werden zij door hun eigen levensgraad naar de Aarde teruggetrokken. Die geestelijke wereld leeft hier. Waar je ook bent, Karel, daar is ook het leven voor de ziel en die ruimte. We zijn als God is, maar wij moeten de Goddelijke wetten bewust maken voor ons leven. En daaraan zijn die menschen begonnen, waardoor ze licht ontvingen en bewustzijn. Toen dat eenmaal zoover was begrepen ze, dat de stoffelijke mensch die wetten niet kende. Zij begrepen dat ze het stoffelijk leven hadden verlaten, en dat ze voortleefden. Je voelt wel, die menschen leefden zich eerst door het stoffelijke wezen volkomen uit. En dat, Frederik, werd de astrale bezetenheid. Elk mensch in dien tijd was bezeten door de geestelijken mensch. Later begonnen er millioenen menschen aan een ander leven, ze begrepen, dat ze zoo niet verder kwamen. Maar het leven op Aarde ging voort.

Je weet, Karel, hoe de eerste menschen hebben geleefd. Steden waren er nog niet. Langzaamaan komen er kleine vindingen tot stand. Het vuur zien we, de menschen gaan werken, cultuur komt er. Het land wordt beploegd, er is maatschappelijk bewustzijn op komst. Dat gaat millioenen jaren door. In de andere wereld zien we de ziel vorderingen maken. Doordat zij zich van het stoffelijke leven bevrijdt, stijgt dien mensch hooger en hooger en ontstaan er werelden van licht. Zoo klimt de ziel als mensch tot God op en keert tot Zijn leven terug. Intusschen komen er profeten. Die menschen aan den overkant weten nu, dat God leven is, gevoel, en wetten. Door het vader- en moederschap komt de ziel aan hoogere lichamen, hooger denken. In die andere wereld worden de wetten voor ziel en stof, geest en menschelijk weten aanvaard. Zij staan voor de werkelijkheid. Mozes komt. Maar dat is een ziel, die ziet dat ze leeft. Toen dat tot dit leven doordrong, Karel, wilde het terug naar de Aarde om het aan de familieleden te vertellen. En dat wil je straks ook! De meesters, die reeds hun cosmische afstemming hadden bereikt, die de sterren en planeten hadden leeren kennen, die de Maan en de Zon zagen als vader en moeder voor de ruimte, die tot in het beginstadium voor de Goddelijke openbaringen konden terugkeeren en wet na wet konden volgen, wisten nu, hoe God was! Zij hadden God leeren kennen. Maar intusschen bouwden die millioenen aan een groot plan.

De eerste menschen, met één Meester, één Mentor in hun midden, hebben het Goddelijke Al, het einde voor den mensch, bereikt. Wat zou je doen als je daarin leefde? Er zijn zeven cosmische stelsels ontstaan. Ik kan je wetten verklaren, waarvan je nog nimmer hebt gehoord, Karel.'

„En zie je die wetten?”

„Straks zal ik je vragen beantwoorden, vindt goed, dat ik je dit beeld schenkt.”

Maar er wordt gebeld. Erica gaat kijken, René zegt, Elsje is het. Elsje komt even langs. Hans is dol. Ze begrijpt hem niet meer. We vragen wat hij uitspookt. Hans zoekt het ergens en nergens. Maar Elsje is ontzettend sterk. Hans is bezig met vrienden en drinkt veel. Te helpen is hij niet en dit alles is hokus pokus. Maar hij zegt het niet. Ik zal mij er wel door slaan. René gaat verder, ook Elsje luistert aandachtig en het is steun voor haar leven.

„Aldus, mijn lieverds, die eerste menschen hebben het Goddelijke Al bereikt. Zeven Zonnestelsels zijn ontstaan, Karel. Je hoorde me reeds zeggen, en ik krijg in alles later gelijk, geloof dat maar. Deze ruimte vertegenwoordigt drie cosmische graden. De Maan, Mars en de Aarde, de andere planeten zijn krachten, die deze ruimte van levensadem voorzien. Is het niet wonderbaarlijk? Ik geef een Astroloog met één slag zijn God in handen. Ik zal er een boek over schrijven, je zult wonderen beleven. Trouwens, ik ben er al aan begonnen.”

„Waaraan?” vraagt Erica.

„Mijn lieve moeder, aan het boek over astrologie.”

„Meen je dat?”

„Natuúrlijk, Moeder. Ik zal je op een avond het begin er van voorlezen. Néén, ik doe het anders, ik zal je onmiddellijk met de wetten verbinden. Zooals ik nu doe, maar later,”

„Heb je voor mij niets te doen, René?” vraagt Elsje.

„Voor jou, lieverd? Ja zeker. Luister goed, Elsje. Jij moet zorgen dat je goed je eigen taal kent. Jij leert stenografeeren. Jij zorgt, dat je goed je taal kent, dan kan ik je later werk geven. Ook Moeder, wij allen moeten goed begrijpen wat God in onze handen heeft neergelegd. Doe je het?”

„Ik ben er al een tijd mee bezig.”

„Dan had ik het je niet eens behoeven te zeggen. Maar het is in orde. Ik ga verder.”

Ik verklaar in dat boek, misschien worden het drie boeken, moeder, al de wetten van de ruimte ten opzichte van de astrologie. En die wetten voer ik tot deze menschheid terug. Daarmede wil ik bereiken, wat mij opgedragen is, n.l. dat de menschen niet langer door die apekool bedrogen worden. Ik zie immers, dat alles anders is! Maar nu luisteren, lieverds. Ik was in het Al. Ja, Karel, daar ga ik zoo naar toe! En dat is geen

kletspraat van me, ik meen het. Ik hou jullie en mezelf niet voor den gek, ik weet wat ik doe en wat ik kan! Ik zie het Al, Karel, voor me, zooals ik jou zie! Is dat niet om te schreien? Die tusschenplaneten, waarover ik sprak, hebben alleen de verbinding gelegd om den eigenlijken kosmischen graad te kunnen behalen. Nu zie je zeker, hoe eenvoudig dit alles door God geschapen is. Je gaat van trap tot trap en dat zag ik al toen ik kind was. Ik ging hooger en hooger! Die kosmische graden, Karel en Frederik... Het is nu voor mezelf al een wonder, dat ik zoo scherp denken kan, ik zou niet eens meer onder je hypnose hoeven te gaan, Frederik. Maar wij zullen geen stukken overslaan. Die kosmische graden dus hebben alle aan het menschelijke lichaam gewerkt. En naarmate de groei van het lichaam vorderde, kreeg ook de volgende planeet haar plaats aangewezen die noodzakelijk was voor den groei en de verdichting van het menschelijke wezen en lichaam. Het is dus heel geen toeval, dat de Aarde, tusschen Zon en Maan in, een plaats voor deze evolutie gekregen heeft. Dat Mars wild en woest is, weten we. Maar dat Mars aan het menschelijk lichaam zou werken, van dit alles weet de wetenschap nog niets. Nu, in onzen tijd, Karel, is Mars aan het eind gekomen van haar taak. Straks, dat duurt natuurlijk nog enkele jaren, zal de menschheid zien, dat ik gelijk heb. Deze drie graden dus vertegenwoordigen deze ruimte. Maar elk lichaam schiep opnieuw. Die kern ligt aan dat leven vast. Zij is Goddelijke substantie en bezit de Goddelijke hoedanigheden, die ik je reeds op een van deze zittingen heb genoemd. Licht, Leven, Ziel, Geest, Vader- en Moederschap. Die planeten werkten door. Die uitstraling beïnvloedde een andere wereld. Die maakte in deze ruimte een onzichtbare ruimte. Dit hemelsche gewaad, dat je als het Uitspansel leerde kennen en waarin wij dus leven, rond vliegen, schiep een nieuwe ruimte. De Zon en de Maan zonden hun krachten uit. Dat werd een nieuw Zonnestelsel. Dat is de vierde kosmische graad als ruimte en als een volgende trap voor het leven van God.

Maar die ruimte is nu anders. Immers, in het leven na den dood is ook de ziel als mensch al anders en leeft geestelijk rein, volgens de wetten die door God werden geschapen. Ook het Universum is dus straks anders. Nu zien we, dat deze drie Universeele graden een ruimte bezitten. Daar is het planetenstelsel vereenvoudigd. Nu heb je daar zeven planeten bijeen. Je gelooft niet, Karel, jullie allen dan, hoe daar het leven is. Je wordt bijvoorbeeld op de eerste planeet zoo'n driehonderd jaar oud. Op de Moederplaneet, dat is de hoogste graad, ongeveer zeventuizend jaar oud als mensch. Immers, je gaat tot God terug. Daar is geen slaap meer

en daar zijn geen ziekten meer, Karel. De mensch zal eens wakker blijven! Deze slaap is noodzakelijk voor ons, omdat wij nog het dierlijke bewustzijn bezitten en het lichaam die geestelijke verijling nog niet bezit. Maar God is in alles werking. Het spreekt vanzelf, dat ook wij eens werking zullen zijn, slaap hebben we dan niet meer nodig. Omdat er daar geen moord, geen geweld meer is, de menschen hun lichamen niet hebben bezoedeld, zijn al die wetten voor de afbraak volkomen opgelost. Daar heb je rechtvaardigheid! Politie als hier is niet nodig! De mensch heeft zich een hoogere liefde eigen gemaakt. Je voelt zeker, over duizend jaar zullen de menschen dat ook op deze Aarde bezitten, doch dan zijn wij in de sferen van licht en maken wij ons gereed om den vierden kosmischen levensgraad te betreden. Want wij gaan tot ons Goddelijke stadium terug! En niet een ziel wordt uitgesloten! Daarom is het zoo jammer, dat de kerk niet wil inzien, dat God niet verdoemen kan! Nu zouden de menschen veel en veel meer aan een preek hebben en ze zouden verlangen dat er geen einde aan kwam. Zoo schoon wordt nu het leven.

Maar over die zaken spreken wij later nog! Zoo ontstonden zeven kosmische ruimten. De eerste drie hier, waarin wij leven, dan volgt het leven na den dood, dat niet meer is dan een wereld van voorbereiding. Je voelt het zeker, de ziel klimt op en is eens als God!

En van daaruit Karel, kwamen de menschen terug naar de Aarde. Die Goddelijke menschen stelden zich in verbinding met de Zesde, Vijfde, Vierde en Derde Kosmische graad. Met de menschen, de meesters in de sferen van licht; de „Hemelen” genoemd. De hoogste Mentor sprak: „Ga zoo spoedig aan dit plan beginnen, wij blijven met u in verbinding. De Aarde moet bewustzijn ontvangen.” En toen zocht men naar een ziel, een mensch. En dien mensch vond men. Die mensch leefde reeds daar en wilde den stoffelijken mensch overtuigen dat er geen dood was. Maar die mensch wist niet hoe. Hij sprak op Aarde tot den stoffelijken mensch, maar die hoorde hem niet. Die mensch was te grof. Dat moet je geestelijk kunnen hooren, door je ziel. Het lukte niet. Dat was dus door inspiratie mogelijk geweest, indien er van die menschen op Aarde hadden geleefd. Maar die menschen moesten nog geboren worden.

Toen daalden die hoogere Engelen naar de lagere sferen af en vonden zij dien ze nodig hadden. Een mensch, die verlangend is om het leven op Aarde te vertellen dat er geen dood is, dat zij elkaar straks zouden terugzien. Nu begint de menschelijke geschiedenis, Karel. Abraham, Isaäk, Jacob, je kent de geschiedenis. Mozes komt, het Huis Israël begint. Dat is allemaal waar, ook al vinden we daar onechte verhalen bij, de kern

is waarlijk gebeurd. Het Huis Israël krijgt beteekenis. Je voelt zeker ook, dat de Engelen die wilde massa niet anders konden bereiken. Zij wisten, dat die menschen nog niet open stonden voor liefde. De menschheid op Aarde is als een wilde bende, de heerschers leven zich uit. Als je niets bezit, ben je een slaaf en wordt je leven gemarteld. Mozes vecht. Maar Mozes is een geïncarneerde ziel. Mozes heeft reeds voordien het leven na den dood leeren kennen. Hij weet niets van zijn vorig leven af, die wetten heeft Mozes van de Aarde af nog niet geleerd. En die moet je van deze wereld uit je eigen maken. Ook die problemen zal ik je later wel verklaren. Mozes echter heeft het gevoel ervoor in zich tot ontwakning gebracht. Ben je niet vrij van de karmische wetten of oorzaak en gevolg, je voelt dit zeker al, dan storen je die gedachten en kom je nimmer tot de geestelijke openbaring van je eigen leven en bewustzijn. Dan ben je voor iets anders op de Aarde teruggekomen en niet voor geestelijke taken. Hiervoor moet je volkomen vrij zijn van elke stoffelijke stoornis of je ziel als persoonlijkheid krijgt geen ruimte te voelen, noch te zien. Je kunt vergelijkingen maken voor jezelf en dan weet je het!

Mozes is vrij! Voordat Mozes met de Engelen in verbinding kwam, probeerde hij op eigen houtje naar de Aarde terug te keeren. Hij daalde in de moeder af en beleefde met haar de bevruchting. Mozes moet echter aanvaarden, dat dit leven een andere persoonlijkheid toebehoort. Als het leven naar de drie maanden komt, drukt het Mozes uit dat contact, het eenzijn met de moeder. Nu moet hij aanvaarden, dat hij buiten dien Tempel leefde. De deuren van het moederei waren gesloten. Voel je dit! Hoe machtig is het! Mozes schreit. Hij moet aanvaarden, dat hij geen stoffelijk leven krijgt. Hij wil met zijn weten de menschen overtuigen van hetgeen hij in zijn geestelijke leven zag. Maar hij weet nog niet, dat de geboorte het vorig leven verdringt. Immers, de ziel ontwaakt en neemt dat op wat om dat leven aanwezig is. Zoo zinkt al dat vorige in het onderbewustzijn weg en kan alleen bewust worden gemaakt, luister nu goed, als je buiten al die honderd duizenden stoffelijke wetten om toch je zieleleven als vorig bewustzijn beleven kunt, wat ik thans bezit, maar waarvoor ik honderden levens heb moeten geven voordat ik dit bezat. Ik ben door krankzinnigheid gegaan, door zelfmoord, door elke stoffelijke wet, om me de geestelijke wetten eigen te maken. Jullie komen allemaal tot dit verlangen en dan eerst ben je bezig om van jezelf iets te maken. Ik wilde het hier bezitten, nét als Mozes het heeft gewild en miljoenen anderen met ons. Wij willen de stoffelijke menschen helpen en tot de geestelijke ontwakning voeren! En je ziet het, wij zijn al bezig!

Zoo staat Mozes buiten die moeder en heeft te aanvaarden, dat hij het stoffelijke leven niet krijgt, maar dat het een ander is die deze geboorte volgens de cosmische wetten gaat beleven. Mozes heeft zijn aard-sche levens volmaakt beëindigd, hij kan alleen door zijn verlangen een nieuw leven ontvangen. Is dat verlangen op honderd procent gekomen, je moet nu eens goed luisteren, Karel, hoe eenvoudig alles is, als je in harmonie bent met de Goddelijke wetten, dan worden we als die wet. Dan zijn we wet! En nu beleven wij Goddelijke openbaringen. Mozes zwerft rond. Hij heeft natuurlijk zijn eigen naam nog. Hij heet nog geen Mozes, maar dien naam zal hij later krijgen, want hij zal bij zijn eigen familie, waarvoor eerst Abraham, Isaäc en Jacob geboren zullen worden, komen! Maar we vergeten Noach nog. Die is eigenlijk begonnen, om de eerste fundamente te leggen voor het Huis Israël. Mozes zwerft als geestelijk mensch in deze stoffelijke en geestelijke ruimte rond. Hij kijkt naar de sterren en planeten, want wanneer hij zich daarop instelt, kan hij die planeten zien. In dat leven is maar één verlangen: Terug naar de Aarde om de stoffelijke menschen van den waarachtigen God te vertellen. Maar de naam God kent hij nog niet. Hij kent alleen zichzelf en weet, dat er geen dood is. Niemand op Aarde kent God! God als woord is nog over geen lip gekomen, van al die werkelijkheden kent men geen wet. Zoo zwerft deze ziel dus door de ruimte. Hij als mensch is op Aarde en volgt de menschen. Hij ziet hoe de menschen zich uitleven. Hij weet ook, hoe ze voor zichzelf iets kunnen doen en wat zij tijdens hun stoffelijke leven kunnen bereiken. Maar er komt geen verandering. Wel in zijn leven! Hij barst van verlangen. Hij stikt van verlangen om naar de Aarde te mogen terugkeeren. Heeft hij dit leven beleefd, Frederik?"

„Wat ik zelf heb mogen beleven, René, staat al in bloeil"

„Zoo is het. Ook door jouw zoek, je denken, je verlangen om voor de domme massa te denken, de domme massa te mogen helpen, ontwaakte je innerlijke leven. Je ging niet alleen hooger en hooger, maar elke wet sprak al tot je wezen. Je ging je openen. Wat jij de reine klaarte noemt, was voor Mozes niets en niets anders! Jij ging van de Aarde weg in gevoel, je gaf aan je stoffelijk denken innerlijke verruiming, Mozes deed dat vanuit de geestelijke wereld en bereikte eindelijk die hoogte. Nu staan wij voor een Goddelijke wet, Karel, en kun je het wonder van God in je, beleven. Frederik verijlde. Ook Mozes. Maar wat hier gebeurt, is daar precies hetzelfde. Wat Frederik kreeg, krijgt Mozes in handen. Frederik lost voor je oogen op, hij verandert, hij wordt fijner en ijler, hij gaat de dingen voelen en krijgt van tijd tot tijd die gedachten al

toegezonden. Wat doet Frederik? Hij maakt zijn innerlijk leven wakker. Hij werkt aan zijn zielewereld! En dat is een ruimte! Hij staat in de bloesem, ja zeker, de lieflijkheid van zijn zieleleven openbaart zich aan zijn innerlijke persoonlijkheid. Hij blijft volhouden en komt zoover. Mij kun je bij alles volgen. Ik leef met hem, omdat zijn leven zich voor mij opent. Was dit niet zoo, dan hadden wij, had Frederik andere verschijnselen beleefd.

Mozes deed niet anders. Hij klimt op in gevoel. Hij verijlt, hij wordt door zijn verlangen geboorte! Hij kan niets anders meer beleven, hij is tot niets anders in staat. Mozes plant zichzelf! Hij krijgt vol bewustzijn en hij stuurt zichzelf naar die wet toe. Niemand kan hem helpen, zelfs geen Engel, dat moet het leven zelf willen. Alles kunnen wij van God krijgen, als je zelf wilt en aan die verhoogde bewustwording beginnen wilt. Mozes wordt verhoogde werking. Hij wordt wet, de wet voor de geboorte, hij is en hij wil niets anders! Hij keert duizendmaal naar de Aarde terug, hij ziet hoe die vreeselijke massa leeft. Hij ziet ook, dat de enkeling zich uitleeft ten koste van die massa en dat zijn de heerschers der Aarde. De rest speelt voor slaaf en wordt gemarteld en gekastijd! Langzaam maar zeker verandert zijn leven en wezen. Hij komt tot de verijling van zijn persoonlijkheid en keert naar de astrale wereld terug. Daar wandelt hij in een mistachtige wereld rond. Je voelt, een Engel van het licht, doet niet meer aan ruw geweld mee. Een Engel uit de eerste Hemel kan geen hardheden meer doen. Er is een mensch voor noodig, die die hoogte nog niet heeft bereikt. Mozes is het! Hij leeft weer in de astrale wereld en is droevig. Hij kan de menschen daar niet meer uitstaan. Ze voeren niets uit. De meesten weten nog niet, dat ze op Aarde gestorven zijn en daar vragen die onbewusten niet naar, het heeft voor hen nog niets te beteekenen. Zoo hebben wij er millioenen op deze wereld, ze zijn niet slecht, niet goed, het demonische hebben ze afgelegd, maar licht is er nog niet! Beste brave menschen, zijn het, maar gevoel, om voor anderen geestelijk iets te doen, is er nog niet.

Mozes zondert zich af. Hij loopt daar in die oneindigheid rond en denkt. Hoe kom ik terug op Aarde. Wie kan mij een nieuw lichaam schenken? Hij smeekt om verruiming, om te mogen dienen. En nu, Karel, komt een Engel op hem toe. Mozes voelt, dat hij niet meer alleen is. Dat hebben veel menschen hier reeds op Aarde. Mozes denkt. Hij vraagt zich af wat het is. Hij voelt zich verijlt en is rustig. En dan hoort hij ineens tot zich zeggen:

„Hooft gij mij?"

„Wie bent u?” vraagt hij. En dan volgt een gesprek. Mozes krijgt antwoord op al zijn vragen. De Engel als meester van het licht zegt, dat hij uit God is en God zal zijn. En dat is waar. Vanuit het Al komt er bericht, dat men daar alles wat geschapen is door een woord moet verbinden. Dat eene woord moet het leven der ruimten volkomen uitdrukken. Toen kwam het woord God, de Heere, tot stand. Mozes hoort nu reeds over den Heere spreken. En de Engel zegt hem, dat hij moet terugkeeren naar de Aarde om de menschen daar te volgen, hij daar hulp zal ontvangen door gedachten. Mozes gaat tot de Aarde. Maar de meesters zijn reeds aan het plan begonnen. Het Huis Israël is reeds tot stand gekomen, door Mozes zal dat Huis bewustzijn krijgen. Mozes slentert weer op Aarde. Je voelt zeker, dat hij er nog niet is. Hij moet meer en meer vrijlen en naar de wet voor de wedergeboorte leven, eerst dan trekt die wet zijn leven op. Er gaan volgens onze eigen berekening nog twintig jaar voorbij, doch, dan keert dit leven naar de sferen terug en voelt zich gereed. Nu verschijnt de Engel aan zijn leven en spreekt tot hem. De Engel volgt Mozes, totdat dit leven de wedergeboorte krijgt. Dit zieleleven lost op. De meester zegt, dat Mozes op Aarde de Goddelijke stem zal beluisteren. En nu zinkt Mozes terug tot het embryonale bestaan. Hij lost voor de oogen van de meester op, hij wordt kleiner en kleiner, totdat hij weer vonk is. Embryo! En na een tijd, de ziel als persoonlijkheid is nu in slaap, als vonk kan het niet denken of het zou de vrucht vernietigen, ontwaakt dit zieleleven in de moeder. Mozes wordt door het stoffelijke vader- en moederschap aangetrokken. En hij komt juist op de plaats aan waar hij wezen moet. Het Huis Israël vangt dit leven op. Nu heet deze ziel... Mozes! En het kind ontwaakt. De ziel bezit intuïtie! Dit gevoel is open en bewust. Er is slechts één doel, één verlangen in dit leven, te dienen voor deze menschheid. Deze menschheid moet een geloof ontvangen. Mozes krijgt zijn gegevens om die massa tot eenheid te brengen. Je voelt zeker, al die kinderen, mannen en vrouwen zijn levend dood. Nu komt er geloof, de Heere zal spreken! En dat geschiedt ook! Maar de Heere wordt vertegenwoordigd door de Engelen! Nu is er reeds verbinding gekomen met het Goddelijke Al. Het Goddelijke Al volgt dit alles. Mozes' leven kennen wij! Andere profeten volgen! Al die profeten, die voor hun taak als Mozes geboren zijn, spreken over den Messias. De een na den ander komt op Aarde. Mozes heeft zich sterk gemaakt. Ja, hij moet oorlog voeren om zichzelf en zijn kinderen te beschermen. Hij kan dat! Maar heeft dit met God, den God van al dat leven uit te staan? Zeker! Maar God zélf is het niet. Dat zijn de meesters,

de menschen, die als Mozes ál de stoffelijke wetten moesten beleven. Maar al de ruimten van God zijn bewoond! Vanuit het Goddelijke Al krijgen de meesters de berichten toegezonden, ze weten hoe ze moeten handelen, al de werelden zijn tot eenheid gekomen. De aarde is reeds in handen van het Goddelijke Al, den mensch, die zijn Universeele kringloop heeft mogen volbrengen.

Zoo gaan de eeuwen voorbij. Men spreekt over een Goddelijk wonder. Gods Zoon zal naar de Aarde komen. En dat is Christus! Zeker, vanuit het Goddelijke Al zal Christus de menschheid het Goddelijke Evangelie brengen. Er vallen natuurlijk ontzettend veel slachtoffers! Wie zich voor die ontwikkeling inzet, gaat de marteling tegemoet. Het wordt het gevecht tegen het booze in den mensch, haat tegen liefde! Hartstocht tegen goedheid. Duisternis tegen licht, dat nu op Aarde wordt gebracht. Dan nadert de Eeuw van Christus. De Bijbelsche geschiedenis is al lang geschreven. Wat die menschen hebben geschreven, is alles goed voor de menschen in dien eigen tijd, maar niet meer voor deze eeuw. Alles is goed, wat zij zelf kunnen volgen, maar gaat het over de Goddelijke wetten, dan weten zij het natuurlijk niet. Zoo komt het, dat zij een begin hebben moeten maken. En ik vraag je, Karel, weet het leven van onze maatschappij antwoord te geven op cosmische vragen? Neen! Dat is nog niet mogelijk, omdat de wetenschap zoover nog niet is. Dat de mensch uit klei en levensadem geboren, ontstaan is, wordt nog door millioenen menschen aanvaard! Omdat men den menschen zegt, dat Gods woord heilig is, gelooven het de menschen en zijn ze angstig dat er iets met hun levens geschieden zal.

Volg nu zoo'n studie van een theoloog! Neemt nu de studie van een Godgeleerde. Wat weten die menschen van de Goddelijke schepping af? Is de astronoom zoover, dat hij het beginstadium van de Goddelijke Schepping kent? Neen, zoover zijn wij nog niet. Maar men lacht en men haalt schouders op. Op deze wijze kreeg de menschheid ontwikkeling. Toen begonnen de meesters aan wijsheid, aan kunst en aan technische wonderen. Je voelt wel, millioenen zielen werken aan deze bewustwording. Ze stellen vast, waardoor de ziekten zijn ontstaan. De medische faculteit ontstaat. Muziek komt er, het menschelijke leven heeft die verijling van gevoelens en verklanking noodig! Alles is berekend! Géén ziel kan op eigen houtje aan die ontwikkeling werken, daarvoor moet je geboren worden en je eigen leven voor in harmonie hebben gebracht. Zoo komt er éénheid. Wat vroeger, voor eeuwen terug stammen waren, zijn nu Volken geworden. Door de oorlogen ontwaakt die wilde massa.

Die massa gaat voelen en begrijpen, dat het toch ook zoo niet moet. En daarvoor staan we eerst nu! Nu gaan de Volken begrijpen, dat je door die afslachtingen niet verder komt. Maar de wetten van God zijn in niets veranderd. Ziekten zijn er nog! Krankzinnigheid ook. Die wetten, hoe hoger de ziel komt, gaat ze leeren kennen en zal zij zich de geestelijke bron van eigen maken! Wat vroeger hutten waren in het oerwoud, zijn thans steden. We kregen licht, we kregen kunst, we hebben ons wijsheid eigen gemaakt, maar het Universum, waarin wij leven kent men nog niet. Dat moet nog komen en dat is op komst.

Nu ga ik je vertellen, waardoor ik dit alles weet. Ik heb, zooals ik al zei, honderden levens gegeven voor wijsheid. Ik ging door magie en door de wetten voor de Jogi! Ik heb me wetten eigen gemaakt, waardoor ik me weken lang kon laten begraven. Ik kon niet sterven! Die menschen zijn er nog, maar dat zijn de physische occulte wetten. Ik ging verder! Ik bracht het zoover, dat ik loskwam van al de stoffelijke stelsels. Ik trad dus bewust uit mijn lichaam en vertoefde toen in het leven voor mijn ziel. Toen ik daar eenmaal was, stond er een meester me op te wachten, die zei:

Rachi-Hadju, eerst nu zijn we zoover. Ik ben uw meester! Gij moggt me thans leeren kennen."

Ik lig daar in slaap. Vele levens terug, kroop een ander in mijn lichaam en omdat ik de wetten nog niet beheerschte had ik de krankzinnigheid te aanvaarden. Die persoonlijkheid leefde zich in mijn lichaam uit. Omdat ik van deze stoffelijke wereld wegging, kwam ik tot hem en hij tot mij. Ik heb ook die wetten moeten aanvaarden. In de eerste keeren tot aan mijn stoffelijke dood en scheurden wij uiteen. Die slechte begon aan een nieuw leven te zoeken, en leefde zich opnieuw uit. Dat is nu geestelijke bezetenheid, Frederik! Duizenden levensgraden kun je hierin zien. Want elk mensch is natuurlijk weer anders. Je hebt hiervoor de bewuste en onbewuste krankzinnigheid. De ziekelijke dus en de gezonde. Menschen bijvoorbeeld, die zich uitleven door een gezond mensch, waar Hans op het moment afstemming op heeft. Daaraan kun je niets veranderen, Elsje, omdat hij zelf niet wil! Omdat hij nog niet kan, want voor elke gedachtekracht moeten wij onze gansche persoonlijkheid inzetten, om die karaktereigenschappen te vergeestelijken; dan zijn wij door duistere ego's niet meer te bereiken.

De meester zei me toen, dat hij wilde beginnen om het Westen met het Oosten te verbinden! Je weet nu dat ik hier ben en waar ik al die wijsheid vandaan heb. Ik ben met een Orde verbonden, Karel, en die

Orde trekt thans het Westen op naar de geestelijke hoogte van het oude Egypte. Het is hiervoor, dat wij die reis moesten gaan maken."

"Het is een openbaring voor me, Frederik."

"Zooals voor ieder die zich openen wil," laat Erica er op volgen.

Karel vraagt René:

"Moeheid ken je niet?"

"Neen, Karel, dit bezielt je immers in alles?"

"En wanneer je in slaap bent? Wat beleef je dan?"

"Dan stap ik er uit, Karel. En nu ga ik terug naar mijn meester. Hij is het, die me de wetten verklaard voor den kosmos. En hij is een Engel van het licht. Deze band, dit éénzijn, is onfeilbaar. Hierin kunnen geen stoornissen meer komen! Dit is áf! Nu worden je al die wetten verklaard. Alleen gaan wij niet op technische wonderen in, je voelt wel, dat is weer heel iets anders. Ook moet je niet denken dat ik voor dokter ga spelen, ook al is dat mogelijk, want ik kijk thans door de ziekten heen. Maar dat doen wij niet, omdat hierdoor het eigenlijke doel splitst en dat is de bedoeling niet meer. Dat hebben wij vroeger gedaan! Al die wetten hebben we beleefd."

"Jammer, dat Hans er niet bij was, Elsje!" laat Erica er op volgen, "maar dat komt nog wel. Moed houden, kind, wij krijgen niets cadeau! Nu zien wij reeds hoe wonderbaarlijk het leven kan zijn. Voor geen goud van deze wereld zou ik dit willen verliezen. Ook jammer, dat Lent niet hier is, ze kunnen allemaal college krijgen. Waarlijk, ik buig mijn hoofd voor je kunnen, René!"

Erica brengt Elsje weg, wij praten nog wat. Je kunt hem alles vragen. Karel begrijpt nu, waarom die oude meesters zoo hebben kunnen schilderen en waardoor Mozart zoo vroeg naar zijn piano kroop en duizenden dingen meer krijgen voor hem bewustzijn. René gaat nu naar boven. Hij is zich van alles bewust. Karel zegt:

"Heb jij dit altijd geweten, Frederik? Dat hij déze hoogte zou bereiken wist je toch zeker niet."

"Heb ik je niet altijd gezegd, dat René een geestelijk wonderkind is? En heb ik gelijk gekregen? Ik moet zeggen, die gedachten werden mij gegeven. Ik weet nu ook, waardoor mijn hand bestuurd werd. Door René en zijn meester. Ik weet nu ook, waardoor ik het verlangen kreeg om me in de inrichting van Hans te laten opsluiten. Ik weet nu alles en kan mezelf antwoord geven op al de vragen. Hoe waren wij toen dit leven geboren werd? Ik weet het, hij zal het niet makkelijk hebben, maar wat er uit dit leven komt is hooger bewust zijn voor elkeen! Ik zie de boeken

al! Stel je voor Karel, hij neemt het nu reeds op tegen de astrologen van deze wereld. Ongelooflijk is het, maar je beleeft de wonderen."

Erica komt terug. „Hans is een dolleman, Karel. Wat moeten wij voor onze arme Elsje doen? Niets. Heb jij René al eens gevraagd, Frederik, hoe hij hierover denkt?"

„Vraag het hem zelf, ik geloof, dat hij naar beneden komt, Erica?"

En jawel, hij keert nog even terug. Karel vraagt:

„Hans is als een dolleman, René, kun je hem nu niet genezen? Wat moeten wij voor Hans doen?"

Direct komt er: „Vader, geloof je in mij?"

„Voor honderd procent, mijn jongen!"

„Dan zeg ik je, dat je hiertegen niets kunt doen. Hans moet zelf probeeren er onder vandaan te komen."

„Kan dat?"

„Natuurlijk is dat mogelijk. Maar het is niet zoo eenvoudig! Hij moet alles op alles zetten voor zijn normale leven of hij bezwijkt. Hij zit thans onder een vreeselijken invloed. Hij neemt dat niet! Je moet het hem maar eens vertellen, hij lacht je uit. Dat is zijn persoonlijkheid. Kun je nu nog langer wetten omzeilen? Néén! Dat zou ook onrechtvaardig zijn, dan kocht zich elk mensch wat gevoel. Je kon thans het menselijke bewustzijn koopen, maar dat is niet mogelijk, daarvoor moet je alles van jezelf inzetten. Hierdoor kun je Hans niet bereiken! Hij is teruggezonden in zijn eigen verleden. Hans leefde onder de wetten van liefde die zijn moeder bezat. Maar eindelijk zie je de eigenlijke persoonlijkheid. Die persoonlijkheid moet vroeg of laat bewust worden. Er zijn menschen die er hun heele leven onder zitten. Zoo kan een moeder haar kind voor het leven beïnvloeden. Voor sterke persoonlijkheden duurt dat slechts enkele jaren. De zwakken van geest, je hebt dat door mij en moeder gezien, komen onder die invloed niet vandaan. Eerst dan, wanneer de dood komt; nu gaan deze verschillende werelden uiteen. Hans is niet te helpen, omdat hij aan karmische wetten vastzit. Hij wordt thans door die wetten geleefd! Hij moet er zich vrij van willen maken, doch dat is een gevecht op leven en dood en soms nog erger dan de natuurlijke werking, die hij thans te aanvaarden heeft. Zoo zie je millioenen menschen loopen en al die menschen beleven nu eerst de problemen uit vorige levens. Hans staat voor een nieuw bewustzijn, maar andere wetten verwijzen hem naar iets, waarvan hij de geboorte reeds voelt."

„Wat is het, René?"

„Ik ga er niet op in, vader. Later zal ik je die wetten verklaren. Eerst dan ga ik er aan denken, nu ben ik er niet toe in staat.”

„Waarom wil je, dat Elsje de taal leert?”

„Omdat ik in Elsje gaven zie. Elsje kan schrijven! Ook dat zullen jullie tot ontwaking zien komen. Dan staat ze sterker in dit leven.”

„Waarom kijk jij niet naar een meisje uit, René?”

„Die krijg ik, Vader! Maar op tijd! Mijn meester zegt: wacht af! Ik zál afwachten. Eén ding zeg ik je, ik zal gelukkig worden in dit leven. Maak je geen zorgen om mij! Denkt allen in mijn richting, meer heb ik niet van je nodig, de rest laat je aan mij over. Ik ben thans vijfenzeventig!”

Karel lacht. Hij klopt René op de schouders en zegt:

„Jongen, mijn dank voor alles. Ik buig mijn hoofd en ik hoop, dat ik je eens zal mogen helpen.”

„Kijk goed naar uw zieken, Vader. Praat tot deze zielen en schenk ze alles van je leven.”

Maar we weten reeds, Karel heeft hulp nodig, zoo hard loopt zijn praktijk. De menschen willen hem niet meer kwijt. Zijn karakter wordt zacht. Hij draagt zijn zieken thans. De menschen schreeuwen om zijn persoonlijkheid. De armen dragen hem. Hij heeft reeds den bijnaam gekregen, de dokter der armen te zijn. Karel is er trotsch op. De bloemen die hij van zijn zieken krijgt, gaan naar René. Erica staat achter hem als een lichtbaken! Je moet Erica nu eens zien. Je zou haar omhelzen! Erica is een krachtige persoonlijkheid geworden. Wij zijn van de reis thuisgekomen en wij genieten van al die weelde. De slangenbeten zijn geheeld! Bruine beren brommen niet meer voor ons. Hyena's kennen we niet, de boot is geen wrak geworden, maar een zeekasteel. Wij zijn in staat alle zeeën te bevaren. Hans is nog steeds de eenige ballast. Hij zit aan de boot vast als teer op ijzer. Wat moeten wij doen? Een wit strikje geven helpt niet. Hij zelf wil niet als witte geglansde verf dienen. Zoo staan de zaken er thans voor. Waarheen dit gaat, ik weet het niet. Toch weet ik eigenlijk alles. Ik wil er alleen niet aan denken. Het stormt op je leven af. René begrijp ik ook! Hij is bewust, maar o zoo voorzichtig.

In mijn kamer leg ik al deze dingen nog even vast. De wetten, die verklaard worden, komen in het logboek. Ik kan alles bijhouden, ik heb al den tijd. Niets van al dit schoons gaat verloren! Niets, maar elken dag komen er nieuwe verschijnselen bij, die alle verklaard worden. Ik verlang alweer naar de eigenlijke zittingen met de geleerden. Wonderlijk scherp worden je de problemen voor deze menschheid verklaard! Aan niets is wanhoop te zien. In niets blijft hij ons het antwoord schuldig, wat hij

niet kan is voor hem ook het onherroepelijke halt. Machtig veel mochten we reeds ontvangen. Hij werkt aan zijn kunst en aan zijn leven, ook aan deze zoo afschuwelijke maatschappij. En dat leven moet nog vierentwintig jaar worden! Mijn God, wie had dit kunnen gelooven? En moeten wij zeggen, bestaat niet? Kunnen wij nog langer een God van wraak aanvaarden? Arme menschheid, waarom ga je niet verder en hooger. Hoe zal deze maatschappij er uit zien als er licht is? Dan kunnen er geen godsdienstwaanzinnigen meer geboren worden. Lent zal hem straks wel vragen stellen. Die mooie mensch luistert liever. Leuvens is een gevoelsmensch. Hij zegt eerlijk, dat we het nog niet weten! Maar hij zegt ook, dat dit waarachtig de oplossing zou kunnen zijn. Het is voor hem bovennatuurlijk, maar voor God is alles mogelijk. Leuvens geeft zich zooals men het van een geleerd mensch verwacht. Je hiertegen verzetten helpt toch niets. Leuvens zegt: Ik ben nog niet zoover! Indien alles wetenschappelijk bewezen wordt, beleven wij in deze uren het grootste genie van deze eeuw! Dat heeft Erica in haar ooren geknoopt! Karel ook, hij vond het een reëel woord? Ook hij zegt, dat René een genie is en wij hebben Karel gekend! Ten Hove komt niet voor den dag, daarvoor is dat leven te onbeholpen. Ik begreep niet, dat Karel hem er bij haalde. Toen ik het hem vroeg zei hij: dat breekt wat! Je moet niet allemaal van die scherpe denkers er bij hebben. Laat dien sukkel, hij kan nu een ander mensch worden, kwaad is hij niet.

Nu Hans nog! En dan waren wij er allen! Ik wacht af, spoedig gaan we verder. Goddelijke aanrakingen mochten wij belevn! Is dit niet wonderbaarlijk? O, wat ben ik gelukkig!

„FREDERIK, DE PAULUS VAN DEZE EEUW LEEFT IN
ONS MIDDEN!"

De dagen gaan voorbij in vreugde en geluk, uren van ongelooflijke schoonheid, te midden van geliefden, een éénheid die niet meer van deze wereld is. We kunnen het bijna niet meer op, zoo machtig wordt dit geluk. Wij zien elkander volkomen anders. Onze levens staan voor alles open en wij genieten van elke handeling. We gaan samen uit; schouwburg en andere kunst genieten we meer van dan vroeger. Een goed concert spreekt tot je gansche leven. Je kunt nu schreien van geluk en toch ben je in niets kinderachtig. De menschen zien het aan je, ze zoeken iets in je en ze weten niet wat het is. Gaat je hart open, en vertolk je even je gedachten, dan weten ze het meestal. Nu staan ze voor een mensch met sandaaltjes aan. Já, wat ik daar ontmoette, dat zie je niet elken dag. Ik heb een mensch ontmoet! Je liefde voor al het leven stormt het andere leven tegemoet. Wat zou deze wereld mooi zijn als millioenen menschen er aan zouden beginnen. Eerst nu is het leven waard om beleefd te worden. Wij hebben dat geluk in eigen handen gekregen en wel door onzen gek! We durven dat woord niet meer uitspreken. De menschen die René hebben gekend, gelooven zichzelf niet meer. Wat toen en met hem geboren werd, gezond was, hem als het ware stukken en jaren vooruit scheen te zijn, is nu geen bewustzijn meer. René loopt ze allemaal hard voorbij en de meisjes zoeken hem al op, maar hij neemt er niet een. Zoo'n jong talent wil wel iets zeggen. Erica heeft het er nog weleens over. Dan hoor je: „Zou daar nu die Marja niet bij kunnen wezen, Frederik? Voor dat wonder zou ik willen sterven. Ik zou er alles voor over hebben om dat kind te mogen leeren kennen. Ik verzeker je, Frederik, dat ik mijn oogen open zal zetten. Hij moet geen kat in den zak koopen. Maar waarom maak ik me nu zoo druk? Het komt toch wel in orde, hij wacht immers?

En de jongen wacht! Hij wacht niet tevergeefs, als je het mij zou vragen, het is er al zoolang. Ik ben rustiger geworden. Ik kan alles

wonderlijk goed verwerken en ook Karel zuigt het in zich op. Anna is thans een groot wonder, ze lijkt dertig! Zoo werkt die hoogere bezieling op je leven in. Het huwelijk wordt een openbaring. Karel en Erica zijn als jong verliefden en elken dag wordt het mooier voor die twee. Erica is een schoonheid geworden. Moet je dat lieflijke gelaat zien. Ze lijkt nu nog iets grooter dan voorheen, zoo stijgt ze boven zichzelf uit. Je moet haar nu eens zien hoe ze haar kleeren draagt. Je moet Karel eens zien. Karel, die achter zichzelf aanliep, het boersche niet kwijt kon raken, is nu een aristocraat geworden. Op en top een gentleman, een heer ten voeten uit. Een waarachtig dokter! Een goed mensch, een dokter met verfijnde gevoelens. En ik zelf ken me. Ook mij heeft dit geen schade gedaan. Ik ga nu op zilverwitte sandaaltjes! Ik denk nu niet meer aan spoken; het heeft voor ons allen de laatste maanden niet meer gespookt. De Hemelen zijn tot ons leven afgedaald, en dat hebben alle menschen zelf in handen. Is het niet machtig?

Karel heeft nu geen lust meer om met paarden om te springen. Hij zegt, dat hij dan zijn zieken te kort doet. Zie je, dat is Karel! Dit is Karel, de boer. Wat we hebben verwacht is gekomen! Wij bevinden ons in een zevenden hemel. Het menschelijke wezen is wonderbaarlijk mooi. Moet je nu zoo'n kus van Karel en Erica eens volgen. Moet je eens zien, wanneer hij thans vertrekt. Ze tilt hem op en kust hem. Zie je, dacht ik, dat is het. En dat alles door hun eigen kind, onzen gekken René! Dit kwam tot stand door de leer van Bartjes! Je hoort het, we verwazen nog niet. Wij blijven menschen van vleesch en bloed. Voor halfgaar doen voelen we niets. Dan tikt René ons wel op de vingers. Witte lakens, zegt hij, hebben geen beteekenis. Men moet reëel blijven of men ziet ze vliegen! Blijf met je beenen op den grond, verlies jezelf niet, daar zijn al genoeg menschen malende door geworden! En zoo hoort het!

Die dagen vlogen voorbij. Ik had hem nu niets meer te vragen, ik krijg thans alles direct van Rachi-Hadju en ook de anderen beleven het. De menschen hebben al bloemen gestuurd voor Rachi-Hadju, de artikelen zijn overdonderend. Ook Karel geniet ervan. Ze weten niet wie het is, maar de bloemen komen thuis. Men denkt, dat ik het ben. Maar ik ben het niet en zal het ook in dit leven niet worden. Ik weet wel, hier komen wij niet meer terug, wij gaan daarginds verder. O, mijn dood, wat een makker ben je van ons geworden. Wat een fijne kerel ben je toch! Wat maken de menschen je af. Wat schelden ze op

je machtig mooie wezen. Wat een loos verdriet hebben al die menschen toch. Nu is het al belachelijk. Als je die zwarte karossen voorbij ziet trekken moet je je adem inhouden, een slot op je mond leggen, om te verhinderen dat je in lachen uitbarst. Moet je de menschen nu eens volgen op de kerkhoven. Ik zag me de eer gunnen, dat ik er al zoo'n stuk of tien van die kerkhoven afgejaagd heb. Die menschen zetten hun bloemetjes thuis bij hun geliefden neer. Dat allerzielen gedoe zie ik nu anders. Ik zeg niets van de kerken, ik vind dat machtig mooi, maar ik ben onlangs eens gaan kijken naar wat de spiritisten er van terecht brengen.

Vroeger begreep ik die menschen niet, toen werden we door die zieners flink bedrogen. Ik moet er nog niet aan denken. Ik dacht zoo: ik ga nu eens kijken wat die er van te vertellen hebben. Ik weet nu, dat dit contact mogelijk is. Maar wat die zielen, die mannen en vrouwen er van maken, dan is dit, wat wij hebben, het eigenlijke contact, Goddelijk. Die mannen en vrouwen verkwanselen geestelijke gaven, waarvoor je duizend levens inzetten moet. Geef mij dan de theosofie maar. Wat is die secte een eind op weg. Ik kan thans elke secte beoordeelen, ik ben een echte kenner geworden van bovennatuurlijke zaken en wetten. De theosofie staat volgens mij nu op een dood punt. René heeft me verteld, dat hij straks zal trachten om hen de wetten te verklaren. Zij verwachtten een nieuwen meester. Maar die is er nog niet. Met Blawatsky ging hun laatste leeraar weg. René zegt, dat hij het is! Of ze hem willen aanvaarden? Maar dat komt nog! We beleven dus wonderen. Ik heb hem hierover nog tal van vragen te stellen en doe dat zoo spoedig mogelijk.

De spiritisten beleven een massa sensatie. Dat heb ik vastgesteld en dat kan ieder die iets van deze wetten afweet. Het is prachtig om met je familieleden contact te hebben, maar dit wordt gesol met heengenganen. Als deze menschen het in handen hebben, dan zetten ze het leven voor de ziel volkomen stop! Het leven in die andere wereld had dan niets meer te zeggen. Nu leven ze weer bij elkaar, maar volgens hun eigen gedachten. Als je daar op ingaat blijft er van die andere, toch zoo machtige wereld niet veel meer over. Een feit hebben wij te aanvaarden, contact is mogelijk. René zegt, dat hij ook voor die menschen de boeken zal schrijven, maar dan neemt hij velen hun denkbeeldige gaven af; die menschen bezitten niets. Ze willen het bezitten en eigenen zich die gave maar toe. Alsof het zoomaar kan!

Ik stelde vast, dat die zielen deze heilige zaak niet dienen, maar afbreken. Ze maken er een onderonsje van. Als je die kletspraat volgt, den onzin voelt, loop je aanstonds weg. Ik zeg niets van enkele goeden, maar vraag je hun om een antwoord, dan krijg je het evenmin. René zegt, dat alles de eigen gedachten is. Die menschen klampen zich natuurlijk aan hun liefde vast, maar nu staat het geestelijk wezen volkomen stil. Dag en nacht loopen ze die stoffelijke wezens achterna. Die komen op deze wijze geen stap verder. Kan dat? Neen, dat kan niet! Dat is niet mogelijk! Dit is dan ook lariekoek! Ik zeg niets van de goeden. Maar indien die menschen er zelf niet voor waken, zweer ik ze, blijft er van hun contact niets meer over, een groote ellendige chaos wordt het! René wil niet meer dat ik er heenga. Het bezoedelt je ziel, zegt hij. En dat is waar. De menschen die 'n houvast hadden gekregen, zagen het door tal van die lieden volkomen in de modder getrapt. Door leugen en bedrog, ze trappen er zelf straks in. Gevaarlijke lieden zijn het!

Maar we leven door! Dit staat als een paal boven water. Hieraan behoeven wij niet meer te twifelen. Ik weet thans wat de Theosofen er van weten. Ik kan de mentaliteit van al die secten volgen. Toen ik er met onzen meester over sprak, antwoordde hij:

„Ja, Frederik, dat heb je goed gevoeld. Alles staat op een dood punt! Alles! De kerken ook! Jammer is dat! Wanneer straks mijn Universiteit er is, dan komen wij weer voor duizenden eeuwen verder. Dit is het allerhoogste wat de menschheid ontvangen zal. Natuurlijk, straks komen de meesters zelf naar de Aarde. Ze hebben dan instrumenten, technische wonderen, waardoor ze kunnen spreken. En dan eerst wordt de menschheid met de bronnen des levens verbonden! Dan krijgen alle faculteiten direct vanuit de hemelen onderricht.

Op Aarde staat alles op een dood punt. Meesters zijn er niet. Ga zelf maar na. Het Oosten moet naar het Westen komen om het Westen uit die ellende te trekken. Ik ga thans verder, omdat mijn contact verbonden is met het Goddelijk Heelal! Ik ga verder dan Boeddha, Blavatsky, Mohammed, Krishna en Rama, verder en dieper dan Ramakrishna, je kent hem en vele anderen. En dat ben ik zelf niet, Frederik, dat is de Orde waarvoor wij allen leven en werken. Enfin, dat hoor je nog wel op de zittingen. En zoo is het, hij dringt overal doorheen. Hij bezit het hoogste meesterschap, dat na Christus heeft geleefd. Wij zullen dat straks wel moeten aanvaarden. Voor René liggen de wetten open.

En zoo kwamen wij weer voor onzen avond te staan. René is al

beneden, de doctoren zijn er. Ze praten wat, doch dan geeft René mij het sein dat we kunnen beginnen. De juffrouw schrijft alles op. Hij gaat liggen en valt in slaap. Ik vraag weer:

„Hoor u mij?”

Na enkele oogenblikken komt er: „Ik hoor u. Ik ben gereed.”

„Wilt u luisteren? Daal eens vijftien jaren in uw eigen leven af.”

Er komt: „Ik ben er al. Kent u dat leven?”

Hij noemt verschijnselen die hij op dien leeftijd heeft beleefd, in welke maand we leven, hoe Erica is, Anna, we weten het maar al te goed. Ik vraag:

„Wilt u terugkeeren naar uw geboorte? Maar blijf bewust.”

We hooren: „Ik ben thans enkele uren oud.” En wij zien dat, het lichaam schrompelt als het ware voor onze oogen in elkaar. Dat ziet iedereen. Zelfs Hans kijkt belangstellend. Dit is het organisme van een kind. Hoe is het mogelijk, het gelaat is vijftien jaar jonger. Ik vraag:

„Kunt gij in de moeder terugkeeren?”

„Ik ga terug.” Even later komt er:

„Ik ben in de moeder!”

„Ga dan terug tot het oogenblik, dat de schepping een aanvang neemt. U weet wat ik bedoel?”

„Ik weet het. Wat u daar ziet is het terugkeeren van mijn ziel, het terugtrekken van de persoonlijkheid naar deze wereld. Hebt geen angst, ik ga in den epileptischen slaap.”

Wij zien dat geschieden. Het lichaam is als 'n lijk zoo wit. Karel maakt zich bezorgd, we nemen den pols op. Rustig is de hartslag, maar zwak. Doch die zwakte is geen abnormaal verschijnsel, zegt Karel, je voelt het andere, dit, deze wet, dit loskomen ook. Wonderbaarlijk is het. Nu komt er:

„Vroeger liet ik mij in dezen toestand begraven. Die occulte wetten heb ik me eigen gemaakt, thans stel ik mij op wijsheid in. Ik ben één met dit leven. Ik kan u thans vertellen hoe de ziel in het moederlijke lichaam afdaalt. Hierdoor stellen wij vast, dat de ziel voordat zij geboren wordt een geestelijke persoonlijkheid is. Ik ben mezelf, ik kan denken, ik behoud voor zooveel procent mijn bewustzijn. Ik leef in de moeder. Ik kan alles duidelijk zien. Ik zou nu in vorige levens kunnen kijken. Door het bewustzijn van het leven, waarin ik nu leef, ken ik de wetten. Was ik ergens geweest, dan zou dat leven zich thans aan mij openbaren. Kunnen de heeren dit aanvaarden? Het is dus niet

mogelijk om het stofflichaam tot het niets terug te brengen. Maar gij ziet die verandering, dieper gaan kan niet, dan treden stoffelijke storingen naar voren en dat mag niet! Ik let dus op mijzelf, maar raak mijn lichaam niet aan. Hebben de heeren vragen te stellen. Begrijp goed, indien ik dieper in het stoffelijke zou terugkeeren, wat mogelijk is, zou ik niet meer in staat zijn één woord te spreken en weigeren de stembanden. Ik zelf bezit niet meer de kracht om tot de stof door te dringen."

Wij begrijpen het. Lent vraagt:

„Kunt gij u op de psychopathie instellen?"

„Ik ben er mede verbonden."

„Wat voelt u?"

„Ik ben in harmonie met het stoffelijke leven. Ik heb mijn eigen bewustzijn. Maar daal ik in het geweld van deze wereld af, vervormt mijn persoonlijkheid de stof. Ik ben één met vele wetten. Ik kan u verzekeren, dat er stoffelijke erfelijkheid is. Niet echter voor de ziel!"

„Wat wil dat zeggen?"

„Dat de ziel geen gedachten of gevoelskracht geschonken krijgt voor haar leven op Aarde. Het organisme bezit erfelijkheidsleer. Ziekten kunnen beleefd worden voor alle graden. Gij weet wat ik bedoel?"

„Wij begrijpen het, ga verder."

„Dat wil dus zeggen, dat de organische stelsels door onze voorvaders ziekelijk zijn besmet. Hierdoor ontwaakt de kanker in derden graad en staat de volgende generatie voor ziekten. Die besmetting is mogelijk, niet echter voor de ziel. Dat wil zeggen, dat de ziel zich haar talenten in de reeds beleefde levens eigen heeft moeten maken. Krankzinnigheid is dus onbewustzijn. Die ziel is nog niet zoover. Zij heeft de Goddelijke wetten overschreden!"

„Hoe is dat mogelijk?"

„Door een dierlijk leven te beleven. Hartstochten en geweldadige belevenissen voeren u naar die wetten. Nu ziet ge, dat de ziel de harmonische wetten overschreden heeft. Elke verkeerde gedachte teekent zich op het gelaat af. Hoe dieper de ziel het onbewuste, het overheerschende, afbrekende leven voor de Goddelijke wetten voor harmonie verwaarloost, des te vaker zal zij beleven dat een nieuw stoffelijk leven begint. Hierdoor ziet gij al die vreeselijke maskers. Is de ziel in harmonie dan straalt het wezen die harmonie uit en ziet gij dat op het gelaat. Thans echter, luistert nu goed, kan de stof de ziel overheerschen. Dit wil zeggen, schoone ouders kunnen één mooi

kind baren. Nu overheerscht het stoffelijk weefsel de ziel. Voelt gij dit?"

„Het is duidelijk."

„Zie ik goed, bent u aan het woord, Dr Lent?"

„Inderdaad, meester."

„Wel, dokter, al uw jongens hebben zich in vorige levens zelf vernietigd. Thans zijn ze onbewust. Wanneer de ziel eens voor haar bewust stoffelijk leven komt te staan, teekent zij haar stoffelijk huis, het lichaam volkomen naar de kracht van haar persoonlijkheid uit. Dat zijn uw jongens ook! Dit is echter reeds vooruitgang. Nu komt het vader- en moederschap, en gij ziet duizenden gedachten als cosmische wetten, waarvoor de ziel staat en te aanvaarden heeft. Immers, zij gaat vanuit het vaderlijke gevoelsleven naar het moederlijke. Dan betreden wij de homosexualiteit! Hierachter worden die levens door de astrale duistere werelden aangevallen. Vanzelfsprekend is, dat die wezens vol bewustzijn zoeken, menschen die voor laagheden open staan. U ziet uw jongens als lagere en hogere bewustzijnsgraden? U móet hen zoo zien. Naar het bewustzijn ziet gij uw zieken. Vader- en moederschap overheerschen thans. De ziel is in drie graden Moeder, noch Vader. Natuurlijke wetten zijn dit! Hieraan kunt gij niets veranderen. Duizenden mogelijkheden voeren u naar deze bewuste vervorming van de stoffelijke stelsels. Dit is afbraak, dokter, onbewustzijn, onwetendheid, God heeft met die ellende niets uit staande. Toen de Goddelijke schepping begon kregen wij de Goddelijke wetten in handen. Door al die levens hebben wij ons ik bezoedeld. Dit, mijn hulp en mijn leven, is de persoonlijkheid van deze menschheid."

Leuven vraagt: „Zijn er planeten waarop leven aanwezig is en wij als mensch die disharmonische wetten mochten overwinnen?"

„Achter dit Universum bevindt zich een ander en hooger bewustzijn als ruimte. De ziel als mensch, die de sferen van licht heeft bereikt, is vrij van zonden en fouten. Eerst dan kan zij het „Koninkrijk Gods" waar zooveel over gesproken en geschreven is betreden. Dan gaat zij verder! Maar in het Koninkrijk Gods, de eerste Hemel voor de ziel als wereld, waarin zij leeft en zich voor het volgende stoffelijke bestaan gereed maakt, voelt zij geen aardsche stoornissen meer. Het planetenstelsel is dus voor ruimtelijk en menschelijk, dierlijk leven, zoo ook de natuur, tot het verhoogde bewustzijn gekomen. Gij hebt daar geen stoffelijke wetten meer, wij keeren immers tot God terug."

„Gij kent daarvan de wetten?"

„Ze worden mij geschonken en ik beleef ze!"

Lent gaat verder en vraagt: „Hebt gij middelen om iets voor de zieken te doen?”

„Gij kunt verschillende graden van bewustzijn optrekken door de hypnose. Kan het dagbewustzijn niet bereikt worden, u voelt het zeker, dan hebt gij uw machteloosheid te aanvaarden. Enkele graden zijn er te bereiken. De lagere hebben vele levens nodig om die hoogte te kunnen behalen. Dit voor uw psychopathische zieken. Den volwas- sen mensch beleeft andere wetten. Naarmate het leven bewust is, beleeft het de organische wetten, waardoor de persoonlijkheid ontwikkelt.”

„Hoe is die persoonlijkheid ontstaan?”

„Heel eenvoudig dokter. Immers, door de millioenen levens vormden zich de karaktereigenschappen en die vertegenwoordigen de persoonlijkheid. Op de Maan zijn wij aan den opbouw van ons leven begonnen. Hiervoor moesten wij een cosmischen weg afleggen. Door dit ruim- telijke bewustzijn kreeg de ziel haar wezen te zien.”

„Bezit de ziel een eigen wil?”

„De eigen wil, dokter, is de persoonlijkheid. Wil en persoonlijkheid zijn synoniem! En dat is het leven! Dat leven is bewust dóór de persoon- lijkheid. Wanneer u dit begrijpt weet u, dat de ziel alles van God heeft gekregen. Wat zij doet is haar wereld verstoffelijken. Zij verdicht haar Goddelijke afstemming als mensch. Dat geldt voor al het leven in deze ruimte en voor de werelden hierna.”

„Ook voor het dier?”

„Ja zeker!”

„Waar is het dier geboren?”

„Kunt gij mij aanvaarden, als ik zeg, op de Maan? De Maan is aldus de *Moeder* voor deze ruimte! Indien gij haar kent, ligt de Goddelijke schepping voor uw eigen leven open!”

Leuens vraagt: „Wat wil dit zeggen?”

„Mijn vriend, toen wij aan ons eerste leven op de Maan begonnen, wij vanuit het embryonale stadium het stoffelijke licht ontvingen, wij voor den eersten dood als stoffelijke wet stonden, ontstond daaruit het dier!”

„Is de theosofie zoover?”

„Neen, wel de meesters die deze universeele leer hebben opgebouwd, waartoe ook ik behoor; nu gaan de meesters, die deze Orde in handen hebben verder. Zij dringen door tot de allereerste stadia en dan volgt de Goddelijke verklaring. Toen wij als embryo het vader- en moederschap op de Maan beleefden, onze zielen zich los maakten om zich gereed te

maken voor de volgende geboorte, stierf dit eerste embryo. En nu staat ge voor de Goddelijke Alwetendheid! Ik vraag u iets, om te zien of gij dit alles begrijpt. Geloof u, dat gij door één kort leven hier het Goddelijk Al betreden kunt?"

„Neen."

„Geloof u, dat wij als menschen de Goddelijke diepte in één leven, als ruimte, als vader- en moederschap, licht, leven, liefde, ziel, geest, kunnen beleven?"

„Neen!"

„Welnu, ook de dood bezit diepte! Die eerste stoffelijke cel onderging levenswetten dóór den dood. Voelt gij dit?"

„Ik begrijp u."

„Dank u. Het is niet mogelijk, neen! Door één leven bereikt u geen Goddelijk Al! In één cel ligt echter de Goddelijke Alwetendheid! Geloof u dit?"

„Ook dat."

„Geloof u ook, dat diezelfde menschelijke cel Goddelijke diepte bezit?"

„Ook dat is mij duidelijk."

„U voelt dit?"

„Ik tracht het te begrijpen."

„U volgt mij dus in deze ontleding?"

„Ja zeker."

„Welnu, mijn vriend, deze cel, nietig gelijk een druppel water, maar nog millioenvoudig ijler, bezit alles wat God is!"

„Duidelijk?"

„Ja, ik begrijp u."

„Ik voer u niet naar nonsens; geef mij uw openhartige persoonlijkheid, valt mij gerust aan, dokter, maar zeg niet ja indien gij het niet aanvaarden kunt. Dit zijn Goddelijke zaken en hier wordt niet mee gespot. Deze cel is dus millioenvoudig ijler. Mag ik even een vergelijking maken met het huidige stadium als afstemming op God, voelt u en weet u, dat het menschelijke sperma millioenvoudig is verdicht en voor de Goddelijke openbaringswetten, vader- en moederschap, een ongekend bewustzijn bezit. Ook duidelijk?"

„Ik begrijp u."

„Dan ben ik gereed. Deze stoffelijke cel als mensch, had daar den eersten ruimtelijken dood te aanvaarden. Nadat de splitsing was volbracht, ook wij menschen zouden splitsen, nietwaar, ging de ziel van dit leven uit het stoffelijk embryo en liet vanzelfsprekend het stoffelijke deel

achter. Nu vraag ik u weer: Denkt u, dat dit leven uitgeleefd is, indien gij uw eigen schepping, voor mensch, dier en natuur volgt?"

„Neen, dat is niet mogelijk."

„Ik dank u voor uw goed denken en voelen. Inderdaad is dat niet zoo, want God is oneindig diep. Hieruit kwam een rottingsproces voort. En uit dit rottingsproces kwam nieuw leven. Nieuw leven dus uit de aller-eerste levensbron, levensgraad, evolutie. Duidelijk?"

„Ga verder."

„Dat werd de dierenwereld, mijn vriend. Uit dat rottingsproces kwam nieuw leven. Gij kent nog die wetten, maar thans door het bestaande, het huidige, het uiteindelijke, de schepping is af! Dat wil dus zeggen, dat de uiteindelijke levensphase beleefd werd. Door al de stoffelijke levenswetten als lichamen voor mensch en dier en de natuur gezien. De diepte van het Goddelijk leven verstoffelijkte zich als levensbronnen, totdat het einde er voor was beleefd. U weet waar dat einde leeft voor uw wereld?"

Het duurt even. Ook ik weet het niet. René vraagt mij: „En gij, Frederik? Weet mijn vader het ook niet? Denk even na, denk door, het antwoord leeft in uw hart, u staat er bovenop, u kunt het zien en beleven. Ik wil niet zeggen, dat gij er onder zit, daarvoor zijt ge menschelijk bewust en menschelijk zuiver geworden, u doet aan schoonheid. Ik zal het u zeggen. De allerlaagste en diepste levensgraad, die echter nu al niet meer tot eigenlijke schepping behoort, wat wij nâscheppingen noemen, ziet u door uw luis en ander leven vertolkt. Ga nu terug. Zie naar de millioenen graden van dierlijk leven en gij komt terug op de Maan, waaruit ons eerste stoffelijke cellenbestaan, nieuw leven, het dierlijke ontstond. Voelt ge, hoe dicht Darwin bij zijn geboorte stond? Voelt ge tevens, hoe arm zijn vergelijking is? De Aap, mijn vriend, dat dierlijke wezen, was het eerste leven dat uit de menschelijke stoffelijke schil tevoorschijn trad. Hierdoor heeft het dier zooveel van den mensch! Is het niet wonderbaarlijk? Uit die eerste stoffelijke cel kwam nieuw en wel dierlijk leven voort. Toen de schepping begon, had de ziel diepten, ruimten, persoonlijkheden te beleven en die te verstoffelijken. En nu het volgende.

Toen God zichzelf of als Albron manifesteerde, geschiedde dat niet ineens. Geloof u dat?"

„Ik aanvaard het!"

„Dank u, dokter Leuvens. Daarvoor waren Goddelijke Openbaringen noodig als stoffelijke verdichtingswetten gezien. Immers, vanuit dat

„niets”, waarin de oerbron was, kwam de eerste werking te voorschijn. En die kracht, als protoplasma gezien, verdichte zich, wat miljoenen eeuwen heeft geduurd. Als u dat volgt, geleerden, dan ziet ge overgangsstadia. Ook God had die te aanvaarden. Het Universum was niet ineens, in enkele seconden, verdicht. Duidelijk?”

„Ga verder.”

„Die voorstadia hebben wij leeren kennen als levensgraden en levenswetten voor de verdichtingstijdperken. En die zien wij in al het leven terug. Voor mensch, dier en plant zijn deze verdichtingswetten precies gelijk. Dat wil dus zeggen, dokter, dat uit den eersten menschelijken lichamelijken dood, wat daaruit ook te voorschijn zou komen, de Goddelijke, uiteindelijke graad niet beleefd kon worden. De aap lijkt op ons menschelijk wezen, omdat de eerste stoffelijke schil die gelijkenis nog bezat. De aap is als het ware het schaduwbeeld van den mensch! Hierdoor dacht Darwin, dat wij menschen apen waren geweest. Maar hij kende de eerste verschijnselen voor de Goddelijke openbaringen niet. Hij leefde er niet in, want die wetten zijn van de Aarde af niet vast te stellen. Ook de aap heeft dus een Universeelen weg moeten afleggen. Al het leven! En nu volgt de tweede stoffelijke dood. Hoe dieper wij dus komen, des te onmenselijker wordt het dierlijke leven als wezen. Zeven graden voor de dierlijke wereld zijn er ontstaan. Al die dierlijke werelden als zelfstandigheden gezien, elke graad kreeg een eigen zelfstandigheid, ook uw luis bezit die wereld, schiep nieuw leven en verdeelde zich. Maar in dat eerste stadium zette elke graad de verdichting en splitsing voort. Wij als menschen bleven ons zelf, ook de aap. Hoe lager wij nu komen, des te ruimtelijker wordt deze splitsing. Uit elken graad komen thans vele lichamelijke levens tot stand. Millioenen vervormingen komen er tot stoffelijke ontwikkeling. Totdat de eerste menschelijke stoffelijke cel uitgeteeld, uitgelééfd is en er geen bezieling meer was. Dat leven, dokter, is op de Maan tot die eigen zelfstandigheid gekomen. En dat leven zou met ons tot God terugkeeren. En dat was mogelijk, maar waardoor? vraag ik aan mijn vader? waardoor?”

„Ik weet het niet.”

„Luistert dan goed. Ik vertelde u, dat wij als mensch verder gingen en dat er tusschenplaneten waren ontstaan. In ons leeft Goddelijke diepte. Het allerhoogste dat wij op de Maan hebben kunnen beleven, is het menschelijke vischstadium. Nog is uw kieuwbewustzijn in uw menschelijk hoofd vast te stellen. Wij gaan verder, ook het dier kon dat! Ook het dier werd door die volgende geestelijke, astrale planeet aange-

trokken. Het dier volgde die eigen evolutie op! Het dier zuigt zich aan die hogere mentaliteit vast. Ook het planten- en bloemenleven kan verder, omdat de Maan haar krachten de ruimte in gestuurd heeft. Zij schiep voor zichzelf, haar leven dus, nieuw verdergaan.

De dierlijke ziel wordt op het volgende macrokosmische lichaam geboren, zooals ook wij menschen dat leven ontvingen. De ziel daalt in het eerste rottingsproces af. Als wij menschen aan een nieuw leven beginnen, komen wij voor het embryonale leven te staan. Nog leeft dat in de moeder, nietwaar, gij bezit nog die Goddelijke wetten, het kind kan niet anders geboren worden, heel de natuur en het dierenleven wijzen u den weg daarheen, er is geen andere mogelijkheid om nieuw leven te ontvangen en zoo bleef ook voor het dier de Goddelijke wet, ook al beleefde de ziel het volgende stadium. Dat wil nu zeggen, dat de Maan voor al het leven de ziel heeft geschapen. Vanuit het Goddelijke Al zou men het aantal menselijke zielen, door God geboren, kunnen berekenen. Is dit ongelooflijk? En toch, denk u het moederlichaam — de Maan — eens in. Zij verdeelde zich voor God! Zij had niet anders te doen! Dat is en dat was haar taak. De menselijke ziel en het dier, ook de natuur, heeft door het moederlijk lichaam der *Maan* de eigen zelfstandigheid gekregen. De Maan is dus voor deze ruimte de „Moeder"! De Zon „Vader"! Nu kijkt ge al door de Goddelijke schepping heen. Maar van dit alles wist Boeddha niets! Ook Blavatsky, Mohammed, Rama, Krishna, Ramakrishna, uw Oostersche Heilige, die ik persoonlijk ken, omdat hij thans in mijn omgeving leeft en ik zijn wijsheid zal moeten voortzetten, zijn leven moet vertegenwoordigen, ook zij hebben die hoogte en diepte niet bereikt. Noem mij niet verwaand of ijdel. Ik geef die bewijzen, wij allen zijn één! Wij doen één werk! Eén taak hebben wij te verrichten. Zij zeggen mij, dat ik de Paulus ben voor deze eeuw! Zij willen, dat ik u dit zeg. Zij willen, dat gij voelt, dat anderen ons werk voortzetten! Dat andere zielen zich gereed maken om het werk van de Meesters tot bewustzijn te brengen!

Gij kijkt wellicht op tegen een figuur als Boeddha? Ik ook! Maar ik moet verder! Ik geef zijn leven persoonlijkheid en gestalte. Ik verbeeld me niets, ook gij kunt deze wetten beleven. Ook gij kunt uw gereed maken voor deze heilige taak! Weet u dokter, dat ik uw school doorloopen heb? Dat ik in Frankrijk astronomie heb gestudeerd? Zoo ook de Astrologische wetten mocht leeren kennen? En wist u, dat ik mijn nederlaag heb moeten aanvaarden?

Wij gaan door godsdiensten, geloof, studie, wetenschap tot God terug.

Had ik een studie kunnen beleven, dan had mij diezelfde studie vermoord. Voelt gij dit?"

„Neen. De wetenschap had u nodig."

„Dat zegt u. Immers, mijn leven moest ontwaken. Ik werd al gestoord door het stoffelijke licht, door eten en drinken, slapen. Praten en alles, wat wij als menschen door ons stoffelijke bestaan en leven in ons opnemen, stoorde mij. Ik kreeg dus stoffelijk bewustzijn en ik zou volkomen leég blijven!"

„Ik begrijp het."

„Dank u. Men zegt immers, natuurlijk talent maakt men door studie kapot. Welnu, men had mijn leven stoffelijk bewustzijn geschonken en hierdoor voor het innerlijke afgesloten. Maar ik zorgde er zelf voor en werd opstandig? Néén, ik voerde het gevecht tusschen mezelf en het stoffelijke bewustzijn. Mijn leven wilde bewustzijn ontvangen, het behoorde tot dit leven en mijn ziel sloot zichzelf voor dit stoffelijke bewustzijn af. Hoe meer ik mijzelf voor de stoffelijke wereld afsloot, des te sneller kwam mijn vorig leven en bewustzijn tot werking. Die wetten heeft mijn moeder beleefd tijdens haar één-zijn met mij. Maar daar hebben wij het nu niet over. Ik wilde u duidelijk maken, dat Darwin dicht in de omgeving was van de Goddelijke werkelijkheid, maar er toch de wetten niet van heeft kunnen beleven, omdat hij zich niet van deze ruimte, de Aarde, heeft kunnen losmaken. Darwin dacht niet aan de Maan. Hij dacht het raadsel vanuit zijn eigen bewustzijn te kunnen oplossen, doch dat is niet mogelijk. Gij moet afscheid nemen van de Aarde, uw bewustzijn, een ruimte willen aanvaarden, die het eerste leven is en die door de Maan tot bezieling en evolutie werd gebracht.

Darwin liep zich dan ook te pletter. En vele geleerden met hem. Komen wij tot de dimensionale wetten, dan voer ik u vanuit uw stoffelijke bestaan tot de wereld voor de ziel en verliest gij uw eigen ik, dat nu nog niets te beteekenen heeft!

Het dier, mijn vriend, is op de Maan geboren, doch kreeg telkens, omdat het hooger ging, nieuwe lichamen, die het zelf geschapen heeft. Ik zet u allen thans voor een Goddelijke wet. Gij hebt minderwaardige gevoelens in u. Ik zal u aantoonen dat gij Goden zijt! Wat denkt ge, heeft God dit Universum voor ons geschapen?"

„Ja zeker."

„Dat is juist. Maar wie heeft de planeten geschapen?"

„God!"

„Ik vraag het aan u allen. Karel?"

„God!“
 „Frederik?“
 „God!“
 „Dr Lent?“
 „God!“
 „Ten Hove?“
 „God!“
 „Professor Groevers?“
 „Ik weet het niet.“
 „Erica?“
 „God!“
 „Anna?“
 „God!“
 „Dr Stein?“
 „God!“
 „Dr Van Hoogten?“
 „God!“
 „En gij, dominee?“
 „God!“

„Ziet ge, dit is nu menschelijk denken. Gij weet het **niet!** Gij zijt verarmd. Gij weet niet wat God u geschonken heeft. Luistert naar het Goddelijk antwoord. Gij, wij zijn het! Wij hebben de **volgende** planeten tot bezieling gebracht. Wij als mensch brachten evolutie, **anders** had de eerste bijplaneet nimmer nieuw menschelijk leven ontvangen. **Toén** stonden wij eindelijk voor de planeet Aarde. Hoe is het vaderschap in de ruimte? Een zwak, violetachtig licht bezit de Zon, **méér** licht is er nog niet. Dit was het oogenblik, dat de Aarde aan haar taak zou beginnen. Toen hadden wij als menschen de sfeer der Aarde, haar plaats voor Zon en Maan, bereikt. Mars en de Aarde, zijn de kinderen **van** Zon en Maan! Wij komen tot die planeet en krijgen bewustzijn. **Wat** gebeurd er in de moeder als er geen bezieling aanwezig is? Gij kent **die** wetten niet. Gij denkt dan ook, dat de ziel voor het eerst op Aarde **is**. Maar de ziel heeft millioenen jaren geleefd. Nu komt die ziel niet in het moederlijke „ei“ om door de scheppende bevruchting aan een nieuw leven te beginnen. Wat geschiedt er thans? **Géén** bevruchting? Gij kunt **doen** wat gij wilt, bevruchting is niet mogelijk, die moeder heeft zich door **disharmonische** levens uit het moederschap verbannen. Een andere wet **en** mogelijkheid is er niet! Wat had de astrale Aarde, het deel dus **van** God, dat door de Goddelijke splitsing in de ruimte zweefde, op **eigen** kracht

moeten beginnen? Was daar evolutie mogelijk? Néén, dat was niet mogelijk! Omdat zij haar taak te beleven kreeg door ons menschen. Wij brachten bewustzijn, hierdoor werd het macrokosmische lichaam tot het baren en stuwen gedwongen. Wij schiepen de Aarde en niet de Aarde òns! Wij schiepen de planeten, wij als bezielend leven gaven den planeten bewustzijn! Wij en hierdoor kregen wij de ruimte in handen en zijn wij straks Goddelijk bewust."

„Maar de Maan dan?"

„Voelt gij mij nog niet, Karel? Begrijpt ge niet, dat de Maan direct Goddelijken arbeid verrichtte en dat door haar het volgende leven geschapen werd? Daarom kreeg de Zon het halfwakend-stoffelijk bewustzijn. De Maan is direct Goddelijk moederschap toebedacht. Wat uit haar geboren zou worden, is menschelijk en dierlijk! De Maan verdeelde zichzelf! Zij had niets anders te doen en kon niets anders beleven, doch de volgende planeten kregen werking door het leven van de Maan! Dat waren wij, het dier, dat is moeder Natuur. Het dier kreeg hierdoor verhoogd bewustzijn. Hadden wij die hoogte niet gekend, niet gekregen, dan had de Aarde dit verhoogde bewustzijn ook niet kunnen scheppen. Dan hadden wij het vischstadium kunnen beleven! Voelt gij dit? Het stadium van de Aarde, wij hebben er reeds over gesproken? Maar ga nu eens even dieper!

Indien de Aarde haar lichaam niet van de Zon af had kunnen wentelen, waren wij levend verbrand. Wanneer nu de Aarde aan haar verdichting was begonnen en ook zij had haar lichaam als de Maan beleefde, moeten splitsen, dat tóch geschiedde, maar voor haar eigen persoonlijkheid, wij bezaten een eigen zelfstandigheid, waren wij niet berekend op die krachten en had de Zon ons bewustzijn gesmoord. Voelt gij dit? Neen, dit gaat u te ver, toch is dit de heilige waarheid!

Maar de Aarde kreeg bewustzijn doordat wij van de Maan af de ruimte konden beleven. Graad met graad krijgt verbinding. Toen de ziel als mensch, het dier en de natuur den vierden kosmischen graad bereikt hadden, kon de Maan zeggen: „Ik ben bijna opgelost, gereed!" En dat is geschied! Maar de Aarde hebben wij tot werking en evolutie gevoerd. Wij namen zooveel macrokosmischen levensinhoud op, dat dit voldoende bleek te zijn voor ons eerste bestaan op Aarde. De Aarde beleefde dus de eigen splitsing! Maar wij hebben ons zieleven op de Maan, dóór de Maan gekregen! Dit is het Goddelijke antwoord, maar waardoor wij zijn werelden in bezit kregen. Hierdoor kregen wij ruimtelijk bewustzijn! Gij voelt u armoedig, maar armoede in de ruimte is er niet! Onbewust leven is

er niet! Al het leven is bewust! Al het leven is Goddelijk en bezit de Goddelijke zelfstandigheid! Ook het dier! Ook een bloem, een boom, een plant, zelfs een luis. Voelt ge, waar de Goddelijke grens beleefd wordt? Wanneer staat ge nu voor de bestaande schepping en wanneer hebt u rottingsprocessen te aanvaarden die zullen uitsterven? Weet ge niet! En gij kunt het ook niet weten, omdat gij het Cosmische verband niet kent, niet bezit! Elk dier nu, insect, dat de nâscheppingen heeft moeten aanvaarden, ook al ziet ge uw prachtige vlindertjes, dat leven sterft uit! Dat leven heeft geen Goddelijke afstemming, omdat het uit het nietbestaande geboren is. Uw muis krijgt geen hemelbewustzijn, uw rat ook niet. Waar leeft nu uw leeuw, tijgerkat? In hemelen? Wat is de bewustwording van uw slang? Dacht gij, dat dit leven Goddelijke afstemming bezit? Alles wat tot de naschepping behoort en het leven kreeg, behoort tot de Aarde en zal dit als de eigen levensruimte bezitten, maar heeft niets uit te staan met de Goddelijke geboorte van dit verkregen ik, dat slechts tijdelijk is!

Wanneer ik u vraag, waar de eerste menschen van deze wereld leven, weet ge dat niet. Waar bevinden zich de praehistorische menschen? Weet ge niet! En als ik u zeg, dat gij het zijt? Gelooft ge mij dan? Als ik u zeg, dat uw tijger eens het nachtegaalbestaan zal doorleven? Gelooft u mij, als ik zeg, dat al dat leven in andere stoffelijke lichamen evolueert? Wat moeten wij met deze dieren in het eeuwige leven beginnen? Ook het dier gaat verder, doch alleen de hoogste soort, de gevleugelde, gaat tot God terug! De rest lost op en krijgt het hoogste organisme. Dat zou de planeet Aarde tot verdichting en evolutie brengen. Ik vraag u:

Kunt gij buiten uw eigen lichaam om hoogere bezieling beleven? Já! Dat kunt gij. Maar uw eigen bewustzijn ineens onttrekken naar het allerhoogste voor deze wereld, dat kunt gij niet? Waarom doet dit het oerwoud kind dan niet? Kunt gij u losmaken van uw eigen bewustzijn? Néén! Gij hebt daarvoor wetten te beleven. Gij zult hiervoor evolueeren! Ge hebt levens noodig om die hoogte, te bereiken. Ziet ge, dat is de verkregen zelfstandigheid. Gij gaat langzaam hooger en verder. En eens bezit gij het blanke ras. Dat is het hoogste voor u en betreedt ge het leven na den dood, die geen dood is! Ge gaat verder.

Wat beleeft het dier? Daal in uw diersoorten af en gij ziet waar de Goddelijke Schepping eindigt! En ook uit dat leven kwam nieuw leven, doch het is het ongedierte! Ook al vliegt het, ook al bezit dat diertje den Universeelen en Goddelijken rijkdom aan kleur, het blijft hier en sterft uit. Al het andere leven gaat verder en zal tot God terugkeeren. Moet ge

een luis Goddelijk bewustzijn schenken? Uit vervuiling is dat leven te voorschijn getreden. Maar volgt dien bewusten levensgraad eens even? Wat is het bewustzijn van een luis? Hieraan kunt ge vaststellen, dat uw uitstraling een persoonlijkheid bezit. Uw menschenlijke uitstraling gaf aan dit leven bezieling! Door die vervuiling ontstond een nieuw embryonaal bestaan, met bezieling en bewustzijn. Gij zijt het! Gij hebt de luis haar gestalte gegeven. Gij hebt dat leven bezield! Het is nu een deel van uzelf! En wat heeft de Maan nu gekund? Hoe waren haar krachten, toen zij haar verkregen levensenergie de ruimte inzond? Die was scheppend! En hierdoor kregen de bijplaneten nieuwe bezieling. Voelt ge de diepte van uw eigen leven? Hebt gij nog een minderwaardigheidscomplex? Dan neem ik u die af! Waar ge ook leeft, ook al behoort het wezen tot de lagere rassen, de ziel heeft afstemming op God en is als God! En zoudt gij thans dit leven willen verdoemen! Dominee, onderzoekt u zelf! Wat wilt gij? Wat zoudt ge willen beginnen? Kunt gij nog langer aangaan, dat God als Mensch tot Mozes gesproken heeft? Alles is anders, maar véél en véél machtiger dan gij denkt! God schonk aan ons leven alles van Zichzelf!

Al het leven evolueert! De praehistorische mensch leeft reeds in het Goddelijke Al. Maar die diepte in dat praehistorische tijdperk. Neemt het blanke ras, u zelf. Hoeveel menschen bevinden zich in uw graad! Zie thans naar uw eigen graad. Hoeveel millioenen moeten dien hoogsten graad nog beleven? Millioenen menschen zijn het! En al die millioenen zielen moeten uw levensgraad bereiken en beleven. Eerst dan heeft de ziel het hoogste voor het lichaam en het innerlijke leven beleefd. Die millioenen moeten dus naar uw bewustzijn komen. De een leeft in karmische wetten, uw Eskimo moet uw levensgraad als lichaam nog beleven. Nu staat ge voor de diepte van uw eigen organisme. En ook dat lichaam bezit zeven diepten, zeven graden voor ontwikkeling, eerst dan heeft de ziel zichzelf en het organisme in harmonie voor het verdergaan gebracht. Niet waar? Ook de dierenwereld heeft het. Uw tijger en uw huisdier de kat bezitten één levensgraad. U gaat van huis af of u komt vanuit het oerwoud tot uw huisdier terug. Ziet ge, ook uw menschenlijk lichaam bezit voor de eigen graad, de eigen soort, zeven diepten als levenswetten, die stoffelijk en geestelijk zijn. Die vinden wij in alle stoffelijke lichamen en innerlijke afstemming, bewustzijnsgraden terug! Gij kunt ze overal vaststellen! Beleven! Overzien!

Waarom bent u verder dan het andere leven? Omdat u eerder geboren werd. Wellicht een tiende of millioenste seconde op de Maan eerder uw

graad van het leven kreeg. Nu gij op Aarde zijt, zijn die seconden door levens veranderd. Gij zijt die levens eenige levens voor. Meer is er niet. Met u bevinden er zich millioenen menschen in één graad. Dat is uw levensgraad als eigen menschelijke zelfstandigheid! Dat is tevens uw afstemming voor deze maatschappij! Waarom kunt gij studeeren en kan het ander leven dat niet? Dat leven is nog niet zoover! Maar dat leven komt zoover! Dat leven zal uw hoogte moeten bereiken, wil het tot God terugkeeren en dan de Aarde verlaten!

In uw eigen graad bevinden zich zeven overgangswetten als persoonlijkheden te zien. Waarom zijn er genieën? Waarom kunt gij geen beroemdheid zijn? Omdat gij niet voldoende sentiment bezit. Maar uw eigen graad bezit dat genieschap? Zoo ziet ge, dat elke karaktertrek, elke faculteit het hoogste schept als mensch. En dat kan alleen de mensch, die ziel, die zich voor den eigen graad het hoogste heeft geschapen. Gij hebt nu weer voor uw studie graden te aanvaarden. Zoo gaat ge verder. Ik zeg u, elke graad, ook al wordt die menschelijk. Ik ken die ruimten. Ik ken u allen! Ik weet wie gij zijt, ja, aan uw vraag stel ik uw bewustzijn vast! Gij zijt voor mij volkomen verloren, indien gij uw vraag stelt! Voelt ge, als gij het cosmische bewustzijn bezit, stellen wij de lagere bewustzijnsgraden vast! En nu staat u naakt voor mij! Zoo heeft God het gewild! Ik vertegenwoordig het allerhoogste voor de persoonlijkheid! Gij kunt mij niet meer voorbij komen, dit is het allerhoogste!

En die graden ziet ge in alle eigenschappen terug. Volgt nu uw oude meesters. Zijn al die schilders Rembrandts? Van Dijcks? Rubensen? Nèen! Zij echter vertegenwoordigen den hoogsten graad voor hun kunst. Muziek, wijsheid, studie, daarin bevinden zich de menschelijke graden voor de persoonlijkheid. Hoogten en laagten. Beethoven, Mozart, ze behoorren tot den hoogsten graad. Uw professoren bevinden zich niet allen in den hoogsten graad, de genieën loopen niet op straat, er leven maar enkele van deze zielen op Aarde. Ziet ge uw eigen graad voor u? Het menschelijk organisme vertegenwoordigt dus tevens laagten en diepten. In alles ziet gij dat terug! Uw eigen graad zorgt nu voor uitsterving! De eene moeder wil geen kinderen bezitten en vermoordt ze, het andere leven van uw eigen graad krijgt ze niet! Gods werk? Eigen onbewustzijn is het! Maar wanneer de eene moeder niet voor de andere, de onbewuste zorgde, dan zoudt gij moeten aanvaarden, dat uw eigen graad zou uitsterven. Maar dit wordt nu voorkomen. Wat doet nu een heilig mensch? Wat doet de kerk? Dank God, dominee, dat ge geen geestelijke zijt geworden. Die zielen parasiteeren! Zij willen terug naar de Aarde? Ja, zij moeten

terug! Nu scheppen zij niet alleen disharmonie voor zichzelf, maar voor den eigen levensgraad. De mensch schept kinderen om tot de Aarde terug te keeren. Doet gij dat niet, dan zijt ge in opstand. Dan beleeft ge disharmonie! Ge schakelt u zelf voor de Goddelijke schepping uit! Gij schept dis-evolutie, gij leeft door de wetten en krachten van 'n ander! Gij hebt volgens de harmonische wetten voor de geboorte, voor uzelf en voor uw moeder, één leven te scheppen. Die levens, voelt ge het, zetten uw leven voort. Méérdere levens waren niet noodig. Dat is de Goddelijke wet voor de geboorte. Maar wat doet ge? Gij slacht die levens af! Gij voert oorlog! Menschen hebben geen beteekenis! Maar hoe moet uw eigen levensgraad verder, wanneer ge die uitmoordt? Voelt gij het? God heeft niets met heiligheid te maken die menschelijke beteekenis kreeg. Gij zijt eerst dan in harmonie met Zijn wetten, als ge voor u zelf en deze Goddelijke evolutie kinderen verwekt, baart, schept. Nu moet een andere moeder, moet een andere vader scheppen en baren voor u! En hij lacht! En gij noemt dat varkens? Kijk nu naar uw disharmonisch leven. Wie als moeder op Aarde leeft en geen kinderen kan baren, lééft of in een disharmonische wet of zij zal hierdoor haar einde beleven op deze wereld. Maar klampt u daaraan niet vast. Eén mensch, één moeder onder miljoenen beleeft den uiteindelijken weg tot God terug en kan zeggen: ik keer niet meer naar de Aarde terug. Die andere miljoenen moeten terug, omdat zij zich de wetten van moeder Aarde en den eigen levensgraad nog niet eigen hebben gemaakt!

Zijn moeders varkens, als zij vijftien kinderen baren? Stom gepraat is het! Die moeders houden de schepping, houden uw leven in stand. Zij scheppen en baren voor u! U vermoordt het leven, zij verzorgen de Goddelijke harmonie voor uw graad van bewustzijn! Voelt ge hoe eenvoudig alles wordt, maar ook hoe rechtvaardig alles is? Begrijpt ge thans, wanneer gij een leven doodt, gij dat zieleleven een nieuw lichaam zult schenken? Dokters, gij staat voor misgeboorten! Gij hebt dat te aanvaarden! Maar weet ge, dat elke moord aanstonds een misgeboorte is! Ik sla u allen neer, omdat de Goddelijke wetten tot mijn leven spreken! Gij kunt dit aanvaarden, de Paulus van deze eeuw heeft tot u gesproken!

Gij kijkt tot Boeddha op, en op tot de anderen! Ik zeg u, dat ik verder en dieper ga! Dit alles is voor uw eeuw, voor uw bewustzijn! En wat thans te zeggen van uw zieken? Van uw krankzinnigen? Voelt ge uw eigen onbeholpenheid nog niet? Waarvoor heeft men u het hoogste geschonken? Wat is hoog voor uw bewustzijn? Wat bent ge, als ge professor zijt geworden? Gij kijkt naar de ruimte en kent de ruimte niet! Gij kijkt naar

uw krankzinnigen en kent die levensgraden niet! Gij staat voor ziekten en gij staat machteloos, omdat ge die levensafstemming zelf hebt gesmoord! Gij praat over een God van Liefde en verdoemt zijn leven. Gij allen staat voor onbewustzijn en kent u-zelf niet. Wat wilt ge? Wat wilt ge weten? Ik kan u de wetten van God verklaren! Wij als menschen hebben de Aarde verdichting geschonken, werking, evolutie! Hierdoor kregen wij de ruimte, háár ruimte, in handen. Maar wij gaan verder!

Buigt uwe hoofden voor de Goddelijke Almacht, maar weet tevens dat gij die Almacht in handen zult krijgen en haar als menschelijk bezit onder uw hart zult dragen! En al dat leven is Liefde! Het hoogste voor God! Hoe handelt gij thans naar uw liefde? Haalt hier uw rechtswetenschappelijk bewustzijn bij en ik kraak het voor uw voeten. Wilt gij rechtspreken en het leven van God verdoemen? Wilt gij voor deze eeuw het leven van God eeuwigdurend laten branden? Geloofte ge nog langer dat God verdoemt? Geloofte ge nog langer dat wij uit klei en wat adem zijn ontstaan? Geloofte ge aan Adam en Eva? Geloofte gij dat als mensch van de twintigste eeuw? Schaam u toch!

En gij, mijn vriend en broeder, dokter Leuvens..... ga verder! Ik zal u al de kosmische wetten verklaren. Indien ge wilt! Ik voer u tot God terug door de universeele stelsels. De dominee door de hellen en de hemelen, van de eerste menschen tot de laatste, het oogenblik, dat ook de Aarde haar dood beleven zal. Of gelooft ge, dat Jehova gelijk heeft? Geloofte ge aan den waanzin, dat elk oogenblik de Aarde met haar kinderen zal vergaan? Er is sinds de geboorte van de allereerste stoffelijke cel niet één cel verloren gegaan en zoude ge dat mogelijk achten, nu gij als menschen uw rechtvaardigheidswetten hebt ontvangen, beleven kunt, in handen hebt? Gij zijt geen ratten, gij zijt menschen. Gij hebt geen luizeninstinct, maar Goddelijke afstemming!

Weest gelukkig, dominee, gij schiep met uw ziel drie kinderen. Eén kind hebt ge verloren. Waardoor? Ik zie dat in uw levensaura! O, niemand heeft mij iets verteld, ik zou me voor God schamen. Ik wil niets weten dank zij 'n ander, ik heb die school nimmer gevolgd! Ik ging van mijn gevoel uit. Gij zijt als God is en gij zult daardoor ontwaken! Volg de wetten. Ik heb die wetten gevolgd, ik ging van het eene leven naar het andere. Ik zie dat in uw aura. Uw Marietje leeft nog! Ge schreit u leeg, maar dat is niet noodig! Gij zult uw Marietje terugzien en gij zult haar herkennen. Zij kan naar de Aarde terugkeeren, doch dan behoort zij anderen ouders toe! Wij staan dan voor de universele liefde, onze Goddelijke éénheid! Maar uw Marietje is bewust! Ik zie haar! Ik leef in haar!

Zij toont mij — ik ga hier even op in, doch ik doe dat niet meer — uw kruisje! Blauw is het! Blauw, het kruisje van haar overgrootmoeder! Gij schreit? Gij beeft! Gij verliest nu reeds uw persoonlijkheid?

Ik ben een alwetende in deze ruimte, dominee. Uw kind leeft. Maar zij is thans geen kind meer. Zij is achttien jaar oud. Zij zegt: ik ben geboren op den dag, dat héél deze wereld bidt, neerknielt, het mensche-lijke hart opent! Héél deze wereld. Zij toont mij een één en een zeven. Dat is bij elkaar, zeven minuten over één! Haar geboorte, op Kerstmis! Zij groet u en zij groet haar moeder en haar zusters en broeders. Moet ik u tevens het volgende verklaren? Groet haar moeder ook van mij! Zij zegt, het was mijn einde voor de Aarde! Ik moest verder! Geloof de meester! Geloof dezen mensch, hij is door God verlicht! Door God naar uw leven gestuurd! Vader, moeder, zuster, broeder, ik lééf! Ik ben in een hemel! Ik zweer u, zóó is het!

Maar ik zeg u, ik doe dit niet meer. Ik speel geen contact voor uw leven, doet het zelf. Zoekt, opent u, gij leert nu, anders staat ge stil! Indien ge zelf dit contact beleven kunt, heeft die ziel geluk! Nu beleeft zij armoede! Daarom staan al uw spiritisten stil! Ze leven niet Ze beleven niets. Ze zoeken, ze zoeken en staren zich blind op dit contact. Wijsheid begeeren ze niet! Is daarom theosofie volmaakt? Neen, er zijn franjes aan, de zuivere vorm is vervaagd. Jammer? Ik ben gekomen om die leer te zuiveren! Ik ben hier in uw midden om u allen met de ruimte en uw waarachtige leven te verbinden. Ik bèn het!"

„De dominee vraagt: „Geeft u college?"

„Straks, mijn vriend. Gij kunt dan uw college van de „Universiteit van Christus" krijgen!"

„Ik kom naar u toe!"

„Weet u dat zeker?"

„Heel zeker."

„Denk er goed over na. Ik gaf u enkele bewijzen. U kunt ook nu weer zeggen: telepathie! Ik zoog het uit uw leven weg. Prachtig, ga dan maar verder. Weet echter, duizenden wezens hebben dit alles vanuit hun werelden gevolgd, ook uw kind! Maar ik ga een Universiteit bouwen. Gij kunt hiervan het hoogste beleven. Ruimtelijk bewustzijn. En dan, dominee, door den Bijbel heen! Dan volgen wij de schepping! Wanneer wij bij het leven van Mozes komen, verklaren wij die wetten. Nu kan de ziel van God ze aanvaarden. Thans krijgen ál die beleefde tijdperken beteekenis. Nu staan wij niet machteloos meer en voelt ge, dat ge Goden zijt! Ik dank u, gij zijt mijn eerste adept. Er zullen er meer volgen. Deze

leer komt uit het hart van Christus! Gij leert echter een andere wereld kennen! Ik zal al de geestelijke faculteiten van uw universiteit bewustwording schenken. Gij staat stil! Ik heb een boodschap voor deze menscheid. En gij kunt mij niet tegenhouden. Ik ben door God gezegend en door de ruimte van zijn werelden aangeraakt! Geloofst u het?"

„Ik geloof u, ik aanvaard u!"

„Dan kunt gij spoedig huiswaarts keeren en uw en mijn geluk aan de moeder van Marietje haar sferengeluk schenken. De tijd is kort, maar ik krijg hulp! Nog iets te vragen?"

Niemand weet nog iets. Hans is in slaap gevallen. Elsje ergert zich groen, maar haar liefde kan alles vergeven. René komt terug! Hij buigt diep voor de mensen, buigt nogmaals en verdwijnt. Erica zegt:

„Frederik, de Paulus van deze eeuw leeft in ons midden."

Er is er niet een die dit betwijfelt, Dr Leuvens zegt:

„Een openbaring is het voor mij." Hans trekt zijn jas aan en vertrekt, hij stikt bijna. Elsje moet mee. Ten Hove kwikstaart maar, hij weet het niet. Dr Lent is gelukkig. Van Hoogten en Stein weten het ook niet. Ze zeggen mooie woorden zonder gevoel. Wij voelen dat die er nooit komen. Die willen hun onbeholpenheid behouden. Die willen dikdoen! Die willen groot zijn of ze zijn niets! Hier spreekt een bovennatuurlijk bewustzijn tot ons mensen. Karel valt hen aan. Hij zegt:

„Wil je een raad van mij hebben? Kom hier dan nooit weer! Ik wil jullie doden niet meer zien. Praten kun je wel, als je voor varkens staat. Maar wij kunnen onze koppen buigen! Kun je dat niet en heb je niets van je eigen ik dat er toe in staat is, kom hier dan nooit meer! Gá, ik wil je niet meer zien!"

De heeren trekken hun jas aan en zeggen, dat ze het zoo niet bedoelen. Karel zegt nog:

„Dat is prachtig, maar die sloomheid duld ik hier niet langer. Of je gaat mee en luistert, of je gaat weg. Wat weet je er nog van? Niets! Jullie slapen?"

„En Groevers dan?"

„Die man is ziek. Wil je Hans bewust noemen? Die man is ziek, maar jullie zijn levend dood. Eén woord buiten en ik praat nog met je. Als ik hoor, dat dit een universiteitspraatje wordt, mijne heeren, reken ik met jullie één voor één af. Je kunt hier zeggen wat je wilt, niet buiten mijn huis. Ik sta voor het leven van mijn kind in. Ook voor datgene wat er over die lippen komt."

Ze vertrekken. Leuvens blijft nog even. Lent ook. Zij vinden het een

openbaring. Ongelooflijk is het. Nooit aan geloofd, nu leeft het hier! Machtig is het. Ook al kunnen wij de wetten nog niet bewijzen, ik buig mijn hoofd voor dit bewustzijn. Leuvens is dat, Lent is dat! Die zielen gaan verder! Lent, Leuvens en de dominee krijgen hun verrassing, want René komt terug. Hij zegt:

„Voelt u, dat die mensen storen? Ik kan mij daarop instellen, voor afsluiten, maar het is zoo vermoeiend, mijn lichaam zuigt die onbeholpenheid op en ik moet het na 't contact maar weer verwerken. Je vecht tegen een weerstrevende mentaliteit, een muur, afbraak! Waarom zou ik het doen? Wij hebben mannen noodig die waarachtig gevoel bezitten. Menschen, die begrijpen wat wij hier in Europa missen en waardoor deze menschheid zoo geslagen wordt. Die mannen hadden een andere taak moeten vervullen. Dat zijn geen doctoren. De toekomst vraagt zielekennis!

Dr Leuvens, en gij, dominee, begrijpt mij goed, ik ben niet van plan om uw wijsheid stuk te slaan, ik sta als een leek voor uw wijsheid. Maar gij kunt toch de wetten van het oude Egypte niet verdoezelen. Luistert, volgt het, gij bezit nu het contact, dat deze menschheid eeuwen vooruit is. Geloof mij, ik ben met Ramakrishna en de anderen in verbinding. Ik ben het, die hun werk en leer moet voortzetten en na mij komen er weer anderen, indien dat noodzakelijk is. Wanneer u hoort, dat ik een alwetende ben, schrikt u. Voor deze ruimte kunt gij voor u zelf die wetten eigen maken. Begrijpt ge dan niet hoe mooi nu het leven wordt, indien de menschen dit alles weten? Wanneer gij de ruimte kent, ligt het universum voor uw leven open. Ik ben geen dweper, geen fantast, ik weet wat ik zeg ik en ik ken mijn leven en dit contact. U kunt alles wat ik zeg controleren met dat, wat de menschheid reeds door die mannen heeft ontvangen. Ramakrishna, een van de bekenden, kwam niet verder dan de geestelijke wereld. En daarin zag en beleefde hij de „Moeder"! Kent u het boek Dr Lent?"

„Ik heb het gelezen. Ik weet, dat u verder gaat."

„Laat dat „U", als ik er ben, we komen dan dicht bij elkaar. Wanneer de wetten spreken eischen ze van mij dat ik mij van uw levens verwijder. Ramakrishna leeft thans onder mijn hart, Boeddha ook. Boeddha heeft zich voor enkele spiritualisten gemanifesteerd en speelt nu zoo'n beetje controle over die zielen. Geloof u dat? Wilt ge aanvaarden, dat wij, wanneer we hier heengaan, weer in de eerste klas neerzitten voor onze ontwikkeling? Dacht ge waarlijk, dat die zielen achter een mensch stonden waar ze niets mee kunnen beginnen? Hiermede wil ik duidelijk

maken..... u voelt, de wetten spreken weer, thans vanuit het bewustzijn, want ook dat is mogelijk en is het hoogste dat ik voor mezelf bereiken kan..... dat al dat geknoei moet verdwijnen. Dergelijke genieën bezoedelt men hierdoor. De menscheid krijgt geen ontwaking. Ramakrishna moest voor mij die fundamenteen leggen. Ik speel niet voor heilige, maar ik heb een andere ontwikkeling gekregen. Ook hij gaat verder! En met hem al die grooten. Pythagoras ken ik, en Rudolf Steiner, Socrates, Plato en Aristoteles! Wanneer wij de wetten gaan behandelen, staan zij naast mij. U kunt mij dus vragen wat u wenscht, die „Orde" 'is het, die door mij spreekt.

Dit is geen bluf, geen leeg gepraat, bewijzen zal ik het! Wij staan nu voor openbaringen! Geloof het! Aanvaardt het!"

„Mag ik nog enkele vragen stellen? Bent u daartoe in staat?"

„Ik ben gereed, Dr Leuvens."

„Waardoor kreeg Saturnus haar ring? Kunt u dat verklaren?"

René stelt zich op de wetten in. Na enkele seconden komt er:

„Nu denkt u, dat gij hiervoor het antwoord niet zult ontvangen. Ik vraag u: Is er iemand van u die het geboren worden van Saturnus kent?"

„Niemand."

„Welnu, ik ga terug, millioenen jaren terug. De plaats in deze ruimte is het, die Saturnus haar ring geschonken heeft. U weet, elk kosmisch lichaam beleeft een kringloop, beschrijft een baan. Bij de verdichting voor de eerste stadia van het Universum, de moeder planeet haar verdichting onderging, hadden vele duizenden lichamen die uitwerking, uitstraling te aanvaarden. Al het leven zond de verkregen krachten uit. De planeten, die voor het moederschap een taak zouden vervullen, zuigen de bewuste levensaura van Zon en Maan in zich op en ontvangen hierdoor de halfwakende bewustwording. Halfwakend bewustzijn wil zeggen, een graad van gevoel beleven, die tussen het vader en moederschap leeft. Dat zijn de tussenplaneten. Dat is Saturnus, Jupiter, Venus, Uranus en vele anderen. Die planeten bevinden zich om en in het vader- en moederschap. Dan volgt de verdichting van het universum. Nu zuigen die planeten die uitgezonden levensaura in zich op en komen tot het beschrijven van hun levensbaan om de Zon. De baan nu, die Saturnus in dien tijd beschrijft, is niet dieper dan het vertrek waarin wij leven. Die verruiming nadert echter. Duizenden eeuwen beschrijft Saturnus een kringloop en die werking verdient, maar blijft halfbewuste stof. De kringloop, de baan die dit lichaam beschrijft, zuigt zich aan het innerlijk leven vast. Naarmate de Zon en de Maan meer en meer bewustzijn en verdichting genieten, ver-

volmaken de ademhalingsorganen voor de levens, die die planeten hebben te vertegenwoordigen. Saturnus verdicht dus haar eigen baan. Door haar plaats in deze ruimte was dat mogelijk. Andere planeten, Jupiter bijvoorbeeld, beleefde een andere ontwikkeling en verdichting, omdat zij, door de middelpuntvliedende krachten en wetten beïnvloed, een eigen verdichting en bewustzijn kon beginnen. Door de ligging van die planeten hebben zij voor het vader- en moederschap een eigen leven opgebouwd. Zij doen dienst en hebben een taak te vervullen, gelijk aan die van het groen in uw aquarium. Die planeten zijn dus de levensorganen voor dit stelsel, dit lichaam, zooals ook wij onze nier- en klierstelsels mochten opbouwen. Meer is er niet!"

„Ik dank u. Het is wonderlijk eenvoudig."

„Alles in het universum is eenvoudig en natuurlijk, wanneer u het ontstaan kent. God heeft geen ingewikkelde zaken geschapen. Elke levenswet als graad van leven en bewustzijn ligt voor ons open en is te ontleden. Komen wij hierdoor tot de Astrologie, dan voelt u zeker, er blijft niets van die zekerheid over. Ook al zijn de Egyptenaren eraan begonnen, ook al is de dierenriem geboren, dat kunt gij tevens halen uit een spel kaarten. Zij allen kenden de scheppingen niet! Zij kijken vanaf de Aarde tot de Ruimte en weten niet, dat de Aarde het hoogste bewustzijn voor het Universum heeft ontvangen. Indien gij dit aanvaarden kunt, weet ge, dat wij als zielen deze ruimte moeten overwinnen. En dat heeft God gewild. Van het ontstaan af, Dr Leuvens, kan ik u de wetten verklaren en dat wat in de ruimte een verdichting kreeg, een graad van leven vertegenwoordigt, zien wij in ons eigen lichaam terug. Ik kan u verklaren, waarom wij twee oogen hebben gekregen. Was er geen vader- en moederschap in de ruimte tot stand gekomen, hadden wij als menschen één oog gekregen. Ik kan u verklaren, waarom wij als scheppers bas, bariton en tenor bezitten, de moeder de sopraan, mezze en alt. Het zijn wetten. Die splitsingen zijn te zien en te beleven, de meesters kennen deze wetten. Zij verbinden mij met hun weten en geven het aan deze wereld door.

Waar werden wij vader en waar werden wij voor het eerst moeder? Hoe hebben wij onzen eersten dood en het eerste beleven voor de wedergeboorte ontvangen? Waar is de persoonlijkheid, de ziel, de geest, ontstaan? Waar werden wij bewust van onze eerste aanraking met God? Die wetten kan ik u verklaren! De heele schepping ligt voor mij open!

Hoe zijn de andere, de volgende stelsels op Universeele afstemming? Wat weten de theosofen van de vierde, vijfde, zesde en zevende kosmische graden, van het Albestaan af? Niets! Ik kan hen met de volgende

ontwikkelingsstadia verbinden! Ik ben hun leermeester! Maar zullen zij mij aanvaarden? Is uw leven in staat hier college te ontvangen? Willen die menschen hun witte paarden afstaan aan mij? Zouden zij, die nu voor meesters spelen, in staat zijn hun hoofden te buigen? Ik kan het hun bewijzen, maar wat komt er over die lippen? Ik ben een kind van ons volk, maar ik had een Oosterling moeten zijn. Had ik vandaaruit deze mentaliteit kunnen bereiken? Ik zeg u, eens zullen zij mij moeten aanvaarden! Ik ben het! En ik voer hen allen tot een hooger weten.

Ik ken deze ruimte."

„Waardoor, als u die vraag kunt beantwoorden, bezit de Maan al haar trechters?"

„Kent u die geboorte niet? Ik heb nooit een boek over die wetten in handen gehad. Mijn ontwikkeling verbood mij te lezen wat anderen zouden brengen, omdat het mij zou beïnvloeden. Ik geef u dus thans een antwoord vanuit de universele bron. De trechters van moeder Maan, mijn vriend, waren haar laatste ademhalingsmogelijkheden alvorens zij stierf. Gij ziet hieraan haar dood, den terugkeer tot God. In haar laatste uren dus, toen zij zich gereed maakte op den dood, borrelde vanuit haar die modder, die verrotting omhoog. De Maan was in dien tijd één rottingsproces. Toen haar taak voorbij was kon zij sterven. Die modder verdichtte, verhardde. Die natuurlijke brij kookte. Toen de dampkring oploste, verdichtte zich die massa. Voelt u, dat zij hierdoor haar stervensproces kon beginnen? Toen er nog werking in haar aanwezig was, hield dat den dampkring in stand. Toen zij haar laatste vonkje van levensfluïde had verstoffelijkt, haar kinderen waren heengegaan, was dit het einde voor de Maan. Toen verijlde de dampkring en verhardde zich haar leven, die stof als Aarde en mineralen, waardoor zij is ontstaan. De laatste oogenblikken van haar leven borrelden omhoog. Er volgde een terugzuiging, haar levende hart zoog die verdichte stof tot het innerlijke bewustzijn terug en de bergen en dalen kwamen tot stand."

„Is de heele planeet zooals wij haar van de Aarde af zien?"

„Ja, de Maan immers krijgt haar licht van zonnen. Wat gij vanaf de Aarde waarneemt is als het andere gedeelte stoffelijk verdicht. De Maan heeft de omwenteling van de Aarde niet kunnen beleven, anders zouden wij bevroren zijn. Die kringloop heeft zich verdicht en verstoffelijkt en is niet meer te veranderen, net zoo min als de ring van Saturnus. Deze behoudt dien ring, omdat hij de verijling niet meer beleven kan. Dat is zijn geboorte. Ook de Maan heeft haar eigen wetten te aanvaarden, gelijk al het door God geschapen leven. Elk leven bezit thans een stof-

felijk lichaam, waardoor het dient en een plaats in dit gansche geheel gekregen heeft. Het kleinste insect kan het u aantonen. De Maan heeft zich verdicht, maar wat gij ziet is één zijde van haar omvang. Doch ook die andere zijde heeft zich kunnen ontwikkelen. Naarmate de Zon aan kracht won, kregen de planeten hun verdichting. En nu volgt u de ligging van die planeten. Daardoor kunt gij de eigen verkregen mentaliteit vaststellen. Wij zien die planeten als onbewuste levenswetten. De Astrologie maakt er bewuste wetten van en schenkt thans aan onbewuste planeten menschelijk gevoel! Kan dat? Astrologie wordt dan ook nimmer wetenschap! Nóóit! Het kan niet. Ik neem dien lieden alles af, zij hebben de menschen lang genoeg bedrogen! Dat zevende huis van deze menschen heeft voor de ziel beteekenis, maar anders dan zij denken en er nu van maken. Ik zal er een Trilogie over schrijven en dan volgen wij het ontstaan van het menschenlijke wezen tot de sferen van licht. Eerst dan leeren die menschen hun hellen kennen. Duidelijk?"

„Ik dank u."

„Hoe zijn die hellen ontstaan, mag ik dat weten?"

„Zeker, mijn vriend. Toen God zich openbaarde, heb ik u verteld, ontstond er werking in de ruimte. Na de splitsing begon het stoffelijke leven. Achter dat leven leeft nu de astrale, maar onbewuste wereld, ruimte! Die ruimte bevindt zich dus tusschen het stoffelijke leven voor de ruimte en het Goddelijke. Voelt u dit?"

„Ik begrijp het."

„Dank u. De mensch gaat nu de stoffelijke wereld vertegenwoordigen. Als nu de ziel zich losmaakt van de stof en het stervensproces beleeft, treedt zij in die wereld om zich gereed te maken voor de nieuwe geboorte. Daarachter leeft dus de Goddelijke wereld. Het universum verdichtte zich, de wereld voor de ziel was reeds gereed. Dat is de wereld voor het inslapen en de wedergeboorte. Maar nu gaan wij millioenen jaren verder en komen op Aarde. Toen de eerste menschen den kringloop der Aarde hadden volbracht, betraden zij een bewuste wereld. Een wereld voor hun persoonlijkheid. Die wereld was hun afstemming. Die wereld was een ruimte, maar er heerschte duisternis. Die menschen moesten nog aan een hooger leven beginnen. Liefde kenden ze niet. De hartstochten waren nog niet van dien aard, dat wij reeds de demonen kennen, want deze menscheid, het huidige stadium, waartoe wij behooren, doet meer kwaad dan die menschen hebben kunnen doen. Zij konden een mensch vermoorden, maar meer ook niet. Dat is natuurlijk al afschuwelijk en hun zielen keerden er voor naar de Aarde terug. Begrepen heeft het niet één ziel, omdat

zij de stoffelijke wetten niet kende en het vorig bewustzijn volkomen oploste. Dat zijn nu de hellen! Er is daar geen vuur, alleen het gevoel van hartstocht en geweld is er, waardoor die zielen een onderwereld, een duisternis hebben te aanvaarden. Door het goede te doen en voor het stoffelijke wezen te zorgen, kregen zij hooger bewustzijn.

Er ontstonden daar zeven hellen. Zeven verschillende werelden. U ziet het. Wat in de ruimte als stoffelijke werelden is ontstaan, zien wij nu ook voor het zieleleven terug. Die zeven hellen vertegenwoordigen overgangswerelden. U gaat van de eene wereld in de andere, maar u brengt die wereld door uw liefdevol leven tot openbaring. U ziet het, wij kregen die werelden in handen, maar moesten ons de wetten er voor eigen maken. Zeven hellen zijn geboren in één ruimte. De afstemming van zoo'n wereld houdt u gevangen. Daarin leefden millioenen menschen, menschen, die hun stoffelijke levens hadden volbracht. Maar in die ruimte bevindt zich dus ook de wereld die onbewust is. De wereld voor de ziel, die wedergeboren wordt. De Aarde houdt de ziel vast! Hebt u uw hoogste lichamelijke bestaan hier nog niet bereikt, dan trekt die stoffelijke, dus menschelijke levensgraad uw ziel naar de Aarde terug. De menschen uit het oerwoud, Eskimo's en andere volken van lager bewustzijn, moeten allen eerst tot den hoogsten graad evolueeren, daarna eerst beginnen die zielen aan het goedmaken. U voelt zeker, in die stoffelijke levens doen die onbewusten verkeerde dingen. Ze weten niet dat ze verkeerd doen, maar de harmonische wetten van God dwingen hen er toe straks aan het hoogere leven te beginnen, omdat de ziel als Goddelijke persoonlijkheid tot Hem moet terugkeeren. Voelt u thans hoe eenvoudig alles is? Die hellen hebben dus een heel andere beteekenis dan ons de Bijbel verklaren kan. Al dat gestraf door den Bijbel, dat vernietigen van het menschelijk zieleleven is noodzakelijk geweest. Hierdoor begonnen de stoffelijke menschen een ander en beter leven. Dat was de Goddelijke zweep! Maar dat is geen Goddelijke wijsheid! Geen Goddelijke rechtvaardigheid. Deze eeuw kan dat niet langer aanvaarden en u ziet ook dat de menschen er niet langer in gelooven.

Dit zijn de hellen. Hoe hooger die menschen kwamen, des te meer liefde straalden zij uit en dat verlichtte hun leven en hun omgeving. Eindelijk heeft de menschelijke ziel zichzelf van de duisternis bevrijd en ontstonden de zeven hemelen. Wéér overgangswetten als werelden, nu echter om verder te gaan en een andere ruimte te betreden, die weer stoffelijk is en uit dit universum is ontstaan. Het oogenblik, waarop de eerste zielen als mensch, dus de Engelen, de meesters, de zevende sfeer hebben be-

reikt, stonden zij voor de mentale gebieden. Dat zijn de ruimten die de ziel aantrekken om in den vierden kosmischen graad te treden en nu als stofmensch een geestelijk leven in te gaan. Vrij van elke stoornis. Begrijpt u dit?"

„Zijn er Engelen, die nog nimmer de stoffelijke wereld hebben beleefd?"

„Neen, dat is immers niet mogelijk! God hééft die levens niet geschapen! Dat zijn verzinsels! Kan God onrechtvaardig zijn? Heeft God hemelen geschapen voor menschenlijke Engelen, buiten ons leven om? Het zou indrukwekkend zijn, doch het is niet wáár! God heeft geen andere werelden kunnen scheppen! Omdat Hij rechtvaardig is. Al zijn leven heeft een zelfden weg moeten afleggen. Dat hebben de Bijbelschrijvers er van gemaakt. Ze hebben zooveel fouten gemaakt, maar zij wisten niet anders. Zij hebben de zwaarste taak gehad die wij menschen konden verkrijgen. Zij kenden zichzelf niet. En met hen millioenen menschen. Langzaam gaat deze menschheid vooruit. Had men dit alles duizenden eeuwen geleden kunnen aanvaarden? Wanneer de meesters zelf spreken — dat geschiedt dan door technische instrumenten, direct vanuit de astrale hemelen tot de Aarde — lossen al die fouten op en wordt het Oude Testament opnieuw geschreven! Het leven van Christus is niet aan te tasten, wij allen vechten voor Christus! Maar het Oude Testament, dat is het, hierdoor verliezen de menschen hun reïne gevoelens. De mensch moet niet meer bang worden gemaakt met brandende hellen en eeuwige verdoeming, de ziel als mensch kan haar mislukte levens goedmaken, zij kan de gemaakte fouten herstellen. God heeft niets te vergeven. God gaf alles van zichzelf! Zoo-ziet u, de Goddelijke wetten spreken tot uw levens! Gij gaat verder. Vader- en moederschap, machtig is het; maar de universeele Liefde, door Christus tot de menschheid gebracht, staat hooger. Vandaag ben ik uw kind, over eeuwen wordt u mijn kind. Kinderschap voor onze ruimte is er niet. De ziel is millioenen jaren oud!

Vertel dus aan uw menschen, uw geloovigen, dominee, dat zij geen brandende hellen hoeven te vreezen, doch dat een verkeerde daad veel erger straft dan een brandende hel! Elke verkeerde daad stemt uw leven op duisternis in. Dat is het verlies van uw harmonisch leven voor God. Nu wordt het ellende! En die ellende schept ge zelf!"

„En Christus? Hoe ziet u de Goddelijke Drieëenheid?"

„Mijn vriend, ik kan u die wetten verklaren. Doch eerst dan, wanneer gij mijn volgeling zijt. Vergeet niet, dat ik uw hart niet bezwaren wil. Ik wil nu nog niet, dat gij uw eigen houvast zult verliezen. Maar aanvaard

dit. De Goddelijke Drieëenheid is zooals gij die hebt gekregen. God als Vader, God als Zoon en God als Heilige Geest. Wij zeggen de meesters, de Engelen; dat ook gij Gods Zoon zijt! Wij allen bereiken eens het leven van Christus. Wij zullen eens het Goddelijke Al betreden en zijn gelijk Christus! Christus kwam vanuit het Goddelijke Al naar de Aarde. Hij is als God en kan zeggen: *Ik ben als mijn Vader!* Maar dat zijt gij ook! Om u die wetten te verklaren, moeten wij terugkeeren naar het oogenblik, toen God nog aan zijn openbaringen zou beginnen. Nu gij moet ervaren, dat God als woord en als mensch geen beteekenis heeft voor ons leven, kunt gij aanvoelen wie Christus is. En waarom Christus naar de Aarde is gekomen om het Goddelijke Evangelie te brengen. Doch daarin leeft de werkelijkheid! Die ontvangt u, doch straks! Eerst dan bent u voor dat stadium van uw ontwikkeling gereed!"

„Zijn er gevallen Engelen?"

„Néén! De mensch, die eenmaal de sferen van licht betreden had, viel niet terug naar de hellen. Wij als menschen zullen duizenden malen vallen voordat wij de sferen van licht betreden. Eenmaal daar aangekomen, houden wij ons leven staande. Ik vraag u, zou u in staat kunnen zijn om nog een medemensch te kunnen dooden?"

„Ik zou zeggen neen. Maar ik weet immers niet tot welke verzoeken ik komen kan?"

„Ziet u, u bent nog een moordenaar! Wij hebben die wetten, die onzekerheden reeds lang overwonnen. Wij weten, dat wij niet meer kunnen moorden. Wij dooden liever ons zelf! Maar dat weten de zielen van de hemelen ook! Zij kunnen niet vallen om aan duivelsche levens te beginnen, die levens zijn afgelegd. Ook dat is onwaarheid, is onkunde! Die fouten lossen straks volkomen op. Gevallen engelen zijn er niet, omdat de ziel dáár haar stadium door millioenen levens heeft bereikt. Ze weet nu wat ze wil."

„Weet u ook hoe wij daar als engelen zullen leven?"

„Wij trachten daarin het andere leven van God, onze zusters en broeders tot ontwaking te brengen. Hierdoor gaan wij zelf hooger en verder! In de hemelen, vergeet dat niet, is alles geboren. Vandaaruit brachten de Engelen de leer als wijsheid naar de Aarde. Al de wetenschappen zijn door geestelijke bezieling en door wedergeboorte ontstaan. Elk hooger denken kwam vanuit die wereld naar de Aarde. Alle kunst, alle wetenschappen! Voelt u dit éénzijn aan? Maar ik moet ophouden, straks gaan wij verder. Ik groet u!"

Hij gaat weer naar boven. Wij spreken nog niet, we stikken bijna van

geluk. Onze gasten nemen afscheid. Karel denkt, wij allen denken. Wonderen zijn het! Openbaringen voor ons leven. Die anderen moeten hier niet meer komen. Hier moet gezorgd worden voor open zielen, hier kan alléén het groote kind leren. En dat kind van God krijgt alles! Waarlijk, de anderen gaan er uit! Met die menschen is niets te beginnen. Ze storen! Ze breken af! Ook Hans moet wegblijven. Karel zal het hem zeggen. Het wordt heilige ernst!

Wanneer we alleen zijn, keert René tot ons terug. Hij zegt:

„Wilt ge dien anderen geleerden zeggen, Karel, dat ze hier niet meer mogen verschijnen?”

„Ik ben van dezelfde gevoelens, mijn jongen. Ik zal er voor zorgen.”

„Die menschen storen, Vader. Waarom zouden wij dat goed vinden. De wereld heeft al genoeg geleden door deze twijfelaars. Gelooven doen ze niets, ook al staan ze boven hun eigen geestelijk lijk. Ik wil die menschen niet meer zien. Maar vertel eens, Vader, hoe was het?”

„Ik ben open, René. Ik kan je alleen maar danken. Ik zal je bewijzen, dat ik in de jaren heb geleerd. Ik zal andere geleerden wakker schudden, ze mogen luisteren.”

„Nog even geduld, Vader. Ik zal eerst deze gereed maken. Dan gaan we een nieuwe groep samenstellen. Of ik zou telkens moeten herhalen. Daarbij komt, dat ik eerst moet bewijzen wat ik kan. Je praat er nog niet over. Ik zal je waarschuwen. Ik moet eerst eenige boeken schrijven. Ik ga deze zittingen beschrijven en die boeken geef ik uit. Dan pas kunnen wij anderen overtuigen. Zoo goed, Vader?”

„Prachtig, René!”

Karel kust zijn jongen. Erica ook. Dan gaan we naar boven en ik teeken alles op. Wonderbaarlijk is het. Openbaringen zijn het. Dit leven dringt overal doorheen. Ik geloof, dat hij het Goddelijke kan ontvangen en beleven. Ik schrijf neer:

„René is dieper dan Boeddha, dieper dan Ramakrishna. Ik ken dat leven. Ik heb het boek van zijn leven gelezen. René zei over dezen mensch: „Wat die heilige man beleefde tijdens zijn extase, is voor mij levensbewustzijn. Wat hij door zijn uittredingen onderging was slechts het contact met het leven na den dood. Ik kan de hééle ruimte beleven. Ik kan het Goddelijke antwoord ontvangen! Ik kan al de wetten verklaren; hij wist van de wetten niets!”

René zet die levens voort! Hij vertegenwoordigt een universeele Orde! En het is hierdoor, dat wij ruimtelijk bewustzijn genieten. Ik vindt hem een „Paulus”! Hij is het! Hij gaat over al die menschen heen en behoudt

zijn eenvoud! Hij is niets meer, maar ook niets minder! Hij ^{vecht} als een bewuste leeuw voor „Christus"! Kan dit slecht zijn! Hij gaat ^{dieper} dan de theosofie! Dieper dan eenige secte ook, hij is een geboren ^{meester}. Ons landje kan zich gelukkig achten met dit kind, dit leven, ^{deze ziel!}

Ik heb hier niets meer aan toe te voegen. Wat er vanavond ^{gekomen} is, krijg ik volgende week om het in het logboek vast te leggen. Hans is gevaarlijk ziek! Ik ben bang voor hem! Arme Elsje!

Van Stein, Van Hoogten en de kwikstaart zijn onbeholpen zielen. Je kunt er toch niets door verliezen. Maar ze zijn stekelig. En dat hindert. René heeft hen volkomen ontkleed! En dat nemen ze niet! Zoo sta je dan voor de persoonlijkheid die zich niet buigen kan. En dat voor alle wetten, is de eigen dood, de eigen ondergang. Ik heb begrepen en dat al zoolang, wie zijn hoofd kan buigen, krijgt steeds nieuw leven te zien. Wie dat niet kan, loopt zich te pletter en zal er toch eens aan moeten beginnen.

Wij zijn gelukkige mensen. Ik had niet gedacht, dat het deze hoogte zou krijgen. Nooit had ik dat kunnen droomen. Nooit! Wat ik nu beleven mag, is een groot wonder, een geluk voor deze menschheid. Een openbaring is het, een nieuwe geboorte! Gelukzaligheid is het! Bovennatuurlijke liefde. Mijn God, wat bent U goed voor ons kinderen!

Karel is een kei geworden. Je moet hem zien wil je het gelooven. Hij is thans een man! Erica is een wonder op zichzelf en Elsje straalt als nooit te voren. Anna zegt niets, maar die is aan het Tempels bouwen. Ik geloof, dat ze bezig is om de gouden sandaaltjes te dragen. Welke liefde kan Anna je schenken? Hemelsch wordt ze! Ik ken mezelf niet, maar ik vraag me af waaraan ik dit heb verdiend!"

Ik ga slapen! De spanning in de zaal is enorm! De menschen hadden niet gedacht, dat dit uit alles geboren zou worden. Maskers vielen en maskers worden verklaard! Ze zijn stil van ontroering, ook al tref je daar menschen, die Van Stein, Van Hoogten en Ten Hove heeten. Armoede troef! Als je op de Bühne staat voel je den menschelijken golfslag tot je komen. Ik ben zoover, dat ze mij niet meer kunnen storen. Ik sta al zoolang op het tooneel, maar de eersten? Onze leerlingen? Het regende vanavond geestelijke bloemen! René slaapt thans op 'n bed van viooltjes, madeliefjes en vergeet-me-nietjes! En wij gunnen het hem van hartel

Is dit alles niet wondervol? Wat is dit woord nu nietig, hè? Ook dat stoffelijke masker is gevallen. We gaan regelrecht naar ons naakt-zijn toe! Ik ben het al zoolang en toch, zie je mijn machtig mooi gewaadje niet? Voor God ben je altijd gekleed. Buig je maar en je bent er!

„O, FREDERIK, IS HET NIET AFSCHUWELIJK,
HANS HEEFT ZELFMOORD GEPLEEGD!”

We zitten tot aan ons hoofd in de ellende. Hans heeft zelfmoord gepleegd, met gif maakte hij een einde aan zijn leven. De droom van Anna is woordelijk uitgekomen en vele andere zaken hebben hun maskers geopenbaard. René wist alles! Hij heeft niets voor Hans kunnen doen, er was geen ontkomen aan. En nu is ineens die nare invloed weg, waarvan ik schreef! Je staat er boven op, je trapt het onder je voeten kapot, even later zit liet in een boom en lacht je uit. Ik heb altijd gevoeld, maar ik was er machteloos tegen. We gelooven het nog niet, maar er staat een kruis op z'n graf en hijzelf ligt onder de aarde. We zijn hem kwijt. Ik moet er niet aan denken. René heeft ons de wetten verklaard, en kunnen we weer verder, of ik had het niet meer geweten.

Twee avonden, nadat wij de laatste zitting hadden gehouden, vroeg Erica aan Karel:

„Wat zou je er van denken, Karel, als we Hans en Elsje eens een paar weken lang bij ons vroegen? Jij kunt dan wellicht nog iets bereiken. En wij doen het onze.”

Karel vindt het goed en een heel goed idee. Zoo zitten we dan aan tafel, spreken over koetjes en kalfjes, maar Hans gaat nergens op in. Hij is stil en eigenlijk ruw, hij valt alles aan en breekt het voor je oogen aan stukken. Er is niets met hem te beginnen. Geen oogenblik kun je fatsoenlijk met hem praten. Dit is een onbeholpen mensch geworden. Hij is eigenlijk versteend, een anderen weg is er met hem niet te bewandelen. Erica had dan ook al spoedig te aanvaarden, dat hij niet te helpen is. Karel probeerde alles, Erica en Elsje gaven een prachtig concert, doch ook dat stoorde mijnheer. Tegen elf uur kreeg hij het pas goed te pakken. Maar toen ineens stonden wij voor een openbaring!

Het gebeuren sloeg ons zoo onverwachts, dat wij er geel, rood en groen van werden, onze harten bonkten in de kelen, géén van ons kon zich beheerschen. Indien Elsje had gevoeld waar het eigenlijk om ging, was het kind bezwiken. Maar ze wist het niet en dacht, dat wij om Hans zoo waren geschrokken:

Hans wilde weg, maar Erica en Elsje willen een lied van hun geliefde Schubert afmaken. Hij wordt kwaad en buldert als een wilde leeuw. Plotseling gooit hij er uit:

„Marja, ik gá!”

Hij loopt weg, zoekt jas en hoed bij elkaar en smeert 'm. Elsje is al bij hem, in slechts enkele seconden is het drama voorbij. Wij zitten hier en kunnen geen woord spreken. Karel is de eerste die zichzelf terugvond en zegt:

„Géén woord hierover, alsjeblieft. Indien de wetten voor ons spreken, moeten die wetten maar uitmaken hoe wij menschen moeten handelen.”

Een goed en duidelijk antwoord. We spreken af, dat géén van ons er met René over praat. De jongen was er net niet bij, alweer iets, alsof het zoo zijn moet, dacht ik, en legde ik later in het logboek vast. Erica zegt nog:

„Is het niet afschuwelijk, dat je niets tegen die dingen kunt doen? Onfeilbaar werken onze levens tegen elkaar in. Mijn God, ik ga slapen, ik wil er over nadenken.”

We zitten niet lang meer bijeen, ook ik zoek mijn kamer op en zet me voor het logboek neer. Uit mijn pen komt er nu:

„Reeds op vijfjarigen leeftijd, hij was geloof ik iets ouder, maar dat doet er niet toe, sprak René over Marja. Ik zie hem op de trap zitten, het kind gaat, hooger en hooger. Een machtig beeld was het. Erica keek op dat oogenblik in Engelenoogen. En nu staan we voor Marja. Marja komt al een tijd lang over den vloer, ze eet en drinkt bij ons, ze is een engel, een vanuit een hemel gestuurd wezen. Ik durf bijna niet te denken, want ik weet niet waar ik het eerst aan beginnen moet. Marja! Marja. Ik sla het logboek open! Alles ligt vast, dit liegt niet! Ik heb mijn hoofd te buigen voor deze wetten! Ik kan er niet aan ontkomen, ik ben geslagen! Mij valt plotseling in, toen Hans zei:

„Misschien ben ik nog ergens anders goed voor op deze wereld.”

Foei, ik moet er niet aan denken, Hans. Ik draag je in mijn hart, ik wil er niet van weten, niet van hooren, ik verban al die vreemde gedachten. Maar jij zelf brengt haar tot ons leven? Tot hem? Tot zijn hart? Want wat weten wij niet? O, Hans, als je deze maskers eens kende. Wij kijken er achter, wij staan er nu boven op, wij beleven deze wetten en jij, nu het er opaan komt, slaapt! Je bent levend-dood! Je bent geen mensch meer. Een ongeloóflijk ongelukkig menschenkind!

Marja is er! Ik geloof, dat dit Elsjes tweede naam is. We hebben nooit gehoord dat Hans dien naam uitsprak. Nu is die verstoffelijkt, als een

voetstuk opgetrokken voor één leven, maar waarmede wij allen te maken hebben. René! Ik ga slapen, ik ben er kapot van! En toch is er ook iets anders tot mijn leven gekomen. Die vreeselijke invloed mindert. Doordat deze naam uitgesproken is, is er een scheuring gekomen in die ongekende krachten. Het is net, alsof die nu beleefd willen worden, geboren worden is duidelijker. Maar ik schei er mee uit. Ik wil zorgen, dat ik morgen fit ben. Ik wil mezelf nu niet verliezen. René kwam zoeven bij me en toonde me zijn nieuwe pastel. Een wonder is het! De Egyptische „Lotus” heeft hij uitgebeeld. Zooiets schoons heb ik nog niet van hem gezien. Zijn hart en zijn bloed liggen eraan vast. Hij zegt zomaar:

„Ze is ontwaakt, Frederik, zie je dat? Ze spreekt, ze leeft, ze schenkt me iets!”

Ik liet m'n tranen rollen, toen hij weg was. Ik schreide als een kind, zooals ik in lang weer niet had gekund, zoo aandoenlijk, ontroerend is de jongen als hij nu tot je leven praat. En hij moest eens weten. Ik keek in zijn gelaat, in zijn oogen. En daarin leefde iets anders. Daarin volgde ik iets, daarin fonkelde het nu niet, daarin lag een ongekende diepte. Een weten is het! Een geluk is het! Een diepte van ongekende schoonheid, maar de persoonlijkheid is ver weg, weg van deze wereld. Je ziet één meester en een kind tegelijk. Zoo is een mensch eerst mooi. Hij weet het?

Dien volgenden dag zijn wij stil. Niemand zegt er iets. En nog gaat er een dag voorbij, geen woord komt er over onze lippen. We voelen elkaar aan en we kunnen niet praten. Het is, alsof er iets boven ons hoofd hangt. René werkt hard, wij loopen elkaar voorbij als steenen beelden, die toch zoo onnoemlijk veel te zeggen hebben. Ik vlieg het bosch in, maar ik vind ook daar geen rust. Wanneer ik terugkom, is Elsje thuis. Hans is aan het zwerven geslagen. Hij drinkt veel en komt in den nacht thuis. Elsje heeft een andere kamer moeten nemen. Hij dwong haar dat te doen, hij slaat en schreeuwt als een wildeman. Ze wilde niet, ze wilde hem helpen, in alles steunen, maar hij sloeg haar de kamer uit. Hij doet als een wilde, als een zuiplap. Elsje zegt echter, dat zij geen hulp noodig heeft, zij zal alles verwerken en zij zal naast hem staan. We kunnen niets doen. Toch heeft Karel wéér alles geprobeerd. Ook de andere doctoren zien dat het mis gaat en hebben met hem gepraat. Hans heeft hen de deur uit geslagen. Wat nu?

Den volgenden morgen zegt Erica tegen Anna:

„Ga eens naar Elsje en vraag hoe het daar is.”

Anna weg. Ik was de deur uit gegaan en had iets te doen. De redactie kreeg nieuwe artikelen. Toen ik terugkwam, vloog Erica op me af en zegt:

„O, Frederik, is het niet afschuwelijk, Hans heeft zelfmoord gepleegd.”

Wat? Wat?! Ik plof in een stoel neer. Anna kwam bij Elsje. Elsje zegt, ik zal eens gaan kijken hoe het met Hans is, hij kwam laat thuis. Dan vliegt Elsje naar beneden in de armen van Anna. Elsje komt met Anna naar huis. Karel wordt geroepen. Karel met Elsje naar Hans. Karel constateert dood door vergiftiging, maar hij maakt er hartverlamming van. De rest spreekt voor zichzelf. Hans wordt begraven, de universiteit liep leeg. En nu zitten wij bij elkaar, aanstonds gaat Erica en Elsje op reis. Even moet Elsje weg. Erica gaat met haar mee. Ze zullen het Zuiden bezoeken. Hans heeft al zijn bezit aan Elsje vermaakt. Elsje is schatrijk, maar het zegt haar niets. We bepraten de reis, we handelen. Over het probleem Marja spreken we niet. Dan komt het uur, dat Erica en Elsje vertrekken. We gaan naar den trein. Duizenden dingen zijn er gebeurd in slechts enkele uren, waarvan je van te voren er niet één had kunnen bedenken. Zoo vliegt het leven door onze zielen. De trein vertrekt, Karel en ik nemen afscheid. René wilde niet mee, Karel vond dat voor ons allen het beste. Hij zegt, die jongen weet precies hoe het moet, ik ben trotsch op hem. Dan gaan wij huiswaarts. In den avond komt René bij Karel en mij en zegt:

„Wetten, Vader. Niets dan wetten! Ken je thans Marja?”

Karel schrikt zich weer een beroerte. Ik ben ijskoud, ik wist, dat hij alles onderging, want dat kon niet anders. Hij gaat verder:

„Zie je, Karel, daarom kon je Hans niet helpen. Maak je geen zorgen, ik weet wat ik doe. Ik wacht wel. Ik beïnvloed geen mensch. Ik weet precies wat je denkt, Karel. Ik zal je de wetten verklaren, dan kun je weer vooruit. Luister!

We gaan eenige eeuwen terug. We leven in het oude Egypte. Ik leefde daar, evenals Hans, Elsje, Frederik en Anna. Jullie heb ik in latere levens ontmoet. Ik was daar bezig me de wetten eigen te maken en zette daarvoor mijn leven in. Ik leerde een lief leven kennen. Dit kind werd door Hans verkracht. Ik heb opgesloten gezeten, maar werd later door vrienden bevrijd. Hans was hoogepriester. Zijn gansche wezen en persoonlijkheid getuigde er nog van. Maar Hans diende het kwaad, ik het goede reeds. Hij heeft mij niet alleen m'n bezit ontnomen, ook mijn liefde. Met geweld heeft hij deze Marja, die ook daar Marja heette, uit mijn leven weggerukt. Wat doe je als je machteloos staat tegenover het hoogste van een Tempel. Hans leefde zich uit door de priesteressen. Mijn ouders stonden mij af aan den Tempel, later kwamen wij weer bijeen. Dat is Frederik, Oteb, ook hij is mijn leven gevolgd en heeft veel

voor mij gedaan om alles maar te verzachten. Ik ben dien Satan van toen ontloopen. Dat leven is ellende geweest, dat leven heeft mij zoo afschuwelijk geslagen. Ik was het kind van Anna en Frederik. Zij hebben geleden en gestreden en alles gedaan om aan mijn en hun eigen leven kleur en gestalte te schenken. Wij hebben alles gedragen. Ik wist, dat ik eens weer tegenover Hans zou staan en dat hij goed zou maken wat hij me daar ontnomen en gestolen had. Dit zijn dan de korte trekken. Ik zette mijn leven voort, bereikte het hoogste voor daar, maar volgde in andere levens dezelfde wetten. Ik ging naar Ra en Ré, van Isis naar Indië, Thibet! Totdat ik me geréed had gemaakt om te mogen dienen. Den God van al het leven wist, dat ik mijn ellende had aanvaard. Had ik iets tegen Hans ingezet, had ik hem met kwaad bestreden, had dit nimmer geopenbaard geworden, want dan vernietigen wij die rechtvaardige wet. Omdat ik niets deed ten opzichte van Hans, zijn naam daar was Rohna-Goe, opperpriester voor de „occulte" wetten, had ik nooit dit geluk kunnen beleven, omdat wij nu voor de afbraak staan en de rechtvaardigheid geen zegevierend einde beleven kan. Elke karakter eigenschap krijgt hierdoor Goddelijke beteekenis. Iedere verkeerde daad moet goed gemaakt worden; indien de ziel aanvaardt kan, krijgt zij haar eigen bezit onherroepelijk terug. Marja had echter door een vorige leven aan Hans goed te maken. Daarvoor heeft zij thans haar eigen leven ingezet, zij heeft dat moeten doen met haar lichaam! De moeder zet hierdoor alles van zichzelf in! Zij betaalt haar schulden, bedrog wordt goedgeemaakt, zij komt hierdoor weer in evenwicht met haar ruimtelijke wetten.

Zoo staan thans de zaken er voor. Wie als mensch bedrogen wordt, Karel, en dat bedrog op dezelfde wijze, dus door bedrog, herstellen wil, krijgt nimmer de Goddelijke wet in handen. Nimmer spreekt het Universum tot je leven, want je wilt kwaad met kwaad vergelden. Ik heb in dien tijd reeds begrepen, omdat wij de astrale wetten beleefden. Oteb was rijk! Ik was als mijn ouders van Oosterschen adel. Maar dat zegt niets. Oteb en Anna zijn tweelingzielen. Ik en Marja ook, anders hadden wij elkaar niet ontmoet. Marja is het deel van mijn hart, dat uit mij op de Maan is ontstaan, geboren. Wij beiden vormen één leven. Ik uit haar leven en zij uit het mijne. Toen wij aan ons eigen splitsing begonnen, Karel — ik zal later deze wetten verklaren — dan sta je sterker op je beenen — schiepen wij door ons leven twee nieuwe levens en konden wij naar de Aarde terugkeeren. Voor daar de Maan! Totdat wij de Aarde hadden bereikt, bleven wij in harmonie. De lichamelijke wetten eischten dat wij ze zouden beleven. Maar toen wij menschen werden en de

stoffelijke, dus lichamelijke wetten hadden beleefd, stonden wij voor ons oorzaak en gevolg. Hiervóór hebben wij, om vanuit het oerwoud naar het blanke ras te komen, duizenden levens gehad. Het vader- en moederschap dwingt ons die wetten te aanvaarden. Hierdoor kom je verder. Langzaamaan kom je echter weer in harmonie. Als je nu weet, dat je in elk leven zonde en fouten begaat en elke gedachte je uit de Goddelijke Harmonie slingert, voel je, wat hiervoor noodig is, wil je weer in harmonie komen met de Goddelijke schepping. Wij hebben die wetten beleefd. Elkeen beleefd ze. Je kunt er niet aan ontkomen. In die levens maakten we goed. Langzaam maar zeker begonnen we het goede te volgen. Ons werd dat in de Tempels geleerd. Doe goed, doe alles volgens de natuurlijke wetten en gij krijgt u zelf in handen. Maakt u nooit kwaad, ook al kost het uw leven. Buigt u voor alles! En dat, Karel, hebben ik, Oteb, Marja en Anna ons eigen gemaakt!

Wij leefden toen reeds om deze menschheid geluk te schenken door de Goddelijke wetten. Die levens brachten ons tot groei en bloei. Wat eenmaal volkomen overwonnen is, kan je niet meer tot het hartstochtelijke voeren. Je roept die gevoelens een halt toe. Marja heeft haar leven daarginds vergooid. Hans leefde zich uit, maar daarvoor waren we reeds met elkaar in verbinding gekomen. Zoo zien we, dat we duizenden levens ontvangen. En al die levens zijn noodig, wil je uit dat vreeselijke oorzaak en gevolg komen. Carmische wetten voeren je naar de Aarde terug om aan zielen een nieuw lichaam te schenken. Hans zat vast aan die wetten. Hij kon er niet onder vandaan komen, het verleden openbaarde zich aan zijn leven. Je hebt het gevoel, de kracht niet om de dagelijksche dingen te begrijpen en je staat er ook niet voor open. Nu krijgen wij alles terug!

Of Marja nu bezoedeld is? Néén. Hans heeft geen gram gevoel van haar ziel kunnen beleven. Toch bracht hij Marja tot mijn leven terug. Marja wist innerlijk, dat, wanneer zij dien man tot zich trok, zij haar geluk zou beleven. Als kind, je zult dat later van haar hooren, wist zij dat al. Zoo goed bij mij het vorige ontwaakte, keerde in haar leven die wetenschap terug. Elk leven eischt de vorige bewustwording op. Wanneer je dus geboren wordt komt dat verleden boven. Niets kun je er aan veranderen, die gevoelskrachten dwingen je ze te aanvaarden. Je bent niet anders, je handelt niet anders. Dit is ons ongelooflijk onderbewustzijn. Dit is het, waarover de geleerden zich zoo druk maken en waarop zij nooit een afdoende antwoord kunnen vinden, omdat zij de wedergeboorte niet aanvaarden.

Het is dus duidelijk, dat wanneer de ziel ontwaakt, je reeds in je

verleden, het vorige leven, leeft. Dát is niet te omzeilen, Karel! Al die gevoelens van één leven, zooveel gevoel is het van je onmetelijke onderbewustzijn, vormt nu de persoonlijkheid. Voor velen ligt er kunst in, menschen met goede koppen, talent voor iets, maar in het volgende leven zinkt dat weer in de diepte van die ruimte terug en dan ben je een zwakzinnige. Hans is nu bezweken door zijn verleden. Na zijn veertigste jaar is het begonnen en tot ontwakning gekomen. Zijn Hansi maakte het wakker. Hans had een stil leven kunnen beleven als hij niet aan psychologie gedaan had, maar zijn onderbewustzijn dreef hem er toe. Maar ik zeg je, je kunt er niet aan ontkomen. Had ik, hadden jullie hem kunnen helpen? Néén! Had Hans iets anders kunnen doen? Néén! Waarom werd Hans zoo rijk bedeed? Waarom hadden zijn ouders zooveel bezit? Die levens komen allen tot ons leven terug. Je voelt wel, met duizenden menschen kun je in één leven te maken hebben. En al die levens doen iets, ze leven zich uit of je wordt door die levens bestolen. Meestal gaat het om de liefde, om de man of de vrouw! En dat is eenvoudig, omdat deze levens de Universeele wetten beleven, geld en bezit hangt eraan vast, doet mee, maar het gaat om je leven, dat moet worden ingezet!

Onfeilbaar komen deze wetten tot je bewustzijn. En soms twee of drie levens tegelijk. Van al die levens zuigt de persoonlijkheid gevoel in zich op. Er zijn levens beleefd, die niets te beteekenen hebben. Millioenen menschen beleven die eigenschappen. Millioenen menschen beleven niets, omdat ze nog moeten ontwaken. Bruisende belevenissen dringen tot het dagbewustzijn door. Die willen beleefd worden. Die zijn ook niet tegen te houden, de ziel als de persoonlijkheid maakt ze zelf wakker. Hierdoor begint het leven. Als kind ga je zien, wat er eigenlijk in de ziel leeft. Het karakter heeft te luisteren, de persoonlijkheid zit eraan vast. Kunst, wijsheid, mystiek, hartstochten en geweld, vader- en moederschap, al die duizenden wetten treden thans op den voorgrond. En dat is de persoonlijkheid, dat leeft in het organisme en staat voor goed en kwaad, voor oorzaak en gevolg, voor karmische wetten. Zeg nu nog eens dat je niets met andere levens te maken hebt. Ik zeg je, er is niet een mensch in deze maatschappij, niet in het oerwoud, Karel, want je kunt die wetten niet beleven, dat zijn vanzelf andere levensgraden als organismen gezien, of je hebt met die levens uit te staan. Ben je los van die zielen, heb je oorzaak en gevolg goed gemaakt, dan gaan die levens uit je aura weg. Dat werkt onfeilbaar! Je eigen levensgraad is het ergst beziel. Je kunt nu vier levensgraden terug het menschelijk organisme, de baringswetten

beleven. Dat wil zeggen, dat je kinderen kunt verwekken, kunt aantrekken door die lagere graden. Je kunt bij een Eskimo kinderen verwekken, maar dat is je eigen levensgraad niet. Nu sta je voor een natuurlijke wet, je stemt je reeds af op een anderen levensgraad en bent in disharmonie met je eigen levensgraad. Of dacht je, dat dit voor de cosmische wetten geen gevolgen had? Je kunt tientallen levens verder gaan, eens zal je aan dat leven goed moeten maken, de natuurlijke wet voor het vader- en moederschap roept je terug. Zoo verslingert de ziel zichzelf en brengt zij splitsing, niet alleen voor het lichamelijke, ook voor haar persoonlijkheid. De cosmische wet vraagt je den graad van leven te aanvaarden, die tot je eigen leven behoort. Als je hier geboren bent moet je het niet tot een ander volk zoeken. Deze graad dwingt je te scheppen en te baren en ben je altijd zeker. Over enkele eeuwen leert men deze wetten kennen. Je blijft dan bloed van je bloed en kind van je eigen volk, zegt men dan, maar je bent in harmonie met je graad van leven. Nu kun je met vele volken tot éénheid komen, dat zegt niets, hierdoor komt er ander bloed in ons lichaam. De wetten kunnen je dus al met het leven van andere volken verbinden, toch is dit de hoogste wet die tot ons leven spreekt. Zoo komt één levensgraad tot het allerhoogste voor het menschelijke organisme. Vergeet ook niet, dat de rassen van de Aarde er zelf naar streven. Elke rassoort schept een eigen kern! Iedere levensgraad zoekt net zoolang totdat het leven gevonden wordt, dat tot het andere behoort. Nu leeft je ziel in andere streken der Aarde. Je zult haar daar halen of zij komt tot je leven terug. Je voelt wel, duizenden mogelijkheden komen er op je af en je kent er niet één.

Toch gaat de natuur verder. De zeven lichamelijke levensgraden voor het organisme eischen van ons de wetten te beleven en te aanvaarden. Je zit levens achtereen aan menschen vast en komt eerst dan los, wanneer je goed hebt gemaakt. Nu is het waar, onze eigen levensgraad heeft zich over de Aarde verspreid. Was dat niet het geval, dan zou je zien, dat géén Hollander een kind van het ander volk zou kunnen huwen, omdat de ziel het doodeenvoudig zelf niet wil. Dit gezoek van menschen onder andere volken om de waarachtige liefde te vinden, drijft de ziel reeds tot het andere volk. Maar zijn die karmische wetten beleefd, dan houden die op te bestaan en komt het innerlijk leven niet meer vrij van den eigen levensgraad. Je kunt er dan niet meer aan ontkomen, je komt niet weg, iets in je zegt: tot hier en niet verder! Net als bij Hans nu, hij kon niet anders!

Dit zijn dus wetten. Niet alleen voor den eigen levensgraad, maar

duizenden andere wetten beslissen thans over je leven. En dat is een mensch! Dat is een vrouw en is een man. Heb je moorden gedaan, dan moet je moeder worden om het leven weer in harmonie te brengen door je eigen bezit. Wat is dat voor een bezit? Je lichaam. Maar nu hebben mannen elkaar uit den weg geruimd. Eén van ons heeft het kwaad bedreven. In een ander leven ben je moeder en sta je voor elkaar. Herken je deze ziel? Kan je van je kind aanvaarden, dat het je in vorige levens vermoord heeft! Waarom ben ik tot je teruggekeerd, Karel? Omdat ik je in een van mijn levens iets ontnomen heb. En dat heeft juist met het kindzijn uit te staan. Ik maak thans goed! Ik breng je naar het bewustzijn terug, dat ik je vroeger ontnomen heb. Het gevaarlijkste wat wij menschen kunnen doen is, een medemensch het geloof ontnemen. Menschen van het hoogste afhouden is de allergrootste misdaad die wij kunnen begaan. Indien dit de ontwikkeling voor de ziel tegenhoudt, val je er door! Dat zijn nu cosmische wetten. Die zijn veel en veel bewuster, dan eenig ander kwaad. Je hebt thans direct de Goddelijke evolutie in handen. Je staat thans tegenover de Goddelijke wet. Wie mij thans afmaakt en hierdoor menschen geestelijk bezoedeld, dus dooddrukt, van mijn leer en de Goddelijke wetten houdt, bezoedeling schept, is nog niet jarig. Niet alleen de lichamelijke fouten zal je moeten oplossen, je staat thans voor een mensch die je alles zouwt willen geven, maar wellicht niet wordt aanvaard. Waarom niet? Waarom wil die ziel niet aanvaarden? Waarom krijg je dit leven niet tot andere gedachten? Omdat jij zelf dat leven hebt verwoest! Ziet nu maar dat je het weer wakker krijgt. En je kunt in het leven na den dood geen stap verzetten, als je die kinderen van God niet geopend hebt voor Zijn wetten. Duizenden mogelijkheden houden je gevangen. Je komt er niet van los, je hebt ze te beleven en weer tot de Goddelijke harmonische wetten, die voor de rechtvaardigheid en Goddelijke evolutie, terug te voeren, maar waar je leven ná leven mee bezig bent!

Breekt mij gerust af, straks sta je voor je eigen afbraak. Wee je leven, als ik de waarheid breng. Verkoop ik kletspraat, dan is alles anders en heb je het recht om het af te maken. Maar ben ik bezig de Goddelijke harmonische wetten tot je leven en dat van anderen te brengen, Karel, dan moet je mij maar bezoedelen, levens heb je er voor noodig om dat gif uit die zielen te verwijderen. Weet je nu waarom zooveel menschen zich uitsloven om het andere leven van God tot ontwaking te brengen? Weet je nu, waarom er in mij zoo'n enorme wil is dit alles te volbrengen? Ik laat mij er voor aan stukken hakken. Ik sterf er voor! Ik wil leeg

bloeden voor deze taak, omdat ook ik ál die wetten heb beleefd.

Spreek eens verkeerd over een wezen, een mensch, maak dat leven eens af, vroeg of laat sta je voor je eigen ellende. En als het je vrouw is? Dacht je, dat al die mislukte huwelijken geen beteekenis hadden? Dacht je, dat die menschen zoo uit eigen verlangen en door eigen wil tot elkaar waren gekomen? Je kunt even te keer gaan, je schept er nieuw carma door, maar zij of hij die tot je leven behoort staat vroeg of laat voor je. Nietwaar? Waarom komt de ziel niet tot handelen? Wat weigert er in je persoonlijkheid? Waarom kom je niet tot een besluit? Waarom is het juist die ander? Het is juist de verkeerde. Ja, dat zou je wel willen, Karel. Dat wat bewust in je is handelt nu! Dit, wat het dagbewustzijn vertegenwoordigen moet, beslist thans over je leven. En nu begrijp je elkaar niet. Dat is natuurlijk, je krijgt thans je taak te zien. Je kunt nu beginnen om die ziel weer tot de reine klaarte van Frederik terug te voeren. Ik wachtte af. Omdat ik weet, dat ik niets hoeft te doen, komt het leven tot me! Ik zál haar ontmoeten. Had ik een van de meisjes genomen die me wilden bezitten, dan had ik me zélf voor de ruimtelijke wet afgesloten. Je voelt wel, je kunt gerust meerdere meisjes tot je leven trekken en daarmee het ééNZijn ondergaan, straks heb je dat leven toch te ontmoeten, omdat jij je met die ziel door de machtigste wetten, het vader- en moederschap, hebt verbonden. Beperk je tot het speelsch vertier, tot den menschelijken kus, of trouw je dat leven en komen er kinderen, het is je ziel niet! Je eigen ziel, die tot je leven behoort en waardoor je dit univ ersum en het Goddelijke Al vertegenwoordigen moet; met haar ben je sterk, met haar kun je alles aan, zij draagt je, zij bezielt je, zij stuwt je omhoog, wat machtig is en slechts enkelen op deze wereld beleven. Die andere zuigt je leeg en je houdt je eigen geluk tegen, je bezoedelt je geluk op cosmische afstemming.

Indien je alleen blijft, al barst je van verlangen, maar je voelt dat je moet wachten, en dit leven gaat voorbij, dan ben je in harmonie gebleven met je eigen leven en dat van je tweelingziel. Honderd duizenden mogelijkheden stormen er op je leven af. De vrouw voor je is onbewust. Of je bent het zelf. Je behoort elkaar niet voor eeuwig toe, want dat is niet mogelijk. Maak je dat leven niet af, dan sta je er toch weer voor straks en kan je opnieuw beginnen. Ik wist dat alles. Ik handelde dus uit vroeger opgedane kennis. Ik heb me die wetten eigen gemaakt. Marja had nog iets te beleven, goed te maken. Maar zij wist, dat zult je straks hooren, door die ziel krijg ik het andere. En dat is geen bedrog. Je hebt zelf kunnen zien hoe zij haar plichten heeft gedaan. Zij heeft het leven van

Hans gedragen. Indien ik had gezien — ik ken haar reeds lang — dat zij Hans had verwaarloosd, dan had ik geweten, dat zij nog niet voor mijn leven gereed is. Ik had haar dan ook niet kunnen ontmoeten, ik had haar wellicht en dat staat beschreven in onze harten, in het leven na den dood ontmoet. Eerst in de hemelen! Nu zullen wij dit wonderbaarlijke leven ontvangen. Zij is voor mij gereed, ik voor haar! Zij zal mij helpen en ik haar! Daarom zei ik, leer je taal. Zij maakt af wat ik scheppen zal. Zoo dienen wij thans, maar ik zal het de wetten laten doen, zij zélf moet het weten! Ik ga er eerst dan op in en ben ik zeker van mezelf! Ik wil geen carma scheppen! Als kind zag ik haar reeds, zij werd me gezonden, geschonken? Niets van aan, wij waren in harmonie gekomen met de ruimte! Dát is het!

Jij en Erica hebben elkaar gevonden en gekregen. Jullie behoren elkaar toe. Maar voel je het verschil, Karel, met ons? Jullie gevoelsleven is stoffelijk, het onze ruimtelijk, je kunt reeds geestelijk die afstemming beleven en ook dan is het een wonderbaarlijk geluk. Jullie kunnen het hoogste voor deze wereld beleven, Karel, omdat jij en Erica er telkens voor geboren bent. Je hebt die andere Karel tienmaal gedood. Erica zichzelf ook. Maar wat doen andere mensen? Ze kunnen het niet, omdat de één voor die andere leegte staat. Je kunt die ziel niet veranderen in een leven, wél is dat mogelijk, wanneer die krachten in het dagbewustzijn leven. Anders sta je voor onbewustzijn en trekken je beiden naar je eigen kant, als twee ezels op een plaatje! Onwaarheid? Nonsens? Kletspraat?

Kijk eens naar Frederik? Hoe heeft hij gehandeld? Had hij zich gesplitst. Had hij slechts eenige jaren te vroeg Anna aanvaardt, dan was al deze wijsheid hem ontgaan. Nu krijgt hij universeele liefde in handen. Wat was het geworden indien hij het stoffelijke leven had aanvaard? Niets. Dat ken je spoedig genoeg, dat heeft geen beteekenis voor je ontwaking. Toch zoekt dat de mensch, hij leeft er zich door uit, maar je ontkomt toch niet aan je eigen wetten. Zij roepen je voor duizenden dingen het ruimtelijke halt toe.

Het vader- en moederschap, de schepping dwingt je het andere leven te aanvaarden. Ben je als moeder op weg en ontwaakt je moederschap, komt er geen schepper, wat doe je? Het is mogelijk, dat de eerste ziel tot je leven behoort. Wie kent zichzelf voor zijn liefde? Wie voelt, dat het leven, hoe onbewust en ellendig ook, afgemaakt moet worden? Hoeveel echtscheidingen beleven wij niet? Ik zeg je, je kunt er toch niet aan ontkomen, eens zál je die ziel volkomen alles van je eigen leven

moeten schenken. Doch dan is dat leven 'n hell! Maar daar heeft God niet mee te maken, dat is jezelf!

Elke gedachte eischt van je leven en persoonlijkheid in harmonie te beleven. Zie nu eens naar jezelf. Hoe leef je? Hoe leefde je voor jaren terug? Wat heb je Erica geschonken? Kun je, als je niet open bent, onbewust bent, alles van jezelf aan je vrouw, je liefde schenken? Dacht je, dat al die mensen door hun gezoek om een ander leven ontwaakten? Juist door de ellende ontwaakt je leven. Die ellende doet je denken. Als je er nu aan begint om dat leven tot ontwaking, tot beter en bewuster voert, is dat je eigen ontwikkeling en sta je straks voor hogere liefde. Als dat tot je komt, beleef je de Goddelijke wet voor je liefde en je eigen geluk, als man en vrouw, als twee zielen van één wil, één gevoel, één liefde en één begrip! Voel je dit bewustzijn en die liefde aan? Daar sterf je dan voor en hierdoor schreef men zooveel boeken! Leer je erdoor? Als je eraan begint, maar dat doen de mensen niet!

Wat weet een psycholoog van de ziel af, Karel?"

„Geen klap!"

„Zoo is het. Denk je, dat ik een universitair graad zou behalen, indien ik college geef?"

„Ze moeten je in alles aanvaarden."

„Denk je eens in, dat ze wisten, dat ik gelijk had, hoe zouden al die grooten moeten handelen? Thans ben ik een halve gek. Je zult het hooren. Ik ben een gek, een fantast. Maar wat willen die mensen? Steeds wordt het hoogste, dat niet begrepen wordt, afgemaakt. Die mensch moet worden opgeruimd. Je zult het zien. Ook al kunnen ze dat nu niet meer, ik ben er nog niet in dit nuchtere Westen, maar wij zelf kunnen er een massa voor doen. Ik weet ten minste wat mij te wachten staat en ik ben er niet bang voor, ik daag ze straks één voor één uit! Ik zal hen dwingen om naar me te luisteren, mijn boeken zullen door duizenden mensen worden aanvaard! Ik heb iets te brengen. Ik breng nu een boodschap tot het wilde Westen, het nuchtere ik van Onzen Lieven Heer!"

„Wat doe je met Marja?"

„Dat zal je straks zelf zien en beleven, Karel. Moeder zal ons roepen. Dan vieren wij daarginds onze verloving, aan het strand, in het machtige Zuiden. Doch eerst gaan wij met ons allen naar Gizeh, Isis, Ra, Re, de Sfinx! Dát weet ik reeds. Dit is dan het machtige bezit voor je levens. Oteb, wij sturen dit zielenbericht tot Mohammed. Wil je een ander wonder beleven, Karel?"

„Gaarne. Wat is het."

„Ik wil je de genade laten beleven, hoe het kind van God één is. Dat ben ik met Marja ook, Mohammed ontvangt op dit oogenblik mijn bericht. Ik stuur tot hem, wij komen straks. Ga tot Marja en zegen haar met uw leven en uw liefde. Ik wed, Mohammed gaat! Ik stuur moeder naar de Sfinx. Zij moet, dat kunt ook u doen, naar Egypte. Daar zullen wij tezamen zijn. Lijkt het je, Karel?”

„Dit is ongelooflijk. Ik ga mee, eindelijk dan. En wat denk je nu van Hans?”

„Hans heeft een einde gemaakt aan zijn leven. Dat is het allerergste wat de ziel kan doen. Nu, je voelt dat zeker, heeft zij leven, noch dood. Zij slingert zich te vroeg uit het leven en heeft haar leven niet beëindigd. Wat hierop volgt is het volgende proces. Het is in- en indroevig, maar daar is niets aan te veranderen. Eén ding kan ik je zeggen, Hans had hoogstens nog drie jaar te leven gehad. Kortere eigenlijk nog, omdat ik zijn normalen dood reeds in zijn aura waarnam.”

„Is dat te zien?”

„In de menselijke aura leeft alles, Karel. Hans zit nu onder den grond aan zijn eigen lichaam vast.”

„Wat zeg je?”

„Hans beleeft bewust de verrotting van zijn lichaam. Hij is als ziel en persoonlijkheid immers niet los, niet uitgeleefd? De wet, die zijn leven beheerscht, die tijd en alles bepalen zal, die het uur van de geboorte en het uur van sterven vaststelt, die wet houdt hem als geestelijke persoonlijkheid aan het lichaam gevangen. Hans beleeft die verrotting bewust en is uit de stof, uit den geest geslagen! Niets kan hem helpen, ik kan alleen mijn meesters vragen, zoo nu en dan tot hem te gaan, en zijn leven door hun verschijnen te verzachten. Ik zal hun zeggen: Verzacht zijn smarten, verklaart hem de wetten en zegt, dat wij aan zijn leven blijven denken.”

„Hoe lang duurt die ellende?”

„Zoolang, tot er geen vezel meer aan zijn botten zit, eerst nu scheuren de menselijke aura's van de lichamelijke los en kan hij gaan waarheen hij wil. Maar nu? Moet hij terug naar de Aarde, dan heeft hij daarin, in die wereld, waar leven noch dood te zien is, te leven. Léég is die wereld, het is de afstemming voor de zelfmoordenaars. Maar daar ziet hij er niet één van! Er zijn er miljoenen met hem die zich het leven hebben ontnomen, hij ziet hen niet! Hij is alléén totdat het uur van sterven op Aarde komt. En nu ondergaat Hans zijn stoffelijken dood. Is het niet wonderbaarlijk? Zoo herstelt de ziel zichzelf! Op deze wijze keert zij tot de harmonische wetten van God terug, voor ziel, geest, stof! En dan? Als

Hans aan een nieuw leven moet beginnen, trekt de wereld voor de geboorte zijn leven aan en lost hij op. Dan wordt hij embryo. Maar ik heb nóg een wonder voor je en kun je blij zijn, Hans komt niet terug. Hans heeft zijn stoffelijken kringloop beleefd en hij bezit geen carmische wetten meer. Hans was goed, Hans was een best mensch, hij deedt alles voor zijn zieken, maar zat aan zijn eigen leven vast. Hans gaat dus naar de astrale wereld. Was dit niet het geval geweest, dan had je hem in geen duizenden eeuwen terug gezien. Maar dat zegt dan niets meer! Je ziet hierdoor, dat alleen de ziel, het leven, beteekenis heeft voor God, niet Hans als mensch van deze wereld. Wij kennen millioenen zielen en al die zielen maken deel uit van ons eigen leven. Maar als mensch en als je vader of je moeder, je zuster of je broeder, zie je en voel je die menschen niet meer. Het leven is het! En dát leven leeft voor je, jij leeft voor die ziel als leven. Dat is de universeele afstemming voor ons eigen ik, waar Christus voor gestorven is.

Wij zullen Hans dus straks herkennen. De eerste van ons die overgaat, ziet hem! De jaren, die hij thans beleefd, jaren van ongekende ellende, smart, pijnen, het is niet te beschrijven, want je beleeft dat proces, je beleeft, dat de wormen je hart stukvreten. Je schreeuwt, maar niemand hoort je, je zit aan jezelf vast! Dat duurt voor Hans ongeveer drie jaren. Dan is het lichaam al een eind op weg tot de vertering en scheurt hij als de Goddelijke vonk los van die ellende. Had hij hier nog tien of vijftien jaar moeten beleven, dan zou hij die jaren aan dat graf en dat lichaam vast zitten. Je kunt je niet verwijderen en je weet niet waardoor het is. Je trekt aan dat koord, maar het breekt niet. Ik ken al die wetten, omdat ik mezelf om het leven bracht om ze te leeren kennen!"

„Wat zeg je?"

„Ik pleegde zelfmoord met vele anderen, we waren met ons zevenen, de hoogste priesters, Karel, die den dood en het eeuwige leven wilden leeren kennen! Of dacht je, dat ik dit weten zoo maar gekregen had? Wij gingen den dóód in, wij zochten den dood óp! En toen hadden wij bewust die wetten te aanvaarden en te beleven. Wij leerden erdoor, omdat wij bewust stonden ingesteld op den dood. Een ander heeft dat niet, die doet het door onbewustzijn. Het is precies hetzelfde als wanneer jij een goede sigaar rookt. Ook die je nu in je handen hebt is verrookt, maar je weet niet dat je gerookt hebt. Nu is dat niets! Je geniet er niet van, je blaast alleen maar. Rookten is kunst! Die door ellende den dood in gaan, beleven niets. Alleen voelen ze later wat angst, wanneer ze weer voor den zelfmoord staan, doch meer is er niet in die zielen veranderd.

Wij gingen er bewust in! Wij werden door de andere heerlijk in onze graven gelegd. En toen gingen wij nog verder. Wij lieten ons balsemen. Nóg liggen er van ons in het oude Egypte onder den grond, die zich lieten dooden en balsemen, maar die rooken een vreeselijke pijp. Dat sigaartje brand eeuwigdurend door. Al die balsemingen scheppen eeuwigdurenden invloed. Je voelt wel, die lichamen kunnen niet oplossen, de ziel zit er aan vast en komt niet los. Toch krijgt zoo'n ziel een ander leven. Maar hoe is dan het bewustzijn? Dit zijn je allerslimste gekken? Néén, de ergste psychopathen die er zijn. Die zielen hebben hun vol bewustzijn niet. Daarom kennen wij bewuste en onbewuste psychopathie. Dat zijn zielen, die te ver gingen. Dat gebalsem van al die lijken houdt de ontwikkeling van de ziel tegen. De ziel legt zichzelf aan die lijken vast. Zij komt in geen eeuwen tot bewustwording, omdat zij eeuwigdurend iets achter zich aansleept! Ook de verbranding van het lijk is weer in strijd met de Goddelijke wetten. Het lijkt allemaal zoo prachtig, maar dit leven kent de Goddelijke wetten niet voor lichaam, ziel en geest! Maar hoofdzakelijk voor den geest, omdat die in het volgende leven de persoonlijkheid is voor de ziel. Dat is je Goddelijke afstemming en zet je om als stof en geestesleven! Is het niet eenvoudig?"

„Wat beleefde je in die grafkelders, René?"

„Wel, Karel, de verrotting van onze lijken. Wij beleefden dat bewust, maar al de priesters volgden ons."

„En toen?"

„Na eeuwen, de een na den ander, keerden wij tot onze Tempels terug. Toen werd ons verleden wakker gemaakt. En daar was het, dat deze wetten te voorschijn traden. Het oude Egypte heeft ze nooit gekend, zij waren nog niet zoover. En jij weet beter dan ik, dat daar gebalsemd is als nergens anders is geschied. Ik zeg je, er liggen er nog duizenden in prachtige ingegraven kerkers te wachten op verlossing. Ik zal er als het mogelijk is veel aan doen, aan kunnen veranderen. Maar wat zegt zoo'n huidige pharao tot mij? Maak dat je weg komt! Als ik hem zeg, ik ben die en die, ik leefde hier als hoogepriester, zet hij mij achter zijn tralies. Mohammed heeft er alles voor gedaan, doch deze Koning wil er niet aan gelooven, dat is schennis van een cultuur die hem heilig is. En daar sta je thans, Karel! Wil je die zielen helpen, dan moet je dat heele gedoe verbranden. Die gebalsemde lichamen, ook wij hier hebben er genoeg, vreten aan het bewustzijn van de ziel. Die lichamen houden iets in stand dat sterven, oplossen moet. Wil je vrij zijn, verder kunnen gaan om je levens af te maken, dan kan dat alléén als je geen ballast mee

te dragen hebt. Nu kom je in een leven terug, je mist iets, je weet niet wat het is, dokters willen je een spuitje geven en maken je nog onbewuster. Je voelt het en je draagt het met je mee. Je ontkomt er niet aan, maar je bent onder de levenden. Iets trekt je als je bewust bent geworden naar ergens. Maar waar ligt, waar leeft het? En nu al de duizenden problemen nog waarvoor je leeft! Voel je, dat de menselijke ziel van zichzelf een chaos heeft gemaakt? Zij heeft de natuurlijke wetten verkracht. Zij heeft geen normaal bestaan meer, het is 'n lijdensgeschiedenis. Méér nog in het onzichtbare als in dat wat je kent als ziekten of andere ellendige zaken. De onzichtbare wetten, zooals Hans die thans te aanvaarden heeft, leeren je wel het hoofd buigen! En dan gaat je eigenwijze persoonlijkheid ook naar beneden, want de wormen brengen je daarheen! Dat balsemen is het onnatuurlijkste wat je doen kunt voor je zelf. Crematie daarentegen gaat te snel. Je voelt het zeker al; zielen zitten vast aan het menselijke lichaam en verbranden. Die schok is ontzettend! Ze zijn los, natuurlijk, het verbrandingsproces scheurt ziel en lichaam vaneen. Maar de ziel is niet bewust. Ze voelt stoffelijk, aardsch. Ze loopt dus met dien schok rond, waarheen ze ook gaat, ze komt eerst dan los van dien toestand als zij een ander leven bezit of zoo'n geestelijke hoogte bezit, dat zij zichzelf overwonnen heeft. Millioenen mensen, Karel, lijden dat ze het uitschreeuwen door de astrale wetten!"

„Het is enorm, René, ik geloof en aanvaard alles."

„Ga nu eens na, wat je met je leven van de Aarde kunt doen. Je zult zeggen: Elsje is geradbraakt! Had ik een ander leven moeten bezitten? Had ik een kuisch kind, rein kind, moeten trouwen? Dat is goed voor onbewusten. Zeker, je ziet het, ook ik heb nog goed te maken. Maar Hans heeft door zijn gevoelsleven geen gram gevoel van haar leven kunnen beleven! Niettegenstaande dat, moet ik mijn hoofd buigen voor deze wetten. Ik ben God dankbaar, dat nu ons eeuwigdurende leven beginnen kan. Elke gedachte is voor ons thans een universum! Jullie hebben je ziel gekregen? Jullie kregen elkaar, maar millioenen mensen ook, die zagen daarna eerst dat ze dood geslagen werden door één gedachte. En dat is duizendmaal erger.

Néén, Karel, geef mij Marja en hou jij de koninginnen van deze wereld. Trouwens, heb je niet gezien, dat zij een koningin is? Dat is mijn bezit! Dat is haar bewustzijn en die lost in het mijne op. Wij zullen leven! Wij zullen liefhebben, maar wij allen gaan straks op reis. En door die reis zullen wij Hans helpen en steunen."

„Wie nu, of straks dus, hier sterft, zal Hans zien?"

„Ja, Karel, Hans zal je daar opwachten.”

„Weet je wie van ons het eerst gaat?”

„Ik weet het! En omdat ik het weet zeg ik niets. Niettemin zal ik je het bewijs geven. Straks zie je het zelf. Ik zal de betrokkene van te voren waarschuwen door gedachten. En die ziel ziet het eerst Hans, zooals hij is geweest.”

„Herken je hem dan dadelijk?”

„Je bent daar niets veranderd, Karel.”

„In alles ben je daar als hier?”

„In alles! Je zult je tanden en kiezen daar bezitten. Wij mochten in het oude Egypte de materialisaties reeds beleven. In onze tijden zweefden halve tempels in de ruimte, doch beleefden wij zwarte magie. Ik zocht toen naar de witte, de heilige wet voor het leven, en leerde die kennen. Hans is daar zoo hij hier was. De geestelijke persoonlijkheid leeft voort. Je kunt met die zielen contact beleven, maar dan moet je alles van je lichaam overwinnen. En dat is niet zoo eenvoudig. Daarom hebben die spiritisten zoo'n hoop bedrog. Niettemin volgen zij de wetten van het oude Egypte. Andere secten willen er niet van weten, maar die sluiten zich thans voor het directe contact volkomen af. Hans zie je zooals je je zelf zult zien en beleven. Maar goed, wie de eerste is geniet opnieuw zijn persoonlijkheid. Dat is een andere, een liefdevol wezen. Je begrijpt, dat wat hij thans beleven moet, een afschuwelijk gevecht is! Hij wordt door de wetten van zijn organisme geslagen. Ook hierover schrijf ik een boek. We moeten nog heel veel doen, Karel, maar ik weet nu reeds, dat ik bereiken zal wat ik bereiken moet.

„Ligt leeftijd dus van te voren vast?”

„Ja, Karel. De wetten voor de ziel bepalen haar leeftijd.”

„Hoe vind jij het, Frederik? Dit wist je toch ook niet?”

„Néén, Karel, ik ben er gelukkig door, machtig is het!”

„Weet jij dan hoe oud je wordt, René?”

„Ik weet dat, Karel. De geboorte schenkt je een nieuw leven en dat eindigt eerst, wanneer de levensaura beleefd is. Plotseling weigert dan het klokje te tikken en gaat de ziel terug om haar volgende leven in te gaan. Op de seconde eindigen die levens. Ben je aan een orde verbonden, dan zal die orde de andere ziel je werk laten voortzetten. Toen Galileï ging, werd Newton geboren. Zoo zie je, dat elke ziel die wetten beleven kan. En dat heb je zelf in handen! Daarvoor maak je je gereed. En met jou is de moeder er, als je ziel.”

„Weet je dan ook, of je man blijft?”

„Ik ben dat, Karel. Ook straks, in het volgende leven. Maar het kan ook zijn, dat je daarvoor naar de Aarde terug moet.”

„Wat wil dat zeggen?”

„Stel je voor, dat ik de moeder ben voor mijn eigen deel, Laat ik er bij zeggen, dat wij voor de ruimte beiden zijn, vader en moeder. Als ik die afstemming bezit, zou ik er voor naar de Aarde moeten terugkeeren. Ik wordt dan spoedig aangetrokken en keer dan als kind nog, ook weer spoedig terug. Mijn moeder schreit zich alweer leeg, maar ik ben het leven van 'n ander. En die andere wacht mij in de sferen van licht op. Het spreekt vanzelf, als je in duisternis leeft, ben je nog ver van die wetten verwijderd. Je moet reeds je geestelijke afstemming hebben bereikt, of het is niet mogelijk. Wij zijn thans in harmonie. De ziel richt zich volkomen in en stemt zich op die wetten af. Het vorige leven regelt zich reeds volgens die wetten. Zeven levens kun je als vader en moeder beleven, voordat je de eigenlijke afstemming kunt betreden. Zeven levens zijn er om je weer voor je eigen ziel in harmonie te brengen! Dat is wonderlijk mooi en ontzagwekkend diep, maar ook heel natuurlijk, omdat God ons die harmonische wetten geschonken heeft. Langzaam kom je omhoog en groei je naar je eigen leven terug. Eens sta je voor elkaar als man en vrouw. Op de vierde cosmische graad wissel je weer vanzelf, elk volgend leven is anders. Door het moederschap ontwaken wij. In het Goddelijke Al ben je vader en moeder en ook daar zie je jezelf als mensch, maar je bent thans Goddelijk bewust!”

„Het is wonderbaarlijk, waar haal je alles vandaan?”

„Je kunt mij vragen wat je wilt, Karel, nimmer blijf ik je het antwoord schuldig! Er zijn hierover duizenden boeken te schrijven en niet één boek vertelt je dan hetzelfde. Door één gedachte komen wij door ruimten, totdat we voor God staan! En hoeveel werelden heb je thans te beleven? Millioenen! Die ééne gedachte moet je vergoddelijken! En daarna de millioenen die je bezit en die deel van je persoonlijkheid uitmaken. Hoe diep is de menselijke ziel? Wat is het huwelijk? Wat begrijpen de menschen van het huwelijk? O, Karel, voel je wat dit zeggen wil? Voel eens aan, één te zijn met een leven dat tot-in het merg één met je is? Voel je niet, wat je dan aan elkaar te schenken hebt? Begrijpt je, waarom ik zoo'n juffertje niet moet? Lèegte, armoede, je hoort het immers dadelijk? Zeg mij wat je wilt en ik ken je. Maar dat is nog niet eens noodig, ik zie het in je oogen, je vorm, je gelaat, je gang, je stem, je bouw, alles, één kleinigheid en je bent nu voor me weg, ook al ben je nog zoo mooi voor jezelf! Ik moet je niet!

Wat ziet de man in de vrouw? Schoonheid trekt, maar wat zegt uiterlijke schoonheid? Elsje is een koningín. En zij is mijn jeugd, mijn leven, mijn ziel. Voel je wat ons wacht? Wij zien tezamen deze menschheid! Dát is het hoogste voor Hans, hij heeft ons het gestolen goed terug bezorgd. Ik heb in Weenen het kruisje reeds voor Marja gekocht."

„Meen je niet!"

„Wacht even, ik zal het je laten zien, Karel."

René gaat naar boven en keert even later terug.

„Hier, kijk maar, dit is voor Marja!"

„Hoe is het mogelijk."

„Het is waarheid, Karel."

„Wist je dit allemaal?"

„Frederik heeft alles in het logboek vastgelegd. Marja heb ik altijd gezien, ze is steeds bij mij geweest. Maar beleven dit niet miljoenen menschen? De mensch kent de wetten nog niet, Karel, ik verzeker je echter, dat elke ziel ze voor geest en stof, voor vader- en moederschap en ruimtelijke rechtvaardigheid beleeft. Marja leefde bewust in deze wetten. Maar voor óns! Als je weet, Karel, waarvoor je leeft, is het leven een heilig wonder. Maak je er narigheid van, dan is het een hel. En hiervoor stond Hans!

Hans wilde niet dat ik Elsje schilderde, nietwaar? Ik vroeg het, Frederik, wat hij ervan dacht. Maar kijk er eens achter! Zie dit masker eens, hoe waarachtig het is. Hans voelde onbewust wie ik was. Hans haatte me! Hans mocht mij niet. En ben ik niet altijd vriendelijk voor hem geweest? Heb ik hem aanleiding gegeven mij te haten? Hans had mij wel kunnen vermoorden. Maar waarom, waardoor, Karel?"

„Nu je het zegt is me alles duidelijk."

„Zie je, zoo werken de vorige levens! Zoo zijn de wetten die je niet kent. Je haat iemand en je weet niet waarom. Toch draag je dat gevoel. Hebben die zielen met je leven te maken? Je moet zorgen dat je al het leven lief hebt. Maar dit? Zijn onderbewustzijn is het! Maar jullie zoeken immers naar het onderbewustzijn en weten niet wat het is en waar het leeft. Tóch ben je erdoor beziel. Je kunt het niet ontloopen, langzaam maar zeker komt het om je dagbewustzijn te vernietigen en moet je als persoonlijkheid bewijzen wat je wilt! Hans beleefde zijn verleden! Hoe meer hij ging haten, des te dichter stonden wij voor dit einde, het nieuwe masker! Onfeilbaar dringt het tot je gedachtenwereld door. Wáárheid, Karel! Heilige waarheid! Nu leer je het onderbewustzijn van den mensch kennen. Hans moest me niet, Hans had me kunnen dooden! Daarom bleef

ik uit zijn omgeving. Ik wilde hem in niets prikkelen, tóch wilde ik jullie de bewijzen geven voor het logboek! Ook hij heeft zijn passages gekregen. Toen Hans trouwde, wij allen bij hem waren, Frederik, volgde jij me. Ik nam je gedachten in me op. Ik wist toen reeds wie Elsje was. Jij hebt dat in het logboek vastgelegd. Ik zag je schrijven vanuit mijn leven, ik dwong je er toe!"

„Ligt dat vast, Frederik?"

„Alles, Karel!"

„Maar dat is enorm. Het wordt een film, een tooneelstuk. Wonderlijke boeken zijn het. En toen René?"

„Ik hoorde door Elsje haar tweeden naam. Ik hoorde Marja tot me praten. Innerlijk kreeg ik haar gedachten tot me gezonden."

„En wist Elsje dat ook?"

„Elsje wist alles! Elsje wist, dat zij door Hans mij zou ontmoeten. Iets dreef haar in die richting en Hans heeft haar tot ons gebracht. Wètten! En Elsje kon alles verwerken. Dacht je dat zij niet zou zijn bezweken? Zij wist, dáár leeft haar ziel!"

„En heb je nooit met haar gesproken?"

„Ik zweer het je, Karel, nooit! Wij mochten dat niet doen en wij hadden dat ook niet nodig. Ik heb Frederik gezegd, dat ik geen liefde wenschte, die een ander toebehoorde. Ik ben zoover! Ik wéét dat mijn leeftijd niets te beteekenen heeft!"

„En ook dat ligt vast, Frederik?"

„Ja, Karel, alles. Elke gedachte is beschreven!"

„Wanneer zijn die boeken af?"

„Dat duurt nog even. René zal het je kunnen vertellen. Ik niet!"

„Wanneer mogen wij alles lezen, René?"

„Ook dat is een masker, Karel. Ik zou het je kunnen vertellen, maar dan maak ik te veel open. Ik heb er niet met Frederik over gesproken. Maar ik weet, dat hij op de seconde kan zeggen, wanneer het logboek af is. Is het niet, Frederik? Maar ik weet er iets anders op. Ik schrijf of leg vast, Karel, wanneer jij het logboek lezen zult. Frederik weet het, maar hij zal dat verzwijgen. Ik weet het ook en ook dat komt vanuit de ruimte tot ons leven. Jij krijgt vanavond nog een gesloten brief van mij, Karel. Ik ga er aanstonds aan beginnen. Pas wanneer ik het zeg, open je dien brief. Eerder mag je er geen blik in slaan. Beloof je het?"

„Natuurlijk."

„Die brief zegt je dan, waarom Frederik je dit niet kan vertellen, althans nu niet. Afgesproken?"

Karel drukt René de hand, dan de mijne. Ik weet wat hij bedoelt, ik weet het! De jongen gaat verder en zegt:

„Zoo staan de zaken, Karel, je krijgt je eigen leven te zien zooals je het nog niet hebt gekend.”

„Maar nu nog eens wat, René. Had Elsje nu niet naar jou kunnen komen, voordat zij Hans ontmoette?”

„Zie je, het dringt toch nog niet tot je door. Zei ik je niet, dat wij aan Hans goed te maken hebben? Elsje heeft dat door haar lichamelijke wetten gedaan! Dit is het hoogste wat een ziel in te zetten heeft. Geld, bezit heeft geen beteekenis. Je zelf inzetten overbrugt elke wet en je kunt er niet aan ontkomen. Dat zie je thans! Elsje kon Hans niet omzeilen! Zij moest zichzelf voor zijn leven openen. Je ontkomt er toch niet aan. Maar ik zeg je, dat Hans geen gram van haar ziel beleefd heeft. Dat was niet mogelijk. Hans raakte alleen de stoffelijke wetten aan. Wat de één in een ziel voor ijskoud ziet en voelt, is voor de andere persoonlijkheid, die op dat leven afstemming bezit, bovennatuurlijke liefde! Dacht je, dat de menschen elkaar konden beleven? Dacht je, dat zij elkaars liefde kenden, ondergingen? Wanneer je zelf niet open bent, hoe wil je dan de duizenden karaktereigenschappen voor je liefde kunnen inzetten als die nog onbewust aan je persoonlijkheid kleven? Voel je dit? Hans raakte haar leven niet aan, dat kon hij niet! Daartoe was hij niet in staat. Hoe heb jezelf geleefd, Karel? Zijn jullie twee niet enkele malen voor elkaar gestorven? Hebben jullie je niet telkens weer innerlijk gedood? Elke eigenschap moet je willen dooden, moet het stervensproces voor je persoonlijkheid ondergaan, wil je al je eigenschappen tot de liefde opvoeren. Jullie hebben iets moois van jezelf kunnen maken. Jullie hebben voor afbraak en ellende gestaan, omdat Erica niet verder is dan je zelf bent op dezen weg. Jullie stemmen overeen, maar indien je andere graden had beleefd en zij een ander toebehoorde, had je deze hoogte niet bereikt, daarvoor is het stoffelijk leven te kort. Je kunt enorme hoogten beleven, maar is het leven er toe in staat? Wil de mensch van zichzelf iets maken? Je struikelt al over één gedachte. Maar die gedachte is een deel van het eigenlijke karakter! En dat is zoo, dat het je gansche persoonlijkheid kapot kan slaan. Jullie stonden op! Jij hebt bijvoorbeeld het machtige gevoel in je om je voor de waarheid te buigen. Had jij dat niet gekund, Karel, dan was er van jullie huwelijk niets terecht gekomen! Niets! Maar dit is het hoogste wat jij hebt. Doordat je wat gevoel, wat liefde kreeg, je geleerden kop buigen kunt, werd je persoonlijkheid anders. De mensch buigt zich niet. De mensch denkt dat hij iets is, maar hij is niets als hij

gelijk wil hebben en toch verkeerd is! Nooit kun je er aan ontkomen, Karel, je slaat jezelf, je blijft voor die wetten staan, totdat je het hoofd buigt! Eéns, in het andere leven, sta je wéér voor die wetten. Zoolang, totdat je neergeslagen wilt worden en eerst dan begin je aan je eigen leven.

Erica stond voor je open! Hoeveel liefde heb je in die jaren gekregen? Is het geen wonder voor je? Is het geen vrouw uit honderd duizenden? Zou je voor haar een Koningin willen bezitten! Wat schenkt Erica je? Wat krijg je. Je kende haar niet! Ook zij had je niets te geven, ze was levend dood! Daarom zei ik als kind al: Die onmenselijke afwasschingen zijn des duivels! Voel je het nog niet? Laat Frederik het logboek maar open slaan, Karel, en je kent jezelf beter!

Ik wil me innerlijk gereed maken, jullie deden dat stoffelijk? Wat heeft stof te beteekenen, wat zegt een lichaam? Niets! En toch is dat het machtigste wat de ziel bezit! Hierdoor schenkt de moeder aan de vader het Universum! Hebben jullie er een Universum door beleefd? Wat had je haar en wat zij jou te schenken? Niets, Karel! Je was er te leeg en te dood voor! Zoo zie je, je bent vele malen gestorven. Je huwelijk is thans een heilig wonder geworden, je zult nooit oud zijn, nooit, want dat kán niet meer! Je hebt elke gedachte levensbewustzijn geschonken, Karel! Nu ben je nieuw voor elkaar! Je ontwaakt, je gooide masker na masker af!

Daardoor is het, dat Hans Elsje niet beleven kon. Ik krijg haar vanuit een hemel! Wat had mij zoo'n tierlatijn moeten schenken? Dacht je, dat een ziel zuiver is, ook al is zij voor deze wereld niet aangeraakt! Hel en duivel komen tot bewustzijn! Néén, dat is het niet, althans voor ons niet, elk leven heeft de eigen wetten, maar elke wet is te analyseeren! Meisjes drongen zich aan mijn leven op! Indien ik het had gewild, had ik op mijn reis naar Italië reeds ongelukken kunnen scheppen. Hoe spoedig vlieg je daar niet in en is dat wonderbaarlijk? Maar wat is het einde? Dat je wacht! Dat jē uitkijkt! Je zult onherroepelijk weten, dat zij het is die tot je komt! En als het verkeerd is, heet het: „ik heb een kat in den zak gekocht!” Mis, Karel! Je moet háár hebben, want je hebt aan dat leven goed te maken! Wat is onderbewustzijn? Het leeft aan de oppervlakte van je dagelijksche ik. Hans leed er onder en hij deed er niets voor, hij gaf er zich aan over. Maar hij had nog drie jaar kunnen leven!

Ga nu eens op een ander leven in? Wat doe je thans? Nieuw carma scheppen! Je komt voor wetten te staan, je schept nieuwe wetten, die je aan andere levens verbinden. Je kunt je gerust op deze wereld uitleven, er zijn genoeg mannen en vrouwen, die open zijn voor wat gekke liefde,

Frederik, maar als het eens de verkeerde is? Indien je liefde wilt beleven, de moeder kan zeggen haar verlangens door het baren van een kind te hebben omgezet en daardoor gelukkig te zijn, hebben jullie levens iets voor deze menscheit te openbaren, is het een zegen. Wéé je ziel en je persoonlijkheid als het narigheid wordt! Maar wat doen miljoenen menschen? Ze denken: ik neem dat en ik neem dit. Maak er thans eens ellendige zaken van? Daarvoor sta je eens en dan heb je die onbewuste ellende te aanvaarden! Vanzelfsprekend is, dat je nieuw leed schept en nieuwe ellende. Al deze wetten, Karel, kun je volgens de Goddelijke openbaringen volgen en analyseeren. Maar als je wacht, heb je te aanvaarden hoe je liefde is, het contact verbreken brengt je eeuwen tot stilstand."

„Beschrijf je deze wetten, René?"

„Ja, Karel, ik zal een dertigtal boeken schrijven. Boeken voor ziel en geest, voor de stoffelijke wetten, waardoor de ziel zichzelf leert kennen. Over elke wet kun je een boek schrijven. Maar ik ga spoedig beginnen. Het schilderen was voor mij maar bijzaak, ook al zal ik er veel mee bereiken, want door de kunst ontwaakte mijn innerlijk leven en kreeg het persoonlijkheid! Ik zelf brak die maskers af! Ik schrijf boeken voor deze menscheit, Karel, dat is mijn taak! Elsje zal me helpen! Wij en jullie te zamen en hen die ons willen volgen! Eerst al die boeken, er is al narigheid genoeg geschreven, hier hebben de menschen meer aan! Nu worden de wetten verklaard! Ik schrijf ook boeken over krankzinnigheid! Wij bouwen aan een universeele psychologie! Een universiteit wordt het, Frederik is er al aan begonnen! Zijn boeken vormen de fundamenteen, zijn de eigenlijke stelsels, waarop de „Universiteit van Christus" staat! Dat is mijn en is je eigen leven! Dit is het geschenk voor ieder, die ontwaken wil. Voor Christus behoort hij tot Zijn leven. Wij breken niets af, wij bouwen op! Straks zal elke verstandige ziel mij gelijk moeten geven, want de wetenschap gaat verder. Ik krijg van veel geleerden gelijk, omdat zij straks tot het embryonale leven zullen doordringen! Ook van vele geestelijken, en van de astronomen, omdat zij het moeten aanvaarden, er is géén anderen weg te bewandelen!

Ik weet wat ik doe en wat ik wil, Karel. Ik ben niet van plan de menschen hun God te ontnemen, maar verdoeming bestaat niet! De Kerk is noodzakelijker dan brood! Indien er geen Kerken waren, was deze menscheit verloren. Ik leef voor Katholieken en Protestanten, voor alle secten der Aarde. Ik ben een lichtbrenger en geen vernietiger! Ik krijg mijn wijsheid van de Engelen, de Meesters, en niet één ziel houdt mij

tegen! Ik heb me voorbereid. Straks kun je er zelf aan beginnen, ééns moet je er toch je ziel en zaligheid voor geven! Buig je thans, je gaat eerst dan tot de volmaakte liefde waar je per slot voor leeft! Waar of niet?"

„Ik néém alles, René. Maar iets anders, — hoe denkt je over de verschillende ziekten? Krijgen wij van de meesters hulp voor de kanker en t.b.c.?"

„Weet jij niet wat kanker is, Karel?"

„We weten het niet. We doen alles, maar waar leeft de bron?"

„Kanker is innerlijke afbraak, Karel. Klierstelsels die de eigen natuurlijke bron hebben verloren. Met wat je nu weet bereik je niets mee. Ik ken die afbraak en ik weet waar de kern leeft. Maar ga je met mij miljoenen jaren terug? Dáár leven de wetten, dáár kun je den opbouw van deze ziekten, waarvoor je machteloos staat. Kanker is verzwakking en daarna volgt de verrotting. Alléén de reine natuurlijke levensaura kan die verzwakking oplossen, opdat de klierstelsels weer hun werk kunnen verrichten! Ook daarover zullen wij het nog wel eens hebben. Vader, dan kun je college van ons krijgen!"

„Graag, René."

„Dank je, Karel, ik zal je bewijzen, dat je niet met een gek hebt te doen! Ik ga echter nu naar boven. Ik maak je brief klaar. Nogmaals, je blijft er met je vingers af, het wordt een stuk testament."

Hij vertrekt. Karel zegt:

„Is dat leven geen wonder, Frederik? Maar wat praat ik toch. Wat kan 'n mensch gekke dingen doen! Ik moet er niet meer aan denken. Wonderbaarlijk is het wat hij weet! En zóó is het! Je kunt er niet aan ontkomen! Machtige boeken worden het. Ik zal me beheerschen. Ik vind het bovennatuurlijk. Ik ga nu eerst leven. In alles heeft hij gelijk! Hoe waren wij? Hoe leefden wij? En wat is het thans? Ook al wist ik, dat ik Erica zou moeten afstaan, wat een kracht krijg je hierdoor. Ik zou me dan gereed maken voor het andere. Je zou snakken om je zelf in te zetten voor ál het leven van de wereld. Maar hij heeft gelijk, we zijn er niet gereed voor. Ik vind alles heilig, Frederik! Geloof je me?"

„Ik geloof je, Karel."

Ook wij gaan naar boven en daar teeken ik aan:

„Wat wil je, menschen van deze wereld? Lachen? Schouders ophalen? Geleerd doen? Afbreken maar, omdat je het weer beter weet? Stijf staan van gif en het leven vernietigen? Wij weten beter! Wij aanvaarden en wij hebben het goed! Ook Hans komt weer uit zijn ellende! Ik weet het

nu al! Ik zal niets zeggen! Maar ik weet het. Ik weet precies wanneer de boeken uitkomen! Ik heb het trouwens al gezegd! Ze kunnen het weten! Maar allés gaat goed! Alles! Het kon niet beter! Ik heb niets meer te zeggen, ik leg zijn wijsheid morgen vast. Ik heb nu al den tijd! Maar ik beef van geluk, van onsterfelijkheid, geloof ik! Hoe is het mogelijk, Karel? Dit wist ik al toen hij nog niet geboren was! Ik geef toe, dat ik de maskers niet kende. Maar hij stuurde het al tot onze levens vanuit Erica! Wereld, menschheid, aanvaardt dit toch, gelooft het toch, hebt lief en je bouwt aan je eeuwige liefde! Kijk nu eens naar je vrouwtje, schepper! Vrouw, moeder, kijk nu eens naar je man! Ken je hem al? Kende je hem zóó? Néén hè, zóó nog niet! Dit wordt zijn en wordt háár Universum. Proef thans den kus van zijn ziel en je bent er. Volgens mij? Ja, maar je moet ook dat voor jezelf uitmaken! Mijn God, wat ben U altijd goed voor ons geweest! Ik schreeuw het uit vanavond... Wereld, hoor je het? Er is géén *verdoeming*!!! De God des Levens heeft ons lief! Méér zeg ik er nu niet van! Ik ga slapen!"

„FREDERIK, O, FREDERIK, WAT 'N DAG!”

Dominee Dicksma heeft zooeven het huwelijk van Elsje en René ingezegend. Orgelklanken van den hemelschen Bach gaven aan deze twee zielen hemelsch geluk, vleugelen, opdat zij een enorm leven zouden beginnen. Deze zielen zijn voor eeuwig verbonden; René's leerling volbracht zijn taak op een wijze, waarvan de mensch leeren kan. Deze vrije gemeente kreeg er bezieling door, hun voorganger voert de menschelijke ziel langzaamaan tot een Vader van Liefde. Gezegende uren zijn het die men thans door dezen mensch beleven kan. Je moet nu zijn preken eens beluisteren.

Ze liggen daarginds neergeknield, deze beide bovennatuurlijke kinderen van Onzen Lieven Heer. Wat niet noodzakelijk was, hebben ze toch gedaan; ze willen zich niet van deze maatschappij losmaken, ze willen een voorbeeld geven hoe het moet en wat het zal worden! Daarom zegende dominee Dicksma dit huwelijk in; ze willen door de kerk naar het licht... door hetgeen de Apostelen van Christus hebben ontvangen naar de ruimte, het Universum van twee zielen van één kleur, als bloemen zoo lief voor elkaar!

We gaan naar huis. Alles is voorbij, vandaag hebben we feest. Erica fluistert me in het oor:

„Frederik, o, Frederik, wat 'n dag hè!”

„Wát 'n dag, lieverd!”

Ze heeft mijn arm, Anna wandelt naast Karel. We stappen in de rijtuigen en gaan naar het kasteel van Hans, waar onze kinderen wonen. Heeft Elsje het zoo gewild? Hans wilde het zoo beleven. Hans zelf!

Vier jaren hebben we gewacht, gewacht op een antwoord, dat ons door de hemelen zou worden geschonken. En toen het kwam stond Hans in ons midden. Toen zei Hans wat hij wilde en ging hij weg, voor langen tijd van ons heen, zooals hij zei, om aan zichzelf te beginnen! Die boodschap kreeg René van zijn meesters. Zijn meesters, zijn Orde, die hij dient. Hans ging weg, maar legde al zijn bezit in handen van René en Elsje. Er kwam nog:

„Op dien dag zal ik aan je denken. Maar ik zal werken, ik beloof het jel”

Dat was voor ons het oogenblik, dat wij konden aanvaarden, dat Hans vrij was van zijn ellende. Hij heeft die afschrikwekkende marteling achter den rug. Hij liet ons door René weten, dat hij later zou terugkeeren, opdat René ook zijn gegevens zou beschrijven. Ook al wist René het beter dan hij, tóch zou de mensch van de Aarde moeten weten wat hem te wachten stond indien hij zichzelf van het leven beroofde en er een vervroegd einde aan maakte. Het zou een apart boek worden.

Toen jubelden wij het uit. Toen kusten wij elkaar van geluk, om ónze Hans! Wij hebben voor enkele honderden guldens bloemen voor Hans gekocht, neergezet voor zijn portret, maar er gingen vijf duizend gulden naar de armen en meer nog. Een duizend menschen zullen het geluk met ons deelen, ter eere van 'n ziel die overwonnen heeft! Wat dit voor Hans is geweest, voert je naar de kilte van 'n graf, dat eigenlijk geen graf meer is. Het is nu een martelkamer voor de ziel als mensch! Toen stelden René en Elsje hun huwelijk vast. Vier jaren van afwachten, vier jaren van grootsch geluk. Al onze gedachten gingen naar Hans en wij weten nu, dat hij ons heeft gevoeld, dáár in die vreeselijke eenzaamheid, zijn afschuwelijk ellende. Doch voordien hebben wij machtige dingen beleefd. De zittingen gingen opnieuw door. Twee maanden liet René voorbij gaan, toen kwamen de geleerden terug en zijn hun de wetten verklaard. Erica en Elsje waren nog steeds op reis. Op een avond zegt René tegen Karel:

„Wanneer kun je weg, Karel?”

„Weg? Waarheen?”

„Wij gaan Erica en Elsje achterna.”

Tien dagen later zaten we al in den trein. Anna, Karel en ik. We zouden de dames in Caïro ontmoeten. En dat geschiedde! Mohammed had zich intusschen bij de dames aangemeld. Karel kreeg weer een bovennatuurlijk bewijs, dat niet alleen op losse schroeven stond en in alle details berekend, doorvoeld en beleefd werd, althans de dingen die zouden komen, het contact van René met hem en andere zielen van deze wereld. Toen leefden we met ons allen onder de Pyramide en de Sfinx. Hier in het oude Egypte is Marja voor haar liefde ontwaakt. Onderweg kreeg zij de neiging door te reizen naar Egypte. Erica vond dat een openbaring. René stuurde de telegrammen weg, dat hij en wij straks zouden volgen. Elsje had intusschen haar leven voor Erica open gelegd. Ze zei woordelijk:

„Ik wist, als ik Hans trouwde, dat ik René zou zien. Ik wist, dat ik

aan Hans goed te maken had, daarom vroeg ik om dat pak slaag en ik kreeg het. Ik moest nog even geslagen worden. Maar nu is het een zegen! Ik wilde, dat Hans ons nog zoo'n pak slaag kon geven, dan hadden wij hem nog bij ons. Nú is alles anders! Ik ben van René, Erica. Wist je dat niet? Mijn naam gaf ik mezelf. Die kwam zoo maar in me op, ik heb Maria volkomen voor Marja verwisseld. Ik wist niet, dat het uit het verleden tot me kwam, maar ik was er zoo zeker van. En toen ik René voor het eerst zag, wist ik, dat hij het was. Toen heb ik me ingezet voor Hans, want ik wilde geen fouten meer maken. Ik maakte die kleeding voor René en voor Hans. De ééne om hem te laten zien dat ik er was en de andere om hem voor het mooie in de moeder te openen. Hans heeft dat niet gezien en niet gevoeld, maar ik had er mijn voldoening van. ik zag hém immers?"

„Wist je dat allemaal, vroeg Erica?"

„Vraag het René maar, die wist het ook. Ik heb hem trouwens altijd gezien. Als meisje van zeven jaar heb ik hem al uitgeteekend. Ik zocht naar hem en vond hem niet. Ik wist echter dat hij er was. Toen ik Hans ontmoette, was het, alsof er een stem van binnen tot me zei: neem hem, smeek hem te nemen en zet je volkomen voor dit leven in, hij voert je naar de andere, die voor je is geboren. En Hans wilde niet! Hans struikelde! Hans had me lief als een kind van hem. Maar ik was zijn alles en doordat ik alles voor hem was, openbaarde zich zijn vroegere leven. Toen René met de zittingen begon, heb ik het einde al gezien. Ik deed alles, ik praatte met Hans, maar hij was niet te helpen en wij hebben ons niets te verwijten!"

We wandelden met ons allen langs den Nijl. René en Elsje, Erica en Karel, Anna en ik. Wat die uren voor ons te beteekenen hebben gehad, behoef ik niet te vertellen en ga ik ook niet op in ook. Ze zijn mij té heilig. Wij zagen, dat Elsje en René zich gingen voorbereiden om hun kosmische inzegening te ontvangen. Toen René voelde, dat ze gereed waren, vertrokken we naar het paleis van Mohammed. Daar zouden ze hun tempelinzegening ontvangen. Vele priesters kwamen tot ons! En dan beleefden wij hoe twee zielen voor de ruimte werden ingezegend. Het geschiedde op de manier zooals het de tempels van Ra, Ré en Isis, hebben gekend. Deze kinderen ontvingen daar het hoogste wat een mensch kan beleven. In het oude Egypte, vertelde Mohammed, toen beiden lagen neergeknield aan de voeten van de Godin, was dit het allerhoogste, dat twee zielen van God konden ontvangen. Dit geschiedde alleen voor den groot „Gevleugelde"! Dat was de hoogste priester niet,

maar dat was voor den tempel het Goddelijke contact! Dat was de ziel die tusschen leven en dood de wijsheid ontving en als een God werd aanvaard!

Was zoo'n ziel, zoo'n gevleugelde gestorven, en was de tempel niet meer in het bezit van dit contact, dan zouden er maanden en maanden van voorbereiding voorbij gegaan zijn. Aan dit geestelijke wonder werd dan de ziel toegevoegd, een priesteres, waardoor zij een nieuw leven zouden ontvangen. Nu was het afwachten. Wie van de priesters zou het zijn, die zich zou inzetten voor deze nieuwe geboorte? Dat wist niemand! Dat zou door de Godin, als visionaire beelden aan zeven hooge priesters geschonken worden. Zoo ontvingen dan de hoogepriesters visionaire beelden en plakten die aan elkaar tot een geheel. Hierin konden geen fouten worden gemaakt. Was één beeld niet reëel, deugde de ontvangst niet. De één ontving bijvoorbeeld iets van het karakter van den priester, die als schepper, voor het heilige éénzijn, geroepen werd. Een ander kreeg iets over de jeugd van den priester te zien, weer anderen iets uit het verleden, waardoor aangetoond moest worden, wie gereed was om den Universeelen plicht te volbrengen, en waardoor de Tempel een nieuw leven zou aantrekken en den „Groot Gevleugelde" zou ontvangen. Dan was er feest en heilige voorbereiding, die soms maanden en maanden, maar ook jaren kon duren, omdat geen priester gereed was. Op deze wijze werd nu een reine ziel aangetrokken, opdat de tempel wijsheid zou ontvangen. Wat dit voor die zielen was, is niet te bedenken, geen andere man en vrouw op Aarde hebben zoo'n voorbereiding voor hun huwelijk beleefd, kunnen beleven, daarvoor was geen ziel geopend! Ook al ben je nog zoo kuisch en heilig, daarvan weet de ziel niets af. Dat was alleen in zoo'n Tempel mogelijk! En die wetten werden René en Marja zoo maar in handen gelegd! Mohammed zorgde voor de heilige afwerking. Van wijd en zijd kwamen de priesters en priesteressen tot deze levens. René en Elsje leefden afzonderlijk; wij kregen hen in geen vier maanden te zien. Ze stonden dag en nacht onder contrôle, over hun levens werd gewaakt! Marja zou geboren worden. Elsje moest in die maanden sterven! En ze stierf ook! Nu kreeg René als de „Groot Gevleugelde" een nieuw leven in handen! Mohammed zag de wetten, hij keerde op een avond tot ons eigen leven terug en vertelde mij zuiver, hetgeen ik reeds en Karel en Erica wisten, hoe onze levens waren geweest. Karel kon thans controleeren zooveel hij wilde, er was geen speld tusschen te krijgen.

Eindelijk was Elsje gestorven! Toen beleefden wij een tempelinzege-ning. Mijn God, dacht ik, wat is alles bij ons arm als je dat Oostersche

gebeuren ziet en vergelijkingen maakt. De gewaden, die ze droegen, waren van ongekennde schoonheid! Elsje was dood en begraven. René zal er alles over beschrijven, ik blijf daar met mijn vingers af, ik kan zijn gevoelens en die van Marja toch niet uitbeelden. Mohammed dankte mij er voor een zei: Laat dat Rachi-Hadju maar zelf doen, Frederik? En hij had gelijk, ik was er onder bezweken.

Toen de priesters, éénnentwintig in getal, wisten, zagen, vanuit het Universum de berichten hadden gekregen, dat Elsje gestorven was, trad Marja naar voren en zagen wij haar voor het eerst terug. Karel was een openbaring in die dagen. Tot mij zegt hij:

„Frederik, ik ga sterven. Ik wil het nog 'n keer overdoen. Ik sluit me ook op! Het is zoo iets geweldigs wat ik hier beleef, dat ik op mijn knieën kan vallen om je voor alles en nog wat wéér vergiffenis te vragen. Man, wat moet je geleden hebben, toen wij je de deur uitjoegen en naar de boerderij zonden om je leven te beteren. Kun je me werkelijk vergeven?”

Dan zagen we Marja, zei ik al. Schooner dan ooit. Wat hadden ze met dat leven uitgespookt? Als een Engel was ze! Ik kon mijn oogen niet gelooven. Erica en Anna schreiden zich leeg! Ik niet minder! Karel ook! We vielen voor haar neer! Ook de priesters! Met ons groot getal lagen we aan de voeten van René en Marja. Het licht, zegt Mohammed, voor het Westen. Marja is 'n ander wezen! Elsje kennen wij niet meer, die is dood! Een groot wonder is het.

En nu de inzegening. Hemel en Aarde krijgen éénheid. Komische liefde en Hemelsche wijsheid openbaren zich. Daar zitten ze, op een troon van geluk, honderd vierendertig mannen en vrouwen liggen aan hun voeten! Mohammed leest oude formules. De Godin van Isis leeft in ons midden, zij zegent deze levens! Deze zielen zijn op Aarde om wijsheid aan de menschen te schenken, zij zijn het contact met vele werelden, waarvan wij de wetten reeds mochten ontvangen. Heerlijke kruidenlucht ademen wij in, die ons menschelijk reukorgaan strelen. Hun worden de wetten voorgelezen van de ruimte. Zij moeten hier niet alleen ja en amen zeggen, maar ook bewijzen wat zij kunnen. René moet de vragen kunnen beantwoorden, die universeel zijn, anders is hij geen „Gevleugelde”! Wij weten wat hij kan en hoe diep zijn leven is. Dan volgen de geschenken. Van Mohammed een volbloed-schimmel, ook Marja zoo'n prachtig diertje als geschenk. Paarden en diamanten zoekt maar uit, voor deze levens openen zich de hemelen. En dat zoo maar voor niets! René zal dit alles echter met zijn bloed moeten betalen. Hiervoor zullen deze twee zich moeten inzetten! Het is een film! Ons diner was 'n ontzaglijk

wonder, je zou er honderd pagina's voor nodig hebben om alles er over te zeggen. Dan de reizen die we maakten. Nu kennen ze mijn Sultan! Ook de haremdames. Karel zei duizendmaal, dat hij een kasteel gaf als Hans dit nog had mogen beleven. Maar dan struikelde hij bij Elsje, die nu Marja heet en aan een nieuw leven is begonnen.

Daar zijn we drie en een halve maand gebleven om uit te rusten. Hoeveel hoogwaardigheidsbekleeders wij leerden kennen en onze vrienden zijn geworden, is alleen al een schat voor dit leven. En al die menschen willen deze menschheid steunen. Dit zijn geen Maharadja's die oorlog willen voeren, dit zijn priesters van ouden stam! Zij vertegenwoordigen het tempelleven van de Godin van Isis. Natuurlijk werden hun de wetten verklaard. René trad naar voren als Rachi-Hadju en hem werd alle eer geschonken. Wéér bereisden wij het Heelal door onzen jongen en toch zoo ouden meester. Nu genoot Mohammed. Hij stelde hem vragen, die nog nimmer waren gesteld. Hij zegt woordelijk, ik geef een millioen pond voor dit leven. Ik wil héél mijn leven aan zijn voeten liggen. Kon ik dat maar koopen, zucht hij, want dit is hemelsch brood! En ik maakte een vergelijking met ons nuchtere Westen. Toen ik hem vroeg: „Maar kan dat niet van hieruit?” antwoordde hij:

„Wij kunnen die wetten niet veranderen, Oteb. Wij moeten ons buigen voor de Godin! Zij is het, die wil, dat het Westen ontwaakt!”

Wat Mohammed bedoelde is voor hem zelf. Daar hebben wij menschen ontmoet, die hun vermogens gaarne willen geven voor wat wijsheid. Maar zij stellen je vragen. En zij weten in één seconde of je het bent ook.

Dit leven werd aanvaard. Marja kreeg de ster van het Oosten op haar linker borst gespeld en daarna de „Wings”, de Groote Vleugelen!

Tien avonden van Goddelijke schoonheid heeft René hun geschonken. Het vuur dat men hem schonk, de vragen die werden gesteld, streelden ook zijn gevoelsleven. Niet één seconde behoefde hij te twijfelen. Direct is dat leven gereed om te antwoorden. Mohammed zei me:

„Is het geen wonder, Oteb? Is het geen Goddelijke genade om dit te mogen beluisteren? En dacht je, Oteb, dat wij niet wisten, of hij de wetten kent? In slechts vijf minuten, door één vraag, weten wij al wat de ziel beleven kan voor ons bewustzijn. Hoeveel waren er hier en zijn bezweken? Wij hebben die lieden een pak slaag gegeven, gebrandstapeld door onze vragen en ze toen wat brood gegeven en iets te drinken geschonken om naar huis terug te keeren. Dit is het! Dit is een „Ge-vleugelde”, zooals wij het nog niet hebben beleefd, maar wij wisten dat hij tot ons zou terugkeeren.”

Dat moet je zelf kunnen beleven om de macht en het Goddelijke ervan te kunnen beleven, dat is toch niet om na te vertellen, je gelooft het niet.

Tot in den morgen zaten wij bijeen op onze zittingen. René keerde terug tot zijn Tempel. Marja heeft hij op de ruïnes de wetten verklaard. Hij heeft ons de plaats aangetoond waar wij hadden geleefd. Oude talen vloeiden zoo maar over zijn lippen. Karel werd er wit onder! De liefde die wij voor hem voelen en bezitten, is onbegrensd. Wat wij voor deze twee kinderen bezitten en door God hebben gekregen, grenst aan het ongelooflijke! Karel en Erica zijn daar verandert zooals ze nimmer hadden gedacht. Ook zij kregen hun cijfer voor het goed gedrag. Toen beleefde ik het hoogtepunt van mijn leven. Anna en mij werden geschenken aangeboden, maar den volgenden dag werden ook wij voor de eeuwigheid aanéén gesmeed! Nu eerst kregen Karel en Erica hun wensch vervuld. Ik kan er geen woord over schrijven, mijn pen weigert nu! Dat moeten de anderen maar doen na mijn dood! Wellicht kom ik dan zelf nog even terug! Ook dat, weten wij, is mogelijk!

Het allerheiligste bewaren wij toch voor onszelf! Als je er alles voor doet, kun je die heiligheid ook in het Westen beleven en ontvangen, je moet er alléén zoo'n vijftig maal voor willen sterven, of het krijgt nimmer een contact met je menschelijk hart. Wij zijn er voor gestorven! Tientallen malen! We willen er elken dag voor sterven! We zullen onze hoofden buigen voor alles! Dat bracht ons tot ontwaking, tot het afdalen in 'n ander leven en daarvoor het goede te voelen. We zijn niet sentimenteel, wij weten wat we doen, het is bovennatuurlijk geluk!

En dan kwam het einde van deze reis. Karel en Erica wilden eerst nog terug naar de Sfinx. Wij hebben een woestijnrit gemaakt met ons allen, Mohammed als gids, om nooit te vergeten. Wij hebben aan de voeten van de Sfinx neer gelegen en het antwoord gehoord, waarvoor Karel bezweken is. Wij stonden in de torenkamer, wij waren in het verleden en in het nu, in hemelen op Aarde! En wij gunden dat alle menschen, elkeen!

Thuis gekomen begonnen wij aan ons werk. De zittingen keerden terug, René is al begonnen aan zijn boeken. Marja is natuurlijk dag en nacht in ons midden, wij willen haar geen seconde missen. Ik voelde me doodmoe! Ik moet het eerlijk bekennen, het heeft mij gewaarschuwd, dat ik niet meer ben die ik voor enkele jaren was. Toen wij thuis kwamen nam ik rust, men dwong me om rust te nemen. Ze hebben mij gevolgd, René kwam tot me en zei:

„Kijk eens, Frederik, wij hoeven elkaar niets te vertellen, maar heb

je je waarschuwing gevoeld? Weet je, hoelang wij je hier nog mogen bezitten? Rust wat, ook al werk je dag en nacht, rust onder je werk, je kunt het."

Ik wist toen, dat hij mij in alles volgde. Ik ben intusschen aan de boeken begonnen. Ik weet hoeveel tijd ik nog heb, die wetenschap kreeg ik niet alleen van René, doch ook van Mohammed, die het in mijn aura kon zien. Ik zal gereed zijn om dit mooie leven te verlaten; voor mij was dit bestaan een paradijs! Ik kan zeggen, dat met wat ik leerde de menschen zich gelukkig kunnen maken, ook mij schonk het alles! Ik weet wel, dat ik veel anders had kunnen handelen, maar ik kan tevreden zijn. En voor het logboek is dat hetzelfde.

Ik heb de dingen laten staan zooals ze tot mij hebben gesproken. Ik had zeer zeker woorden kunnen veranderen, die wat hard klonken, maar ik wist — en dat heb ik beleefd ook — dat de stof zichzelf uitbeeldt. Daaraan hoeven wij menschen niets te veranderen, omdat het je tot de inspiratie voert. Het gaat vanzelf! Als je ten minste je kunt openen, dan beleef je die heiligheid en heeft het leven je bewustzijn iets te zeggen. Indien de woorden u hinderen, kijk dan goed waarom het gaat. Het is een masker, dat ons wil laten zien, hoe je moet handelen. En soms was dit masker 'n valsch, dat wil zeggen, er had een ander woord moeten staan. Ik laat het zoo, omdat ik ook dat wil leeren en me daarvan de wetten eigen hoop te mogen maken.

Ik heb hard gewerkt in deze vier jaren. Het eerste en tweede deel is af en ik ben al een heel stuk met het derde gereed. Ik ben dag en nacht bezig geweest; ik had niets anders te doen. Wij allen hadden het heel druk. Karel heeft intusschen een eigen inrichting gekregen. Een eigen ziekenhuis, onder hem staan er velen die gaarne met hem werken. Een geschenk van Mohammed voor Karel! Hoe vindt je het? Je had hem moeten zien, onze Karel. René heeft het gansche gebouw ingedeeld zooals vader Karel het wilde hebben en er toch niets van wist. Zoo gaan hier de gevoelens van mensch tot mensch. En toen hebben wij Karel verrast. Een eigen ziekenhuis? Stel je voor, de wensch van zijn leven. Er kunnen ongeveer driehonderd zieken worden opgenomen. Nog geen tien dagen stond het leeg, van heinde en ver kwamen de menschen. De zieken willen niet meer bij hem weg, die sukkelende zijn willen niet vertrekken en dat is thans mogelijk, ze mogen blijven zolang ze willen. Karel heeft hulp gekregen en kan doen en laten wat hij wil. René en Marja stopten hun vader ook nog iets in zijn handen, als verjaardagscadeau viel er een paleis van 'n ziekenhuisje voor Karel af. Er stond aan

den ingang geschreven: „Voor Karel, van Onzen Lieven Heer!” Je had hem moeten zien!

Mohammed was er trotsch op om hem dat te schenken. Een groote eer voor die ziel. Karel schreide, we konden het dan ook niet op, we stikten waarlijk in ons geluk!

René werkt hard! Zittingen met astrologen, psychologen en medici, ze hebben hem niet leeg kunnen maken. En hij heeft het goede en éénige woord gekregen als erkenning. Hij is een geestelijk wonder, moesten allen aanvaarden. Maar René en wij weten maar al te goed, dat wij hun faculteiten niet ondersteboven kunnen gooien, dat komt later! Maar wat zij er van zeggen, is winst! Hier kunnen zij niet tegen op. Natuurlijk moet hij de wetenschap bewijzen dat hij gelijk heeft. Niettegenstaande dat zegden al de geleerden: we weten het niet... Dit is ongelooflijk, dit is bovennatuurlijk, voor al die stelsels moet men hem het dokterschap geven! Ze hebben hem zoo scherp aangepakt, dat ik dacht: man, vertel nu eens wat je weet. Maar hij ging met de geleerden van graad tot graad, niet alleen door de ruimte tot in het Al, maar keerde van daaruit tot het menschelijke wezen terug en verklaarde voor het geestelijke en stoffelijke leven de wetten! Hij zal al die zittingen zelf beschrijven, ik hoef dat niet te doen, ik zou het geweld er van maar verminderen. Wat zij hem hebben geschonken is reeds voldoende, want elke zitting spreekt voor zichzelf.

Ook een tentoonstelling van zijn kunst schonk hem voldoening. Hij kreeg mooie critiek! Hij heeft een Christus geschilderd. Nu kun je niet meer zeggen, dat hij zich vergrepen heeft, thans is het een kunststuk, dat in hun huis hangt, waar zij rusten en den ernst voor de ruimte ondergaan! Ook heeft hij Christus al wandelende met zijn Apostelen uitgebeeld en Marja's portret is 'n wonder geworden. Het kruisje hangt thans op haar borst. We weten wat dit voor hun beiden te beteekenen heeft. Ik leg die dingen niet meer vast, want het is niet meer noodig! De wet spreekt voor zichzelf! En daarbij komt, dat ik in deze vier jaren tijd gehad heb om na te denken. Ik schreef voor elk iets in het dagboek neer. Met Karel ben ik begonnen, opdat ze iets van mij voor straks, als ik er niet meer ben, zullen bezitten. Er staat:

„Ja, Karel, ook al praten wij elken dag met elkaar, nooit heb ik je verteld hoe ik je vind, ook al zul je veel in het logboek vinden. Daarin staat veel dat je toebehoort. Heb ik fouten gemaakt, vergeef het me, ik ben geen meester. Ik deed mijn best, omdat ik voelde, dat anderen er door zouden kunnen leeren, méér gaf ik niet. Ik bracht eerder de

fouten naar voren dan de goede dingen, want door het eerste leeren we, het andere bouwt een nietszeggend voetstuk, dat je nu toch niet moet!

Als ik terug denk aan ons reisje naar de fjorden, moet ik glimlachen. Je vond me leuk, ik jou een echte opschepper. Erica trok me aan en waarom, dat weten we thans! Jij was het niet, want dat bewustzijn was er nog niet. Ik draai er geen doekjes om, je kent je thans, je weet wat het is en tot je leven kwam. Jij was een druktemaker, niet veel anders dan de kwikstaart dien we later leerden kennen, ook al had je andere eigenschappen, die het mogelijk maakten om in je af te dalen of ik was verdwenen. Een mooie tijd was het toch en er is daar zooveel van te zeggen, maar ik ga er niet op in. Ik heb de feiten laten spreken, het bovennatuurlijke. Er zijn al zooveel romans geschreven, dit moet géén roman worden en toch heeft je leven voor elkeen gesproken.

Straks, Karel, kent iedereen je. Toch heb ik je huisnummer niet genoemd, ik weet het zelf niet eens. Maar alles is goed! Best is het, het kan niet beter. Ik heb eigenlijk niets meer, ik vind het leven zoo mooi, ik heb het zoo goed gehad, je was ondanks alles zoo'n goed vriend voor me! Wat heb ik mogen leeren, Karel. Juist aan de dingen en door je slootjes, leerde ik zoo'n hoop. Ik zag je veranderen. Eén ding, vertel aan elkeen wie het maar hooren wil, dat, wanneer de persoonlijkheid zich buigt, gansch dit machtige Universum voor je open staat. Je kunt dan steeds verder. Door onze jongen hebben wij die wetten leeren kennen. Hoofdbuigen voor het recht, dát voert je tot God terug. Je kunt er nooit aan ontkomen! En wij hebben gezien, is het niet, Karel, dát het zoo is. Karel wat ben je mooi geworden! Wat 'n pracht leven ben je nu! Hóe hou ik van je Karel! En dan te mogen weten dat wij straks hand in hand zullen gaan om met de meesters het Universum te leeren kennen? Geloof je, dat ik al verlang om te mogen gaan? Egoïstisch? Heusch, ik zie me al in de ruimte. Naar de Maan, de planeten, overal ben ik nu thuis. En wij weten alweer dat dit geen kletspraat is. Het eerste wat ik daar doe, is natuurlijk Hans opzoeken, maar wellicht komt hij óns wel halen. Ik zou je thans al kunnen zeggen wie van ons het eerste gaat, Karel! Wil je het weten? Ik ben het! Ik voel nu eigenlijk al, dat ik bezig ben om me los te maken van deze wereld. Ik kus elke voetstap, waar ik geloopt heb. Straks ga ik afscheid nemen van alles. Je zult het niet merken, maar ik doe het, want ik kom hier als stofmensch niet meer terug. Weet je, Karel, wat in René's brief staat? Dat je de boeken zult lezen als ik weg ben, want ook dit moet er nog in. En je gaat geen ongeboren kind een fluweel jasje aantrekken, ook al is het er een van

het hoogste ras, daarmee wacht je tot alles voorbij is. Waar of niet! Ik ben de éérste, Karell!

De rest straks, hoor je het? De rest straks als ik weg ben!

Erica, je bent een schat voor me geweest. Ik houd van je leven! Ik houd van je! Ik heb je zoo liefgekegen! Méér is er niet! Alles lijkt zoo nietig als ik nu nog iets zeggen wil. Ik ga alles na, alles. Maar ik weiger te schrijven. Ik kan geen hand verplaatsen, een teeken dat het goed is. Laat het zoo! Jij weet het wel. Ik ben in je hart gegroeid. Ik lééf in je hart! Je ben niet alleen mijn moeder, maar ook mijn zuster. Ik ben alles voor je en jij voor mij! Nog meer dan dat! Ruimtelijk is het! Ik zie je daarginds terug. Ik geloof, dat wij ook daar te zamen zullen wonen. Wat altijd verkeerd ging onder de menschen als ze te zamen gingen wonen, werd voor ons een paradijs. En dat nu voor de wereld? Erica, het was zoo wonderbaarlijk! Ik heb je al dien tijd niet gezien, niet gevoeld en toch waren wij dicht bij elkaar. Soms zag ik je in geen maanden, maar je zat met mij aan tafel en wij zaten tegenover elkaar. Is het niet universeel! De menschen weten nog niet hoe het moet. Ze trekken elkaars leven open en scheuren het zoo aan flarden. Wij hielden het in fatsoen, kreukels waren er niet. Is dat niet wondervol geweest? Zóó hoort het! Als je gevoel voor elkaar hebt en je wat liefde geeft, is een ander mensch het hoogste wat je op deze wereld beleven kunt. Hoe machtig is vriendschap? En dan al die mooie liefde die je er van krijgt? Maar let op de puntjes! Eén verkeerde gedachte reeds smijt je uit dat andere leven en dan sta je voor de kruimels van je nietszeggend karakter.

Dit wordt de heele menschheid! Zóó zal het worden! Zóó zal het dan zijn! Geloof je het? Dus toch had ik nog iets te zeggen. Straks al het andere.

Anna? Nu eerst kan ik je zeggen wat je voor mij bent geweest. Maar ik schrijf nog een ander briefje voor jou alleen. Hier volgén slechts een paar gedachten. Wéét je het nu? Wéét je het? Ik zie je zitten aan den vliet..., het stukje water dat wij zoo lief hebben, waar wij de wittebroodsweken voor hierna hebben gevierd! Ik zie je wandelen, ik zie je gaan, ik zie en ik hoor je denken. Jij bent het! Jij bent mijn Goddelijk einde! Alles! Zonder jou ben ik vleugellam! O, hoe zullen wij straks reizen en trekken. Millioenen wetten worden ons daarginds verklaard. Maar ik ben de eerste die vertrekken mag. Ik zorg dat ons huis daar in orde is. Jij hebt nog enkele jaren om je gereed te maken voor je groote reis. Jaren van voorbereiding, mijn Egyptische schoonheid! Maar je komt er! Je weet wat je wilt. En wij maken ons daar samen gereed om

naar de vierde kosmische ruimte te gaan, waar we moeder en vader zijn om beurt. Is het niet wonderbaarlijk?

Dan zal ik je ontvangen zooals je nog niet ontvangen bent. En dat weten wij dan bewust, want wij gaan steeds ruimer worden, daar is geen slaap, geen ziekten, geen angst meer. René heeft ons die wetten verklaard. Wij zweven daar in de ruimte als stoffelijke menschen. Wat hier op Aarde een priester kan, kunnen daar Engelen beter en volmaakter. De Thibetanen leviteeren zich nu al. Ik heb dat met eigen oogen gezien. Ik zou je van mijn eigen leven nog zooveel kunnen vertellen. Ik leerde in het Oosten zooveel. Ik heb meegemaakt, Anna, dat een priester zich in slechts één uur duizenden mijlen verplaatste. Nonsens? Jij weet heel goed, dat ik met onze heilige zaken niet spot! Ik heb dat met mijn eigen vrienden kunnen controleeren. Ik gaf dien man duizend dollar om het te weten. Het was eigenlijk een weddenschap, maar ik verloor het. En dan te bedenken, dat wij ééns menschen zijn in ijlere stof, hoe zullen we dan zijn? Hoe zullen we dan leven en lief hebben? Ik moet er niet aan denken, want je scheurt open van geluk. Doch dat wacht ons, en ieder die er aan begint.

Wat hebben de laatste zittingen ons geleerd? Vleugelen krijgen we, Goddeijk bewustzijn. We vliegen van de eene planeet naar de andere. We kunnen terugkeeren naar het allereerste begin van de goddelijke scheppingen. En dat als menschen? Já! Voel toch, Anna, mijn Koningin van deze Ruimte, wat ons wacht!

In de sferen van licht maken wij ons gereed om dien bewusten graad te behalen. Met ál de wetten van de ruimte zullen wij één zijn. Wij weten hoe wij ontwaken en hoe wij al het leven beleven kunnen. Is het niet zoo, Anna? Wij dringen tot alle levensgraden door, niets houdt ons tegen, niets, want wij zijn Goden! Al de ellende van de stoffelijke wereld hebben wij overwonnen. Wij leven zonder onderscheid voor de vonk Gods! Dit is het waarvoor Christus naar de Aarde kwam. Zie jij „Hem” niet wandelen, Anna? Ik zie Hem elke seconde! Hij wijst mij elke seconde den weg, God zélf komt tot me en zegt: Frederik, hier zijn nog wat brieven, bestel ze even voor me? Gelooven dit de menschen? Eéns staan ze er bovenop. Nu vertrappen ze Hem nog, straks leeren ze Hem kennen, maar dan zit Hij niet in een boom om hen uit te lachen, Hij lééft in het Universum, ook in het kleinste insectje..., in álles, als je maar achter dat masker kijkt!

Wij gaan naar hoogere regionen, werelden voor het goede, omdat wij het verkeerde mochten overwinnen! Zie je ons kasteel daarginds, Anna?

Zie je de viooltjes, de margrietjes en de lelietjes van dalen? Al die prachtige bloemen van je hart? Voel je, dat wij van hart tot hart één zijn! Voel je ook, hoe diep het leven is?

Je hebt het recht, dat je alles van mij weet. Ik was eens gehuwd, Anna..., maar ik werd vreeselijk bedrogen. Ik heb dus mijn zorgen en mijn klappen ontvangen. Die vrouw schonk mij drie kinderen, Anna. Maar de cholera nam dat leven van me weg. En later hoorde ik, dat ook zij haar leergeld heeft gekregen, maar dat ze haar hoofd gebogen heeft. Toen zag zij het als een straf! Ik weet wel beter. De kinderen hebben haar de oogen geopend. Toen had zij op haar bloote knieën tot me willen terugkeeren, maar in mijn leven was zij, waaraan ik goed te maken had, gestorven. Regelrecht vanuit het hart en dan is zoo'n dood Universeel! De allerlaatste gedachten sterven af! Ik had twee meisjes en 'n jongen. Je had ze moeten zien. Maar ik sluit de portretjes in den brief dien ik voor je achterlaat. Ook haar zal je leeren kennen. En dan nog iets.

Karel mag nu weten, dat ik dokter was. Ik was kinderarts, Anna. Mij interesseerde alles van kinderen, maar opeens kreeg ik er genoeg van, omdat ik die onrechtvaardigheid niet meer kon verwerken. Ik heb echter mijn studie in Weenen voltooid. Ik was heusch geen beunhaas in mijn vak. Ik deed ook aan psychologie, Anna. Ik heb ook daarin mijn universitair graad behaald. Ik heb al die geleerdheid overboord gegooit. Ik wilde zelfs geen geleerd woord meer hooren. Ik werd er naar van. Ik ben boersch gaan praten, zodoende leerde ik tal van dialecten. Maar ik heb al die jaren kat en muis gespeeld met Karel. Jij kunt het hem vertellen! Dat is dan een apart cadeautje voor zijn leven en persoonlijkheid. Vind je het vreemd, dat ik dat steeds voor me hield? Nu bezat ik al de kracht, Anna. Je hebt het gezien. Ik kon het thans tegen tien geleerden opnemen. Wie denkt dat hij iets is, is zijn krachten al kwijt. Als je denkt dat je iets weet, weet je niets! Zoo behandelde ik al die heeren. Toen Erica haar eerste verschijnselen kreeg, dacht ik: Frederik, nu zul je het hebben! Ik dankte God, dat ik op haar weg ben gestuurd, waarvan wij al de wetten mochten leeren kennen.

Zie je, Anna, in het oerwoud heb ik duizenden zwartjes het levenslicht mogen schenken. Ik had medelijden met al die moedertjes daar. Toen mocht ik God leeren kennen, ook al begreep ik de wetten niet. Al deze jaren speelde ik voor domme man, maar nú leerde ik. Ik ben kind gebleven, groote menschen slaan alles aan stukken en brokken, zooals je zelf mocht zien. Ik was dus eenigszins voorbereid! Ik heb al die leerstellingen in me opgenomen, beleefd, voleindigd ook. Toen ik zag,

waarheen het mij zou brengen, ik al dat bedrog had te aanvaarden, ook van mijn vrouw, bezweek ik. Jaren heb ik er over gedaan om mezelf terug te vinden. Toen speelde ik voor koerier, Anna, en verzorgde de kindertjes van velen zoo onderweg. Waar mijn hulp noodig was, gaf ik alles van mezelf, ik wilde er geen geld meer voor hebben. Ik heb nooit één vraag onbeantwoord gelaten, nooit heeft een mensch tevergeefs op me gewacht, maar ik liet me niet meer bedriegen! Dát leerde ik! En toen ik zag, wat ik nog kon doen voor velen, begon ik voor die massa te denken! Nu weet ik, weet jij, dat het zóó moest! Ons leven is het!

'Twintig jaar heb ik gereisd. Ik heb eigenlijk alle volken beleefd. Ik ben bij elke nationaliteit op de thee gevraagd. Ik was een vriend van vorsten en van armen, dat weet je trouwens al zoo lang. Ik zag, dat er voldoende geleerden op deze wereld waren, mij ging het om hoog bezit! Je vindt mij toch niet zwak, dat ik mijn baantje er door neer gooide, want ik weet immers, dat het zoo moest? Ik mocht duizenden menschen helpen, Anna, links en rechts kwamen ze op mijn leven af. En steeds maakte ik van alles iets moois, dat me dan verder bracht op dezen weg. Ik zag, dat het goed was wat ik deed.

Ik heb leven en dood reeds als jongen leeren kennen, doch toen zei de dood me, dat hij het leven was. Ik verstond hem toen nog niet, doch van dat oogenblik af ben ik hem tegemoet geloopt. Eerst nu, voor enkele jaren, voelde ik, dat zijn masker zou vallen! En hoe is zijn masker gevallen? Ook al was ik geen genie in mijn vak, toch heb ik het leven geboren zien worden zooals God dat heeft geschapen. Karel zal wel opkijken, maar ik was er sterk door, ik wist!

Die slagen waren raak! Ik kon hen immers altijd opvangen. Mij ging het om hun persoonlijkheidjes te zien. Eenvoud leerde ik, in alles! Wellicht was ik tè eenvoudig, maar dan had ik die harten niet kunnen openen. Indien Karel had geweten, dat ik dokter was, had ik hem nooit gekregen, nooit kunnen openen. Voel je, het nu ook zoo? En jij Karel? Had ik je bereikt, als je geweten had, wat ik wist en in me leefde? Wij hadden elkaar het leven zuur gemaakt. Ik boog me voor je! Ik ging voor je uit den weg, ik zei altijd: aan u de eer! Jij was steeds de eerste, maar ik slofte achter je aan! Ik ging je echter in alles voor. Wetenschap is macht, maar als je jezelf er door verliest, ben je armer als een rat onder den grond. Is het niet zoo?

Onze levens hebben beslist, de karmische wetten dwongen mij het oerwoud te verlaten. Nu heb ik méér bereikt, oneindig veel meer, want ik leerde denken. Ik leerde hoe het niét moet! Nu weet je eigenlijk alles

van mij. Waar jij vandaan gekomen bent, weet ik. Hoe jij je klappen beleefde, weet ik ook, ook al moet ik het eerste woord er nog van hooren, ik weet het! Je ziet het, ook hierin zijn wij precies hetzelfde, wij zwijgen, wij bewaren iets voor het oogenblik dat het geboren kan worden. Nú is het macht, bezit, vroeger was het door onze hoofden gevlogen, het ééne oor in en het andere weer uit, zonder dat we erover hadden nagedacht. Thans is het voor Karel een slag; had ik mezelf uitgespeeld, dan was ik een verlopen sujet geweest en had hij zijn voetjes aan me afgeveegd. Had ik hem er alles van verteld, dan had hij mij nimmer aanvaardt. Nú is het een bron geworden waaruit wij allen putten. Nu is wetenschap ruimte, liefde, geluk, ik deed er iets mee voor anderen, maar op het goede oogenblik.

Ik nam mij voor die wijsheid te begraven en dat is me volkomen gelukt. Zie je, hierdoor begreep ik René. Toen ik léég was, niets meer was, kwamen de Universeele waarheden op mij afstormen en maakten mij wakker. Ik verliet mijn troon en daalde tot het niets af, maar kreeg er schatten voor terug! Ik wil niet zeggen, dat elkeen zoo moet handelen, je voelt wel, dat zou onzin zijn. Elk leven is anders. Eéns echter geef je die eer aan anderen en ga je bergafwaarts, terug tot de lagere landen, maar waar God en Zijn Scheppingen tot je leven spreken!

En toen kreeg ik het eene geluk na het andere in handen. Stoffelijk was ik rijk bedeeld, want ik had alles; Vader en Moeder lieten me een groot bezit na, waar ik raad mee wist. Als ik weg ben, zul je weten hoe je met dat bezit moet handelen. In de eerste plaats laat je duizenden boeken drukken van „Maskers en Menschen” en die deel je aan de menschen uit. Een stukje nieuw leven is het. En wie helpen wil, kan ze als wij uitdeelen, de menschen leeren er door denken, zich buigen, ze krijgen liefde en gevoel door onze levens. Dit is mijn geschenk voor millioenen zielen van deze wereld. Dat weet René, die éér kreeg ik. Ben je nu niet gelukkig, Anna, dat ik geen kermistent van je leven maakte? Hoe makkelijk hadden wij ons geluk niet kunnen versnipperen? Je weet immers alles? Leefde ik niet onder en in je hart? Zoo zien we, de hemelen zijn in ons leven ontwaakt. Maak je daar een stoffelijke van, sta je ook in de stof en heb je die gevoelens te aanvaarden. Ik was toch heusch geen kwezel, geen heilige, en toch kreeg ik zooveel! Ik wil nooit, dat je mij als een goed man gaat zien, want ik heb fouten! Ik heb nog veel aan mezelf te veranderen, Anna! En ik zal mijn uiterste best doen om je dat te schenken! Ik wérk aan mezelf!

Ik dank je voor de openbaringen die je mij schonk uit de grond van

mijn hart! Ik zag je en kende je onmiddellijk! Nú is alles goed! Géén verkeerde gedachte hebben wij een ruimte gegund en zóó hoort het! Ik leef in je! Ik leef onder je hart en blijf er! De rest volgt nog!"

Toen ik al die zaken zoo'n beetje geregeld had, kon ik me volkomen geven aan het logboek en beleefde ik deze jaren in ongekend geluk. Totdat de tijd kwam en René me vertelde, dat Hans vrij was en zij aan hun huwelijk konden denken. Dat hij zichzelf voor Dicksma open stelde, is, omdat hij zijn leven met het aardsche geluk wil vereenigen, omdat ook de menschen later zullen zien, dat je niet álles over boord moet gooien wat door God en de Engelen op Aarde is gebracht. Dicksma begreep hem heel goed en vond dit huwelijk de éérste waarachtige band, die hij ingezegend heeft. Deze twee zielen weten wat hun te wachten staat. En René wist, dat Elsje geen kinderen kon baren door het andere leven. Maar wanneer er vijf of tien kinderen waren geweest, dan nóg had Marja zich voor zijn leven geopenbaard, want de universeele wetten droegen deze levens naar het wereldsche altaar! En ook nu was er begripen en was er geluk!

Zoo zien we, wat niet meer kan is niet meer mogelijk ook! En tóch weet René, dat hij zielen zal aantrekken! Ook Marja weet het! Is het geen wonder! Die eer krijgen zij! Die wetten kunnen zij beleven! Hans niet, die was er niet toe in staat! Die had andere wetten te beleven, éérst zichzelf! Wat die twee zullen aantrekken is vrij van duisternis. De levens die door deze zielen geboren zullen worden bevinden zich in Goddelijken rijkdom, zullen een taak te aanvaarden krijgen, die vanzelfsprekend op deze ontwikkeling is afgestemd! En zoo gaat die Orde verder! Die Orde brengt bewustwording, ook het Huis Israël is er aan begonnen! Dit is een nieuwe eeuw! De hoogere bewustwording voor ál de kinderen van deze wereld! Het begin van het koninkrijk Gods! Dát is het!

René wilde, dat zij hun levens met dat van anderen zouden verbinden. En nu hebben wij het groote geluk al beleefd, dat tal van dominees open staan voor de wetten en openlijk zeggen, dat de Bijbel opnieuw geschreven moet worden. Zij weten al, dat het oude Testament met een leugen begint, onzin vertelt. Zij weten ook, dat die Bijbelschrijvers voor een ongeloofelijke taak stonden en niet meer van dit Zonnestelsel konden weten dan hun neuzen lang waren. Je moet niet gaan schelden op die menschen, ook al zullen zij net als wij hun fouten moeten aanvaarden. Zij zullen ééns terugkeeren om die fouten te herstellen! En eerst dan krijgen wij nieuw en bewust leven op Aarde. Je ziet het zelf, als de menschen álles van de kerk weten, loopen ze er uit. Ze gelooven niet in

een God die haat, die oorlog voert, die onrechtvaardig is! Dat kán niet! En zoo sukkelt de wetenschap voort! Komt nooit tot werkelijke macht over de menschheid, omdat er gaten zijn die niemand kan dichten. En tóch moet het geschieden! René krijgt nu al hulp van al die dominee's en dat is enorm, allen staan voor hem open. Ze komen er reeds voor uit, ze draaien er niet langer omheen. Ze kunnen geen woord meer spen-derwijs over hun lippen laten komen, ze stikken er in, omdat ze weten, dat het geen waarheid is! Ze weten, dat ze hierdoor hun God verkleinen en bezoedelen! Zie je, die dominee's zijn er al! En tot hen behoort Dicksma! Een prachtkerel is het!

Hij krijgt het kwaad, hij heeft nu reeds zijn gevechten 'te leveren, maar zijn gevoel zegt, zóó is het! En is het niet verheugend? Dr Lent geeft reeds lezingen over de universeele wetten. Hij kijkt achter de krankzinnigheid! En tal van geleerden vragen zich af waar die kerel het lawaai vandaan haalt, het weten gekregen heeft, zoo duidelijk is alles. Door Freud en anderen komen nu de sluiers van de ruimte te vallen. De maskers hebben geen beteekenis meer, zij kijken er achter! Is dat even mooi? Zóó krijgen wij nieuw bewustzijn. Een nieuw leven is begonnen, deze „Eeuw" brengt ontwaking voor elke ziel!

En nu zit ik hier, denkende. Het feest is ontzagwekkend. Karel heeft tal van geleerden uitgenoodigd om die heiligheid te ondergaan. Allen praten over Hans en hebben hem lief gekregen. Een ander éénzijn dan voor jaren terug. De T'en Hove's zijn er ook! Van Stein is er ook, ook al moest hij en Van Hoogten, ook Ten Hove afscheid nemen van de zittingen. Karel gunt ze het leven! Ik heb zélf gezien en geleerd, zegt Karel, hoe moeilijk het is, voordat je jezelf begrijpt. Ze kunnen er niets aan doen, wij zullen ze nóg een mogelijkheid geven om mensch te worden! Tippy is anders! Ik zie haar daar met Erica praten. Marja komt zoo juist aangelopen en luistert naar de vrouwen. Een mooi stel is het. Tippy ziet er anders uit, omdat in haar oogen wat ouderdom gekomen is. En hij, de dikzak is wat gemoedelijker geworden, hij bluft niet zoo. Ik geloof, dat ik nu anders over die zielen ga denken. Waarachtig, daar komt Ten Hove op me af.

„En Frederik? Ben je gelukkig?"

„Dat ben ik mijn vriend. Jij?"

„Ja, Frederik, ik ga het worden. Ik ben bezig kleiner te zijn, wat kinderlijker, je begrijpt me wel. Ik was zoo ver weg hè?"

„Gefeliciteerd, Joke...! Geluk, ik meen het! Ook de groeten aan Tippy."

„Heeft Karel je het al verteld?"

„Wat?”

„Ik kom in zijn huis. Ik ga me verbinden met zijn huis, wij spalken alles aaneen, bij elkaar. Ik geloof, dat dit het is! Nú kun je heel wat meer opvangen! We moeten één zijn, moeten alles voor de zieken doen, met ons allen ben je zoo sterk als wat! Is het niet waar, Frederik?”

„Gefeliciteerd, Joke. Waarlijk, Karel weet het.”

„Kun je mijn drukte vergeven, Frederik?”

„Gefeliciteerd, Joke. Waarlijk, je bent 'n ander mensch geworden. Verlang je nóg naar avondkleeding? Huppel je gaarne op den dansvloer, Joke?”

„Kerel schei uit. Ik ben bezig om dat mirakel te dooden. Ik trapte op mijn zieken. Nog enkele weken en ik had naar een fabriek kunnen gaan. Ik geloof, Frederik, dat het de hoogste tijd is. Is Karel geen kei?”

„Ik moet je in alles feliciteeren, Joke. Kijk, daar heb je Tippy. Dag lieverd?”

„Dag, Frederik? Mag ik je danken voor alles? Wil je mijn dank aanvaarden?”

„Ik begriip je, lieverd. Ik ben zoo gelukkig. Kijk, daar heb je Van Stein ook nog,”

„Dag, Frederik!”

„Gedag, beste kerel. Hoe is het?”

„Wel, Frederik, heb je het gehoord? Ook ik ben van de partij. Wij gaan één groote gemeente, één stad optrekken, alléén voor onze zieken. Kerel, wat zullen ze het goed krijgen. Ik hoop, Frederik, dat je dit nog beleven zult. Ik ben zoo gelukkig, wat voor 'n eend was ik toch. Karel is 'n wonder!”

En daar heb je Van Hoogten ook nog. „Zoo, Evert... geluk, ik heb het al gehoord. Mijn hemel, wat een vooruitgang. Eénheid onder de geleerden. Alles bijeen, vanuit één hand naar de volmaking. Hoe zal God jullie danken! Wat een zegen toch voor de zieken en deze menscheid! Jongens, tien flesschen champagne voor mijn rekening.”

We drinken en goed ook! Ik heb nog nooit zoo meegedaan. Na het machtige diner zitten wij bij elkaar en de vrouwen om ons heen. Karel legt zijn plannen bloot. Geld is er genoeg. Millioenen zijn er! Heeren, jongens, wij gaan aan een ander leven beginnen. Wij gaan dienen! Wij gaan nú de waarheid beleven. Wij waren bandieten, de goeden uitgeschakeld. Ik was een bandiet, ik was een dierarts voor menschen! Ik schaam me nog! Wanneer deze maatschappij het niet kan, omdat er altijd ruzie is, dóén wij het! Al die machtige ideeën liepen te pletter door eigen

belangen. Eerst ik, dat is voorbij! Eerst de zieken. Ik weet wel, zoo gaat Karel verder, er zijn instellingen voldoende op deze wereld die ons voor zijn, maar hier is het nog niet! Eén in alles, maar levend bewust voor de zieken. Vier psychologen, drie psychiaters, zeven internisten, drie chirurgen, zeven vrouwenartsen zijn er al! Zegt het je niets? De inrichting van Hans nemen wij in ons op. Hans zal plezier hebben van zijn werk. Jongens, op de gezondheid van alle toekomstige zieken! Leve de liefde! Het gaat prachtig zoo, mooier kon het niet!

Dit zijn menschen, dacht ik, toen alles alweer tot het verleden behoorde, en wij die twee gelukzaligen alleen lieten. Een huwelijksreis behoefden zij niet te maken, wij weten, dat zij uit hun lichamen treden en thans de ruimte kiezen. René zei tegen me:

„Wij gaan samen naar de Maan, Frederik! Zoover heb ik het mogen brengen. Hoe vind je het? En daar vieren wij ons éénzijn, één met de wetten van God, we bezitten de „Groote Vleugelen“!

Toen ik in slaap viel, nog even me instelde op die levens, zag ik, dat ze vertrokken. Regelrecht gaan ze tot God terug! Ik zie die gewaden. René draagt sandaaltjes waarin je het Universum ziet. Die van Marja zijn hemelsblauw! Hand in hand gaan ze, onze kinderen. Nu lossen ze voor mij op. Ik ben nog niet zoover, dat ik hen thans zou kunnen volgen, maar dat komt nog. Maar in den slaap gekomen kreeg ook ik het verlangen om even verder te kijken dan er aan krachten en gevoel in mij is. Ik rekende zoo'n klein beetje op wat... „genade“! Hiervoor ben je mensch, altijd is dat verlangen in ons leven aanwezig. Wie zegt, dat het niet zoo is, liegt bewust en staan we alweer voor een grofstoffelijk masker, waarmee ik niets meer te maken wil hebben. Ik riep tot de anderen:

„Anna? Zullen ook wij een uitstapje ontvangen? Waarachtig, ik zie, dat ook Karel en Erica zich gereed maken om het Goddelijke Toneel te betreden, „ZIJN“ uitspanseel te kussen en het verkregen..... menschelijke bezit aan „ZIJN“ voeten neer te leggen. Ik geloof echter, dat dit ongekende ons door René geschonken wordt. Oh, mijn goedheid..... ik ben er uit! Anna, ik ben er uit, ik sta buiten mijn kasteel en leef, denk, zie thans bewust in de „reine klaarte“! Zie je me schitteren?“

Anna slaat haar oogen open, ze vraagt:

„Waar zijn we nu, Frederik? Mijn Oteb, waar zijn we?“

„Wij zijn in het „licht“ van al de Lichten, mijn lieverd. We gaan nu tot de weide van Onzen Lieven Heer, maar we moeten voorzichtig zijn. Kijk, daar heb je Karel ook. Zie, Erica maakt zich los! Zie je je mooie sandaaltjes? Zie je hoe machtig je gewaad is, mijn engel! Ook hier dragen

wij de natuur waarin wij leven, onze voeten zijn geestelijk verzorgd. Dit zijn onze sandaaltjes! Déze! Hoe wonderbaarlijk ben je, Anna. Oh..... hoe zullen wij dit machtige kunnen verwerken. Toch moet het!

Karel, Erica, kóm, ik ga je voor naar de Goddelijke weide, je zult je levensboom zien. Nu sta je in de bloesem..... ál je karaktertrekken bloeien, mijn kinderen. Wij gaan tot daar waar ik René het eerst mocht zien".

Hand in hand, we zweven, wij verlaten ons stoffelijke kasteel. We weten dat we leven, wij zijn bewust! Aanéén geklonken zijn wij. Vier handen inéén, als kinderen zoo gelukkig, wetenschap is er niet! En toch? Is dit niet het uiteindelijke voor ál „ZIJN" leven? Het grootte verlangen? Vier menschen zijn het, echt, van vleesch en bloed..... kinderen van één Vader! We weten! We weten ook waar René met zijn Universeel wonder is. Hij spreekt tot onze levens en zegt:

„Zoo is het goed, Karel, Erica, Anna en Frederik! Dit is het geschenk van Onzen Lieven Heer. Gá verder, wij blijven waken!"

We zijn op de „weide"! De plaats is het, waar de menschelijke ziel zich voorbereidt om de sferen van licht te betreden, maar waar je je eigen „levensboom" ziet zooals je zélf bent, hier sta je voor het Goddelijke Altaar! Nu zien we millioenen boomen, menschen zijn het..... kinderen van Hem, die over ons waakt. Hij ziet aan de bloemen hoever je bent en hoe of wij menschen „ZIJN" leven lief hebben! Hoe kan het ook anders! Wij wandelen in een paradijs, maar er zijn er nog meer, waarvan wij ons de wetten en de liefde eigen zullen maken. Wij weten waarvoor wij staan! We zijn thans álwetend in deze ruimte, die van ons is, we leefden ervoor, droegen, begrepen, wij zijn het geworden! Zóó heeft, zien wij thans..... God het gewild! Dit heeft Hij voor ons menschen geschapen! Hier krijg ik mijn eersten geestelijken kus. Karel en Erica ook. Anna leeft in mijn hart! Wij zijn nu eeuwigdurende éenheden geworden, lichtend zijn wij en ons geluk is ontzagwekkend! En dat door onzen René? Já, ja..... een openbaring is het!

Wij leven hier, wij wandelen in ons eigen verkregen geluk, héél deze ruimte is reine liefde en wij zuigen ons volkomen vol. We leven in een eigen levensafstemming, het is verdiend, weten wij, omdat wij onze menschelijke hoofden voor „ZIJN" wetten bogen! Nu hebben wij geen maskers meer, al ons denken en voelen volgens de stoffelijke wetten is bewust, wij begrijpen álles! De dood lacht..... hij bezit een machtig schoon gewaad..... hij zegt..... ik strooide vergeet-me-nietjes, lelietjes van dalen en margrietjes..... omdat je menschelijke karaktertrekken een hemelsche vertegenwoordigheid willen bezitten. Nú is álles goed..... wij zijn nu

eeuwigdurend één. Juist..... en dat door mij? Nú kun je denken! Ik bèn gevoel, licht, leven..... maar voor álles..... „liefde"! Liefde! Liefde!"

Zoo'n dood toch! Ik ben thans drie en twintig jaar oud en de anderen zijn tóch nog iets ouder dan ik ben..... alleen Anna heeft mijn jeugd bereikt.....! Karel lijkt zes en dertig, Erica 'n ietsje ouder, ik geloof enkele minuten maar, doch je ziet het aan haar gestalte; door haar onge-looflijk mooie uitstraling stel je dit beslist en zeker vast.

Wij weten het al, de „menschelijke ziel" blijft jong en is eeuwigdurend, en naarmate er bloesems de ruimte vertegenwoordigen, sta je thans bewust in de Goddelijke Lente voor jezelf en hen die je toebehooren. Voel je zoo'n kus op je lippen branden? Zeg nu eens, dat je deze gekke liefde niet wilt beleven? Ik geloof het niet! Elk menschenkind verwacht ééns de „reine klaarte" te beleven en daarvan álles te mogen leeren kennen!

Wij kennen elkaar en we weten waar we voor dit bewustzijn hebben geleefd. Voel je nu, ouderdom is er niet in deze wereld, jong zijn is álles bezitten! Wij behooren elkaar toe of de een na den ander had moeten aanvaarden, dat déze genade niet voor het leven van thans is weggelegd. Wij waren dan niet zoover. En elke moeder, elke man, kinderen zijn er niet in de Goddelijke Schepping, de ziel is, zien wij thans, miljoenen jaren oud, kán dit ontzagwekkende geluk ontvangen!!! Wij buigen ons voor álles!

Toen kwamen er vier duiven aangevlogen met vrede-stakjes in hun bekjes, die dit Goddelijke teeken in onze handen legden en knielden wij neer. Wij werden door den God van al het Leven aangeraakt! Een kus is het! Ik liefkoosde Zijn boodschap, dankte, én ik schreide als 'n gelukkig kind. Karel ook! Erica ook! Ook Anna! Dit waren wij zélf! Nog nooit, waren wij zoo dicht bij „ZIJN" leven. Wij voelden Zijn ademhaling, Zijn hartklop in ons komen Onze Goddelijke vonk rijpte, stond voor dit bewustzijn in 'n Goddelijke bloesem. Maar er zijn nog duizenden werelden die wij moeten overwinnen, wisten wij op deze seconde meteen en is het volgende waarvoor wij zullen dienen.

Wij gaan hooger en bewust verder. Steeds hooger, totdat wij zijn als Hij is!

Millioenen soorten van bloemen verwelkomden ons en vroegen aan ons menschelijke hart om liefde. Wij daalden in deze levens af en werden één met deze gelukzaligheid. Wij begrepen!

Er waren bloemen die in de wolken oplosten, een teeken, dat zij reeds met die andere werelden één waren en daarin hun voelhorens uitzonden, de levenssappen in zich opzogen, waardoor zij hiér al een vergeestelijking

ontvingen en ondergingen. En dát is ook voor den mensch van de Aarde. Oh moeder..... wat weten uw kinderen weinig van uw leven en hartelikheden af.....! Al dit leven gaat tot God terug.

Millioenen vogels zien we, ze komen tot ons. Ze zetten zich op je uitgestoken hand neer en spreken een taal, die je verstaat. Nu schrei je, je kunt niet anders doen..... en je tranen hebben thans beteekenis..... geluk is het! Wij weten nu, dat ál dit leven „ZIJN” wetten heeft moeten aanvaarden. Leeuwen en tijgers zien wij niet..... deze wonderschoone vogel leefde eens in een oerwoud en was wild..... behoorde tot een ander diersoort..... wij zien en hebben te aanvaarden, dat ál het leven evolueerd, verandert..... wat vroeger in praehistorische tijdperken leefde, bloeit hier als eeuwigdurende rust en vrede, is thans „liefde” geworden! Wij hebben dit te aanvaarden!!! Al dit leven gaat tot God terug!

We behoeven hier geen woord te spreken, want onze harten zijn één, wij spreken van gevoel tot gevoel. Ik dacht..... mijn God, hoe komen wij terug. Hoe moeten wij straks daar ons leven voortzetten? Toch moet het..... wij zijn nog met ons kasteeltje één en verbonden.

Ik zie mijn eigen gewaad—— ik kan het niet vertolken, ik bezit die macht niet..... of ik zou boekdeelen moeten vullen, doch ik geloof, dat ik daar geen tijd meer voor bezit. Ik ben „licht”..... leven, liefde..... mijn gewaad en dat van de anderen, is ontstaan door mijn wil..... de liefde en het begrijpen, zijn het, die mij omstralen als een dicht waas van stof. Zóó ongeveer is mijn gewaad, het straalt, het leeft, elke karaktereigenschap, die deel uitmaakt van mijn persoonlijkheid, zie je er in, leeft er in, maar ik zélf ben het die je nu toelacht, mijn liefde geef, in alles! Wat is thans aardsch bezit, stoffelijke schoonheid? Mijn gewaad en dat van de anderen, is ruimte! En je ziet die ruimte in mijn oogen..... ook in die van Erica, Anna en Karel. Mijn God..... oh, als Uw kinderen dit eens wisten?

Wij staan bewust op het Goddelijke tooneel..... dit is het! Ruimte en geluk is het, waarvoor God Zijn kinderen heeft geschapen!

Kijk ik nu terug naar het menschelijke tooneel dan zie ik al die menschen schreiende. Hebben zij dit einde verwacht? Néén, maar het is er! De mannen drukken de vrouwen, hun liefde — aan hun harten, deze moeders stralen ineens als engelen, zoo wondervol is deze openbaring voor den mensch. Ook die levens losten volkomen op en ook wij weten thans waarheen zij zullen gaan en waarvoor zij leven. Het menschelijke tooneel én het Goddelijke is één leven; waar het leven zich ook bevindt, daar speelt het, leeft het, kan het iets geven van zichzelf aan het andere..... achter dit álles leeft „HIJ”! Hij volgt ons spel..... hoort, luistert goed.

Hij zit in ons midden en wij zien en voelen Hem niet eens! Maar zag je dát? Papa..... zág je dát? Ik zág het mijn kind..... ik heb het al zoo lang gezien. Gelukkig is het, dat je nu reeds in staat bent om het te zien! Dát is verheugend nieuws, zegt een vader tegen zijn eigen kind, roept de moeder haar geluk op Aarde toe en fluistert een lieflijk jongmensch zijn meisje in de ooren..... En achter dit gebeuren staat het geloof, de kerk voor je leven..... als zij er niet was had je geen geluk..... zij is het tóch, ondanks alles, die je de eerste sandaaltjes schonk! Dag pater! Straks krijg ik gelijk..... ik, maar als je beslist gelijk wilt hebben, zie je je eigen bloesem niet..... nu ben je een onbewustel! Dag mijn beste..... vele malen zál je moeten terugkeeren..... omdat je mij en anderen liet verduisteren.

Ik zie geestelijken der Aarde in de zaal, zij willen het tooneel beklimmen om de spelers te danken, doch zij glijden als glibberige stof van de planken af en terug in hun eigen bestaan. Help deze menschen, geef ze 'n handje, Karel, trek ze in je mooie leven op, jij kunt het! Ik zeg je..... mannen en vrouwen schreien, ik hoor hun „kus"! Maar God zegt, dat álles goed is! Nú beginnen wij aan een nieuw leven, állen.....!

De laatste verschijnselen hebben een verpletterende voldoening gebracht of een afschrikwekkende gewaarwording, een „weten" is het; het licht hiér èn in de zaal verduistert. Het licht waarin wij leven, lost op, deze Goddelijke genade is beleefd, het einde is er! En daarvoor hebben wij alweer ons hoofd te buigen. De menschen kijken nog, gebroken, maar verlangend, open en bewust, stralend zijn de gezichten, deze menschelijke ruimtetjes..... van kindzijn af gekend..... nu ze het stralende, gezegende levenslicht van hun God hebben mogen aanschouwen, nu zij weten, dat achter dit alles..... onze goeie Aarde, het leven voortgaat alsof er niets is veranderd. Integendeel, mooier, lieflijker, zaliger is het hier waarin wij leven en met ons ál de millioenen die voor ons door hun kist verder gingen.

De menschen van de Aarde gaan huiswaarts, allen probeeren thans te zweven..... mannen en vrouwen liggen neergeknield en bidden, danken, ook zij werden aangeraakt, werden geopend, zijn aan een nieuw leven begonnen en leerden „denken"! Ook zij zien straks hun bloemen, hun eigen levensboom in bloei.....! Ook hun maskers vielen af! Maar zij willen duizendmaal dit spelen beleven, al spelenderwijs voelden zich deze kinderen veranderen, beter worden, en géén van hen voelde 'n schok..... zóó lief is Onze Vader in „ZIJN" hemelen! Zág je dat? Ik zág het! Wij állen weten!

Wij keeren naar onze kasteeltjes terug en zullen ons stoffelijke leven moeten beëindigen. Een macht van bloemen waren er toen wij terugkeerden. Onze harten zijn geopend, moeder Aarde gaat verder, totdat ál haar kinderen dit Goddelijke contact beleven, zij weet dan, dat er alléén „goed”..... „geluk”..... „liefde” op haar lichaam is..... dat nu het laatste restje van haar leven te aanvaarden en te bewonderen heeft..... doch dan is haar tijd dichterbij het „eeuwigdurende” genaderd.....! Voel je dit? Dán lost ook zij op, staat ook zij voor haar kist, nét als het ook haar moeder heeft beleefd, die stervende tóch ál haar weten aan de „Aarde” zal doorgeven. Moeder Maán..... ik ben leven van uw leven, ziel van uw ziel, geest van uw geest..... doch boven ons leven zien wij het „AL”!

De menschen hebben hun Goddelijke „ik” gezien!

Oh, mijn Christus, nú willen wij voor U sterven én leven. Nú kan het! Vergeef ons onze fouten..... wij zullen goed maken! Dienen! En wel door het stoffelijke bezit van ál uw werelden!

* * *

Het logboek is gereed, het einde is er, ook het mijne voor deze wereld. Mijn taak heb ik volbracht, ik sta thans voor mijn kist. Ik zie, dat Karel, Erica, Anna, Marja en René aan mijn bed staan; ik was zooeven ver van hun levens weg, ik toefde reeds op de „weide”. Toch keerde ik terug, omdat ik me voor het bewuste einde gereed moet maken. Ik geef nu mijn gedachten aan René door..... hij is in staat om die te kunnen opvangen en hij zal ze na mijn heengaan verstoffelijken. Voel je dit, dan zijn wij zeker van deze twee werelden en kan je leven ook die genade aanvaarden. René laat mij weten dat alles goed is, hij teekent aan.....!

Karel gaf mij zooeven z'n spuitje, omdat hij wil, dat ik tot het allerlaatste oogenblik bewust blijf. En ik zond hem door René toe, dat ik het goed vond.

Geen zenuw is op kracht, ik heb ál mijn stoffelijke krachten verbruikt, de wormen hebben aan mijn lichaam niets..... en zóó hoort het, zie ik thans, wij menschen moeten ons zélf leegschudden, eerst dan beleven we iets en komen we tot groei. Elke gedachte gaf ik leven, licht en liefde!

Mijn bewustzijn verzwakt al. Handen behoef ik niet meer te schudden, dat hebben wij al gedaan, doch toen was ik nog kern gezond. Ik moet je zeggen, ik was nooit ziek. Ik beleef ook nu een natuurlijk heengaan, langzaam maar zeker maakt mijn „ik” zich van het kasteeltje los en ben ik vrij van álle stoffelijke belemmeringen. Zóó hoort het!

Ik krijg thans mijn ruimtelijke vleugelen..... René, stuur ik tot zijn

leven!..... Heb je alles opgeteekend? Ik krijg ja, mijn lieve Oteb..... ja. Ga gerust verder! Ik zond tot hem..... dan wil mijn leven je danken.....! Dank u!

Dan..... ineens kwam het tot mij en hoort men daar over mijn lippen komen.....

„Kinderen, Hans is er..... Hans”..... en allen schreiden van geluk.

„Hans komt mij halen! Hans is er!”

René vertelt mijn boodschap aan de anderen, Hans is er! Hans leeft! Hans is 'n ander mensch geworden, ook al moet hij zichzelf nog veruimen, doch ik zie, wat mij zoo gelukkig maakt, dat hij er al aan begonnen is. Oh, mijn Hans, wat ben ik gelukkig! Ik houd Hans zijn hand vast, druk mij aan zijn hart en we zijn wéér volkomen één! Hans helpt mij om het loskomen te ondergaan. Zie je, stuur ik tot hem..... dit is ónze „reine klaarte”, die van jou begint al te bloeien! Oh, mijn God, wat bent U lief voor ons!

Karel staat daar met het logboek aan zijn hart, zooeven schonk ik het hem en allen, die hun levens willen inzetten vóór het „absolute”, het geopende. Het logboek is af, Karel!

Onze oogen blijven één, ik neem afscheid van Karel! We hebben elkaar niets meer te zeggen. Dag mijn Karel? Ik hoor.....

„Dag mijn Frederik!”

„Dank je..... Ik ga tot Erica..... „Dag mijn lieverd?”

„Dag Frederik.....”! Ik ga tot Anna..... onze levens zijn één. Ik geef haar..... „Tot straks..... zoometeen dan, als je het weten wilt”..... ook dat is reeds tot mij gekomen.....! Anna fluistert: „Dag Oteb.” Er volgt nog: „Dag, Frederik, mijn alles!”

Ik ga tot Marja, enkele seconden slechts, wij weten. „Dag mijn kind?”

„Dag mijn lieverd”..... komt er tot mijn verwijderende-ik en nu zie ik, dat het allerlaatste oogenblikje nadert. Ik komt tot René, wij kennen elkaar nu al zoolang. Ik stuur tot hem:

„Heb je alles?”

„Ik heb alles, Oteb..... ik geef het aan deze menschheid door. Zeg maar, dat ik mijn best zal blijven doen. Dag..... dag..... Frederik!”

„Tot straks, mijn geliefden! Tot straks.....!”

Ik hoor engelen zingen. Stoffelijke maskers zijn er niet meer! Ik ben lós en kan gaan waarheen ik wil. Hans laat me weten, dat wij een universeele reis zullen maken. En tezamen! Tezamen, Hans en ik tezamen op weg, omdat wij hooger gaan en willen weten!

Wat daar achter blijft is -dood- maar een dood is er niet! Ik zie mijn

sandaaltjes, de echte geestelijke, ik ben omhuld door 'n prachtig gewaad. Uit mijn oogen komt er licht, en mijn hart staat open voor alles. Ik zag zooveen God en „ZIJN” Zoon tot me komen! Al de heiligen lachen mij toe, ze leven en waren eens als ik was, mensch! En boven dit alles zie ik de „Goddelijke Lotus..... Ik zie mij zelf, met Anna, ó zoo klein nog, maar uit dit leven stijgen wij omhoog, dóór „ZIJN” wil, omdat wij zijn zooals „HIJ” is, leven, licht, maar in alles „liefde”! Dát kreeg ik, deze kleine Frederik! René was het!

Dag, mijn kinderen, tot straks! Ik werd daar zeven en negentig jaar oud..... hoe is het mogelijk! En nu eventjes in de twintig..... dat ook voor je eigen leven geschapen werd! Ik kom volkomen vrij, ik zie in mijn wereld en de uwe! Ik ben daar, waar ál uw geliefden leven, indien ook zij het goede hebben gewild. Bouwt, breekt niet meer af waarvoor zooveel Goddelijk bloed stroomde..... hebt lief!

Ik zeg..... en ik lig neergeknield, met Hans naast mij.....

„In den Naam des Vaders en des Zoon's en des Heiligen Geestes.....” ook nu komt het „amen” nog niet over mijn lippen..... want ik ben er nog niet! Eerst later, zie ik, weet ik nu, komt het! Ik zal ook dat „woord” moeten verdienen!

Doch dan zweven wij hooger en hooger, moeder Aarde lost voor ons op..... wij zijn één met „HEM” en „ZIJN” ruimten voor ons geschapen. Vader.....Moeder..... wij komen!

Rust komt er in mij..... nóg zweven wij verder, met Hans, hand in hand! Als ál de stof sandaaltjes krijgt, de gewaden tintelen van geluk en liefde, weet ik, dat ik voor eeuwigdurend los ben van de Aarde en haar wetten..... Ik zie thans, dit was mijn laatste leven daar, maar ik kom straks terug om haar, mijn moeder Aarde, mijn hartebloemen te schenken. Foei toch..... doe haar geen pijn meer, buldert niet meer zóó, dat haar moederlijke hart breekt, zij is léven! Zij bezit bloedstrooming.....! Weét het!

Een nieuw, ontzagwekkend schoon leven is begonnen!

Ik heb ál mijn steenen zélf aangedragen, ik zie nu, dat niet één ziel je kan helpen of het heeft hier geen beteekenis. En ik zag tevens, dat René mij in alles volgde, zóódat ook deze waarheid zuiver vanuit de „reine klaarte” tot je komt! Ik maak mij nu los, mijn vrienden, mijn zuster en mijn broeder..... ik gá, en ook voor uw leven het..... „tot straks!” Uw kleine Federik! Vergeet Hans niet! Aan u allen daar een zegenrijk leven..... Tot hier!”

EINDE.

